

JEDAN TRENUTAK
PROMIJENIT ĆE
TVOJ ŽIVOT
ZAVUJEK...

VEČERA S VAMPIROM

ABIGAIL GIBBS

znanje

Za wattpad.com.

Za ekipu koja mi je ustupila mjesto.

*Za svakog člana koji je čitao, glasovao, prigovarao
i kritizirao. Vi ste oblikovali ovu priču.*

*Hvala vam, Joanne i Terran — ova knjiga je i za vas.
Soraya, pomogla si djetetu na drugoj strani svijeta da otkrije
svoju hrabrost. Ti si započela ovo putovanje.*

*Bolesna ruža
O ružo, bolesna si!
Nevidljivi crv jak,
Koji uz huk oluje
Leti kroz noćni mrak.*

*Pronašao je rujne
Radosti tvoje log.
Tamna mu tajna ljubav
Uništava te stog.*

William Blake

prvo poglavlje

Violet

Trafalgar Square baš i nije mjesto na kojem želite stajati u jedan ujutro. Bolje rečeno, nije mjesto na kojem želite stajati sami u bilo koje doba noći.

Sjena Nelsonovog spomenika u srpanjskoj se noći nadimala nada mnom dok sam drhtala na ledenom vjetru koji se povijao među građevinama. Ušuškala sam se u kaput što sam bolje mogla, a bilo mi je doista krivo što sam odjenula oskudnu crnu haljinicu. *Što sve cura neće napraviti da se dobro zabavi.*

Poskočila sam kad mi je golub sletio pored nogu i oko sebe pogledom tražila prijatelje na praznim ulicama. Toliko o »kasnom zalogaju«. Restoran sa *sushijem* je bio tek dvije minute od trga, a već je prošlo dvadeset minuta. Prevrnula sam očima, bez imalo sumnje da su neke od cura već u gaćicama. *Baš mi je drago zbog njih. Zašto bi se brinule za malu Violet Lee?*

Krenula sam prema klupama, zaštićena baldahinom od krošanja drveća. Uzdahnula sam i protrljala svoja koljena da potaknem cirkulaciju, gorko se kajući zbog odluke da ih čekam na trgu.

Još jednom sam pogledala oko sebe i izvukla mobitel iz džepa, stišući brzo biranje istog trena. Zvonio je sve dok se nije javila govorna pošta.

»Bok, ovdje Ruby. Ne mogu vam se sada javiti, pa ostavite poruku nakon signala. Pusa!«

Zastenjala sam od frustracije. »Ruby, gdje si, dovraga? Ako si s onim tipom, kunem ti se da ću te ubiti! Smrzavam se ovdje! Nazovi me čim čuješ poruku!«

Poklopila sam i vratila mobitel u džep, znajući da se uzalud trudim jer ona tu poruku neće preslušati bar još nekoliko dana. Trljala sam ruke i privukla koljena prsima pokušavajući se ugrijati. Razmišljala sam kako bi bilo da pozovem taksu. Ako se Ruby pojavi, bit će bijesna na mene. Pomirila sam se s mogućim dugim čekanjem i položila glavu na koljena, tiho gledajući narančastu izmaglicu nad Londonom.

Nasuprot mene, jedna pijana ekipa je uz mnogo veselja nestala u uličici, a njihov smijeh je zamro u tami. Nekoliko minuta kasnije, crveni autobus na kat s natpisom *Posjetite Nacionalnu galeriju* se pojavio baš iza znamenitosti koju je reklamirao. Zaokružio je cestom oko trga i nestao u labirintu viktorijanskih zgrada koje su stolovale centrom grada. Odnio je sa sobom i tupo brujanje dalekog londonskog prometa.

Pitala sam se kojemu se od dvojice mladića što smo ih upoznale večeras posrećilo s Ruby. Malčice me zapeklo kajanje, jer sam željela biti bezbrižna i neopterećena kao ona. Ali nisam mogla. Ne nakon Joela.

Prošlo je još vremena i već mi je postalo neugodno. Nisam vidjela nijednu pijanu osobu kako tetura, a hladan noćni zrak mi je obavijao noge poput deke već neko vrijeme. Pogledom sam tražila taksu, ali ulice su bile prazne i trg sasvim pust. Društvo mi je pravila samo svjetlost koja se odbijala o površinu vode u fontanama s obje strane središnjeg stupa.

Ponovno sam izvadila mobitel s namjerom da nazovem tatu i zamolim da dođe po mene, ali tad mi se učinilo da sam krajem oka nešto ugledala. Mobitel mi je skoro ispao, a srce mi se popelo u grlo od straha. Uspaničeno sam gledala oko sebe.

Ništa. Odmahnula sam glavom, a panika je polako jenjavala. *Vjerojatno je to bio samo golub,* ohrabrivala sam samu sebe. Počela sam tipkati svoj kućni broj, ali hladnoća mi je kočila prste i stalno sam podizala glavu te pokušavala usporiti disanje.

Ne, nešto se *jest* pomaknulo.

Sjena je preletjela preko jedne od fontana tolikom brzinom da moje oči nisu uhvatile njezin oblik. Trg je i dalje bio prazan, samo je nekoliko ustrašenih golubova poletjelo u zrak. Odmahnula sam glavom, pritišući mobitel na uho. Veza je krkljala i prekidalala se svakih nekoliko sekundi.

Nestrpljivo sam tapkala nogom. »Hajde...«, mrmljala sam, gledajući u zaslon. *Puni signal.*

Gledala sam oko sebe dok je telefon neprestance zvonio, a pogled mi se zaustavio na Nelsonovom spomeniku visoko iznad trga. Snažna svjetla koja su obasjavala kip na samom vrhu spomenika su poigravala poput plamena na vjetru. Uskoro su se smirila i zasjala jednako jasno i postojano kao maločas.

Zadrhtala sam, ali ne od hladnoće. Molila sam se Bogu da se netko javi na telefon, no linija je samo zakrkljala i ugasila se nakon posljednjeg zvona. Raskolačenim očima sam zurila u mobitel osjećajući kako mi se adrenalin budi u venama i nagoni preuzimaju stvar u svoje ruke. Izula sam jednu cipelu ne skidajući pogled sa spomenika. Sumnjičavo sam gledala kako ona ista sjena koju sam upravo vidjela opet leti pored kipa i nestaje za treptaj oka. Boreći se s posljednjim remenčićem, izula sam i drugu cipelu. Čvrsto sam ih primila u ruke i krenula naprijed. Ukipila sam se skoro istog trena.

Skupina muškaraca odjevenih u smeđe kapute i naoružanih zaoštrenim štapovima polako je silazila niza stube. Njihova ozbiljna lica opaljena suncem i vjetrom su bila tamna i prepuna ožiljaka, odlučna i nepokolebljiva. Njihovi teški koraci su mi odjekivali u ušima, udarajući u ritmu nejednake koračnice koja ih je nosila sve bliže meni.

Zapanjeno sam se sakrila među sjene i čučnula iza jedne od klupa. Jedva sam se usuđivala disati.

Nastojala sam se učiniti malenom i neprimjetnom dok sam se centimetar po centimetar pokušavala udaljiti s trga.

Muškarac na čelu skupine je doviknuo nešto i ostali su se raširili, stvarajući crtu duž cijelog trga, od jedne fontane do druge. Moglo ih je lako biti tridesetak. Zaustavili su se ispred Nelsonova spomenika svi u isto vrijeme, sasvim nepomični. Jedino su se njihovi kaputi vijorili na vjetru.

Ni drveće nije ispuštalo zvuk. Svaki pojedini muškarac je gledao pred sebe usredotočeno i nepokolebljivo, kao da čeka. Pogledala sam prema vrhu spomenika, no kip se kupao u svjetlu kao i do sada, a sjene su bacali samo muškarci, te drveće ispod kojeg sam se skrivala. Nekoliko listova se polako spustilo na tlo i klupu pored mene.

Tada se *to* dogodilo.

Trg je oživio u pokretima, nešto je odjednom iskočilo iza drveća, leteći visoko iznad moje glave i elegantno se zaustavilo na tvrdom kamenu nekih pet metara od mene. Treptala sam jer nisam mogla vjerovati da moje oči vide neku osobu, ali što god da je bilo, nestalo je prije nego sam uspjela pogledati još jednom.

Činilo se da su se muškarci na trgu iznenadili jednako koliko i ja, jer su uspaničeno zakoračili natrag, a oni pri rubu su se nastojali uvući unutra. Red se vratio tek kad je onaj koji je nalikovao na vođu podignuo ruku. Izvukao je srebrnu palicu iz kaputa, a vidjela sam da joj je vrh smrtonosno oštar. Dužina palice se udvostručila jednim pokretom njegovog zgloba. Okrenuo ju je nekoliko puta, kao da se divi njezinoj svjetlucavosti. Usnice su mu se izvile u zadovoljan osmijeh. Smirio se i nastavio čekati.

Vođa je bio visok, vitak i jako mlad — mogao je imati najviše dvadeset godina. Nije imao ožiljke po licu, za razliku od ovih oko njega. Kosa mu je bila kratka i jako izbijeljena, u totalnom kontrastu prema kožnatom kaputu i preplanuloj koži. Osmijeh mu se raširio kad je ugledao priliku koja je sletjela toliko blizu mene. Oštro sam udahнула i pomislila da sam se odala, no nije me ni pogledao jer je njegovu pozornost privukao muškarac koji se pojavio ispred fontana.

Ne, nije to muškarac, nego dečko jedva nešto stariji od mene. Oči su mu bile upale, a koža blijeda poput pepela i skoro prozirna, jako zategnuta preko jagodica i koščatih obraza. On je također bio visok, no ispod njegove košulje sam jasno mogla vidjeti nabrekle mišiće. Ruke su mu isto bile blijede i pokrivene crvenim mrljama, kao da ga je sunce jako opeklo. Usnice su mu bile umrljane jasnom, krvavocrvenom bojom, baš kao i kosa, sva nakostriješena i neuredna.

Zatreptala sam i on je nestao. Pogledala sam oko sebe po trgu. Vidjela sam da su se pojavljivali i drugi, s jednako blijedom kožom i izmučenim pogledom. Okružili su skupinu muškaraca, gledajući s izrazima gađenja i zainteresiranosti na licima. Pojavljivali su se niotkuda, jureći s jedne strane na drugu nadljudskom brzinom, nestajući i pojavljujući se iz sekunde u sekundu. Protrljala sam oči, uvjereni da sam jednostavno preumorna i da mi se priviđa. Ne mogu biti *toliko* brzi.

Dječak s plamenom kosom se opet pojavio, naslonivši se na fontanu kao na šank. Pored njega je stajao plavokosi mladić, i prepoznala sam ga jer je to bio onaj koji se pojavio iza mene.

Bilo ih je petorica — stjerali su skupinu muškaraca u smeđim kaputima prema središtu trga kao da su stoka. Preplanuli muškarci su predstavljali utjelovljenje straha i gađenja jer su razbili vlastitu formaciju. Koračali su unatrag sa spuštenim štapovima. Samo se vođa nije pomaknuo. Zlosretno se smješкао i stisnuo štap uz bok, odlučno gledajući ispred sebe.

Odjednom je netko skočio sa spomenika — s visine oko pedeset i jednog metra. Jurio je sve brže i brže prema tlu u sigurnu smrt. Zapanjeno sam gledala kako se lagano spustio na trg i čučnuo ispred vođe skupine.

Trg je utihnulo i vođa se prvi put pomaknuo. »Pa to je Kaspar Varn. Zadovoljstvo mi je što te ponovno vidim«, rekao je naglaskom kojeg nisam prepoznala.

Taj Kaspar se uspravio i pogledao vođu potpuno ravnodušnim izrazom lica. Bili su jednako visoki, no Kasparov stav i mišićavi stas su učinili da vođa djeluje mnogo manji.

»Zadovoljstvo je moje, Claude«, hladno je odgovorio, gledajući lijevo i desno. Kratko je kimnuo plavokosom dečku i uspjela sam ga bolje pogledati.

Imao je jednako blijedu i pepeljastu kožu kao i ostali, bez ikakve prave boje. Tamna, skoro crna kosa mu je bila prošarana smeđim pramenovima i vjetar ju je razbarušio po njegovom čelu. Izgledao je čak iscrpljenije od ostalih, kao da danima nije spavao.

Možda nikada ne spava, rekao je neki glas u mojoj glavi. Kad mi se ta misao javila u pameti, učinilo mi se da je svrnulo pogled s plavokosog dečka, ponešto namrštenog lica. Zadržala sam dah jer mi se činilo kao da on gleda ravno u mene. No ako me i vidio, odlučio je da mi neće pridavati pozornost — ponovno se okrenuo vođi, jednako ravnodušno kao maločas.

»Što hoćeš, Claude? Nemam vremena za igre s tobom i klanom Pierre«, rekao je tamnokosi.

Claude se nasmijao povlačeći prst niz oštri kraj svog štapa. »A ipak si došao.«

Kaspar je nemarno odmahnuo rukom. »Bili smo u lovu; bilo nam je usput.«

Zadrhtala sam. *Kakav lov u središtu grada?*

Claude je zahihotao. »Baš kao i mi.«

Jurnuo je kolcem na Kaspareva prsa, no nije pogodio. Kaspar ga je zamahnuvši odbacio poput muhe. Bez imalo muke, bez ijednog treptaja, za razliku od Claudea koji je zateturao unatrag kao da ga je udario

kamion. Štap mu je pao na tlo i njegovi metalni zveckaji su odjekivali u tišini.

Nespretno je povratio ravnotežu i uspravio se. Suzio je pogled i očima brzo prelazio razdaljinu između Kaspara i svoga kolca. Osmjehnuo se.

»Nego reci, Kaspare, kako ti je majka?«

Ruka blijedog čovjeka je odjednom zgrabila Claudeov vrat. Užasnuto sam gledala kako Claudeu skoro ispadaju oči od pritiska dok ga ovaj, držeći ga za vrat diže u zrak. Boja mu je napuštala lice, a noge su bespomoćno mlatarale po zraku. Grabio je Kaspara za zglobove, sve slabije i slabije dok mu je lice polako postajalo ljubičasto.

Bljedoliki ga je naglo pustio. Claude je pao na tlo hripajući i boreći se za dah. Bjesomučno si je trljao vrat. Odahnula sam, no čovjek na tlu nije. Njegovi jecaju su se prometnuli u preklinjanja, a oči su mu odavale neku vrstu prepoznavanja dok je gledao u Kasparevo razjareno lice. Pomicao se unatrag i zgrabio jednog od svojih muškaraca za skute kaputa. Ovaj se nije ni pomaknuo.

Kaspar je ubrzano disao, a poremećena i sasvim bolesna grimasa mu je zaposjela lice. Spustio je ruku i stisnuo šaku.

»Želiš li izgovoriti posljednje riječi, Claude Pierre?« zarežao je, jedva prikrivajući prijetnju.

Vođa je disao duboko i isprekidano. Pripremio se i obrisao znoj i suze rukavom. »Nadam se da ćete ti i tvoje kraljevstvo izgorjeti u paklu.«

Kaspar se osmjehnuo. »Samo se ti nadaj.«

Jurnuo je naprijed i sagnuo glavu iza Claudeovog vrata. Čula sam zastrašujuće pucketanje.

Poželjela sam povratiti. Zatim je došao strah. Rukama sam nagoni pokrila usta, znajući da sam iduća na redu ako ispustim i najmanji glas.

Nagon za preživljavanjem je preuzeo kontrolu istog trena čim je Claudeovo beživotno tijelo palo na tlo. Bila sam svjedokinja umorstva. Uostalom, pogledala sam vijesti dovoljno puta i dobro znam što se može dogoditi svjedocima koji ostanu promatrati. *Moram pobjeći. Moram nekoga obavijestiti.*

Ako ikada uspiješ pobjeći, rekao mi je onaj isti glas.

Bilo mi je mrsko priznati, ali bio je u pravu — nastao je pravi pakao.

Bljedoliki su skočili na muškarce u smeđem i izbila je velika, krvava svađa. Ovi su jedva imali vremena posegnuti štapovima na ubojice; poput ovaca u klaonici, samo su padali na tlo, a njihova krv je prskala posvuda.

Želudac mi se stiskao i progutala sam kiselinu. Nisam mogla odmaknuti pogled, promatrala sam Kaspara kako grabi još jednog muškarca. Mozak mi je govorio da mora imati neko oružje, no moje oči ga nisu vidjele. Umjesto toga, zario je zube u muškarčev vrat i otrgnuo komad mesa. Vidjela sam žilu kako je zasjala prije no što se ovaj vrišteći stropoštao na tlo. Ubojica je krenuo za njim, spustio se na jedno koljeno i približio ranu ustima, držeći muškarca u naručju kao novorođenče.

Kapljice krvi su se cijedile na kamen pod njima i ispunjavale sve pukotine u pločniku. Gledala sam kako prolivena krv teče i spaja se s krvlju još jedne žrtve, pa još jedne, čineći tako krvavu rešetku, sve dok nisam podignula pogled na ogromni masakr koji je nastao.

Svi preplanuli ljudi u smeđem su bili mrtvi ili na samrti, slomljenih vratova. Neki su pali na dno fontana, bojeći vodu zloslutnom crvenom. Jedan je ležao jako blizu mene, a vrat mu je bio slomljen tako da si je uhom dodirivao rame.

Šestorica tinejdžera su upravo poklala trideset muškaraca.

Jecala sam na klupi, skrivena u sjene što sam dublje mogla, i molila se svakom postojećem božanstvu da me ne primijete.

»Kaspare, hoćemo li ovo počistiti ili ostaviti?« rekao je onaj koji je stajao najbliže fontani. Njegova crvena kosa je djelovala bezbojno u usporedbi s vodom koju je dodirivao prstima.

»Ostavit ćemo ovo kao poruku svim lovcima koji misle da nas smiju ljutiti«, odgovorio je Kaspar.

»Ološ«, dodao je, pljunuvši na najbliže beživotno tijelo.

Glas mu je izgubio hladnoću i nadomjestio je dubokim, zadovoljnim podsmijehom, a ljutnja je polako nadvladavala moj strah dok je on nemarno šutao beživotna tijela koja su mu se našla na putu, izazvavši tu i tamo posljednji samrtnički vapaj.

»Kreten«, uzdahnula sam.

Skamenio se.

I ja sam zastala. Držala sam dah, želudac mi se zgrčio. *Nije me mogao čuti s druge strane trga. To jednostavno nije moguće.* No on se polako, skoro nemarno, okrenuo prema meni.

»Ma što to imamo ovdje«, turobno se zahihotao dok mu se glas pronio preko trga, a usnice izvinule u isti zloslutni smiješak.

Nagoni su bili brži od mog mozga i već sam trčala cijelom dužinom trga. Ostavila sam cipele iza sebe i bosim nogama pohitala da si spasim život. Najbliža policijska postaja nije bila daleko, a mogla sam se kladiti da poznajem London bolje nego oni.

»Kamo si to krenula, Djevojčice?«

Brzo sam udahnula jer sam udarila u nešto tvrdo i hladno, toliko hladno da sam odmah ustuknula.

Ispred mene je stajao tamnokosi čovjek. Trgnula sam se gledajući mjesto gdje je maloprije stajao. *Ovo jednostavno nije moguće.* Odmaknula sam se, grabeći rukama iza sebe kao da očekujem nekog čarobnog spasitelja. Ovaj se nije ni trgnuo, kao da mu se svaki dan neka djevojka zabije u prsa.

»Nigdje... Samo sam htjela...«, zamuckivala sam gledajući leševe, tamnokosog muškarca i cestu. Jedino sam onuda mogla pobjeći.

»Htjela si nas prijaviti?« upitao je. Već je znao odgovor, ali moje oči su se raširile od iznenađenja što me uhvatio na djelu — približio mi se toliko da sam mogla vidjeti živi sjaj smaragda u njegovim očima. Šapnuo mi je: »Bojim se da to nećeš moći.«

Ovako izbliza sam jednostavno morala primijetiti koliko je zapanjujuće lijep. Nešto se pomaknulo duboko u mom truhu. Stresla sam se od gađenja.

»Vraga neću moći«, viknula sam, spustivši se ispod njegove ruke u bjesomučnom pokušaju bijega. Trčeći sam pogledala iza sebe. Nitko od njih nije me slijedio. Ohrabreno sam trčala dalje, a malena iskrica nade se upalila u mom srcu. Bila sam tek metar ili dva udaljena od ceste i pogledala sam preko ramena.

Učinilo mi se da iznervirano uzdiše i nisam si dopustila daljnje gledanje. Nisam željela usporiti. Taman sam trebala zakoračiti na cestu kad me neka ruka povukla unatrag za okovratnik kaputa. Zateturala sam tražeći ravnotežu i istovremeno se otimajući ruci koja me stiskala. Vrištala sam i beskorisno lamatala nogama — držao me kao da uopće nemam težinu.

Okrenula sam se i ošinula ga plamenim očima, vičući mnogo hrabrije no što sam sama bila: »Makni se od mene, nakazo! Imaš deset sekundi prije no što te šutnem u jaja tako jako da ćeš poželjati da se nisi ni rodio!«

Ponovno mi se nasmijao. »Ti si baš vatrena, zar ne?«

Dok se smijao, vidjela sam njegove savršeno bijele gornje ocnjake. Savršeno bijele i neprirodno šiljaste. *Lov. Lovci.*

Nešto u mom mozgu je ovo registriralo kao nenormalno. No racionalna misao je jednako brzo odbacila zaključak što ga je moj mozak odmah donio.

Otimala sam se i pokušavala mu se približiti dovoljno da ga zaista šutnem u jaja. Samo me jače stisnuo i držao podalje od sebe.

»Vidjela si sve ono.« Njegove riječi su bile hladne kao led. To je bila tvrdnja, a ne pitanje, no ipak sam odlučila odgovoriti.

»Ma hajde, zar to uistinu misliš?« rekla sam izlijevajući sav sarkazam kojeg sam imala u tu rečenicu.

»Mislim da ćeš morati poći s nama«, zarezao je, zgrabivši me za lakat. Otvorila sam usta, no bio je brži. Poklopio ih je rukom. »Vrisni i kunem ti se da ću te ubiti.«

Odvukli su me, usprkos tome što sam grizla i lamatala nogama. Bljedolika čudovišta su me odvukla od masakra kojeg su sama priredila.

drugo poglavlje

Violet

Jurili smo kroz ulice jer smo trčećim korakom napustili trg. Kaspar mi je čvrsto držao zglob i vukao me za sobom. Zario mi je nokte u ruku, a osjetila sam kako mi trga kožu i otkida komadiće mesa. To me boljelo — kao da padam i derem si kožu, ali toliko sporo da osjetim svu bol. Ništa nisam rekla. Nisam plakala. Nisam mu željela priuštiti to zadovoljstvo. Jurili smo iz uličice u uličicu, Kaspar nas je vodio putevima za koje nisam znala da postoje. Već sam čula sirene policijskih automobila i vidjela plava svjetla na ulici.

»Prokleta policija«, režao je Kaspar. »Čekajte tu«, naredio je. Bacio me naprijed, ravno u prsa jednog od svojih pobočnika. »Fabiane, pazi na Djevojčicu.«

Već drugi put te noći osjećala sam se kao da sam se zabila u zid. On je također bio hladan, i odskočila sam kao da me ubola osa. Zamalo sam se srušila u odvod pored pločnika. Uхватила me nečija ruka, skoro jednako blijeda kao moja.

»Nemoj pasti«, rekao je meki glas. Pogledala sam čija je to ruka i vidjela nasmijano lice dečka koji je skočio preko mene na Trafalgar Squareu. Njegove nebeskoplave oči su me veselo gledale. Jedan bezumni trenutak sam potrošila diveći se njegovoj neurednoj, plavoj kosi i mišićavim prsima koja su se dala nazrijeti kroz otkopčani ovratnik njegove košulje. Tad mi je mozak proradio i otela sam mu svoju ruku, užasnuta vlastitim mislima. On je samo nastavio kao da se ništa nije dogodilo.

»Ja sam Fabian«, rekao je i pružio mi ruku.

Odmaknula sam se, trljajući ruke i zglobove na mjestima gdje me on umrljao krvlju. Smrknuo se gledajući zašto uzmičem dok mu je ruka visjela u zraku.

»Trebaš znati da te nećemo ozlijediti.«

Četiri para očiju su me napeto gledala, čekajući da pokušam pobjeći. Odustala sam od te nade. Umjesto toga sam se nadala da će Kaspareva odsutnost potrajati dovoljno dugo da nas primijete policajci u autima.

»Ono se tamo«, rekao je pokazujući prema trgu, »moralo učiniti. Znam da tako ne izgleda, ali moraš mi vjerovati kad ti to kažem.«

Zastala sam. »Moralo? Nije se moralo učiniti, jer je pogrešno. Nemoj mi se obraćati svisoka, nisam dijete.«

Riječi su mi izletjele iz usta prije no što sam stigla razmisliti o ičemu drugom, osim da si trebam osigurati još vremena. Prestala sam trljati zglobove. Ovi su ostali šokirani što sam pronašla glas i snagu da im se suprotstavim, a Fabian je svako malo pogledavao iza mene.

»Koliko imaš godina, ti koja znaš toliko puno o moralu?« Nagnuo je glavu ustranu — začepila sam, pitajući se trebam li im uopće reći. No bila sam sretna što su odlučili ignorirati moje negodovanje. »Onda?«

Ugrizla sam se za usnicu. »Sedamnaest«, promrmljala sam.

»Nisam znao da današnje sedamnaestogodišnjakinje nose tako kratke haljine.«

Poskočila sam zbog pronicljivoga glasa koji je dopirao iza mene. Naglo sam se okrenula, a vlastita teška, tamna kosa me ošinula po ramenima i spustila mi se na čelo. Kaspar je stajao naslonjen na stup ulične rasvjete, s rukama u džepovima i grotesknim osmijehom na usnicama. Proždirao me očima i zategnula sam kaput oko sebe da pokrijem oskudnu haljinicu.

Nasmijao se još jače. »Rumeni obrazi se ne slažu s tvojim ljubičastim očima, Djevojčice.«

Trgnula sam se kad je spomenuo moje oči — ta čudnovata nijansa plave mi je zapravo dala ime. Trebala sam se već naviknuti na rujanja. Imala sam čudne oči, ime koje je odgovaralo uz njih, i bila sam pobožna vegetarijanka. Provela sam život izbjegavajući rujanja i šale na svoj račun. Nekoliko puta sam zaustila, no nisam ništa rekla. Spustila sam pogled i on mi se prestao rugati.

»Idemo!«

Ostali su već nestali. Progutao ih je mrak slijepe uličice, a mene je neko bacio ustranu. Pala sam iza reda velikih kanti za smeće. Pogledala sam oko sebe, sasvim ošamućena. Jedina svjetlost je dolazila iz neke rupčage od kafica ispod požarnih stuba. Pokušavala sam udahnuti i osoviti se na noge, no jedna tuđa ruka mi je pokrila usta, a druga me podignula. Bila sam napola nošena i napola vučena kroz uličice. Noge su mi bile odvratno prljave i pune nalijepljenog blata s pločnika.

U trenutku kad smo zaobišli ugao uličice, plava svjetlost je obasjala zidove od opeke. Neki pijanac je zaklanjao lice i izgovarao psovke od kojih je čak i meni bilo neugodno. No njegova vika i negodovanje nisu mogli nadjačati sve glasnije sirene koje su se podizale u bučni *crescendo* tek nekoliko ulica dalje od nas.

»Moraš trčati brže«, rekao mi je Kaspar. Panika mu je nestala iz glasa, no očitovala se na svim crtama njegovog lica. Sva lica koja su me okruživala su bila potpuno ista. Trgnula sam se.

»Jesi li ti poludio? Zašto bih brže trčala zbog tebe? Ti si ubojica!« Riječi su mi se samo izljevale iz usta, nisam ih mogla zaustaviti — adrenalin se vratio i otjerao strah.

Oči su mu sjale ubojitim sjajem i na trenutak sam pomislila kako se gasi njihovo smaragdno blještavilo.

»Mi nismo ubojice.« Nije povisio ton niti se derao na mene, no ipak su mi srebrnasti trnci prošli kralježnicom i naježila sam se.

»Što ste onda? Zašto ste pobili one ljude?«

Pitanje je visjelo u zraku; nitko mi nije ponudio odgovor. Samo su me gurnuli naprijed, vukli iz uličice u uličicu, mijenjajući smjer jer je područje koje je policija obilježavala trakom raslo sve više i više. Bili su tek jednu ulicu iza nas kad smo bježali iz centra.

London se budio. Plava boja se zrcalila u svakom prozoru, popraćena zaštitničkom bukom sirena.

»Hajde«, vikao je Kaspar, vukući me za rukav.

»Ne mogu«, vikala sam. Doista nisam mogla. Rebra su mi se raspadala i jedva sam disala.

»Šteta«, hladno je prokomentirao.

»Ne mogu disati«, hroptala sam, pokušavajući učiniti upravo to. Nekoliko suza mi se iskralo na obraze i brzo sam ih obrisala. »Onesvijestit ću se, možda čak umrijeti!«

»To bi bio strašan gubitak«, suho je prokomentirao prevrćući očima.

»Nisam se dobrovoljno javila za ovo«, rekla sam padajući na koljena. Pitala sam se zašto se toliko trudio da ostanem živa, kad mu moja smrt očigledno nije ništa značila.

»Tako je, nisi. Ali sada si dio ovoga, i meni se čini da nemaš izbora, Djevojčice«, povukao je moj okovratnik prema gore. »Trči.«

Nisam se pomakla, samo sam rukama trljala prsa. »Ne zovem se Djevojčica, nego Violet!«

Privio me uza zid još prije no što sam se stigla sabrati, uhvatio me rukom oko vrata i lagano gladio moju venu.

»A ja sam jebeni princ«, rekao je. Raskolačila sam oči i pokušala mu se oteti, no samo je pojačao stisak. Zatvorila sam oči, nisam željela gledati njegovo lice koje je zударalo po krvi. Jedna jedina slika se pojavila iza mojih zatvorenih kapaka: beživotno tijelo Claudea Pierrea kako zgrčeno i okrvavljeno leži na kamenim pločama trga.

»Mogao bih ti kvrcnuti taj lijepi vrat prije no što bi stigla zaskvičati«, šapnuo mi je u uho. »Zato ti predlažem da nas poslušaj, jer nam ne možeš pobjeći, a policija nas neće spriječiti.«

Nisam znala kojeg je vruga mislio reći nazvavši se princom, no vjerovala sam mu sve drugo. Iskrenost i zloba su bili jednako prisutni u njegovom glasu. Pokunjeno sam spustila glavu.

»To je već bolje«, promrmljao je. Povukao me za ruku. Dok sam se okretala za njim, vidjela sam jednog čovjeka u dnu ulice. Njegovo bež odijelo je izgledalo čudno u uskim uličicama nadomak sumnjivih rupčaga i kafića. Usporio je i pogledao nas, primivši se za glavu kao da je upravo poražen. Iznenađila sam se. Poznajem ovog čovjeka. Radi s mojim ocem. Bolje rečeno, radi za mog oca.

Sumnjičavo je zakoračio prema nama, gledajući u mene. Na trenutak sam uhvatila njegov pogled, no brzo je pogledao drugamo. Dao je policiji neki znak podignutom rukom, i to baš kad su zašli za ugao. Polako su se zaustavili gledajući nas očima punim straha dok je Kaspar pogledom prelazio preko njih, kao da ih izaziva. Izdahnuo je i uspravio se, držeći me čvrsto uza se. Pokušavala sam mu se oteti i pozvati pomoć, no zavrnuo mi je ruku iza leđa, pustivši me da cvilim jer sam se osjećala kao da mi netko zabija noževe ispod rebara. Uhvatio me oko struka i pomaknuo se nekoliko koraka unatrag.

Sagnuo se do mog uha i šapnuo mi: »Presporo.« Nije rekao više ništa, samo me podignuo u naručje i prebacio na svoja leđa. Počela sam se buniti, tući ga, ali on kao da nije primijetio. Sve ostalo se izgubilo u magli. Zgrade su nestajale u hipu, a kad sam podignula glavu, nestala je i gomila ljudi. Više nismo bili u istoj ulici. Obeshrabrila sam se. Bio je u pravu. Nisu krenuli za nama. *Zašto nas nisu pokušali zaustaviti?*

Za nekoliko minuta smo ostavili kaos iza sebe. Nisam željela znati kojom se brzinom krećemo — znala sam samo da mi se vrti u glavi. Zatvorila sam oči da smirim misli i disanje, no nekoliko sekundi kasnije sam se našla na tlu pored Kasporevih cipela, uz dva vrlo skupa automobila.

Treptala sam, uvjeren da vidim duplo. Automobili su bili identični, od savršeno ispolirane crne boje do jako zatamnjenih stakala. Čak su i tablice bile jednake, izuzev jednog slova.

Tko su dovraga ovi ljudi? Lijepi i bezobrazno bogati; jedina mana im je što ubijaju. Progutala sam knedlu. Zнала sam dovoljno o Londonu da mogu prepoznati značajke organiziranog kriminala. *A policija nas nije zaustavila.*

Zvuk dalekih sirena je prekinuo tišinu sporedne ulice, a netko iza mene podignuo me i položio na stražnje sjedalo bližeg automobila. Zatvorio je vrata i otišao na drugu stranu. Prepoznala sam onoga koji ima iste oči kao i Kaspar — smaragdne. Kaspar i Fabian su ušli u automobil. Kaspar je vozio.

»Veži se pojasom«, naredio je ovaj koji je sjeo pored mene. Ignorirala sam ga, sjedeći ravno poput daske, s rukama sklopljenima na prsima. Iznervirano je uzdahnuo i sam mi pričvrstio pojas.

»Nakazo«, promrmljala sam. Mladić se nasmijao.

»Ime mi je Cain, a ne nakaza. Ja sam njegov mlađi brat«, otkrio mi je, kimajući prema Kasparu. To je objasnilo nevjerovatnu sličnost. »Kako si ono rekla da se zoveš?«

»Violet. Violet Lee«, promrmljala sam i utihnula. Gledala sam kroz prozor kako pored nas prolaze brojni policijski automobili. Trbuh mi se prevrnuo kad sam ulovila pogled jednog policajca. Samo se okrenuo,

kao da me nije ni vidio.

Ostavljali smo grad iza sebe, već smo izišli iz područja prometnih gužvi. Kad smo došli na otvorenu cestu, osjetila sam kako automobil ubrzava i pogledala brzinomjer. Već je bio na stošezdeset. Osjetila sam poznato uzbuđenje u trbuhu, no tad mi se nije sviđjelo. Odzvanjalo mi je u glavi i rebra su me užasno boljela. Pritisnula sam ih rukom da si malo olakšam, ali nije mi puno pomoglo.

Sklupčala sam se na sjedalu, privukla koljena prsima i naslonila glavu na hladni prozor. Oči su mi se sklappale i tijelo je priželjkivalo san, ali nisam željela misliti o tome što bi se moglo dogoditi ako si dozvolim da zaspim. Susprezala sam suze i počela analizirati situaciju u kojoj sam se našla što sam objektivnije mogla.

Upravo sam posvjedočila masovnom pokolju tridesetorice muškaraca u centru Londona. Otela su me šestorica snažnih, brzih mladića i činilo se da me još uvijek neće ubiti. Nisam znala kakav me pakao čeka, tko su ti ljudi, što će se dogoditi, niti koliko će potrajati dok netko ne primijeti da me nema.

Počela sam razmišljati o iskakanju iz automobila, no čim se plan počeo rađati u mojoj glavi, čula sam zvuk zaključavanja centralne brave. Suhi jecaj mi se oteo iz usta.

Izišli smo na pustu cestu M25 i ostavili moj voljeni grad iza sebe. Pejzaž se polako promijenio u prigradski, pa zatim u poljski, tu i tamo prekinut omanjim gradićem ili selom. Znakovi na putu su rekli da smo prošli Kent, a počela sam se pitati idu li možda u Dover kako bi stigli u Francusku. Iskrica nade se zapalila u mom srcu. *Nema šanse da prođu luku.* Ali i ta nada se ugasila jer su krenuli na sjever, prema Rochesteru, umjesto na jug.

Oteo mi se još jedan jecaj i vidjela sam da me Kaspar gleda u retrovizoru. Njegov brat Cain me potapšao po ramenu — pogledala sam ga raskolačenih očiju. On nije izgledao kao ubojica. Izgledao je kao dijete.

Osmjehnuo se. Čula sam kako neki čovjek vrišti u mojoj glavi.

Otrgnula sam se od njega i okrenula prema prozoru, sakrivši se kosom od njihovih pogleda. Suze su počele nesmetano padati na staklo automobilskog prozora i praviti si put kroz oblačić mog daha. Obgrlila sam se oko ramena i zadubila u misli.

Znala sam što sam napustila, no nisam pojma imala što me čeka.

treće poglavlje

Violet

Sat vremena u automobilu uz trojicu poremećenih ubojica nije mi bio nimalo zabavan. Nisam mogla spavati jer sam se bojala što će biti sa mnom. Nisam mogla govoriti, jer me Gospodin Šarmantni stalno podsjećao da može sa mnom napraviti sve što poželi i kako mi je bolje da šutim. Nisam mogla ni gledati kroz prozor, bilo je premračno, i umjesto toga sam morala slušati o sisama neke Amber Von Hefner. *Prekrasno.*

Sunce je počelo izlaziti i pogledala sam na sat — tatin rani rođendanski poklon. *Moj tata.* Što će on i majka napraviti kad saznaju što mi se dogodilo? A Lily, moja sestra? Ima samo trinaest godina; ne bi se trebala nositi s ovakvim stvarima.

Mučile su me i važnije stvari: što će ovi ubojice napraviti? Tražiti otkupninu za mene? Ušutkati me? Nisam mogla ni razmišljati o tome.

Vidjela sam da je pola pet ujutro, pojavljivale su se prve zrake svjetlosti. Polja su ustupila mjesto gustoj šumi. Put je postajao sve krivudaviji, susretali smo sve manje automobila i kretali smo se uzbrdo.

Put je naglo skrenuo lijevo kad smo prošli ogromnu stražarsku vratnicu. Velika, jako ukrašena vrata od lijevanog željeza su se otvorila, a vodorige su čuvala ulaz motreći nas iz smjera gotičkih prozora.

Dok smo prolazili, mogla sam se zakleti da sam vidjela nekoliko lica kako nas gledaju s prozora, no ponovno smo zašli u šumu prije nego što sam uspjela pogledati bolje. Put je nastavio vijugati dok je šuma polako iščezavala i sunce se pribijalo kroz iglice borova. Borovi su nekoliko kilometara dalje ustupili mjesto rascvjetanim krošnjama, a kad je nestalo drveća, jedva sam uspjela obuzdati iznenađenje.

Pred nama se na velikom travnjaku ustobočila veličanstvena vila, toliko velika da se činilo kako je se čak i šuma boji. Predstavljala je čudnu mješavinu arhitektonskih stilova; visoki gotički šiljci su izbijali iz blijedog kamena, stotine prozora u orijentalnom stilu protezale su se trima katovima, a elegantan balkon je izbijao iz središta, poduprt sa četiri stupa nad ulazom. U daljini sam vidjela staje i garaže; ranojutarnja svjetlost se odbijala o vlažne listove lopoča u jezercu podno imanja. Cijelo je područje bilo omeđeno drvećem svih oblika i veličina što se polako uklanjalo pred borovima na ulazu u šumu. Strmi šumoviti brežuljak se sklonio iza vile.

Krenuli smo uz pješčani prilaz, zaobišli fontanu i zastali ispred impresivnog ulaza.

»Pa, gdje je pokretni most?« upitala sam se. No umjesto pokretnog mosta, široke stube su vodile do dvostrukih mramornih vrata, natkrivenih kamenim balkonom. Vrata automobila su se naglo otvorila i netko me povukao za ramena.

»Pusti me«, planula sam. Vukao je i dalje, no oslobodila sam se i sama izišla na pijesak, iako su me boljeli tabani. Ovaj je samo slegnuo ramenima i pustio me. Kaspar je dobio ključeve automobila nekom dječaku kojih godina odjevenom u crno odijelo obrubljeno smaragdnom bojom. Moje oči su ga pratile kad je sjeo u automobil i odveo ga prema garažama.

Prestala sam ga gledati kad me Kaspar grubo primio za zglob i pojurio uza stube, a preostala petorica su išla za njim. Dvostruka vrata su se otvorila prema unutra i razjapila sam usta kad smo ušli. Veličanstvene stube od bijelog mramora su okruživale zid. Vodile su prema velikom balkonu i nekom prolazu, osvjetljene svjetiljkama nalik na baklje, pričvršćenima visoko na zidu. Ispred nas su se nalazila još jedna dvostruka vrata, istovjetna onima kroz koja smo upravo prošli, no sada smo krenuli kroz manja vrata na lijevoj strani. Prošli smo i pored batlera, a on nam se naklonio.

»Vaše Visosti, milord. Gospodine... i madam«, dodao je, vidno iznenađen mojom pojavom. Gledala sam ga jer nisam bila sigurna da sam dobro čula. Sabrao se. »Gošća, Vaša Visosti?«

Kaspar se mračno nasmijao. »Ne, samo zabava.«

»Odlično, Vaša Visosti.«

Vaša Visosti? Kaspar je već spomenuo da je princ. Ali Velika Britanija već ima kraljevsku obitelj, osim ako on nije neki Kraljičin daljnji rođak. No znala bih za to. Svi bi znali za takvog člana kraljevske obitelji. Kaspar se složio s njim, a potom se opet nasmijao. Više nije obraćao pozornost na mene, samo me grubo gurnuo u razmetljivo uređen dnevni boravak. Zidovi su bili obloženi drvenim gredama, a tepih je bio tamnocrvene boje; baklje jednake onima u hodniku bile su zakvačene na zid između uljnih portreta uokvirenih srebrom. Nisu nedostajale moderne naprave prisutne u svakom boravku — plazma televizor na zidu, igraće konzole ispod njega, daljinski upravljači razbacani po stoliću gdje je crnokosi dečko s naočalama bacio svoju jaknu kad smo ušli i srušio se na kožnati kauč.

Kaspar je prišao prozoru ukrašenom teškim zavjesama od stropa do poda. Navukao ih je preko stakala i sasvim zamračio prostoriju. Ostala je samo uska traka svjetla koja je dijelila prostoriju na pola.

»Hoćeš li da ti uzmem kaput?« rekao je neki glas iza mene, a ja sam se prepala. Okrenula sam se i vidjela Fabiana. Odmahnula sam glavom. »Jesi li sigurna?« dodao je osmjehujući se, i nisam mogla ne zamijetiti kako se u tami sobe njegove oči čine poput dviju sitnih točaka plave boje, okruženih dubokim sjenama. Odmaknula sam se, no dala sam mu kaput. Maleni osmijeh pun suosjećanja mu je prešao preko usnica i

pokretom mi je ponudio da sjednem. Krenula sam prema sofama, ali ipak sam odlučila da neću to učiniti. Umjesto toga sam nastavila gledati prostoriju i prisutne u njoj. Bilo ih je šest — Kaspar i njegov mlađi brat Cain; plavooki dečko, Fabian; i još trojica, onaj s plamenom kosom, jedan s lažnim naočalama i visoki plavi koji me pokušao izvući iz automobila.

Kaspar je odjednom pojurio naprijed i stavio ruku u džep mog kaputa, koji je ležao u Fabianovim rukama. Izvadio ju je i vidjela sam da drži moj mobitel.

»Ja ću ovo zadržati«, rekao je smijuljeći se. Pritisnuo je otključavanje tipkovnice i počeo pretraživati.

»Nemoj«, viknula sam, posegnuvši za njegovom rukom. Izmaknuo mi se i pustio me da skoro padnem.

»Zašto, zar nešto skrivaš?« rugao mi se. Prstima je prelijetao preko tipkovnice. »Bezobrazne poruke svog dečka, možda?«

»Ne«, jurnula sam na njega, još jednom pokušavši dograbiti mobitel. Izmaknuo ga je i nisam uspjela ništa dohvatiti. »Vrati mi telefon«, vikala sam poskakujući uvis prema njegovoj ruci. Samo mi se smijao i podizao ga još više.

»A tko je Joel?«

Željela sam ga uhvatiti za zglob, no on je uhvatio mene i zavrnuo mi ruku. Zavrištala sam. Pustio me i odmaknula sam se, trljajući zglob. Nasmijao se i počeo čitati izvještačenim, piskutavim glasom.

»Hej, pitao sam se možemo li se naći. Samo ti i ja. Moramo razgovarati o onome što sam napravio. Fališ mi, mala. Odgovori mi. Joel.« Ušutio je i napucao usnice. »Ma joj, čak je stavio i pusu na kraju.« Uživao je u ovome. Ljutito sam ga pogledala.

»Malo sam te iznervirao, je li?«

»Jebi se«, promrmljala sam ispod glasa, ne želeći da me čuje.

»Rado, Djevojčice, rado.«

»Kaspere«, prosiktao je Fabian. Razbjesnio se, obrve su mu se spustile i očima je probadao drugog muškarca. Cijelu minutu su se tako gledali i naposljetku je Kaspar dobacio mobitel Fabianu. Ovaj ga je uhvatio i stavio u džep. Kaspar je slegnuo ramenima, naslonio se na kauč i počeo bubnjati prstima, gledajući me kao da se odlično zabavlja.

»Vidjela si previše i to nam predstavlja problem. Imaš sljedeći izbor, Djevojčice. Možeš postati jedna od nas ili možeš ostati ovdje do kraja života.«

Nisam razmislila ni sekunde; odlučila sam još prije no što je on izgovorio svoju rečenicu. »Nisam ubojica i nikada to neću biti.«

Kaspar je ponovno slegnuo ramenima. »Onda ćeš ostati ovdje dok ne pristaneš na promjenu. Nemoj se nadati da će te netko spasiti. Ni jedan ljudski stvor ne može ući ovamo bez našega znanja.«

Smrknula sam se. »Ljudski?«

»Da. Ljudski.« Okrenuo se ostalima sa zlosretnim osmijehom na licu. »Kako je dobro kad nemaju pojma, zar ne?« Svi su se zdušno složili, osim Fabiana.

»Pojma o čemu?« upitala sam oprezno, gledajući u sva lica preda mnom.

»Što ti misliš, koliko ja imam godina?« upitao je Kaspar.

To mi se činilo nebitnim, no nisam ga željela ljutiti. »Možda devetnaest?«

Okrenuli su se jedni drugima, smijući se. Činilo se kao da su donijeli neku odluku.

»Pogrešno. Imam stotinu devedeset sedam godina.«

Podignula sam obrve. »Nitko ne živi toliko dugo...«

»Moja vrsta živi toliko dugo, čak i dulje«, prekinuo me Kaspar. »Vampiri, Djevojčice.«

Odmahivala sam glavom dok su mi hladni trnci prolazili kralježnicom. *Oni su ljudi*. Zakoračila sam unatrag nervozno se smijući, dijelom zbog ludosti ovoga što on govori, a dijelom zbog toga što sam se pitala kakve su to bolesne igre i koji će me odgovor najduže održati na životu. »Je li ovo neka bolesna šala?«

Kaspar se prestao smijuljiti. »Smijem li se?« upitao me razdvajajući usnice i pokazujući mi desni. Na mekanom jastuku njegove donje usnice su stajala dva oštra zuba, nedovoljno upadljiva da bi ih čovjek primijetio u mraku, no sada, pod svjetlom, jasno se vidjelo da su očnjaci.

»Nisu pravi«, rekla sam zureći u njih. Zvučala sam prkosnije no što sam se osjećala.

»Hoćeš li se uvjeriti?« upitao me.

»Vampiri ne postoje«, dahtala sam odmahujući glavom. »Vi ste ljudi.«

Prije no što sam stigla prozboriti još i jednu riječ, našla sam se leđima uza zid i Kaspereve usnice su dodirivale moj vrat. Prsa su mu se ubrzano podizala i osjetila sam njegovu snagu, moć i glad. Njegov dah mi nije ugrijao kožu, kao što to obično biva, nego ju je hladio tako da su mi se ramena i ruke sasvim naježili. Osjetila sam kako mi srce nepravilno lupa i kako mi vene žele iskočiti kroz kožu. Zatvorila sam oči i osjetila lagan pritisak oštrih zuba koji su pratili moju žilu kucavicu, prije no što mi je jedan očnjak probio kožu i spuštao se kroz njezine izbočine, polako ih kidajući. Vrisnula sam i otvorila oči, stisnutih šaka. Zarila sam si nokte u dlanove i stisnula zube. Bila sam sasvim bespomoćna. On je stvoren da ubija, a ja nisam takva.

Odmaknuo se, no tijelo je i dalje pritiskao uz moje, ne dopuštajući mi da pobjegnem. Pogledao me ravno u oči, a dah mi je zastao. Njegove oči više nisu bile smaragdne, nego crvene.

»Dobro me slušaj, Djevojčice. Ja nisam bilo koji vampir. Ja sam vampirski princ i učinit ćeš kako ti kažem. Pazi što govoriš, jer ne znaš kad bih mogao ogladnjeti.« Odmaknuo se od mene. »Postani jedna od nas ili ostani ovdje do kraja života. Ti biraš.«

Nisam poslušala ostatak njegovoga govora. Rukom sam iza sebe napipala kvaku. Otvorila sam vrata i ispala van iz prostorije. Zalupila sam ih za sobom i naslonila se na mramorni zid hodnika. Zgurila sam se i stavila ruke na koljena. Nisam mogla disati i um mi je bio preopterećen. Nešto toplo mi je kapalo po vratu i prešla sam prstom preko kože. Užasnuto sam gledala u svoj vlažni, okrvavljeni prst.

Ovo nisu ubojice; ovo su grabežljivci.

Nešto mi je kliknulo u mozgu, adrenalin mi je jurnuo u žile i kapao niz vrat. Potrčala sam prema vratima što sam brže mogla, zahvaljujući nebesima što je batler otišao.

Morala sam potrčati, i to odmah.

Trnje mi se kvačilo za kožu, a bolna stopala pulsirala buneći se protiv bodlji i istrunulih iglica koje su se zabadale u njih. No nisam se predavala. Znala sam kako će uskoro primijetiti da sam pobjegla, i ako su doista ono što govore — *vampiri* — onda će znati da sam se sakrila u šumi.

Prije dvadeset četiri sata bila bih se nasmijala na samu pomisao. Vampiri su izmišljeni da bi se njima plašilo djecu. Vampiri su mitska stvorenja nad kojima sline današnje tinejdžerice. Nisu *stvarni*.

Borovi oko mene su postajali sve viši, a praznine između njih sve uže. Svjetlost koja se uspjela probiti kroz njih je bila neravnomjerna i obojena jutarnjom izmaglicom, tako da sam pogledala iza sebe i usporavajući vidjela tek sljedećih nekoliko borova. Izgubila sam čak i put kojim sam došla.

Kako ljudi ne znaju da oni postoje? Kako šestorica vampira mogu jednostavno upasti u London i praktički pojesti tridesetoricu muškaraca?

Boljelo me grlo, a vlažnost zemlje ispod mojih stopala bila je čak pomalo ugodna. Krv mi se slijevala niz izgrebane noge, a znoj mi je sljepljivao kosu na potiljku. Haljina mi se podignula i jedna naramenica skoro je puknula.

Vampiri. Ma to je smiješno. Ali...

Dotaknula sam mjesto gdje me Kaspar ugrizao. Više nije krvarilo. Ostalo je samo nešto osušene krvi koju sam obrisala. Pritisnula sam cijeli dlan na vrat, tražeći ranu. Smrkнула sam se. Nije bilo ničega, tek malena udubina na koži i to baš na mjestu ugriza.

Neka grančica je puknula. Okrenula sam se gledajući otkud je došao taj zvuk, no sve je bilo mirno. Disanje mi se ubrzalo, prsa su mi se nadimala sa svakim udahom. Povjetarac mi je prešao preko kože. Odmaknula sam kosu s lica i zagledala se u maglovitu šumu.

Trči, prošaptao je glas u mojoj glavi. Ili se to samo vjetar provukao kroz krošnje drveća? *Trči*, ponovio je glas. No ja sam ostala na mjestu, gledajući u drveće.

Tišinu je prekinula silina koraka koji razmiču grmlje. Tamne prilike su se pojavile u izmaglici i glas u mojoj glavi mi je manijakalno vikao: *Potrči!*

Ovog puta mi nije morao dvaput reći.

Potrčala sam i okretala se za sobom svake dvije sekunde, uvjeren da me netko grabi po tijelu, mada su moji gonitelji još uvijek bili daleko. Mogla sam ih čuti. Lišće je šušalo i granje pucalo; izmaglica se povijala kao da se nešto brzo kreće kroz nju.

Noge su me nosile duboko u šumu i znala sam da neću moći još dugo. Gutala sam zrak, no pluća su mi bila prazna i rebra su mi se raspadala od napora. Uхватit će me, i nešto mi je govorilo da ovoga puta neće biti toliko milostivi.

Odjednom se drveće razišlo i našla sam se na čistini. Pružila sam ruke ispred sebe i polako, na prstima, krenula naprijed. Zemlja pod mojim nogama se počela mrviti i ustuknula sam, podižući pogled da vidim gdje se zapravo nalazim. Stajala sam na obali malenog jezera čije su dubine svjetlucale na jutarnjem suncu, a niska izmaglica je sakrila njegovu suprotnu obalu.

Sablasna tišina se spustila. Nije se čulo probijanje grmlja, niti koraci. Pogledala sam iza sebe, tražeći znakove ubojica koji su mi se sigurno približavali.

Tišina me uznemiravala još više nego buka, i počela sam se kretati oko jezera. Ubrzala sam čim sam osjetila kako mi se diže kosa na vratu. Ponovno sam čula tresak i korake. Slijedili su me. Čim bih ubrzala, ubrzali bi i oni. Kad sam stigla do suprotne obale, shvatila sam da i oni kruže oko jezera. Nisam imala kamo pobjeći.

Kretala sam se unatrag prema jezeru koliko je to bilo moguće, osjećajući se poput plijena natjeranog u stupicu. Odjednom je šest prilika izletjelo iz šume i ustuknula sam, zaboravivši da se nalazim na rubu obale. Vrišteći sam pala u vodu.

Osjetila sam njezinu hladnoću još i prije no što sam dotaknula površinu. Vidjela sam kako mi koža postaje plava. Voda je pljusnula oko mene i slila se u moja razjapljena usta. Kašljala sam i pljuvala, gutajući tako još više. Lamatala sam nogama tražeći uporište — više sam sličila hobotnici nego ljudskom biću. Uspjela sam se dignuti na površinu i udahnuti još jednom. Nisam imala dovoljno vremena za vrisak kad mi se nešto omotalo oko gležnja poput morske trave. Jednim trzajem me vratilo ispod površine. Vidjela sam da mi je nogu omotalo

nešto nalik na pipak i da se nalazim oči u oči s nekakvom divovskom lignjom.

Zastenjala sam u mislima. Zašto moj život ne može biti normalan?

Uspaničila sam se i počela napadati pipak svom snagom, pokušavajući izvući nogu iz njegovog stiska. Lignja nije ništa primjećivala i samo me vukla dublje pod površinu. Pluća su me počela žariti i shvatila sam da nemam izlaza.

Gubeći svijest, krajičkom oka sam primijetila neku bijelu svjetlost. *Bijela svjetlost. Kako originalno.* Jedva sam uspjela primijetiti da se miče i da mi blago nalikuje na ljudsko biće prije no što sam zatvorila oči.

Oteli su me vampiri, a ubila lignja. Kako tragično.

četvrto poglavlje

Kaspar

Violet! Violet! Probudi se, dovraga«, vikao je Fabian, nadvijajući se nad njezino sasvim opušteno tijelo i šamarajući je po obrazu. Podignuo je ruku da je opet udari, no tad je otvorila oči i počela povraćati vodu. Vidio sam njezino ružičasto nepce i zube bez očnjaka. Fabian se odmaknuo i spustio ruku. Ja sam joj pristupio i završio ono što je on započeo. Ošamario sam je glasno i sa zadovoljstvom, a obraz joj je pocrvenio poput krvi.

Fabian mi se okrenuo i pogledao me sasvim zacrnjenim očima. *Kaspere*, režao mi je u mislima. Slegnuo sam ramenima i sklonio mokru kosu sa svojega čela. »Samo sam se htio uvjeriti«, glasno sam mu odgovorio. Haljina joj je postala prozirna od vode i pogled mi je lutao preko njezinog tijela, pitajući se što sam učinio da mi put presiječe tako dobar primjerak. Fabian je skinuo jaknu i ogrnuo je oko njezinih ramena kad se uspjela pridignuti, cijelo vrijeme vrebajući moje svijesti i misli.

No moj pogled joj nije promaknuo. »Oh, Kaspere, junače moj«, rekla je boreći se za zrak, glasom odebljalim od sarkazma.

»Ma da, ti si prava dama u nevolji«, odgovorio sam jednako sarkastično, svlačeći mokru majicu preko glave.

»To je jedina zahvala koju ćeš dobiti, pa bih ti preporučila da je prihvatiš«, promrmljala je, misleći da neću vidjeti kako mi krišom promatra prsa. Ignorirao sam je, viknuvši Cainu i ostalima da krenu natrag. Nas dvojica se možemo nositi sa skoro utopljenom ljudskom djevojkom, bez obzira što je malčice ratoborna.

Fabian joj je ponudio ruku i ustala je na noge, no opet se srušila — njezine su se oči, tako neobične boje za ljudskog stvora, zamaglile. Fabian ju je uhvatio i ja sam im prišao, već pomiren s činjenicom da ću je morati nositi. Oči su joj se razbistrile i ponovno zamaglile kad se zaljuljala te zakopala još dublje u Fabianove ruke.

»Ti je ponesi«, rekao sam mu, razmišljajući kako će se tako vjerojatno manje buniti. Šapnuo joj je nekoliko riječi i zatim ju dignuo. Bila je dobra kao kruh, baš kako sam i mislio. Podignuo sam obrvu prema njemu i namignuo mi je, obavivši ruku oko njezinog golog koljena. Okrenuo sam se i zašao u sjene drveća.

Čuo sam je kako ga ispituje o lignji. Nije bio baš određen dok joj je usput govorio otkud nam lignja i tko nam ju je poklonio.

Izmaglica se polako dizala i sve je postajalo vidljivije. Proširio sam svoj um i dosegao njezin. Našao sam se pod žestokom vatrom emocija — prvi je došao strah, a zatim ljutnja. Slike vode i njezine fobije od plivanja su se miješale s onima sa Trafalgara, koje su joj stalno bile na pameti i vraćale se poput pokvarene gramofonske ploče. Slike njezine obitelji i prijatelja su također proletjele, a jedna koja je predstavljala čovjeka od nekih pedesetak godina je privukla moju pozornost. Usredotočio sam se na nju i pobjegao iz njezinog uma kao da me netko ošinio bičem. Zastao sam i okrenuo se.

»Djevojčice, kako se ti prezivaš?«

»Lee«, odgovorila je. »Već sam ti rekla...«

»Tko ti je otac?« upitao sam.

»Jako moćan čovjek«, odgovorila je.

»Prestani se praviti damom — ne pristaje ti«, zarežao sam. »Osim toga, kladio bih se u vlastito nasljedstvo da moj otac može prebiti tvoga. No, kako se zove? Čime se bavi?«

Ponosito je podignula glavu. »Michael Lee, ministar obrane.«

Pogledao sam Fabiana u oči. Izgledao je kao da će mu Djevojčica ispasti iz ruku.

»Sranje«, rekao sam.

»Ovog puta si nadmašio samoga sebe, Kaspere«, režao je Fabian, a oči su mu postale bezbojne kao i moje, odavajući koliko je zabrinut. Djevojka je bezobrazno zurila u mene; čim sam joj uzvratio pogled, okrenula je glavu. Bio sam sretan što još uvijek imam moć nad njom, usprkos njezinom oštrom jeziku. »Kralju se ovo neće svidjeti«, dodao je Fabian.

Naravno da neće. A neće ni Vijeću. Nisam rekao više ništa. Samo sam požurio natrag u kuću. Fabian je hodao iza mene baveći se njome i namještajući je u svojim rukama tako da je ne povrijedi.

Polako me hvatala panika. Već sam bio na tankom ledu s Vijećem, koje je bilo jedan prekršaj dalje od toga da mi uskrati glasove i pravo na nasljedstvo. Dovođenje kćeri visoko pozicioniranog čovjeka u naš svijet je predstavljalo kršenje brojnih sporazuma i ozbiljan prekršaj.

Zašto ju jednostavno nisam ubio?

Kad je Fabian pristigao, odmah sam je zgrabio za zapešće i povukao uza stube. Trgnula se i polako zakoračila. Nisam mogao ne primijetiti njezina ranjena stopala. Uzdahnuo sam i povukao još jače.

»Što to radiš?« vikala je, ne pomičući se s mjesta, usprkos boli.

»Izvlačim se iz nevolje«, odgovorio sam, odahnuvši što vidim svoju sestru Lylu na stubama u kući.

»Možeš li se izvući, a da mi ne otrgneš ruku?«

Koračao sam sporije no inače, iznenađen i zadivljen lakoćom s kojom je prihvatila naše postojanje, iako

me njezina hrabrost iritirala. *Ova mala ne odustaje.*

Lyla — koja mi je išla na živce više nego sve naporene, mokre ljudske djevojke zajedno — se namrštila, a to je njezinom lutkastom licu jako dobro išlo. Primila je Violet za zglob ne rekavši joj nijednu riječ. Usredotočila se na mene.

»Ovog puta si stvarno zajebao stvar, braco«, režala je. Violet je zurila u tu ženu, za glavu višu od sebe i značajno mršaviju, razjapljenih usta. Lyla ju je ignorirala. Znala je da ostavlja takav dojam na oba spola. *Želim ti zabavan rat s ljudima*, dobacila mi je u mislima i krenula uza stube, vukući za sobom kćer Michaela Leeja.

Mene nije brinuo nikakav rat. Vjerojatnost da ću ga doživjeti je bila zanemariva, jer je kralj skupa sa svojim ogromnim bijesom dolazio niz hodnik.

Fabian je pao na koljena i duboko se naklonio, zatvorivši oči i prekrizivši prste na bokovima. »Vaše Veličanstvo.«

Uspravio sam se i sklopio ruke na leđima, gledajući u sve, osim u prazninu probadajućeg sivila što dolazi. Neće upaliti ako kažem da joj nisam znao ime i odlučio sam se suočiti s olujom uz što više živosti.

»Dobro jutro, oče. Donio sam doručak.«

peto poglavlje

Violet

Evo«, rekla je djevojka koja se predstavila kao Lyla. Nasmiješila se kad smo zastale ispred otvorenih vrata negdje na pola hodnika. Ušla je unutra. Oklijevala sam, no uskoro sam krenula za njom. Prostorija je bila ogromna. Drveni pod je svjetlucao na mjestima gdje nije bio pokriven velikim crnim tepihom; na njemu je stajao veliki krevet od mahagonija s baldahinom, ukrašen velovima duboke indigo boje. Francuska vrata su bila ukrašena crnim i ljubičastim zavjesama, izvana zaštićena željeznom ogradom. Svjetlost je mogla ući kroz još nekoliko orijentalnih prozora s daskama dovoljno širokim za sjedenje.

Prepustila sam se dojmovima dok je Lyla trčkarala okolo, pokazujući mi stvari u sobi. Slušala sam je tek napola. »Ovo je ormar — možeš slobodno ući unutra. Nabavit ćemo ti odjeću, a do tada možeš koristiti moju. Nisi *toliko* šira od mene. Kupaonica je s druge strane hodnika.« Smrknula se. »Nije nam se činilo pametnim dati ti sobu s kupaonicom, ali u ormaru je umivaonik ako se želiš oprati«, veselo je dodala. Ponovno se nasmiješila, ali prestala se veseliti čim je mene pogledala. »Ti ne govoriš baš puno, je li?«

Zabuljila sam se u nju. *Ako misli da ću početi čavrljati kao da smo prijateljice, nek' se pripremi na iznenađenje.* Osjetila sam snažnu mučninu; nisam bila sigurna jesam li ispovala svu vodu koju sam progutala u jezeru.

Pomaknula se. »Pa eto, ostavit ću te — trebala bi presvući tu mokru haljinu.« Krenula je van i opet se zaustavila. »Reći ću slugama da ti donesu hrane. Ti si vegetarijanka, zar ne?« upitala je. Raskolačila sam oči još jače. *Kako ona to zna?*

Nisam joj odgovorila. Nekoliko trenutaka je samo stajala i čekala, a zatim otvorila vrata. Progovorila sam tik prije no što je izišla. »Ti mi se ne činiš poput ubojice.«

Nasmijala se kao što se odrasli smiju dječjim glupostima. »Zato što nisam ubojica.« Zatvorila je vrata i nestala.

Uletjela sam u ormar čim je otišla i pronašla umivaonik u malenoj prostoriji unutar ormara, koji je bio jednako velik kao moja spavaća soba kod kuće. Nagnula sam se i povratila nekoliko puta, želeći da skupa s vodom ode i odvratno prevrtanje u mom želucu. Naposljetku se to i dogodilo.

Umila sam lice i popila malo vode iz ruku. Nisam mogla odmaknuti pogled od zrcala u kojem se neprestance odigravala scena kada Claude Pierre mrtav pada na tlo.

Ne bi trebala razmišljati o tome, rekao je glas u mojoj glavi. *Trebala bi se usredotočiti na vlastito preživljavanje.*

Glas je bio u pravu i otrgnula sam pogled od zrcala. Vratila sam se u ormar. Već su bili pripremili čistu odjeću za mene i bila sam presretna što mogu skinuti poderanu, mokru haljinu. Traperice su mi bile malčice uske oko bokova i morala sam se potruditi da navučem majicu preko grudi. No odjeća je bila suha i čista, a to mi je bilo dovoljno.

Kad sam izišla van, vidjela sam da me na noćnom ormariću čeka poslužavnik s hranom. Tanjur je bio pun malenih sendviča, a pored njega se nalazio papir presavinut u trokut i čaša vode. Odmah sam je popila. Uzela sam papir i ostavila sendviče netaknute. Na papiru je širokim, skoro nečitljivim rukopisom bila ispisana poruka:

Violet,

smiješ lutati kućom kuda te volja, ali molim te da ne izlaziš van i nemoj lutati imanjem. Ako vidiš mog oca, nakloni se i reci: »Vaše Veličanstvo.« Ako ti nešto treba, pomoći ću ti koliko mogu — samo reci slugama neka me pozovu.

Njezina Visost, Lyla

P. S. Ubojice ubijaju iz zadovoljstva. Vampiri ubijaju da bi preživjeli.

Pročitala sam poruku dva puta i naposljetku je zgužvala te bacila. »Jebite se svi«, promrmljala sam i prišla francuskim vratima. Prtljala sam oko kvake, no bila su zaključana. *Ne žele nimalo riskirati. Ionako bih se teško izvukla da odlučim skočiti dolje.*

Naslonila sam glavu na hladno okno i lupala dlanovima po staklu. Osjetila sam kako se polako ruše barikade koje sam podignula oko sebe. Znala sam da neću moći biti jaka još dugo, oči su me pekle od suza.

Nada koju sam imala se polako rasipala, a zamijenila ju je frustracija koja je rasla s mojim shvaćanjem da nemam nikakvu kontrolu nad ovom situacijom.

Povukla sam veliki svileni pokrivač s kreveta i ogmula se njime. Sjela sam na prozorsku dasku i slušala kako kiša tiho tapka po prozoru. Uljuljkala me u polusan, no uskoro se prometnula u veliki pljusak koji se obrušio na imanje. Ono je izgledalo prekrasno i otmjeno pod sunčevom svjetlošću, no sad mi se činilo blijedim i neprijateljskim; možda stoga jer sam znala što se skriva među ovim zidovima.

Kakav klišej, pomislila sam nakon prvog udara groma koji je potresao prozor. Oluja. Zatvorila sam oči suzdržavajući suze baš kad je neki sat u vili odzvonio devet puta.

Neću plakati zbog bolesnih ubojica. Nikada.

šesto poglavlje

Violet

Kiša je još uvijek lupala po staklu kad sam se probudila. Vani je bilo mračno, a pokrivač kojeg sam povukla s kreveta mi je spao s ramena na pod. Nekoliko kapljica vode mi se slilo niz obraz kad sam ga odlijepila s okna i oblaka pare od mog daha. Dotaknula sam vrat. *Vampiri*. Sasvim ludo.

Ali ne možeš reći da je neistinito, rekao je glas u mojoj glavi. Pokušala sam ga prigušiti drugačijim mislima.

Nekoliko kapi kiše je palo s prozora. Zatreptala sam. *Kap, kap, kap*. Iza zatvorenih kapaka sam vidjela okrvavljeno tijelo kako leži na pločniku.

Ne, ne mogu reći da je neistinito. Ne želim reći da je neistinito. Ako to učinim, značilo bi da je jedno ljudsko biće naudilo drugom ljudskom biću. Vampiri su čudovišta. Čudovišta rade tako grozne stvari. Čudovišta, a ne ljudi.

Sat pored mene je pokazao pet sati ujutro. Protrljala sam oči te shvatila da se već godinama nisam probudila ovako rano i da je već došao sljedeći dan — prvi dan mjeseca kolovoza. *Jedan dan*. Jedan dan će biti dovoljan da policija pronađe svjedoke i krene u potragu za mnom. Postojalo je toliko dokaza. Moji prijatelji koji su ostali tamo. Moje cipele. Vidio me i čovjek koji radi za oca. A nije ništa učinio.

Nelagoda mi se uvukla u prsa. Što ako je on već znao za vampire? Je li se suzdržao zato što bi riskirao vlastiti život? Nije bilo nevjerovatno pomisliti da ljudi unutar vlade znaju za vampire — netko mora znati za njih. *Ako on zna, a nije ništa učinio, znači li to da me nitko neće tražiti?* Nisam željela ni razmišljati o tome. Moj otac će doći po mene. Ne bi me napustio, čak ni zbog vampira.

Jesi li sigurna? upitao je glas u mojoj glavi.

Pogledala sam Lylinu poruku koju sam bacila na tepih. Podignula sam je i ponovno pročitala. Rekla je da smijem hodati po kući, a ionako sam očajnički željela oprati blato sa stopala.

Ponovno sam bacila papirić i krenula prema vratima, trpajući sada već ustajali sendvič u usta. Pritisnula sam uho na vrata i osluhнула. Činilo se da u hodniku vlada potpuna tišina, no vrata su bila drvena i jako debela, tako da to ne mora ništa značiti. Duboko sam udahnula i otvorila ih. Našla sam se u praznom hodniku. Nešto niže na suprotnom zidu su se nalazila vrata što su vjerojatno vodila u kupaonicu koju je Lyla spomenula. Nasuprot njih, na istom zidu kao i *moja* soba, nalazila su se dvostruka vrata. Bila bi se skoro stopila s ravninom da nisu bila malčice uvučena u udubljenje u zidu. Dvije plinske svjetiljke su visjele s obje strane vrata, no nisu bile upaljene. Samo je prirodno svjetlo osvjetljavalo hodnik, ulazeći kroz prozore na suprotnom kraju. Prožela me napetost, bila sam spremna potrčati natrag u sobu ako se ukaže potreba.

Nitko nije došao i polako sam se opustila, primajući kvaku na jednim vratima. Bila je glatka i grijala se dodirom, poput stakla, mada je izgledala jednako kao i mramor na donjem katu. Drugom rukom sam uhvatila kvaku na suprotnom dijelu vrata i okrenula. Lijeva se pomaknula i škljocnula bez imalo opiranja, no desna je bila kruta i nije se pomicala. Lijeva vrata su se malčice otvorila. Zurila sam u njih. *Smijem li?* Iskušenje je bilo veliko i možda će znatiželja zbilja mačku stajati glave.

Upravo kad sam počela ponovno zatvarati vrata za sobom, čula sam korake po stubama. Srce mi je podivljalo i jurnula sam naprijed kroz vrata. Zatvorila sam ih što sam tiše mogla, držeći kvaku i pazeći da ne škljocne.

Skamenjeno sam čekala da sve ponovno utihne i tek tada sam razgledala sobu. Bila je ogromna, mnogo veća od one u kojoj sam spavala. Svi zidovi su bili optočeni drvenim pločama. Veliki crni krevet od kovanog željeza s baldahinom je dominirao jednom stranom, a kamin drugom. Na daskama iznad kamina je bilo rasuto mnoštvo časopisa, a nad njima umjetnička slika muškarca i žene. Muškarac je nalikovao na Kaspara, iako je izgledao starije. Vjerojatno je to slika njegovog oca u mlađim danima. Žena pored njega mu je vjerojatno supruga, Kaspareva majka, sudeći prema ruci koja ju je čvrsto držala za golo rame. Sjedila je na stolcu, a haljina smaragdne boje je pristajala kao salivena na njezine obline. Tamne kestenjaste koverče su joj padale do struka koji je bio tako uzak da je jednostavno morao biti stisnut korzetom. Oči su joj bile velike i sjajne, iste boje i sjaja kao haljina. No ono što je najviše privuklo moju pozornost bila je njezina koža; za razliku od suprugove blijede i papirnate, njezina je bila maslinasta. Samo su tamni, ljubičasti koluti oko očiju odavali da je zapravo vampirica.

Koračala sam što sam tiše mogla i skoro sam se spotakla o gitaru koja je virila ispod kreveta. Osjetila sam povjetarac po bosim nogama, a kad sam stala pored kamina, vidjela sam da se miču zavjese na francuskim vratima. Obuzela me nelagoda. *Vrata se ostavljaju otvorena samo kad se netko namjerava brzo vratiti*. Svjetiljke u sobi su također bile upaljene, iako se prva jutarnja svjetlost već prikradala u sobu.

Prisilila sam se na smirenje, stala na prste i dotaknula platno slike. Bilo je pokriveno debelim slojem prašine koji se pretvorio u oblak kad sam ga obrisala. Pomiješao se s mirisom skupe kolonjske vode koji je već visio u zraku. Mahala sam rukama ispred sebe, kašljući i pljučkajući. *Vidim — ili bolje rečeno, osjećam — zašto su ostavili otvorena vrata*. Dograbila sam jedan časopis pokušavajući rastjerati prašinu, no čim sam vidjela

naslovnicu, zacrvenjela sam se od srama. Bacila sam časopis shvativši u čijoj se sobi nalazim.

»Sranje«, promrmljala sam i krenula unatrag prema vratima. Nisam ni pogledala ima li ikoga u hodniku, samo sam ispala kroz jedna vrata u smjeru drugih i našla se u kupaonici. Zalupila sam druga vrata za sobom i odahnula kad sam vidjela da se zaključavaju debelim zasunom. Odmah sam ga pomaknula na mjesto.

Kad sam se okrenula, raskoš me ponovno zapanjila. Cijela prostorija je bila načinjena od crvenog mramora, čak i kada. Tuš je bio prevelik, kao i sve u ovoj kući, a unutra su sasvim komotno mogle stati tri osobe. Sve je bilo besprijetkorno čisto; nigdje ni traga starim četkicama za zube i skoro potrošenim pastama.

Prtljala sam po tušu jer nisam shvatila kako se otvara sve dok voda nije napokon potekla. Počela sam se svlačiti i ugledala sam svoj odraz u zrcalu. Nije bio nimalo lijep.

Kosa mi je izgledala kao da sam pretrpjela strujni udar i bila je puna grančica. Vrat mi je bio pun ogrebotina i posjekotina, a lice umrljano blatom i skorenom šminkom. Ostatak mog tijela nije izgledao ništa bolje. Krv mi se osušila po rukama, a noge su mi bile prljave i blatnjave. Vjerojatno sam i smrdjela. No oči su mi bile najjadnije od svega. Izgledale su ostarjelo i umorno, kao da pate već tisuću godina, a ne tek dva dana. Odmahnula sam glavom i okrenula se, zgađena i ljuta. Svukla sam se i pustila vodu da natapa moje bolne mišiće.

Izišla sam tek kad sam prestala osjećati toplinu vode na koži. Zgrabila sam ručnik, obrisala se i ponovno navukla traperice i majicu. Iscijedila sam vodu iz kose što sam bolje mogla i brže-bolje se vratila u svoju sobu. Sledila sam se kad sam vidjela da je netko bio unutra i pospremao.

Deka koju sam ranije skinula s kreveta je ponovno bila na mjestu i plahte su bile lijepo zategnute. Odnijeli su tanjur s hranom i moja crijeva su zakrčala kao da su znala. Ignorirala sam ih i srušila se na krevet. Bilo mi je sve gore i shvatila sam da ću morati potražiti Lylu ako mislim išta pojesti. Ona se nije činila tako strašnom, no ipak se nisam veselila razgovoru s njom.

Hodnik je još uvijek bio tih, iako sam osjetila da to nije zato što svi spavaju. Prošla sam pored dvostrukih vrata, uznemirena zbog činjenice da ta soba vjerojatno pripada Kasparu. Kad sam došla do vrha stuba, nagnula sam se dolje misleći kako bih mogla pitati batlere gdje je Lyla. Baš kad sam to pomislila, Fabian je izišao iz donjeg hodnika. Poskočila sam i pokušala se sakriti u sjenama, no vidio me i nasmijeo se.

»Dobro jutro«, rekao je veselo. Nisam mu odgovorila. Samo sam se vratila pored ograde i oprezno ga pogledala. »Jesi li gladna?« upitao me. Želudac mi je ponovno zakrulio na spomen hrane i on se nasmijao. »Čini se da jesi. Hajde, pronaći ću ti nešto za jelo.« Mahnuo mi je da ga slijedim i krenuo prema dnevnom boravku. Zastao je i nasmijeo mi se kad je vidio da ne idem za njim. »Neću ti ništa. Obećavam.«

Izgledao je dovoljno iskreno i krenula sam niza stube za njim. Otvorio je vrata i poveo me kroz dnevni boravak u drugu prostoriju. Osjećala sam se kao da putujem kroz vrijeme. Glavni ulaz i hodnik su izgledali kao da se nisu mijenjali stotinama godina, a ova prostorija je izgledala sasvim moderno. Kuhinja je bila puna nehrđajućeg čelika, staklenih površina, vitrina i stolova, a pod je bio načinjen od istog mramora kao i ulaz.

Fabian je zaobišao visoki šank i počeo otvarati ormariće. »Voliš li tost?« upitao je. Kimnula sam i sjela na jedan visoki stolac. »Onda će biti tost«, rekao je, ubacujući dvije kriške crnog kruha u toster. Gledala sam ga kako vadi tanjur iz drugog ormarića, fascinirana njegovim gracioznim pokretima.

»Hej, znam da sam nadljudski zgodan, ali ne moraš zuriti.«

Zacrvenjela sam se poput rajčice i zagledala u pod, prije no što sam se usudila ponovno pogledati u njega. »Nisam zurila.«

»Ma naravno da nisi« smijao se. »Lijepo je što si odlučila progovoriti. Ne činiš mi se kao sramežljiva osoba.«

U pravu je, pomislila sam. Inače nisam sramežljiva, no obično nisam ni zarobljenik skupine vampira.

Nastavila sam ga gledati kad je otvorio hladnjak i izvadio maslac. Na trenutak sam vidjela i boce nečega crvenoga prije no što je zatvorio vrata. Stresla sam se.

»Žao mi je što ti ne mogu pripremiti ništa bolje od tosta, ali ovdje držimo samo zalogajčice za prigrusti«, govorio je, mažući maslac po kruhu koji je malčice zagorio oko rubova.

»Sluge kuhaju dolje kad nam se jede hrana, a ne krv.«

Dodao mi je tanjur, pogledao mi lice i ponovno progovorio. »Dobro, vidim da imaš nekih pitanja.«

Kimnula sam i ugrizla se za usnicu. »Smijem li pitati bilo što?«

Iskrica sumnje mu se na trenutak pojavila na licu i jednako brzo nestala. »Naravno«, odgovorio je. Nisam progovorila minutu ili dvije jer sam smišljala što ću reći. On nije rekao ništa, samo je natočio čašu soka koju mi je ponudio.

»Ovo sve je stvarno, zar ne?«

Podupro se laktovima o šank i gledao me s istom fascinacijom kao i ja njega. »Jest. Zašto?«

»Ne želim vjerovati u ove stvari, ali ipak vjerujem. Previše toga sam vidjela.« Vrtjela sam pramen kose oko prsta i gledala uzorke u mramornom podu. »Koliko si ih ti ubio?«

»Mislim da ti ne bih trebao to reći«, promrmljao je.

»Koliko?« ponovila sam.

»Stotine, možda čak tisuće... prestao sam brojati«, rekao je. Osjetila sam kako mi se oči šire i nesvjesno sam se odmaknula od njega. *Toliko mnogo?* Odmahnuo je glavom. »Nemoj me tako gledati; to je poprilično

malo s obzirom da imam dvjesto jednu godinu.« Spokojno plavetnilo njegovih očiju se zacrnilo.

»A drugi?« šapnula sam. Glas me izdao od užasa.

»Kaspar je pobio tisuće, Cain možda trideseticu, ali to je samo zato što još nije sasvim razvijen. Za ostale nisam siguran.«

Primila sam se prstima za rub čeličnog šanka. »Zar ne možete piti krv od donatora?«

»Mogli bismo.«

»Ali, umjesto toga radije ubijate ljude.«

»Ne«, prosiktao je, na moje iznenađenje. »Radije pijemo od ljudi. Nemamo ih namjeru ubiti.«

»Aha, shvaćam«, rekla sam. »Je li to bio vaš plan kad ste pobili one ljude na Trafalgaru? Meni se nije činilo da ste samo navratili popiti koju kapljicu.«

Spustio je pogled. »To je nešto drugo.«

»Je li?«

Nije mi odgovorio i vratila sam se svom tostu. Znala sam da me gleda, pa sam spustila glavu i sakrila se iza svoje kose, koja se polako sušila i mrsila u kovrče. Užasavala sam se što o ljudima koje je pobio govori kao da su samo brojevi, a ne osobe koje netko voli i koje imaju svoje nade i snove. Užasavalo me još više što je tražio moje odobravanje. Radilo se o plijenu i bilo mu je vjerojatno lakše razmišljati o njima kao o brojevima.

»Znam da nas smatraš ubojicama, Violet. Znam da bi sada napravila sve na svijetu da odeš odavde, ali možda bi bilo bolje za tebe da nam ne sudiš prije no što nas bolje upoznaš.«

Nisam podignula pogled s tanjura jer sam se bojala da će primijetiti kako dižem obrve u nevjerici. *Neću vas bolje upoznati*, pomislila sam. *Neću dovoljno dugo ostati tu.*

Nemoj biti toliko sigurna, nasmijao se glas u mojoj glavi. Moj um nije zamislio smijeh, nego je pravi pravcati smijeh odjeknuo u mojoj lubanji. Čula sam da je Fabian nešto rekao i trepnula sam nekoliko puta, dolazeći k sebi.

»Kako to misliš, nije sasvim razvijen?«

Prišao je i privukao visoki stolac pored mene. Ja sam se odmaknula. »Mijenjamo temu, zar ne?« Oči su mu ponovno postale plave, pokrivene vodenastim odsjajem. Sjale su na svjetlu koje je ulazilo kroz maleni prozor visoko na zidu. »Sasvim razvijen vampir je odrastao vampir.«

Primijetio je moje zbunjeno lice i nasmiješio se. »Vampir rođen kao takav — da, većina nas je rođena, a ne pretvorena u njih«, dodao je prekidajući samoga sebe. »Rođeni vampiri normalno stare do svoje osamnaeste godine. Pri tome mislim da svake godine izgledaju starije za jednu godinu. Još uvijek nisu sasvim odrasli, pa su nešto slabije snage i manje žedaju. Cain ima šesnaest godina i bit će sasvim razvijen tek za dvije. Shvaćaš?«

Gurkala sam mrvice po tanjuru. »Otprilike. Ali što se događa kad vampir napuni osamnaest godina?«

Željela sam još malo gurkati mrvice, no tanjur se prevrnuo i pao sa šanka. Pripremila sam se na zvuk razbijanja. Nije se oglasio, jer je Fabian uhvatio tanjur u zraku. Vratio ga je na šank i istresao ostatak mrvica na pod.

»Postajemo jači i brži«, tiho je rekao, gledajući me kako ga promatram razjapljenih usta. *Kretao se tako brzo, bez imalo muke.* »Počinjemo stariti, ali jako sporo. Prođu čitava stoljeća, a nama se ne vidi ni jedna godina.«

»Dakle, vampiri nisu besmrtni«, upitala sam, osjećajući kako se počinjem zanimati za temu.

»Teoretski nisu. Ali to je tako spor proces da praktički jesmo besmrtni. Najstariji vampir u kraljevstvu je star stotine tisuća godina, a još uvijek je vitalan i snažan.«

»Opa«, iznenadila sam se. Nisam mogla pojmiti toliku starost. Tisuće pitanja se pojavilo u mojoj glavi i pokopalo prvotno gađenje. »Možete li izići van na sunčevu svjetlost?«

»Da, ali izlažemo se opasnosti od zbilja gadnih opekotina. Ako razmišljaš o tome da me gurneš van, to me neće ubiti«, rekao je radeći smiješne grimase kao da se rastapa. »A od češnjaka ću samo dobiti zadah iz usta. Ako mi pokloniš ogrlicu s križem, izgledat ću jako pobožno, a ako me okupaš svetom vodicom, lijepo ću mirisati.«

Frknula sam u sok zbog njegovog ruganja. »Kako se onda može ubiti vampira?«

»Možeš mu zabiti kolac u srce i slomiti mu vrat, ili ga ugristi za vrat i ispiti mu svu krv, tako da ostane sasvim suh«, objasnio je sa zlobnim sjajem u očima. »Ostatke često pale, iako se to ne mora.«

»Brutalno. Možeš li se pretvoriti u šišmiša?«

Usnice su mu se tresle i vidjela sam da bi najradije prasnuo u smijeh. »Ne.«

»Možeš li prijeći živu vodu?«

»Da.«

»Možeš li ući u kuću nepozvan?«

»Ne.«

»Zašto?«

»Jer je to nepristojno. I kao odgovor na tvoje sljedeće pitanje, jedini način na koji ljudi mogu postati vampiri jest da im vampir ispija krv dok oni istovremeno piju krv tog vampira. I da, naše oči mijenjaju boju u skladu s raspoloženjem.«

Preklopila sam ruke na prsima i još malo se odmaknula od njega. »Kako si znao da ću to pitati?«
Tapnuo se po sljepoočnici i osmjehnuo, napuhujući obraze. »Vidovit sam.«
Podignula sam obrvu. »Ti to ozbiljno?«

»Da, mi imamo telepatske moći, ali ne s ljudima«, rekao mi je. »Odat ću ti jednu tajnu. Dokle god si ovdje, zaključaj sve osobne misli u kovčege u svojoj glavi i usredotoči se samo na jedno kad ti netko pokuša ući u glavu. Znam da zvuči ludo, ali prestat ćeš se smijati kad shvatiš da neki od ovdje prisutnih neće poštovati tvoju privatnost.«

Uozbiljila sam se. »Kao Kaspar?«

»Možda.« Slegnuo je ramenima i okrenuo se u sjedalu iza sebe. »Mi o vuku...«

Kaspar se pojavio pored hladnjaka, a blizu mene se odjednom stvorio dječak s tamnom kosom i naočalama. Sjeo je na visoki stolac i raširio novine ispred sebe. Počeo je čitati, vireći preko naočala.

Uskoro su došli i ostali vampiri. Nestalo je lakoće koja je došla s Fabianom, a time i topline u prostoriji. »Dobro jutro! Rekla sam da će ti odjeća odgovarati«, kazala mi je Lyla veselo.

»Čula sam da se ovi obješenjaci nisu ni predstavili«, cvrkutala je. »Ono je Charlie«, kimnula je prema svjetlokosom dječaku koji je zatim kimnuo meni. »Ono je Felix.« Mahnuo mi je i crvenokosi. »A ono je Declan.« Ovaj posljednji je podignuo pogled s novina. »Veliko mi je zadovoljstvo«, rekao je teškim irskim naglaskom i jedva sam ga razumjela.

»Upoznala si moju idiotsku braću.« Uštignula je Caina za obraz i on ju je posramljeno odgurnuo. »I Fabiana, naravno.« Malčice se nasmiješila kad je rekla njegovo ime. Sjela je s njegove druge strane, a jedna crvena boca i čaše su počele kružiti šankom.

»Kaspere«, promrmljao je Declan mračno kad je okrenuo jednu stranicu novina. »Trebao bi ovo vidjeti.«

Kaspar je odjurio k njemu i Declan mu je bez riječi dodao papir. Pomaknula sam svoj stolac tako da mogu pročitati preko njegovog ramena. Raskolačila sam oči.

Preko cijelog dvolista se nalazila zračna fotografija Trafalgar Squarea obilježenog policijskim vrpčama i sklonjenog od očiju javnosti velikim bijelim šatorima. Fotografija je bila crno-bijela, no vidjeli su se tamni dijelovi pločnika gdje se krv skupila u lokve. Naslov je bio otisnut crnim, masnim slovima: LONDONSKI MASAKR — MASOVNO UBOJSTVO NA TRAFALGAR SQUAREU.

Tek tad sam primijetila da stojim i držim se za šank, dajući sve od sebe da ne padnem.

U ranim jutarnjim satima prethodnoga dana, London se probudio da posvjedoči jednom od najvećih masovnih ubojstava u nekoliko stoljeća. Trideset muških žrtava je pronađeno na Trafalgar Squareu.

Metropolitan policija je obilježila područje u otprilike 3 ujutro, dana 31. srpnja. Žrtve su proglašene mrtvima nakon dolaska na mjesto zločina. Svih trideset neidentificiranih žrtava je pronađeno sa slomljenim vratovima i teškim ozljedama tkiva i vrata. Devetorici je isušena sva krv, što je dovelo do kontroverzi u javnosti.

John Charles, ravnatelj Metropolitan policije, je izjavio: »Duboko smo uznemireni ovim užasnim incidentom i odlučni smo u namjeri da privedemo pravdi ove opasne ubojice. Naše forenzičke ekipe već istražuju mjesto zločina, no molimo sve svjedoke koji su se našli na području trga između ponoći i dva ujutro 31. srpnja da nam se jave.«

Gospođica Ruby Jones, koja je otkrila zločin, nije u mogućnosti komentirati jer upravo prima liječničku pomoć zbog šoka u *Chelsea & Westminster* bolnici.

Par cipela s visokom potpeticom je također pronađen i smatra se dokazom, a upućeni su izjavili da cipele pripadaju mladoj ženi koja je mogla biti na trgu dok se zločin odvijao. Strahuje se da ju je ubojica ili ubojice možda oteo. Još uvijek čekamo službenu potvrdu.

Ovo okrutno ubojstvo se uspoređuje sa zloglasnim *Kentskim krvopijom*, slučajem kad su tri mlade žene pronađene mrtve u blizini Tunbridge Wellsa prije dvije i pol godine. Sve tri su imale slomljene vratove i bila im je isušena sva krv.

Metropolitan policija apelira na sve moguće svjedoke da se jave u svoju lokalnu policijsku postaju ili nazovu posebnu liniju na 0560-3826-111. Svima se jamči anonimnost.

Za više slika okrenite stranicu 9. Za mišljenja okrenite stranicu 23.

Phillip Bashford

Podignula sam kut stranice želeći pogledati slike, no Declan je spustio ruku na novine i držao je toliko čvrsto da sam poderala papir. Popustila sam i on je sklopio novine tako da se vidjela samo sportska stranica. Osjetila sam sol na svojim usnicama i shvatila da plačem.

Bilo mi je zlo, plakala sam jer je Ruby otkrila mjesto zločina. Ona nije toliko snažna kao ja. Podignula sam glavu i vidjela Kaspara kako stoji iza mene sa čašom krvi u ruci. Okrenula sam se prema njemu. »Zašto si to učinio?«

Spustio je glavu i malene bore su mu se pojavile oko očiju. Pogledao me kao da nešto na meni provjerava. »Ne bi razumjela«, promrmljao je jedva mičući usnice.

»Ma nemoj«, izazivala sam ga i prišla korak bliže.

»Ne.« Malčice je otvorio usta kao da želi reći još nešto, no na kraju nije to učinio. Svi su bili tihi, čulo

se samo moje teško, nepravilno disanje.

»Oni ljudi su imali obitelji!«

»Imamo ih i mi«, promrmljao je.

Odmahnula sam glavom. »Vi ste bolesni«, siktala sam, upirući oba dlana u njegova prsa. Gurnula sam ga, upregnuvši svaku emociju u želju da ga povrijedim. Jako sam se iznenadila kad je zakoračio unatrag. Nije zateturao; nisam ga prisilila da se pomakne. Samo mi je dopustio da ga gurnem. »Bolesni«, ponovila sam.

Progurala sam se pored njega i istrčala iz kuhinje, plačući bez zadržke. Pomisao na te ljude kako leže u lokvama vlastite krvi mi se stalno vraćala. Želudac mi se preokretao. Otrčala sam u kupaonicu. Ponovno mi je pozlilo.

sedmo poglavlje

Kaspar

Vatrena je«, promrmljao je Felix, igrajući se jednom mišlju. *Možda bi bilo lakše da si je ubio? Ne, ne bi bilo lakše.* Dopustio sam da mi ta misao ispuni um prije no što sam podignuo zidove oko sebe. Želio sam otjerati druge. Morao sam razmisliti nasamo.

Nešto me uznemirilo na licu one djevojke kad me gurnula i nagnalo me da zakoračim unatrag. Mislio sam da je to poznati osjećaj, a opet mi izmiče.

»Želi reći da bi njoj bilo lakše da ne mora biti s nama«, objasnio je Declan. Osjetio sam kako navaljuje na moje mentalne barijere i malčice sam ih spustio. *Razlozi zbog kojih si je oteo su bili sebični, Kaspare, što god ti rekao kralju.*

Pa što ako su bili?

Tvoja sebičnost je kraljevstvu uzrokovala probleme. Otvorio je novine i pokazao mi članak o rastućim troškovima obrane. Zatvorio je um za sve osim mene i uputio me na naslov. MICHAEL LEE: OBRANU SHVAČAM SASVIM OZBILJNO. *Tražiti će da mu vratimo kćer. Znaš kako traži izliku da nas istjera otkad je dobio izbore. Sad ima baš ono streljivo koje mu treba.*

Neće se usuditi. Previše se boji. Iskapio sam ostatak krvi iz čaše, uživajući u toplini i svježini odjednom. Declanov očaj me udarao poput valova, ali nije mi rekao više ništa. Znao je da mi je očeva lekcija dovoljna za jedan dan.

»Razgovarao sam s njom. Ustrašena je i ljuta, ali i znatiželjna«, rekao je Fabian sudjelujući u razgovoru kojeg nisam slušao.

»Odgovarao si joj na pitanja«, rekla je Lyla u nevještom pokušaju neobaveznog čavrljanja.

Fabian je kimnuo, a Declan je opet pogledao preko novina. »Samo zato što se ona još uvijek nada. Kad shvati da ne ide nikuda odavde, proći će ju.«

Vratio se novinama, naizgled zadovoljan ovim zlogukim proročanstvom. »Kad se ispostavi da sam u pravu, veselo ću istaknuti da sam vam to i rekao«, dodao je šušajući novinama. Cain me pogledao i pretpostavio sam da su mi oči pocrnjele.

Da, nisam je ubio, rezao sam samome sebi kao odgovor na njihove negodujuće poglede. Ali ne zato što sam je poželio kao igračku, mada ću njima rado dopustiti da tako misle. Nisam znao zašto sam je oteo. Nisam znao ni zašto sam je spasio — zašto sam to ja osobno učinio i zašto nisam dopustio Fabianu, dobrome dečku, da se igra spasitelja.

Ne, ne bi bilo lakše da sam je ubio, mislio sam, nadovezujući se na ono što je Felix rekao. *Jer mislim da bi mi ova ljudska jedinka teško pala na savjest.*

osmo poglavlje

Violet

Nisam znala kamo me nose. Izgubila sam se u labirintu hodnika, svakim korakom sa sve većim strahopoštovanjem. Ovo nije bila topla i prijazna kuća — imala je malo prozora i sva svjetlost je dolazila od plinskih svjetiljki nalik na baklje i pokojeg reflektora postavljenog iznad nekog umjetničkog djela ili vaze — no bila je veličanstvena, u svakom slučaju. Sve je bilo popločeno drvom, a pod je bio toliko čist da sam vidjela vlastiti odraz u njemu. Bilo mi je hladno. Svaki put kad bih se nešto duže zadržala na jednom mjestu, osjećala sam se kao da stojim na snijegu samo u čarapama. Pokušala sam otvoriti svaki od onih nekoliko prozora pored kojih sam prošla, no bili su ili zaključani ili previše teški za podići; uspjela sam otvoriti tek jedan nekoliko katova više, postavljen na toliko glatkom zidu da skok nije dolazio u obzir.

Pronašla sam još jedne stube i krenula se uspinjati. Gornji katovi su se činili napuštenima, a to je samo pojačavalo sablasnost. Pronalazila sam jedino prazne sobe i tek šačicu prozora s kojih se moglo vidjeti preko šume čak do mora — poput tanke plave crte stiješnjene između zelenog drveća i srebrnastog neba.

Drvene ploče su odjednom nestale i našla sam se u sasvim bijelom hodniku, osvijetljenom snažnom umjetnom svjetlošću.

»Oprostite, gospođice, ali jeste li dobro?«

Trgnula sam se. Preplašio me nepoznati glas. »Oprostite, nisam vas htjela prepasti«, rekao je glas sa teškim *cockney* naglaskom. Došao je od mlade djevojke. Ne bih rekla da je bila puno starija od mene. Bila je odjevena u jednostavnu crnu haljinu i nosila je bijeli šeširić, poput sluškinje. Lice joj je bilo okruglasto i puno, a mišje plava kosa joj se kovrčala oko obraza. Bila bi doista jako slatka da se godine napornog rada nisu ocrtale na njezinom licu.

»Bez brige, dobro sam«, odgovorila sam pokušavajući se nasmiješiti, ali bez uspjeha.

»Vi ste vjerojatno ljudsko biće kojega su Varnovi oveli u Londonu. Violet, zar ne?«

Kimnula sam.

»Ja sam Annie«, rekla je i nasmiješila se, otkrivši dva mala očnjaka.

Promotriala sam joj prvo zube, a zatim haljinu. »Ti ovdje radiš?«

»Ja sam jedna od sluškinja«, odgovorila je. »Jesi li sigurna da si dobro?« dodala je.

Slegnula sam ramenima. »Čini mi se da sam se izgubila.«

»Tu već mogu pomoći.« Nasmiješila se i uzela kantu i metlu s poda. »Pođi stubama za posluhu. Na kraju hodnika su.« Pokazala je suprotan smjer od onoga kojim sam došla. »Siđi tri kata dolje i slijedi glavni hodnik. Tako ćeš stići do dvorane na ulazu.« Nasmiješila mi se i nestala prije no što sam joj stigla zahvaliti.

Baš kako je rekla, na kraju hodnika su se nalazile uske spiralne stube koje su se vrtjele oko stupa i na kraju otvorile u veliki hodnik, koji se dalje granao u manje prolaze.

Zastala sam i zagledala se u dubinu hodnika. Praznina ovog mjesta me tjerala da se osjećam jako usamljeno i ranjivo, a ponovno me preplavila i ozbiljnost situacije. Na kraju hodnika sam vidjela muškarca kako pada na tlo držeći se za vrat i bježi od mene.

Odmahnula sam glavom i lupila dlanom o drveni zid.

»Sranje«, izustila sam, shvativši da mi iz zgloba curi krv. Brzo sam je obrisala. Nisam željela privući ničiju pozornost.

»Otac kaže da se ne smije psovati. To nije damski«, rekao je tih glas ispod mene. Pogledala sam dolje i vidjela malenu djevojčicu sa najvećim zelenim očima na svijetu. Dugačka plava kosa joj se kovrčala oko lica — bila je apsolutno savršena, s nosićem poput gumbića. Mogla je imati četiri godine.

»Tko si ti?« upitala sam je, odmaknuvši se nekoliko koraka unatrag.

»Ja sam princeza Thyme«, zapjevala je, vrteći se okolo u ružičastoj haljinici na valove. Nasmiješila se, pokazujući mi sićušne očnjake. *Dijete — vampir.*

»Ti si Violet, a Kaspar te doveo iz Londona.« To je bila tvrdnja, a ne pitanje. Nisam ništa rekla. Bila sam previše zapanjena sigurnošću s kojom je govorila.

Glas mi se vratio nakon nekoliko trenutaka. »Ti si Kaspareva mlađa sestra«, upitala sam, sagnuvši se na njezinu visinu.

»I Cainova i Lylina i Jagova i Skyeva«, cvrkutala je, vrteći se.

»Tko su Jag i Sky?«

»Oni su moja velika, velika braća. Jako su stari«, ponosno je rekla. »Njih više volim jer su zabavni kad nam dođu u posjet iz Rumunjske.« Namrštila se i pogledala u pod. »Svi drugi su zločesti kad ih tražim da se igraju sa mnom.« Usnica joj je zadrhtala i uspaničila sam se zbog njezine potpune promjene raspoloženja.

»Hej, nemoj biti žalosna.«

Okice su joj se ispunile nadom i pogledala me. »Ti ćeš se igrati sa mnom, je li tako?« Čvrsto me primila za ruku. »Hoćeš li me nositi?« Nije čekala da joj odgovorim, samo se odmaknula nekoliko koraka i potrčala k

meni — jedva sam je uhvatila u ruke. Shvatila sam da baš nemam izbora, pa sam pristala slijediti njezine upute niz hodnik.

»Imaš li ti sestru?« upitala je Thyme, igrajući se mojom kosom.

»Imam mlađu sestru«, odgovorila sam. »Ima trinaest godina.«

»Kako se zove?« nastavila je jedva zainteresirano. Više ju je zanimala moja kosa.

»Lily«, odgovorila sam.

»To je lijepo ime. Imaš li brata?« upitala je.

»Imala sam. Umro je«, promrmljala sam.

»To je tužno«, rekla je.

»Jest«, uzdahnula sam.

»Imaš li mamu i tatu?« Okrenula sam se i vidjela da joj se slatko maleno lišće obojalo nečim što nisam mogla objasniti. Povukla me za kosu i trgnula sam se.

»Da, imam.« Prestala sam govoriti pitajući se zašto toliko toga govorim ovoj djevojčici. Oči su mi se zamaglile i postalo mi je zlo. *Čežnja za domom.*

»A ti? Imaš li ti mamu?«

»Mama sada ne može biti ovdje«, rekla je mnogo izravnije no što je primjereno njezinim godinama.

»Tata je uvijek prezauzet da bi se igrao sa mnom. On je *uvijek* loše volje.«

Ušutjele smo na neko vrijeme. Opet se počela igrati mojom kosom i vrtjeti je oko prsta.

»Ti si baš lijepa.«

»Hvala«, odgovorila sam, iako nisam znala kako da shvatim taj kompliment. »A ti si baš slatka«, uzvratila sam joj.

»Znam.« Uzdahnula je. »Kad bih barem imala sestru poput tebe. Ti si ljubaznija od Lyle i mnogo ljubaznija od onih groznih cura koje Kaspar dovodi«, mračno je dodala, ponovno puno ozbiljnije no što je primjereno za nju.

»Kakvih cura?« upitala sam, pokušavajući zvučati nezainteresirano.

»Njegovih prijateljica. Ostanu samo preko noći i uvijek su zločeste prema meni«, brbljala je.

Nije trebalo biti posebno pametan da shvatiš čemu služe te *prijateljice*.

Zadovoljno se igrala mojom kosom sve dok nisam osjetila hladnoću na vratu i skoro je ispustila.

»Kojeg vruga radiš?« viknula sam jer mi je zubima prelazila preko vrata. Odmaknula se i uputila mi zubat osmijeh.

»Neću te ugristi, ludice«, hihotala se. »Želim osjetiti tvoj miris.«

»Pa nemoj. To nije lijepo«, odgovorila sam pokušavajući zadržati hladnu glavu. Sumnjičavo sam je gledala.

Išle smo niz hodnike dok mi napokon nije pokazala jedna vrata, govoreći mi da je to njezina soba za igranje. Ušle smo unutra i odmah je sve lutke poredala te opremila za čajanku. Činilo mi se da me satima drži kao taoca, iako je vjerojatno tek prošao jedan.

»Thyme, mislim da bih sada morala krenuti«, naposljetku sam rekla, odloživši svoj zamišljeni čaj i kolač. Oči su joj se zaokružile i pokrio ih je vodenasti sjaj, no odustala je kad je vidjela da neću popustiti.

»Dobro«, čeznutljivo je rekla. Primila me za ruku i ponovno smo krenule. Nisam imala pojma kamo idemo dok nismo stigle u svjetlost ulazne dvorane. Baš smo prolazile pored stuba kad se Kaspar pojavio iza ograde.

»Thyme! Zašto nisi sa svojom dadiljom?« izderao se. Skamenila sam se. Thyme mi se iskobeljala iz ruke i sakrila iza mojih nogu.

»Pusti, samo je pazila na mene«, objasnila sam, pokušavajući je odlijepiti od svojih traperica.

Njegovo lice je za manje od sekunde iz ravnodušnog postalo bijesno, a vidjela sam da su mu oči pocrnjele. »Thyme, pođi u svoju sobu. Moram porazgovarati s tvojom prijateljicom.« Glas mu je odjeknuo dvoranom i Thyme je odjednom nestala. Iako se njegov ton nije mijenjao, zbog njegove čelične hladnoće sam požalila što sam uopće otvorila usta. Znala sam da misli ozbiljno kad me primio za rame i gurnuo kroz velika vrata nasuprot ulazu.

Opa, je li netko spomenuo dvoranu za bal? Vrata kroz koja smo upravo prošli su bila podignuta na balkon iznad ogromne prostorije, velike kao nekoliko teniskih terena zajedno. Zidovi od bijelog mramora sa zlatnim mrljama i ogromni stupovi podupirali su zidove pokrivene zlatnim listićima. Drveni pod je bio toliko ulašten da se doimao poput vode. Sa obje strane dvorane nalazila su se dva velika prozora, kao u katedrali, i s lijeve strane je na povišenoj platformi stajalo prijestolje. No ono što me najviše izenadilo bio je luster koji je visio sa stropa. Sastojao se od tisuća košarica načinjenih od tanašnih staklenih niti, a u svakoj je stajala neupaljena crna svijeća. Kad je Kaspar zatvorio vrata za nama, nalet zraka se pronio prostorijom i zatresao staklo. Nekoliko košarica se sudarilo jedna o drugu. Bile su tako tanašne da sam se pobjerala kako će se razbiti. Umjesto toga, one su zvonile i zveckale još dugo nakon što su se prestale ljuljati.

»Zar se usuđuješ govoriti mi kako da se ponašam prema vlastitoj sestri?«, bio je dovoljan samo šapat da se njegov glas pronese praznom prostorijom. »Ne znaš ništa o mojoj obitelji! Ništa«, siktao je, stišeći i

opuštajući šake.

»Znam dovoljno.«

Pogledao me suženim očima, a tamni koluti ispod njih su postali još tamniji; dio lica između nosa i očiju mu se također zasjenio. Zurio je i u mojoj glavi se nešto pomutilo. Mislila sam da će mi nešto reći, no samo je zurio, a onaj neugodni osjećaj u mojoj glavi se pojačao. *On je u mom umu.*

Shvatila sam da može vidjeti svako sjećanje i dala sve od sebe da se usredotočim na jednu stvar. Misli su mi bježale kroz prste poput vode. Nisam ih mogla zadržati. Odlučila sam se za riječ *kreten*. Izvikivala sam je u svojoj glavi i osjetila njegovo povlačenje.

»Kreten? Čini se da ti je Fabian rekao kako da zaštitiš misli. Šteta.« Položio je ruku na zid uz moju glavu, a ja sam krenula u suprotnom smjeru, no položio je i drugu s moje druge strane i zarobio me. »Ne. Ne znaš ništa o mojoj obitelji.« Njegovo tijelo se uprla o moje i zgrčila sam nos od gađenja dok sam se pokušavala stopiti sa zidom da pobjegnem od njega. Nagnuo se nad moje uho i šapnuo mi: »Bojiš li se mene, Violet Lee? Bojiš li se onoga što bih ti mogao učiniti?«

Osjetila sam miris krvi u njegovom dahu — bakar i željezo, pomiješan s teškim mošusom kolonjske koja je mirisala isto kao i ona u spavačoj sobi sa slikom.

»Znam što možeš učiniti.« Prešla sam jezikom preko usnica i osjetila sol. »Ali ne bojim te se.«

Ispustio je neki nerazumljivo sumnjičavi ton, a osjetila sam i kako mu bruji u prsima pritisnutima uz mene. »Žudiš li za mnom, Violet?« Mogao je reći bilo što, glas mu je bio toliko tih, no samozadovoljni osmijeh na njegovim usnicama kad se odmaknuo da vidi moju reakciju nije ostavljao mjesta sumnji. Usnicama me dirao po uhu i činio da me prolaze trnci.

Natjerala sam vlastiti glas da ne drhti. »Ne.«

»A zašto ti onda bilo tuče dvostruko brže no što bi trebalo?«

Ugrizla sam se za usnicu, znajući da je u pravu. Srce mi je tuklo o prsa kao da neće doživjeti sutra. »I zašto se crveniš?« Obrazi su mi bili vreli kao da sam satima stajala na suncu. »I zašto«, rekao je primivši me za zglob kojega je podignuo do razine svojih očiju, »zašto ti se dlanovi znoje?«

Nisam željela pogledati, no krišom ipak jesam. Opet je bio u pravu. Odmaknula sam pogled.

Ponovo je nešto promrmljao, no ovog puta zadovoljno. »Ljudi. Nikad ništa ne skrivate.«

Gledala sam ga krajičkom oka kako pušta moj zglob i prolazi rukom kroz kosu, odmičući šiške koje su se opet vratile gdje su i bile. »Nemoj se sramiti, Djevojčice. Ja sam pripadnik kraljevske obitelji, bogat sam i prokleta zgodan. Stvoren sam da se sviđam ljudima. Ali ti se opireš.« Pogledao me suženim očima. »Zbog čega?«

Gdje da počnem? »Zato što si krvopija i ubojica. I kreten. Popis je podugačak.« Tijelo me možda izdaje, no nije me privlačio; bio mi je odbojan.

Podignuo je glavu, a oči su mu ovog puta bile zelene poput tamne šume oko velikih crnih zjenica. »Ma, stvarno? Doprijet ću do tebe, Violet Lee.« Dugo se zadržao na mom imenu. »Predat ćeš mi se; pobrinut ću se za to.«

»Ne. Zaista me nećeš dobiti.« Ponovno sam se pokušala odmaknuti od njega, no samo je opet položio dlanove s obje strane moje glave, vukući nokte niz drvo i tako stvarajući odvratn škripavi zvuk, poput krede na školskoj ploči. Spuštao je ruke sve do mog struka. Obgrlio me oko leđa i počeo me privlačiti k sebi, štipajući mi kožu ispod rebara.

»Pusti me! Imaš kurve za to«, viknula sam. Njegove oči su istog trena pronašle moje i vidjela sam prepoznavanje u njima. Šarenice su mu postale jednako crne kao zjenice. »Platit ćeš mi za to, Djevojčice«, rekao je uzdrhtalim glasom.

Jednim brzim pokretom mi je odmaknuo kosu s vrata i odgurnuo moju glavu. Krajičkom oka sam vidjela kako spušta vilicu na moj vrat i počela sam se izmicati. No samo me zgrabio za kosu i povukao. Povikala sam, vidjevši kako izbacuje očajne dok me za kosu vuče na vrhove prstiju.

»Nemoj«, preklinjala sam, izmičući se.

»Naučit ću te da me se bojiš«, rekao je ne obazirući se na moje preklinjanje. »Proklet ćeš dan kad si se našla na Trafalgar Squareu.« Nakon tih prijetećih riječi osjetila sam kako mi njegovi očajnici probijaju kožu. Zavrištala sam od boli, nemoćna da zaustavim psovke koje su mi jurile iz usta dok su mi zvijezde sjale pred očima. Kad god sam izustila riječ, vilica mi se pomicala i zatezala kožu preko njegovih očajnika, puštajući tako nešto toplo da mi se slijeva niz kragu majice.

Izvadio je zube iz mog vrata i oblizao kapljice, ostavljajući trag slina na meni. Sisao mi je kožu i uz to izgovarao neke riječi. »Slatko«, učinilo mi se da je rekao nešto takvo.

Prešao je palcem preko mojeg okovratnika i još jednom me pogledao u oči. Ja sam vidjela samo njegova usta umrljana krvlju. *Mojom krvlju.*

Osjećala sam se oslabjelo i koljena su me počela izdavati. Uspravnom su me držala samo vrata na koja me naslonio. »Prinčevi ovog kraljevstva uvijek dobiju što žele«, rekao je i odmaknuo se od mene, ostavivši me da padnem na pod, blijeda i nemoćna. Gledao me kako klizim prema dolje. Sakrila sam glavu u ruke i privukla koljena k sebi jer nisam mogla podnijeti njegov slavodobitni osmijeh.

»Samo me odbijaj, Violet Lee, i tvoj boravak ovdje će postati vrlo neugodan. Vjeruj mi, još dugo ćeš biti tu.«
Zalupio je vrata za sobom i ostavio me da cvilim na podu. Vrlo brzo sam naučila koliko ga se trebam bojati.

deveto poglavlje

Violet

Što misliš o ovome...«, brbljala je Lyla izvlačeći odjeću s vješalica svog ogromnog ormara i slažući je na ruke sluškinje Annie koja je čekala. »Ovo je nešto kao tvoj stil.«

Podignula je crnu suknju — ili bolje reći remen — i privila je k sebi da mi pokaže kako to treba stajati. Bila je blago rečeno kratka.

»Mislim da je haljina koju sam nosila onaj dan bila tek nešto za posebne prilike.«

Nekim neodređenim tonom mi je dala do znanja da mi baš ne vjeruje i bacila suknju na rastuću hrpu odjeće u Annienim rukama. Neugodno sam prebacivala težinu s noge na nogu, naslonjena na jedno od zrcala. »Čuj, Lyla, mislim da mi zbilja ne moraš posuđivati sve to, jer ja...«

Prekinula me. »Violet, možda misliš da smo svi ubojice, ali imamo osnovne standarde higijene koji uključuju redovitu promjenu donjeg rublja. Dok si ovdje, igrat ćeš prema našim pravilima.« Upozorila me pogledom i nisam rekla više ništa.

Misli su mi lutale dok je i dalje birala odjeću za mene, tvrdeći da te stvari nikada ne nosi. Jučerašnja scena s Kasparom me jako brinula. Stalno mi se odigravala u glavi i mučila me. Nisam nikome rekla. Nisam ni namjeravala. Ne radi obzira prema njemu, nego radi izbjegavanja još gorih poniženja. Nisam željela da itko zna.

»Zemlja zove Violet«, javio se očajan glas. »Rekla sam da isprobaš odjeću. Krupnija si od mene i želim vidjeti kako ti stoji.« Gurnula me u kupaonicu i Annie mi je dodavala jedan po jedan komad odjeće.

Kad sam izašla, Lyla je upravo ispijala čašu nečega crvenog što je blago mirisalo po alkoholu. »Je li sve u redu?« pitala me kad sam izašla. Kimnula sam. »Votka i krv«, rekla je primijetivši da gledam piće. »Dovoljna količina toga garantira vampiru nešto slično snu.« Ispila je posljednjih nekoliko kapi i dala Annie čašu. »Donesi mi još jedno. Imam paklenu glavobolju.« Annie se naklonila s blagim negodovanjem na licu, no Lyla kao da ništa nije primijetila.

Počela sam skupljati odjeću kad je ponovno progovorila. »Ako mene pitaš, mislim kako bi bilo jednostavnije da ti kupimo odjeću — ipak ćeš biti tu neko vrijeme — ali Kaspar ne smatra da si vrijedna toga.« Stisnula sam šake oko odjeće. »Bez uvrede, naravno«, dodala je gledajući me. Nije mi smetala Kaspareva bezobzirnost (iako sam rado izbjegavala razgovor o njemu) nego pretpostavka da ću još dugo ostati ovdje. Kimnula sam, pokušavajući izgledati ravnodušno.

»I vampiri mogu imati glavobolje? Niste imuni na to?«

Nasmijala se. »Pobogu, ne. Imamo glavobolje, grlobolje, bolove u trbuhu i sve tome slično, ali ništa ozbiljno ili komplicirano. Ne dobijemo ni spolno prenosive bolesti, što je sreća za one poput moga brata. Ipak, uvijek smo oprezni, koristimo kondome i to.« Zarumenjela sam se zbog toga što je rekla, pokušavajući ne misliti o tome. Krenula je u svoju sobu, a ja sam krenula prema vratima s odjećom u rukama.

»Hej, ne trebaš žuriti«, nasmiješeno je nastavila. »Dosadno mi je samo sa dečkima. Fali mi ženskog društva.« Tapnula je po bež kauču u kutu sobe, a nakon kratkog oklijevanja sam joj se pridružila sa hrpom odjeće u krilu. Nakon nekoliko trenutaka neugodne tišine sam progovorila.

»Žive li i ostali ovdje?«

»Fabian, Felix i drugi? Da, ovo je njihov drugi dom«, rekla je.

»Zašto?«

»Pa vole zajedno ići u lov, tući koljače i tako to. Brže im prođe vrijeme.«

»Naravno«, rekla sam praveći se da mi je taj odgovor sasvim normalan. Mnogo pitanja mi se rojilo u glavi, no bila sam dovoljno pametna da ih ne postavim. Morala sam paziti ako želim izvući živu glavu.

Kad sam se vratila u relativnu privatnost svoje spavaće sobe, sklupčala sam se na prozorskoj dasci. Opet je padala kiša — ono malo sunca što nas je počastilo ove godine je nestalo u lipnju. Oči su mi se počele sklapatati i otišla sam u krevet. Nisam se trudila presvući, samo sam skinula cipele i pokrila se. Nisam stigla ni sklopiti oči kad sam čula jako lupanje, koje kao da je dolazilo iz samih zidova.

Opet se začulo i uspravila sam se u krevetu. Ustrašeno sam gledala po mračnoj sobi; bila sam sigurna da dolazi iz suprotnog zida, i samim tim, iz ormara. Moji prsti grčevito su stiskali plahtu.

No nije se čuo više nikakav zvuk. Prikupila sam dovoljno hrabrosti da iziđem iz kreveta i krenem u istraživanje. Duboko sam udahнула, otvorila vrata i odmah upalila svjetlo. Nisam željela ni otvoriti oči bez svjetla. Tamo nije bilo ničega i moje srce se malčice smirilo, bila sam sretna što je tepih na podu prigušio moje korake. Krenula sam naprijed i opet čula buku.

Poskočila sam, shvaćajući da zvuči poput lupanja vratima i povlačenja teškog pokućstva po podu susjedne sobe — Kaspareve sobe. Začuo se i glas zbog kojeg su se moji obrazi zacrvenjeli toliko da bi postidjeli i najzreliju rajčicu.

»Oh, Kaspare«, čuo se ženski hihot. »Tako si zločest.«

Vratila sam se iz ormara praćena stenjanjem koje nisam željela slušati. Legla sam u krevet i pokrila uši

jastukom. Nije upalilo. Ležala sam budna, širom otvorenih očiju, kao da sam stavila šibice ispod kapaka. Čupala sam kosu od frustracije dok sam ih morala slušati, a oni nikako nisu prestajali.

deseto poglavlje

Violet

Annie«, vikala sam trčeći niz donji hodnik. »Annie!«

Usporila sam pri stubama za posluhu koje su se spiralno spuštale u labirint kuće. Vodile su u veliku mrežu kuhinja, u kojima se kuhalo za kraljevsku obitelj prilikom formalnih događanja. Iza kuhinja su se nalazile praonice i malene spavaće sobe za posluhu. Ovdje sam provodila većinu svog vremena, daleko od Kaspara, Fabiana i ostalih. Ovdje me nitko nije primjećivao, niti je žudio za mojom krvi. Većina posluhe je mrzila piti ljudsku krv jednako koliko je i meni bila odbojna pomisao da netko pije moju. Annie mi je rekla da baš ovamo, u Varnley, dolaze vampiri koji to nikada nisu željeli postati. Oni pretvoreni, a ne rođeni.

Hodala sam uza zidove neosvijetljenih kuhinja, slušajući vlastite korake kako odjekuju o kamene zidove i zakrivljene stropove. Zнала sam da bi me Annie čula kilometrima daleko, a već je i stajala na suprotnom kraju hodnika, s rukama preklapljenim na prsima.

»Ne bi trebala biti ovdje ovako kasno«, rekla mi je kao da me prekorava.

»Ali treba mi usluga«, prekinula sam ju.

Kimnula je, a plave kovrče oko kojih se toliko trudila — posljednji krik mode četrdesetih godina kad je bila tinejdžerica — su joj beživotno visjele oko ušiju. Nije imala kapicu i pregaču, no crna haljina je i dalje bila na njoj.

»Ti pospremaš spavaće sobe, zar ne?« upitala sam grizući se za usnicu jer nisam znala kako će reagirati. Opet je kimnula. »Mogu li ti i ja pomoći?«

Iznenadeno me pogledala. »Zašto?«

»Imam malo iznenađenje za Kaspara«, brbljala sam, jedva čekajući da joj kažem.

Njezin maleni, skeptični osmijeh se pretvorio u veliki i uzbuđeni. »Što si isplanirala?«

Već tri noći nisam nikako uspjela zaspati. Stalno me prekidalo stenjanje i vrištanje. Svakog jutra je nova djevojka izlazila iz Kaspareve sobe. Poprilično sam sigurna da sam jučer vidjela dvije djevojke. Na kraju sam odlučila nešto učiniti. Nisam očekivala da će se Annie složiti sa mnom, no mrzila je princa; ponašao se prema posluhu kao da su blato pod njegovim nogama, pa čak i gore od toga. No moja odlučnost se poljuljala čim smo stigle do njegovih vrata.

Annie je pokucala i zovnula sramežljivim glasom: »Vaša Visosti?« Nitko se nije javio. Pokucala je ponovno, ovaj put nešto jače, no opet nije bilo odgovora. Naposljetku je provirila unutra.

»Zrak je čist«, promrmljala je i ušla unutra, te odmah počela mesti.

»Gdje si rekla da ih drži...«, tiho sam upitala, jer sam se bojala da će se svakog trena vratiti.

»Pokušaj s ladicama u noćnom ormariću, ispod kreveta, iza sata, i u kupaonskom ormariću.«

Negdje u dubini mozga sam se pitala kojeg to vruga radim, znajući da bi me Kaspar jako ozlijedio ili čak ubio ako pretjeram. No osveta zbog toga što me uopće doveo ovamo je jednostavno bila previše primamljiva.

Osim toga, da su te htjeli povrijediti, već bi to učinili, zar ne? govorio je glas u mojoj glavi, oblikujući u riječi ono što sam posljednjih nekoliko dana i sama mislila.

Rastrčala sam se po sobi, otvarala ladice, provjeravala ispod tepiha. Baš kako je Annie rekla, jedna kutija je bila u kupaonskom ormariću, tri su bile iza sata, a dvije u ladicama.

Legla sam na trbuh i otpuzala ispod kreveta. Skoro sam vrisnula kad je nešto poskočilo u mraku i nestalo između zidnih lajsni i poda. No pronašla sam zlatni rudnik: posvuda kutije, sve neotvorene. Skupila sam ih i složila na netom pospremljen krevet, skupa s onima od ranije. Još jednom sam prošla cijelu sobu, provjeravajući da slučajno negdje nije ostala koja. Nije.

Počela sam otvarati kutije i prazniti ih. Sve prazne kutije sam bacila u Annienu vreću za smeće i njihov sadržaj potrpala u svoje džepove.

»Odmah se vraćam«, šapnula sam. Izišla sam iz sobe i provjerila ide li netko. Pokušavala sam nemarno odšetati do kuhinje, znajući da mi oči nervozno pogledavaju sjene. Bila sam sigurna da će se netko pojaviti. Kad sam napokon stigla do kuhinje, odmah sam se uhvatila hladnjaka. Izvadila sam skoro praznu bocu krvi i izlila gusto »piće« u sudoper. Slatkoća mirisa je bila neosporna, iako ju je nadjačavao smrad zgusnute krvi. *I oni ovo piju. Odvratno.*

Ostavila sam nekoliko kapi na dnu boce i otvorila paketiće u svojim džepovima. Njihove sadržaje sam nagurala u bocu, dobro je protresla tako da se sve umrlja krvlju i vratila natrag duboko u hladnjak.

Mislim da netko večeras neće ništa pošećiviti, rekao je glas u mojoj glavi, a njegova zlosreća mi je ometala misli. Odzvanjao je u mojoj glavi bez ikakve boje ili vibracije, ali nije pripadao među moje misli. Da bih očuvala zdrav razum, pretpostavljala sam da se radi o mojoj podsvijesti.

Preskakala sam dvije stube odjednom i utrčala u Kasparevu sobu gdje je Annie taman vezala čvor na vreći s praznim kutijama.

»Jesi li sigurna da neće samo nastaviti bez njih?« upitala sam je.

»Neće, jer ako nešto krene po zlu, bit će u nevolji.«

Kimmula sam i našvrljala poruku na komadić papira kojeg sam pronašla na dasci iznad kamina —
Nikad bez zaštite, pušioničaru!

Stavila sam je u jedinu preostalu praznu kutiju kondoma i vratila u ladicu njegovog noćnog ormarića prije no što sam pobjegla natrag u svoju sobu.

Bila je skoro ponoć kad sam čula prvo hihotanje. Provirila sam van i vidjela onu istu dugonogu plavušu koja je već nekoliko puta bila tu. Mislim da se zvala Charity, i ime joj nikako nije pristajalo.

Nakon petnaest minuta sam čula komešanje i frustrirane uzvike, a zatim režanje i nasilno otvaranje mojih vrata. Kaspar je jurnuo u sobu; povukao me za ruku iz kreveta i ljutito gledao crnim očima bez dna.

»Prepoznaješ li ovo?« rekao je, teško dišući. Pokazivao mi je kutiju s kondomima i zgužvanu poruku. Odmahivala sam glavom, pokušavajući se usredotočiti na taj čin umjesto na njegove oči, ili što je još gore, u slučaju da mi pokuša ući u glavu, na Annie.

Charity je došla iza njega, razbarušena kao da se morala odjenuti na brzinu. Izblajhana kosa joj je bila raščupana, a svjetloružičasti ruž razmazan po kutevima usnica. Ljutito me gledala: »Što tebe muči, dovraga«, cviljela je poput djeteta kojem su oteli omiljenu igračku.

»Ništa. Zašto, zar vas nešto muči?« upitala sam ih uz svoj najneviniji osmijeh.

Kaspar je jurnuo s drugog kraja sobe i pokupio me na krevet sa sobom — zaustavili smo se tek kad sam udarila glavom o noćni ormarić. Vrisnula sam kad je sjeo na mene i pritisnuo me u krevet svom snagom. Stenjala sam kroz stisnute zube dok mi se kut noćnog ormarića zabijao u kralježnicu.

»Skidaj se s mene, konju napaljeni«, vikala sam, otimajući se rukama i nogama, zgađena njegovom blizinom.

»Zašto, je li ti možda neudobno? Mogao bih se baš poslužiti tobom«, rekao je, s prijetećim osmijehom na licu. U njegovim očima nije bilo nijedne emocije — ovog puta je mislio ozbiljno. Stisnuo me nogama s obje strane i ruke mi pribio iznad glave. Počeo mi je podizati majicu, a čula sam i Charity kako skviči i buni se, baš kao i madrac kojeg sam se pokušavala osloboditi.

Tad je nestao. Podignula sam glavu i vidjela Fabiana i Charlieja kako ga odmiču od mene, što im i nije prošlo sasvim bezbolno. Usudila sam se odahnuti i spustiti majicu natrag preko trbuha, crvena i bijesna kao nikad prije.

»Što se ovdje događa?« vikao je Fabian. Gledao je Kaspara i Charity, kao da ih izaziva neka mu samo probaju slagati. »Jesi li dobro?« upitao je gledajući me. Kimmula sam i obgrlila se rukama oko struka bez razmišljanja.

»Nije bitno je li ona dobro! Ukrala je Kaspareve kondome«, optuživala me Charity upirući prstom.

Tad je Lyla ušla u sobu smijući se. »Tragično«, promrmljala je, no svi su je čuli. Kaspar ju je bijesno pogledao i oteo se iz Charliejevog stiska.

»Je li to istina, Violet?« upitao je Fabian, preuzimajući ulogu diplomata. Moj okrivljenički izraz lica me vjerojatno odao, a on je nastavio. »Gdje si ih ostavila?«

Odmahnula sam glavom, odbijajući odgovoriti. Nekoliko sekundi kasnije, skupina snažnih i bezobzirnih umova mi je ušla u glavu. Misli su mi postale razbacane i kaotične. Borila sam se da sakrijem sve, ali nekako su mi promaknuli detalji mog plana. Mogla sam se samo nadati da neće shvatiti kako je upletena i sluškinja.

»Kuhinja«, rekao je Fabian i Kaspar je potrčao, a Charity je krenula za njim. Nisam imala namjeru poći s njima, no Fabianov prijekorni pogled me uvjerio.

»Kako si glupa«, korio me. »Zašto se jednostavno ne pokoriš? Samo si otežavaš situaciju i praviš si pakao od života.«

Progurala sam se pored njega kad mi je otvorio vrata. »Ne želim živjeti ovdje«, promrmljala sam. Nisam čekala odgovor, samo sam požurila niza stube prema kuhinji. *No možda je u pravu. Možda i jesam pretjerala.*

Kad smo stigli od kuhinje, vadili su bocu iz hladnjaka. Fabian ju je nagnuo nad sudoper i nekoliko kapljica krvi je izišlo van. Svi kondomi su bili uništeni.

Charity se okrenula prema meni, a izraz lica joj je prešao iz zapanjenog u razočaran i ubojit — tad sam saznala što me čeka. Okrenula sam se da pobjegnem, ali već je letjela prema meni da me izgrebe ružičastim akrilnim noktima oštrima poput britvi. Zgrabila me za majicu i posegnula za mojim licem. Osjetila sam kako mi njezini nokti probijaju kožu i viknula kad je pokušala još jednom, no uspjela sam se sabrati dovoljno dugo da se cijelom težinom bacim na nju. Nije mi puno pomoglo, no bilo je dovoljno da je Lyla i Charlie skinu s mene.

»Ti si samo debela, ljubomorna krava«, promrsila je, brišući oči tako da su joj oko njih ostali sivi koluti.

»Što si rekla?« prosiktala sam.

»Rekla sam da si ljubomorna i debela krava!«

»Čula sam te«, uzvratila sam joj.

Otela se iz Lylinog stiska i poravnala suknju koja joj se podignula. »Baš me briga. Samo se ne petljaj u

poslove drugih ljudi. Idemo. Hajde, Kaspare.«

»Opa. Nisam znala da proizvode kurve i kuje u jednom«, promrmljala sam taman kad je htjela proći kroz vrata, a Kaspar je išao za njom poput poslušnog psića. Sledila se.

»Povuci to«, režala je, a oči su joj se pretvorile iz plavih u crne.

»Neću«, hladno sam rekla, a ona je opet viknula i jurnula na mene gledajući samo u moj vrat. Vrisnula sam, pokušavajući joj se oteti. Ponovno me ogrebala, no rastavili su nas prije nego je uspjela učiniti išta drugo. Fabianove snažne ruke su se omotala oko mog struka, a Kaspar je odvuкао Charity. Nije se bunila, samo mi je dobacivala uvredu za uvredom, koje sam ignorirala dok me nije pogodila tamo gdje boli.

»Trebao si je ubiti kad si još mogao, Kaspare. Znam kakve su ljudske djevojke. Zajahat će sve što hoda.«

Jurnula sam naprijed, no Fabian me zadržao. »Ne brini, na tvoju vrstu ne bih naslonila ni bicikl.«

»Kako da ne«, izazivala je, vrpoljeći se u Kasparevom zagrljaju i mazeći ga po licu. Kaspar joj nije uzvratio nježnost, samo ju je mehanički privukao k sebi. Ona to nije primijetila. »Hajde, dragi. Dosta mi je životinjske krvi, idemo loviti ljude.« Gledala me dok je to izgovarala, znajući točno što će postići.

»Vi ste poremećeni.« Glas mi je promukao. »Poremećeni paraziti.«

Charity nije ni primijetila što govorim. Zurila je u vrata jer je kralj upravo ušao. Svi vampiri su pogledali u pod i naklonili se. Fabian je stajao uspravno, morao je mene pridržavati.

Ja nisam iskazala počast. Okrenula sam glavu. *Zašto bih se ja naklonila?*

Prvo se okrenuo Charity, koja se oslobodila Kasparevog zagrljaja i spustila glavu, uspijevajući mi svako malo dobaciti gorući pogled.

»Podsjećam vas, gospođice Faunder, da pozicija vašeg oca u Vijeću i Sudu ovisi o postupcima članova njegove obitelji, jednako kao i o njegovim vlastitim.« Njegov duboki glas nije odavao ljutnju, no prijetnja je bila itekako prisutna. »Idite«, rekao joj je, a ona nije čekala da to ponovi.

Tad se okrenuo meni i osjećala sam kako se smanjujem. Probadale su me njegove sive oči i prolazili su me trnci od njihove hladnoće. Fabian je popustio stisak, shvativši da sada neću ništa pokušati. »Igrate opasnu igru, gospođice Lee. Ozlijedit ćete se, ili nešto još gore, ako nastavite.«

»Bolje biti mrtav nego jedan od vas«, rekla sam i krenula, no Fabian me primio za ruku. Činilo se da kralj nije završio.

»Vaši osjećaji će se promijeniti kada se naviknete na nas, što će se dogoditi s vremenom. Dobit ćete vremena, gospođice Lee, jer vaš otac nije budala. Zna koliko smo moćni i neće vas još dugo pokušati osloboditi, a tada će već biti prekasno.«

Raskolačila sam oči. *Zar doista želi reći ono što mislim da želi reći?*

»Moj otac ne zna da vampiri postoje.«

Kaspar se nasmijao iza kraljevih leđa. Bio je to hladan i prazan smijeh, pun poruge. »Vaš otac je na čelu obrane ove zemlje. Naravno da zna za nas, zna da smo mi pobili koljače na Trafalgar Squareu, i zna da ste kod nas.«

Kaspar je ušutio kad je kralj podignuo ruku. Rukav mu se spustio i otkrio ruku punu nabreklih vena.

»Neće se podizati nikakva optužnica protiv nas, gospođice Lee. Policija će tiho zatvoriti slučaj čim utihnu mediji. Vaš otac će zdušno negirati svaki navod da je vaš nestanak povezan s vašim viđenjem zločina na Trafalgaru, što su mu naložili moji veleposlanici. Ako vaš otac učini nešto ishitreno, kao što je odavanje našeg postojanja široj javnosti, vi ćete patiti. Ako ipak ne odlučite postati vampir, ostat ćete ovdje tako da nas ne možete otkriti. Ako odlučite postati vampir i zatim nas otkriti, patit ćete kao jedna od nas.«

Razjapila sam usta i srce se spustilo u trbuh. *Na sve su mislili.* »Ne možete to učiniti? Kako možete to učiniti?!«

»Mi smo iznad zakona, i kao što sam siguran da i sami vidite, nalazite se u poprilično nezavidnoj situaciji, gospođice Lee«, rekao je kralj i okrenuo se Kasparu. »Gospođica Faunder može ovdje ostati koliko želi. Dokle god je ovdje, gospođica Lee mora ostati u svojoj sobi.«

Počela sam se buniti, no kralj me ignorirao i otišao, ostavivši iza sebe Kaspara koji mi se smijao i rugao.

»Nije li osveta slatka, Djevojčice?«

Bijesno sam ga pogledala, a on je nasmijano napustio kuhinju. Fabian me suosjećajno pogledao i odveo natrag u sobu.

Te noći je stenjanje iz susjedne sobe bilo glasnije nego ikad.

jedanaesto poglavlje

Violet

Svanuo je 7. kolovoza kad je Fabian ušao u moju sobu. Sva nada koju sam polagala u odlazak odavde je nestala prije tjedan dana. Veselila sam se jedino tomu što je otišla i ona kurva Charity.

»Tvoja obitelj je na vijestima. Želiš li doći gledati?« rekao je nakon što je objasnio da ponovno smijem izići iz sobe. Krenula sam za njim, a sićušna iskrica nade se ponovno upalila kad smo ušli u dnevni boravak i kad sam vidjela svoju fotografiju, i to onu školsku, preko cijelog zaslona. Riječ NESTALA je bila ispisana na njoj. Ostali članovi obitelji su se skupili oko kauča i gledali zaslon dok su se na njemu izmjenjivale slike raznih izvještaja.

Glazba je utihnula i urednica vijesti je podignula pogled sa svog prijenosnog računala. »Violet Lee, kći ministra obrane Michaela Leeja, posljednji je put viđena 31. srpnja oko jedan sat ujutro na području Trafalgar Squarea i od danas se službeno vodi kao nestala osoba.« Moje lice se opet pojavilo na zaslonu. »Postoji bojazan da je gospođica Lee posvjedočila ubojstvu tridesetorice muškaraca, poznatom kao Londonski masakr, te da su je ubojice otele. Ova tvrdnja nema službenu potvrdu Metropolitan policije, koja proširuje istragu na šire područje Londona.«

Slike policajaca sa psima tragačima su ispunile zaslon, pretražujući rubne dijelove Londona. Rukama sam zgrabila naslon kauča jer su me koljena počela izdavati.

»Potvrđen je pronalazak cipele s visokom potpeticom na mjestu zločina koja pripada gospođici Lee, iako je policija odbacila pretpostavku da je ona počinitelj.« Slika moje cipele u prozirnoj plastičnoj vrećici se pojavila iza glave muškog urednika.

»Postavljaju se pitanja zašto nestanak gospođice Lee nije ranije prijavljen, a danas je ministar obrane popustio pritisku javnosti i dao izjavu.«

Moj otac se pojavio. Čvrsto je držao ruku moje majke. Sjedili su za stolom, a skupina novinara ih je fotografirala i držala diktafone ispred njih. Na zaslonu iza njih je stajala velika slika mog lica i telefonski broj na koji se mogu javiti svi koji imaju informacije. Malčice sam se zagrcnula kad sam ih vidjela, pogotovo zato što sam primijetila da moja mama plače. Očev izraz lica je bio smiren i odmjeren.

»Suradujemo s policijom kako bismo pronašli našu kćer i želimo im se zahvaliti na potpori«, rekao je, staloženo govoreći u mikrofon. Uključio se još jedan novinar: »Mislite li da je ovo povezano sa antiratnim prosvjedima zbog vaše odluke da pošaljete još vojske na Bliski istok?«

Otac je samo odmahnuo glavom: »Odbijam komentirati politiku. Nije ni vrijeme ni mjesto za to. Samo želimo da nam se kći vrati. Nedostaje nam.« Majka je briznula u jecaje; kroz uzdahe sam čula kako me preklinje da se vratim kući.

Oči su me pekle zbog suza. Željela sam zagrliti majku. Željela sam je utješiti, reći joj da sam dobro, iako to nije istina, iako se iz ovoga neću izvući kao ljudsko biće. Suze su mi se kotrljale niz obraze. Sledila sam se na mjestu, željela sam prestati gledati, ali nisam mogla odlijepiti oči od zaslona. Fabian me potapšao po leđima. Odgurnula sam ga.

»Otkad se Michael Lee domogao položaja ministra obrane u sjeni, a zatim i sam preuzeo ulogu ministra nakon što je njegova stranka dobila izbore prije tri godine, obitelj je doista bila pogođena tragedijama. Prije četiri godine, u dobi od samo sedamnaest godina, njihov najstariji sin, Greg Lee, je umro od predoziranja heroinom. Prošlog listopada je najmlađoj kćeri, Lillian Lee, dijagnosticirana leukemija, a trenutačno je na bolničkim liječenju.« Novinar je ušutio i osjetila sam kako mi krv napušta glavu. Zrak mi je prestao dolaziti u pluća, kao da sam zaboravila disati.

»Slijedi Lillianina poruka.«

Lily — moja prekrasna sestra — pojavila se na zaslonu. Ležala je u bolničkom krevetu. Bezbroy žica je bilo pričvršćeno na nju. Bila je bljeđa od ovih parazita oko mene, a ruke kao da su joj bile malčice zelene. Oči su joj bile upale i crvene, bila je mršava i krhka. Samo su joj obrazi bili napuhani od steroida. Bila je ćelava, ali i dalje je bila moja prekrasna mala sestra, s rakom ili bez njega. Izgledala je tako bolesno, no znala sam da je to od liječenja.

Stavili su joj mikrofon ispod usta. Hrapavo je izgovarala riječi i znala sam da joj je teško.

»Violet... znam da si tamo. Pustit će te i doći ćeš kući.« Zatvorila je oči i mir joj se spustio na lice.

Zaslon je ponovno prikazao studio. Voditelji su s nelagodnom na licu počeli objašnjavati kako nazvati policiju ukoliko netko ima informacije.

Nekoliko sati kasnije i dalje sam bila nijema. Nijema i hladna. Nisam osjećala ništa: ni bol, ni nadu, ni sreću ni strah. Ništa.

Fabian me grlio i pustila sam glavu da padne na njegovo rame. Držao me oko struka i privukao k sebi. Više nisam mogla plakati, ali znala sam da će mu biti drago zbog toga — majica mu je bila mokra. Tisuću maramica je bilo bačeno u koš pored mene, nos me bolio, a oči su mi bile otekle i crvene.

»Nemoj više plakati, može? Neću ti dopustiti. Tvoja obitelj bi željela da budeš jaka, je li tako?« Briga mu se ocvatavala uz prekrasne izraze lica.

Kimmula sam i obrisala nos; lice mu je izgledalo malo manje zabrinuto. Trepnula sam i primijetila druge oko sebe. Bili su to kralj, Lyla, Kaspar, Cain, Thyme, Charlie, Declan, Felix i dvojica koju nisam prepoznala. Dvije prekrasne žene su stajale uz njih. Jedna je nosila dijete u jednoj ruci, a drugo je držala za ruku. Obojica muškaraca i djeca su imali iste prekrasne, smaragdne oči.

Sky i Jag, pomislila sam. *Moraju biti kad imaju takve oči.*

Onaj koji je imao obitelj je izgledao nešto starije, a pretpostavila sam da je on Sky — Thyme je rekla da je najstariji. Prekrasne žene su im vjerojatno bile supruge ili partnerice. Nisu izgledale ni dana starije od dvadeset pet. Kad sam promotrila pridošlice, spustila sam pogled jer sam se osjećala poput ribice u akvariju.

Kaspar se nakašljao i pogledala sam u njega. Držao je telefon u ruci i pružio ga meni. »Dvije minute. Ni trenutka više.«

Zurila sam u nevjerici.

»Hajde, daj sve od sebe«, mrmljao je Fabian s malenim osmijehom na licu. »Potrebno ti je.«

Pogledala sam u telefon. Nisam bila sigurna želim li taj poziv. *Što ako mi bude još gore nakon toga?*

Ali želiš razgovarati s njima, mučio me glas, a znala sam da je u pravu. Uzela sam telefon i požurila van iz sobe, boreći se s ukočenim rukama koje su primile telefon kao da pripadaju novorođenčetu.

»Zapamti da možemo čuti svaku tvoju riječ«, doviknuo je Kaspar kad sam zatvorila vrata dnevnog boravka za sobom i sjela na stube. Nisam ga slušala. Samo sam utipkala svoj kućni broj i slušala držeći dah. Srce mi je skoro stalo kad su se dva zvona pretvorila u tri, a zatim u četiri. Bila sam nervozna. Nisam znala zašto.

»Halo?«

Srce mi se spustilo u želudac i zacviljelo, prepriječivši put riječima. »Tata?«

»Violet«, odgovorio je iznenađeno poznati glas.

»Da«, slabašno sam rekla, riječi su me izdale.

Čula sam neko škrugutanje, kao da pokriva mikrofoni i nešto uzbuđeno šapuće drugim ljudima s njegove strane veze. Ubrzo se vratio i brzo izgovorio.

»Pretpostavljam da te slušaju, pa ne mogu reći mnogo. Znam da si kod Varnovih i znam što su oni. Vjerojatno si se šokirala kad si otkrila sve ovo, jer ja nikad nisam htio da ti to saznaš. Znam da ti se situacija čini bezizlaznom na osnovu onoga što sam čuo od veleposlanika ovih krvopija.« Izgovorio je posljednju rečenicu s toliko otrova da sam se šokirala — a znala sam kakav je kad je ljut. »Važno je da ne smiješ odustati. Nemoj da te pretvore, što god ti rekli ili uradili. Razumiješ li, Vi?« Kad mu nisam odgovorila jer sam pokušavala pojmiti njegove riječi, ponovio je pitanje. »Razumiješ li? Obećaj mi da se nećeš pretvoriti.«

Zurila sam u mramorni pod. *Razumijem li?*

»Razumijem«, promrmljala sam. Čula sam kako se vrata otvaraju i vidjela Kaspara kako izlazi.

Naslonio se na zid, sklopio ruke na prstima i gledao me. Moje dvije minute su prolazile. Otac je i dalje govorio.

»Izbavit ćemo te, Violet, ali trebat će nam vremena. Neke stvari moram znati. Jesu li te ugrizli ili uzeli krv od tebe?«

Kaspareve oči su se podignule i ulovile moje. Oklijevala sam i pogledala u njega. Uzvratio mi je pogled.

»Nisu«, lagala sam. Jednostavno iznenađenje se pojavilo na njegovom licu. *Zašto sam lagala?*

»Dobro«, rekao je moj otac. »Pobrine se da ne pokušaju, i ne uzimaj njihovu krv ako uzmu tvoju. To će te pretvoriti.«

Odmahivala sam glavom dok su mi nove suze pekle oči. Obrisala sam ih, svjesna da me Kaspar i dalje iznenađeno gleda. »Ne možeš me ostaviti ovdje, tata! Ne možeš«, mrmljala sam, poskočivši kad mi se oteo jecaj. »Oni ubijaju ljude!«

Uzdahnuo je — nije bilo puno, ali bilo je nešto — i upamtila sam zvuk. »Moram, Vi. Barem trenutačno. Ali nećemo odustati. Imam veze...«

Prekinula sam ga kad sam vidjela kako mi se Kaspar približava. Zgrabila sam telefon objema rukama kao da će ga to spriječiti i postavila najvažnije pitanje, shvaćajući da nemam više vremena.

»Kako je Lily? Brzo«, dodala sam, pokušavajući mu dati do znanja da mi istječe vrijeme.

Shvatio je i nije oklijevao. »Slabašno, ali liječnici kažu da je dobro i trebala bi se oporaviti do...«

Kaspar mi je oteo telefon i prislonio ga na svoje uho. Slijedila sam ga kao da su mi ruke zakovane za telefon i grabila sve dok mi u rukama nije ostao samo zrak; otišao je natrag u dnevni boravak, pridruživši se ostatku svoje obitelji.

Zalupili su mi vrata u lice prije no što sam stigla krenuti za njim. Primila sam kvaku, no bila su zaključana. Pokušala sam prislušivati kroz njih, no bezuspješno.

Nisam se stigla ni oprostiti.

dvanaesto pogavlje

Kaspar

Mislim da je to dovoljno vremena, zar ne, Lee?« siktao sam, zatvarajući vrata za sobom Violet u lice.
»Daj mi nju na telefon, Varn.«

Nasmijao sam se, svjestan da otac stoji iza mene i pazi na svaku moju riječ. »Ne bih rekao. Moramo porazgovarati o poslu.«

Zvuk Leejevog daha u slušalici se prekinuo. Čuo sam kako u pozadini razgovara sa svojim otrovnim savjetnicima koji su jedva čekali da otežavanje naših života postane dio vladine politike.

»Odbijam razgovarati, osim sa kraljem ili veleposlasticima«, odgovorio mi je hladno Lee.

»Onda nemaš sreće, Lee. Ja sam nasljednik, a svi poslovi mog oca su i moji poslovi. Ako imaš problema s tim, obrati se savjetniku mog oca. Uh, čekaj, to sam ja.«

Čuo sam kako mu se zupčanici vrte u mozgu. Skyeva supruga Arabella je izvela oboje djece iz sobe. Starije je imalo samo dvije godine. Promrmljala je nešto kako ne voli politiku. Jasno je rekla što misli o cijeloj situaciji s Violet — nije to odobravalala; ispočetka nije htjela ni doći iz Rumunjske sa Skyem.

»Onda ćeš ti poslužiti«, rugao mi se. *Zvuči poput Djevojčice.* »Rekao bih da si čuo za Johna Pierrea?«
John Pierre? Da, itekako sam čuo.

»Naravno.«

»Onda ću pretpostaviti da znaš kako si na Trafalgaru ubio njegovog sina?«

»Jasno.«

»Tad sam siguran da te neće iznenaditi što John nije nimalo sretan.«

Ma bravo, Sherlock. »Nisam nimalo iznenađen.«

»Najopasniji su ljudi koje goni osveta. Pazi se takvih«, rekao je Lee.

Cijela prostorija je gledala u mene, a pogotovo otac. Slušao je i čekao moju reakciju. »To i nije neka prijetnja, Lee. Svjestan si da naše kraljevstvo može prepoloviti populaciju ove zemlje za jedan dan, zar ne?«

Ljudski je mozak kucao — začulo se tika-taka. »Ti si možda krvopija, ali ne smatram te kadrim za genocid.«

»Možda i nisam, ali rado ću početi s tvojom kćeri.«

Jedva sam izgovorio te riječi kad mi je Sky uzeo telefon, očigledno smatrajući da sam već napravio dovoljno štete. Drage volje sam mu ga dao i pustio da se otac usredotoči na njega. Jag je ustao i gurnuo me u rebra.

»Vidi ti kako braco razgovara i kako se bavi politikom. Da nisam bolje upućen, rekao bih da si poradio na svojoj osobnosti.« Tad je spustio glas i napustio blizinu Mary, svoje djevojke. »Nije loša za ljudsku curu.« Namignuo mi je i, obasipajući je komplimentima, okrenuo se opet k Mary. *Dakle, nije se nimalo promijenio otkad je otišao u Rumunjsku.*

Izišao sam iz sobe, bilo mi je već dosta razgovora. Djevojka je sjedila na dnu stuba s glavom u rukama. Nisam čuo jecaje, iako su joj oči bile crvene i otekle kad me pogledala. Sjale su od nade koja se pretvorila u optužbu čim je vidjela da nemam telefon u rukama. Nekako se podignula na noge kad sam prošao pored nje. Gledala je za mnom i učinilo mi se da me nazvala kretenom.

trinaesto poglavlje

Violet

Sati su se pretvorili u dane, a svaki je bio jednako beznačajan. Vrijeme je prolazilo bez ijednog značajnog događaja.

Provodila sam vrijeme u svojoj sobi, zabavljajući se što sam bolje mogla. Prošlo je točno tjedan dana od telefonskog razgovora koji me još uvijek mučio. Nadala sam se da ću ponovno moći nazvati svoju obitelj, no već sam odustala i od toga. Nitko nije razgovarao sa mnom, osim ponekog kratkog usputnog pitanja.

Za trinaest dana mi je rođendan. Napunit ću osamnaest godina u zatočeništvu. Stisnula sam šake i osjetila poznato prevrtanje u želucu. Grlo mi se začepilo.

Žustro kucanje mi je prekinulo misli i brzo sam obrisala oči, u slučaju da u njima ima suza. Osoba je ušla unutra ne čekajući da odgovorim. Iznenađila sam se jer nije ušao Fabian, kojemu je jedinom bilo stalo do mene, nego Sky.

Pročistio je grlo i donio sa sobom skoro opipljivu nelagodu. Prebacivala sam težinu s jedne noge na drugu. »Traže te dolje. Odmah.«

»Zašto?«

Dok je odlazio, brzo me odmjerio od glave do pete i gledao što sam odjenula — imala sam na sebi samo Lylinu staru pidžamu. »Imaš dvije minute.«

Uznemirilo me njegovo namjerno izbjegavanje odgovora na moje pitanje, no već sam stajala u ormaru kad je zatvorio vrata za sobom. Dograbila sam nešto manje neprikladno i brzo se odjenula.

Izišla sam iz sobe pitajući se čemu tolika hitnost. Nikada me u ovih petnaest dana otkad sam tu nisu tražili da se pojavim, a Sky mi se nikada nije izravno obratio.

Najstarije dijete Varnovih je bilo mnogo starije od preostalih petoro: ima tisuću godina, rekao mi je Fabian, ali on nije nasljednik prijestolja. Ne, ne. *Kaspar* je nasljednik. Sky je oženjen Arabellom koja je nešto mlađa od njega i imaju dvije kćeri. Većinu vremena provode u Rumunjskoj, kao i Jag i Mary; pretpostavljam da su zbog mene svi došli u posjet.

Dvorana na ulazu je bila puna aktivnosti poput košnice kad sam stigla na vrh stuba. Činilo se kao da se skupilo cijelo kućanstvo, a svi su bili odjeveni u duge crne kapute, čak i malena Thyme. Sluge su trčale naokolo i dodavale im razne stvari, prije no što se brzo naklone te odu za svojim poslom. Vidjela sam Annie, koja mi je uputila maleni osmijeh.

»Kao da pokušavaš pokrenuti vojsku«, rekao je Fabian kad je došao da me pozdravi, rugajući se djeci Varnovih zbog njihovog prepucavanja. Za razliku od ostalih, Fabian je bio normalno odjeven.

»Što se događa?« upitala sam, naginjući se preko ograde.

Složio je facu: »Idu u lov.« Skupila sam usnice i progutala slinu, shvativši zašto je Sky maločas izbjegavao moje pitanje. »U lov na što?«

Pogledao me kao da želi reći *ma daj, kao da ne znaš*. Zažmirila sam. »Ali kakve veze ja imam s tim?«

»Odlaze na cijeli vikend, a ja ću ostati da pazim na tebe.«

Kaspar i Cain su se svađali ispred vrata kao da im nimalo ne smeta zadatak koji se nalazi pred njima.

»Ne treba mi dadilja. Što mogu napraviti? Ionako ne mogu nikamo otići.«

Slegnuo je ramenima. »Ti reci to meni. Ali moglo je biti i gore. Zamisli da je Kaspar ostao umjesto mene.« Značajno me pogledao.

To je istina. Bila bih budala da povjerujem Fabianu, no on je manje zlo u usporedbi s Kasparom.

Kralj je zakoračio naprijed i svi batleri su doletjeli da mu otvore vrata. Nestao je, a ostali članovi obitelji su krenuli za njim. Kaspar je ostao iza, čekajući Fabiana na dnu stuba. Oboje smo sišli.

»Ne puštaj je iz vida.« Pokazao je palcem prema meni, a ja sam odmah pogledala u pod.

»Kaspare, sposoban sam pobrinuti se za ljudsko biće«, tvrdoglavo će Fabian.

»Možda.« Krenuo je van, no jurnula sam naprijed i zgrabila ga za ruku u iznenadnom naletu energije.

Pod je zacvilio pod njegovim nogama kad se okrenuo, a kaput mu je odletio i pokazao komotnu košulju od lana koju je nosio ispod. Na njoj je sjao grb izvezen na prsima — crna ruža s koje kaplje krv na veliko slovo V.

»Molim te, nemoj nikoga ubiti«, šapnula sam.

Na trenutak mi se učinilo da mu se pogled smekšao. No otrgnuo je ruku iz moje kao da sam tek dijete, a shvatila sam da za njega vjerojatno i jesam samo to. *Dijete*. Krenuo je niza stube za ostatkom svoje obitelji koji su već skoro bili napustili imanje. Zaustavio se još jednom i okrenuo se k meni koja sam ga gledala s otvorenih vrata, udišući svježi zrak po prvi puta nakon nekoliko tjedana.

Pogledao me u oči i stajao tako nekoliko trenutaka prije no što je pokrio glavu kapuljačom i sakrio se u sjenu. Vidjele su se samo njegove sjajne, smaragdne oči. Njegova tamna prilika se zadržala još malo i naposljetku otišla u zalazak koji se prolio po imanju poput blijedog zlata. Kad je sustigao ostale crne prilike, svi su ubrzali i postali samo tamna mrlja na obzoru, trčeći prema suncu koje pada i odlazeći u lov, baš kao onda kad

sam ih prvi put vidjela.

Mjesec je uskoro zauzeo mjesto suncu i zvijezde su ukrasile vedro noćno nebo kojemu ovdje nije smetala umjetna, narančasta svjetlost gradskih područja. Negdje se oglasio sat, dajući mi na znanje da će uskoro ponoć.

»Ovaj svijet je mnogo veći no što ljudi misle, zar ne?« upitala sam, okrećući se Fabianu.

Ples vatre u kaminu se zrcalio na njegovom licu. Bilo je sablasno gledati kako narančasti plamen osvjetljava njegovu kožu i liže je kao da želi spaliti njezino nadnaravno postojanje.

»Mnogo je veći. Ovo je samo jedna kraljevska obitelj od mnogo njih«, nastavio je. »Ne želiš znati ništa više. Blaženi oni koji ne znaju. Vjeruj mi.«

Kimnula sam. *U pravu je.*

Premjestila sam se s kauča i sjela na naslonjač. Pogledao me s puno iščekivanja, već se bio naviknuo na moja beskrajna pitanja.

»Što se dogodilo kraljici?«

Odmah sam požalila, jer je moje pitanje potaknulo neku davno usnulu emociju u njemu. Naslonio se i plave oči su mu pocrnjele, a zatim posivjele i ostale takve. Bile su nemilosrdne i hladne, napustio ih je sav život. Da je boja mogla sasvim napustiti njegovo lice, zasigurno bi to učinila.

»Žao mi je, nisam trebala pitati«, mucala sam. Oči su mu se zamaglile i postale nepomične. »Fabiane?«

Naglo je podignuo glavu i sivilo njegovih očiju se istopilo. Vratila se nebeskoplava boja. Opustio se, tijelo mu više nije bilo ukočeno i prošao je rukom kroz kosu.

»Žao mi je... ali kada nekoga poznaješ tako dugo, jednostavno...« Utihnulo je. »Reći ću ti pod uvjetom da to ne spominješ nikome osim meni.«

Nisam oklijevala ni sekunde. »Neću reći nikome.«

»Počet ću otpočetak. Duga je to priča.«

Namjestila sam se što sam udobnije mogla, ne skidajući pogled s njegovog ožalošćenog lica.

»Vampiri su na ovom svijetu već milijunima godina. Živjeli smo u skladu s prirodom, bez konflikata i pili krv svih životinja kojih smo se mogli domoći. Ako je teorija evolucije doista točna, onda su vampiri naišli na sebi ravne tek kad su se pojavili ljudi. No mi smo se prema njima ponašali kao prema svim životinjama — lovili smo ih i uskoro nam se jako svidjela njihova krv.«

»Kako je moguće da ti to znaš ako se dogodilo tako davno?« upitala sam.

»Već sam ti rekao da je najstariji živi vampir jako star«, nastavio je. »Kao što rekoh, prvi ljudi su uskoro naučili kako uzvratiti udarac, a vampiri su morali priznati pogrešku. Najmoćnija vampirska obitelj, Varnovi, naredila je svim ostalim vampirima da se sakriju. Trebali su se truditi ne ubijati ljude kad se hrane i loviti samo noću — kad god je to moguće. Bio je to očajnički pokušaj da se spriječi uništenje obiju vrsta.«

Kimnula sam. »Ali ja ne razumijem kako je to povezano s kraljicom.«

»Uskoro ćeš shvatiti. Ljudstvo je vrlo brzo raslo. Varnovi su skupa s nekoliko stotina drugih morali pobjeći u Rumunjsku pred naletom ljudi. Iskristili su naivnost ljudi istočne Europe, koji nisu znali kakva se prijetnja nastanila na njihovom tlu. Tada se otprilike saznalo da se ljudi mogu pretvoriti, i Kasperevi preci su naredili masovno pretvaranje. Tisuće ljudi se pretvorilo u vampire u samo jednoj noći. Ojačali su i stekli sigurnost, te su se raširili po cijelom svijetu.«

Napravio je stanku i duboko udahnuo, a primijetila sam da cijelo vrijeme nije disao.

»No stara pravila se nisu promijenila i vampiri su pali u zaborav. Stare priče koje su se prenosile s koljena na koljeno su se pretvorile u mitove i legende. Ipak, ostali su oni koji nikada nisu zaboravili. Ti ljudi su postali lovci i koljači, zakleli su se da će štiti ljudski rod. Imali su ponešto uspjeha, istjerali su Varnove iz Transilvanije prije nekih tristotinjak godina.«

»Kralj Vladimir, koji i danas vlada, već je milenijima na našem prijestolju. Dok je još bio samo princ, sreo je vampira koji je živio u današnjoj Španjolskoj. Bila je to vampirica po imenu Carmen Eztli. Zaljubili su se i vjenčali jedno stoljeće kasnije. Brak je bio savršen, skupa su vladali skoro deset tisuća godina i dobili šestoro djece.«

Naslonio je bradu na dlanove. »Bila je savršen protuotrov kraljevom pesimizmu i temperamentu, a on je zauzvrat obuzdavao njezin oštri jezik. Takva ljubav se zbilja nije viđala svaki dan.«

Nisam mogla ne primijetiti da stalno koristi prošlo vrijeme, no činilo se kao da će mi to uskoro objasniti. »Prije nešto više od tri godine, nova ljudska vlada je stupila na snagu. Izvana su se činili mnogo suosjećajnijima prema nama i našoj borbi, pa je kraljica, vidjevši priliku, uskoro pokušala progurati novi sporazum kao dodatak onom već potpisanom. Vlada se složila s uvjetom da će ga potpisati i njihovi koljački saveznici, klan Pierre.«

Nije primijetio da sam već sjela na stolicu pokušavajući uloviti svaku njegovu prigušenu i sve tišu riječ.

»Kraljica je otišla u službeni posjeti Rumunjskoj kako bi otvorila pregovore. Otišla je u dom Pierreovih predaka u Rumunjskoj, i prije no što je... skočili su na nju...« Riječi su mu se zagušile i izišle u obliku jecaja, no nije bilo suza. »Skočili su na nju i zabili joj kolac u srce!«

Pokrila sam usta rukama, neugodno se iznenadivši. »Ubili su je?« Nisam znala što sam očekivala, ali

ovo zasigurno nisam. Osjetila sam nešto mokro u svom krilu i vidjela da i sama plačem. Sjela sam do njega, na rukohvat njegovog naslonjača, ne znajući što da napravim.

»Tako mi je žao«, šapnula sam. »Nisam to smjela spomenuti.« Zagrlio me oko struka i zario glavu u moje krilo. Napela sam se od neočekivanog dodira, no on nije primjećivao koliko mi je neugodno.

»U redu«, promrmljao je. »Nisi mogla znati. Dogodilo se prije dvije i pol godine, no za nas kao da je bilo jučer. Uništilo nas je. Toliko je bila omiljena. Tisuće su se došle oprostiti s njom.«

Rečenice su mu bile nepovezane i isprekidane, jasno se vidjelo koliko ga boli što mora pričati o tome. »To mi je bio najgori dan u životu. Toliko vampira je plakalo, a Violet, vjeruj mi da vampiri ne prolijevaju suze tako lako. No tada smo to učinili. Bilo je užasno. Navikao sam na smrt, ali ovo... ovo je bilo drugačije. Kao da sam izgubio dio sebe, kao da je pola mog srca umrlo s njom.«

Kimnula sam, znajući točno kako se osjeća.

»Nakon toga sve se promijenilo. Nitko nije bio isti. Kralj se iselio iz glavne spavaće sobe i dao je Kasparu. Kralj Vladimir je umro skupa sa svojom suprugom.«

Oči mu je ispunilo još više tuge, boli i kajanja.

»Tada je došlo do masovnih ubojstava. Jesi li to primijetila?«

Raskolačila sam oči. Novinski članak je usporedio događaje na Trafalgaru i Kentskog krvopiju, a taj incident se dogodio otprilike nakon kraljičine smrti.

»A Kaspar?« upitala sam.

»Teško je to prihvatio. Teže nego ostali. Bio je jako blizak sa svojom majkom. No ne radi se jedino o tome. Samo četvrto i sedmo dijete mogu biti nasljednici, a sedmoga neće biti zbog kraljičine smrti, tako da je on nasljednik za vijeke vjekova.«

Oči su mu na trenutak ponovno postale crne, a stisnuo me nepodnošljivo jako. Malčice sam zastjenjala jer mi se učinilo da će mi smrskati rebra. Popustio je stisak, no nije i šake.

»Tuga ga je promijenila. Više nije Kaspar kojeg sam volio kao brata.« Tupo se nasmijao. »Da, i tada je bio ženskar, ali to je ništa u usporedbi s ovime kakav je danas. Zlorabi svoju moć, spava sa svime što hoda, nije ga briga hoće li koga ubiti ili ne...« Utihnulo je, previše traumatiziran da bi nastavio.

Da, tog Kaspara sam poznavala. No usprkos svom preziru i gađenju zbog svega što mi je učinio, osjetila sam i suosjećanje. Znala sam kako mu je. Znam kako tuga preoblikuje život. Znala sam kako zbog nje možeš zamrziti nekoga jednako strasno koliko si ga volio. Ponekad poželiš učiniti sve samo da bol mine barem na trenutak.

»Violet, da si nas barem upoznala prije svega ovoga. Imala bi drugačije mišljenje o nama.«

Ništa nisam rekla. Nisam se mogla složiti. Mržnja prema vampirima se urezala u mene nošena generacijama, od prvih ljudi koji su otkrili kako se treba bojati ovih moćnih stvorenja.

»S njom je umrla sva nada za mir između nas, ljudi i koljača. Rat se samo pogoršava.« Stisnuo me kao da nisam s druge strane ovog takozvanog sukoba. »Uništiti će nas, osim ako ti nisi jedna od onih koji vjeruju u Proročanstvo.«

Odmaknula sam se od njega. »Proročanstvo?«

»Proročanstvo o Heroinama. Neki luđak je u osmom stoljeću prorekao da će devet *odabranih heroína* pronaći jedna drugu i zajedno će se boriti za trajni mir između nas i ljudstva. Ali zašto ostaviti usudu nešto tako važno? Svi su vjerovali da će kraljica uspjeti... a sada moramo čekati nemoguće«, ogorčeno je završio.

»Ali znaš li što je najgore od svega, Violet?« upitao je nakon duge stanke, stišćući šake. »Planirali su to. Dobili smo anonimnu dojavu da je netko iz vaše vlade naručio njezino ubojstvo. Ne znamo tko. Kunem se, ako ikada saznam, popit ću svu krv onome koga vole, tako da i oni saznaju kako je to kada izgubiš nekoga. Neka i oni osjete tu bol.« Završio je režeći, usnice je povukao unatrag i iskesio zube. Oči su mu bile čas krvavocrvene, čas crne.

Povukla sam se. Uplašila sam se ove Fabianove strane, koje sam bila svjesna, no nikada je nisam vidjela. Pogledao me, a plava kosa mu je padala preko bijesnih očiju. Odmah se smekšao i oči su mu ponovno postale prozračno plave.

»Oprosti, Violet. Ne želiš znati sve ovo«, tiho je promrmljao. Privukao me natrag k sebi i spustila sam se na rukohvat naslonjača. Pustila sam da me preplave sve nove informacije i smjestila ih u ono što sam već znala. Sve je imalo smisla.

»Moraš poći na spavanje«, Fabianov muzikalni glas mi je zazvonio u ušima. Kimnula sam, jer su mi se oči ionako već sklappale.

Osjetila sam kako me podiže, a sekundu kasnije sam već ležala na mekanim plahtama. Taman sam otvorila oči i vidjela ga kako se nagnje nada mnom. Uspaničila sam se, no tad su me njegove usnice, hladne kao da je bio na vjetru, samo lagano dotaknule po obrazu.

»Slatko sanjaj, Violet.«

Čuo se klik i svjetla su se ugasila. Lijene misli su mi se rojile glavom i stvarale početak sna.

Moj otac je ušao u vladu prije tri godine. Nije volio vampire. Naglo sam otvorila oči i uspravila se.

Nije mogao, zar ne?

To je slučajnost, odlučno sam rekla samoj sebi. *Slučajnost*. Bilo tko je mogao naručiti njezinu smrt. Te misli sam očajno pospremila u kovčeg u svojoj glavi, zaključala ga i bacila ključ. Više neću razmišljati o tome.

četrnaesto poglavlje

Violet

Vrijeme je ovdje prolazilo sasvim neprimjetno, kao da se pijesak u satu spušta tek kad ja okrenem leđa. Sunce je već zašlo nad imanjem Varnovih i mjesec će uskoro izići, ako ga ne pokriju prijeteći olujni oblaci koji su se spustili nad šumovitim brdima. Počela je kiša i padala je kao prvu noć kad sam stigla. Kiša nije posustajala — padala je cijelo popodne i večer, a i dobar dio noći.

Baš kad sam se presvukla za spavanje, prvi odbljesci groma su osvijetlili moju mračnu sobu. Velike sjene su plesale po zidovima i zadivljeno sam gledala kako rogati plamen udara u zemlju. Nekoliko sekundi kasnije, snažni udari groma su odjeknuli dolinom. Zavjese na francuskim vratima su se malčice zaljuljale jer je snažan vjetar pronašao put kroz pukotine u stolariji. Uvukla sam se u krevet, tjerajući od sebe dječji strah od grmljavine. Ušuškala sam se u pokrivače pokušavajući otjerati hladnoću. Zatvorila sam oči i utonula u nemiran san.

Zakukuljena prilika je lutala šumom. Zašla je u skrivene dijelove kojima vladaju odbjegli. Odbjegli poput njega.

Kretao se sasvim tiho i graciozno poput ševe. Prikradao se poput orla i bio brz poput sokola. Uspoređivali su ga s tim pticama i *uživao* je u tome.

Prilika je dobro poznavala put. Nije morala gledati. Usredotočila se na građevinu koja mu je bila sve bliža. Odredište. Bilo je velebno, ali sasvim beznačajno u usporedbi s onim što se skrivalo u njemu. Građevina nije bila prevelika, ali je u potpunosti izgrađena od sivog kamena. Možda od granita. Prilika to nije znala, niti se zamarala time.

Povjetarac je zapuhao kroz otvorena vrata; žarko želeći što prije obaviti posao, zakukuljena prilika je ušla unutra. Preskakala je po tri stube odjednom. Bila je nestrpljiva. Kad je stigla do dna, da je ljudsko biće, osjetila bi nagli pad temperature i hladnoću zraka.

Spustio je glavu, ne iz poštovanja, nego da ne udari o niski strop. Brzo je prošao dugačkim hodnikom, pored mjesta gdje počivaju davno umrli vampiri. Njegovi koraci su bili jedini zvuk u tami, no čak se i on morao naprezati da ih čuje. Ego mu se nadimao, znajući da je on jedini na svijetu koji ima hrabrosti sići u ove mračne katakombe.

Došao je do jedne prostorije i dozvolio pogledu da luta, dok nije primijetio mladu djevojku zavezanu za kamen koji je čuvao grobove. Glava joj je klonula. I obrazi su joj bili sasvim blijedi. Krv je liptala iz velikih rana na njezinom vratu, odjeća joj je bila rasparana, te je skoro bila gola — vidio je da su njezine mlade, nekada sasvim glatke grudi bile pune ogrebotina, a trbuh joj je bio crven i napuhnut, kao da su je tukli. Dotrajalo uže oko njezini zglobova joj se urezalo u kožu i zakopalo u meso, pokazujući dijelove kosti tamo gdje je bio zglob.

Zgađeno ju je promatrao. Odbjegli su mu mogli donijeti nešto malo primamljivije. Mislio bi kako je mrtva da nije vidio prsa što se slabašno pomiču gore-dolje.

Prišao joj je. Koraci su mu odjekivali u tišini i djevojka je ustrašeno podignula glavu. Očima je prelazila tamu pokušavajući usmjeriti pogled.

»Tko si ti...«, graktala je.

»Ne treba te brinuti *tko* sam ja, nego *što* sam ja«, izazivao ju je, razmaknuvši usnice da joj pokaže oštre očnjake.

Ustrašeno je raskolačila oči i pokušala se odmaknuti. No užad ju je spriječila. »Molim te...«

Prekinuo ju je. »Kako se zoveš?«

»Sarah.«

Ponovno se nasmiješio, pokazujući joj svjetlucave očnjake. »Dakle, Sarah. Imam prijedlog za tebe.« Sagnuo se na njezinu visinu. »Ti i ja se možemo malo zabaviti i možeš postati poput mene — kad završim s tobom. Ili možeš postati moja večera i nećeš preživjeti. Odaberi.«

Raskolačila je oči još jednom. Suze su joj padale niz obraze. »Samo me ubij. Molim te«, jecala je. Barem mu se činilo da jeca. Zvučalo je poput psećeg cvileža. Više se nije smješkao. Nije se nadao ovakvom ishodu. Požuda i žed su ga morili, poticalo ih je njegovo mrtvo srce, i želio je dobiti ono po što je došao. Obrisao je njezine suze palcem i zgadio se nad prljavštinom na svom prstu. Milovao ju je po obrazu kružnim pokretima palca, dajući sve od sebe da zadrži mir.

»Jesi li sigurna, Sarah? Mogli bismo se tako lijepo zabaviti«, molio ju je uzdasima.

»Previše me boli! Samo me ubij«, jecala je, ponovno spustivši glavu. Znao je da će uskoro pasti u nesvijest i tako se zaštititi od boli. Neće joj dopustiti da se izvuče tako lako. Primio ju je za vrat i oslobodio od užadi.

»Imaš sreće što sam milosrdan vampir.«

Tada je prelomio njezin krhki vrat skoro napola. Lom je odjeknuo u tišini i osjetio je kako joj se tijelo opušta. Bio je tako žedan. Zario je zube u njezin vrat i počeo piti.

Njezina krv je bila gorka i nimalo zadovoljavajuća, ali poslužiti će zasad. Primio je unakaženo tijelo u naručje i izišao van, bacivši ga u tamnu šumu.

Malena kapljica krvi mu je pobjegla s usana i spustila se niz bradu. Obrisao ju je, osmjehujući se samome sebi — on želi još toga.

* * *

Uspravila sam se u krevetu i vrisnula, a zvuk užasa je odjeknuo među zidovima. Hladne kapi znoja su mi se slijevale niz čelo i tresla sam se, loveći zrak između vriskova.

»Violet!« Vrata su se otvorila i uletio je uspaničeni Fabian. »Violet, jesi li dobro?« Prišao mi je i izvukao me iz mase zapetljanih pokrivača koji su se omotali oko mene dok sam spavala. Suhi jecaji su mi razdirali grlo, nekoliko puta sam udahnula kratko i plitko, očajnički hvatajući zrak i pokušavajući mu kimnuti.

»Što nije u redu? Što se dogodilo?« pitao je, grleći me oko ramena.

»Spavala sam...«, započela sam, gledajući oko sebe i tražeći odgovore koji ne postoje.

»Je li to bio san, Violet?« tješio me Fabian, odmičući se od mog oznojenog tijela i gledajući me ohrabrujućim plavim očima. Kimnula sam.

»Što si sanjala? Što je bilo toliko strašno?« upitao je dok sam se tresla i pokušavala disati, oklijevajući hoću li mu kazati ili ne. Ne bi razumio. On nikada ne spava i nema noćne more ili snove.

»Neki muškarac. I djevojka. Ubio ju je«, jecala sam. Vratio mi se onaj isti osjećaj. Žuč mi se podignula u grlu jer sam se sjetila kako je molila da je ubije. Skoro sam povratila. »Bilo je tako stvarno.«

»Samo noćna mora, Violet«, mrljao je Fabian neuvjerljivo i strogo. »Ali reci mi ako ih opet budeš imala.«

»Samo ako obećaš da nikome nećeš reći da imam noćne more.« Čudan zahtjev, ali nisam željela da itko zna, pogotovo ne Kaspar.

»Imaš moju riječ«, uvjeravao me Fabian, ustajući s kreveta. »Jesi li sada dobro?«

Nasmiješila sam se i kimnula, a on je nevoljko otišao.

Nisam bila dobro. Čak i kad sam zatvorila oči i ponovno pokušala zaspati, mnogo groznije misli su mi se javile u glavi. Ako je san bio stvaran, onda je neka nevina djevojka upravo umrla, a negdje u tami noći, u obližnjoj šumi, vreba istinsko čudovište.

petnaesto poglavlje

Violet

Probudila sam se rano sljedećeg jutra, a onaj san me još uvijek mučio. Bila sam umorna, ali željela sam ustati prije no što se Varnovi vrate. Sunce se promaljalo kroz paperjaste bijele oblake i dan je poprimio boje ljeta — *napokon*. Ustala sam, krenula van i skamenila se stigavši na vrh stuba. Razjapila sam usta. Varnovi su već ovdje. No nisu bili sami. Pojurila sam natrag u sjene i zurila u suprotni zid. *Moram se vratiti u sobu i presvući.*

»Vidio sam te, Djevojčice«, rugao mi se neki glas na dnu stuba — bio je to Kaspar. Suosjećanje koje sam imala za njega kad sam čula za sudbinu njegove majke je nestalo u trenu. »Ne budi nepristojna. Sidi dolje.«

Nevoljko sam izišla iz sjene i stala na vrh stuba, ruku sklopljenih na struku. Fabian me prvi pogledao i nasmiješio se. Uskoro me gledalo još dvadeset drugih vampira.

Bili su većinom muškarci, no bilo je tu i nekoliko žena, uključujući i Charity, koja mi je dobacivala ubojite poglede. Nisu bili jednake dobi, neki su bili mladi poput Kaspara, a drugi su mi izgledali zrelo za mrtvački kovčeg.

Netko je bezobrazno zazviždao na dnu stuba, pa sam pogledala dolje da vidim tko je. Neki muškarac je stajao naslonjen na prvu stubu, razbarušene kratke plave kose, sa trodnevnom bradom i čudnom, svjetlonarančastom bojom blijedog lica. Nemarno me pogledao, nimalo se ne trudeći sakriti činjenicu da mi zuri u grudi.

»Pa tko ti je ovo, Kaspare?« Imao je američki naglasak — potpuni kontrast prema aristokratskim britanskim glasovima Varnovih.

»Tko je krvopija?« promrmljala sam, ne želeći da me čuju, no naravno da su čuli.

»Ovo je ljudsko stvorenje koje si doveo?« Glas mu se ispunio zavišću dok je ispitivao Kaspara, a ovaj mu je kimnuo. »Pa sidi dolje. Siguran sam da te Kaspar neće zadržati samo za sebe.«

Nisam htjela doći, no Kasparov ljutiti pogled me uvjerio. Moj boravak među njima se skratio čim je ovaj ugledao moju — odnosno *Lylinu* majicu — na kojoj je pisalo: NE VOLIM SVJETLUCAVE, ALI ZAJAHALA BIH VAN HELSINGA!

»Kuhinja. Odmah«, rekao je. Pokazao je prema vratima dnevnog boravka i krenuo za mnom, izderavši se čim smo stigli do šanka.

»Koji je to vrag«, vikao je pokazujući moju majicu.

»Lylina je«, bunila sam se.

Naslonio se na šank i uhvatio za glavu. »Morala si je odjenuti baš danas, ispred pola Vijeća! Isuse, nisi mi vrijedna sve ove muke!«

»Vampiri imaju vijeća?«

»Da, i upravo si ga vidjela«, odgovorio je. »Hajde, idi sada. Kasnije moraš doći na večeru. Odjeni nešto ljepše od toga«, pokazao je moju majicu istovremeno me tjerajući iz kuhinje.

Nezainteresirano sam izustila nekakvo *aha* i otišla uza stube. Dok sam se penjala, kosa mi se dignula na zatiljku i morala sam se okrenuti. Netko je gledao u mene. Dakako, neki mladi čovjek me pažljivo promatrao iz suprotnog kuta sobe. Imao je dugačku srebrnu kosu zavezanu u rep, jako mršavo lice i naglašene jagodične kosti. Nije bio ružan, čak bih rekla da je jako zgodan, no zbog nečega mi je bio odbojan. Možda zbog svog stava, možda zbog toga što me gledao očima nalik na procjepe, hladnoga izraza lica. Možda zbog grimiznog plašta, koji me je podsjećao na krv. Okrenula sam se i požurila uza stube, preskačući dvije odjednom.

Srušila sam se na krevet, lupajući o madrac od frustracije. Večera s vampirom. *Kakva sreća!*

Bilo je skoro šest sati i nevoljko sam ustala iz kreveta nakon popodnevnog drijemanja. Nisam željela zaspati, no prevarilo me rano ustajanje svakog jutra. Lyla mi je već bila pripremila kratku tamnosmeđu haljinu. Odjenula sam je i bilo mi je neugodno zbog dubokog čipkastog dekoltea.

Uskoro je netko pokucao na vrata. Pomislila sam da je Fabian i otvorila. No zamalo sam pala kad sam vidjela tko čeka vani. Bio je to vampir koji me promatrao iz suprotnog kuta dvorane. Tamnoplave oči mu više nisu nalikovale na procjepe, bile su toplije, a osmijeh mu je krasio lice. Bio je odjeven u crno odijelo i crvenu kravatu, a dugu kosu je raspustio po ramenima.

»Ispričavam se, gospođice Lee, no poslali su me da vas dopratim na večeru«, rekao je baršunastim glasom. Zarumenjela sam se.

»Da«, kimnula sam, pokušavajući se sjetiti neke pametne fraze. »Samo mi dajte dvije minute, skoro sam spremna«, rekla sam hodajući unatrag i nestajući u ormaru.

»Naravno«, doviknuo mi je. Utrčala sam unutra i počela tražiti cipele.

»Tko ste vi?« doviknula sam iz ormara.

»Ja sam Časni Ilta Crimson, drugi sin lorda Valeriana Crimsona, vojvode od Vlaške.«

Poskočila sam jer sam čula njegov glas odmah iza sebe.

»Ne bojte se, gospođice Lee. Neću vas ozlijediti.« Primio je moje ruke u svoje. »Samo sam jako

znatiželjan zbog vaše nadasve intrigantne budućnosti.« Nasmiješio mi se, malčice preljubazno, i pokazao očnjake za koje bih se mogla zakleti da su mnogo duži nego oni u Varnovih ili njihovih prijatelja.

Tada se Fabian pojavio na vratima, prvo iznenađen, a zatim ljut. »Što ti ovdje radiš?« okomio se na Iltu. Pogledala sam naše još uvijek spojene ruke i izvukla svoje iz Iltinih.

»Ovdje sam zato što me kralj poslao da ju pratim na večeru«, rekao je Iltu.

Fabian je podignuo obrvu. »Pa mene je poslao Kaspar. Jesi li dobro?« upitao me, uz pogled kao da sam upravo doživjela strašan šok.

Kimmula sam. »Možemo krenuti. Valjda.«

šesnaesto poglavlje

Violet

Ušla sam u blagovaonicu. Ilta me vodio, a Fabian je išao za nama. Svijeće su iskriale na zidovima, kupajući sobu u mekanoj svjetlosti. Crvene zavjese su bile navučene na prozore, a u sredini sobe se pružao jako dugačak stol, pokriven tamnocrvenim stolnjakom i opremljen zanimljivim priborom — samo jedan tanjur od tog porculana vjerojatno košta kao jahta.

Ilta me odveo do sredine stola i pridržao mi stolac. Sjela sam, a on se odjednom našao nasuprot mene i izvukao vlastiti stolac. Ostali vampiri su došli i zauzeli mjesta. Pored mene je sjedio onaj Amerikanac, a Fabian je sjeo s moje desne strane.

Nakon nekoliko minuta su sva mjesta bila zauzeta i žamor je ispunio prostoriju. Okrenula sam se Fabianu. »Zašto sam ja ovdje?« šapnula sam, pokušavajući biti što tiša.

»Budući da članovi Vijeća moraju raspraviti što da učine s tobom, poželjeli su te upoznati prije toga.«

»Zašto moraju raspravljati o meni?« uznemireno sam upitala.

»S obzirom na daljnji razvoj situacije...« Igrao se noževima i primijetio moj ustrašeni izraz lica na odrazu jednog noža. »Nemoj se brinuti. Nećeš se tako lako riješiti mog divnog društva.«

Nije me to brinulo. Brinuo me *daljnji razvoj situacije*.

»Kakav razvoj?«

»Da ti kažem, riskirao bih svoje nasljedstvo. No kako god...« Pogledao je prema vratima prije no što je stavio ruku ispod moga laktak i povukao me na noge. »Predstava je počela.«

Vrata su se otvorila i kralj je ušao unutra. Svi su ušutjeli i ustali, čekajući da se stolac na čelu stola odmakne i vrati na mjesto kada kralj sjedne; tek kada je on sjeo, preostalih trideset gostiju je sjelo, uključujući i djecu Varnovih.

Nagnula sam se naprijed upijajući njegovu prisutnost te primijetila da on i Kaspar nose isto odijelo, ukrašeno grbom Varnovih. Jedina razlika između oca i sina bio je arogantni osmijeh na Kasparevom licu kad je namignuo Charity, koja se zahihotala, vrtila uvojak kose i uzvratila mu namigivanje. Dok sam zurila u njega, pogledao me. Osmijeh mu se proširio, no smeo se kad mu je konobar natočio čašu krvi.

Jedan se pojavio pored mene, nudeći mi čašu vina. Prihvatila sam i vratio se za sekundu. Nakon minutu ili dvije su sve čaše na stolu bile pune. Poslužitelji su uskoro donijeli i velike plate pune hrane. Nije izgledala pretjerano obilato i hranjivo — radilo se o malim kanapeima i sićušnim zdjelama s juhom. Uzela sam jednu i gledala u niz vilica, noževa i žlica ispred sebe. Nisam znala koju trebam uzeti. Pogledala sam nadesno tražeći pomoć, no Fabian i Ilta su već razgovarali s osobama s njihove druge strane.

»Kreni izvana prema unutra«, šapnuo mi je Amerikanac. Pogledala sam ga, iznenađena što mi se obraća.

»Hvala«, šapnula sam i primila žlicu za sam rub. Vampir je umočio žlicu u juhu i zahvatao je pokretom suprotnim kazaljci na satu. Radila sam isto što i on, ali smrkнула sam se okusivši jelo. *Šparoge. Fuj.*

Nasmiješio se kao da mu je sve jako zabavno. »Ja sam Alex«, rekao je.

»Violet«, odgovorila sam, uzvraćajući osmijeh.

»Znam«, smijao se.

Podignula sam obrve jer mi se nije sviđalo što svi znaju tko sam, no on se samo nastavio smijati.

»Reci mi, Violet, kako ti se sviđa kraljevska obitelj?« upitao je. »Ali iskreno«, dodao je.

Obeshrabrila sam se. »Dobri su; nisu mi naudili, ali Kaspar je...« utihnula sam. Alex se iznenadio. »Što je?« upitala sam.

»Kaspar i ja smo prijatelji.«

Ups. »Aha«, uzdahnula sam. Bilo mi je neugodno. »Pa, on mi je malo...«

»U redu je, imaš pravo na svoje mišljenje.« Nasmiješio se, ali usiljeno. Ušutjeli smo na neko vrijeme i tada je Alex počeo živo razgovarati s Fabianom, a sve preko mene. *Valjda su i njih dvojica prijatelji. Kako je svijet mali.*

Glavno jelo me spasilo od tišine. Vampiri su jeli odreske toliko slabo pečene da je krv još uvijek liptala iz njih. Ispred mene su stavili tanjur s nečim što je izgledalo vegetarijanski. Malčice sam pomicala hranu vilicom, jer nisam bila sigurna želim li to jesti. Prostorija je utihnula. Gledala sam ih i morala sam priznati da je čudno promatrati vampire kako jedu meso noževima i vilicama. *Jako civilizirano.*

»Violet, čuo sam da si primljena na fakultet. Molim te, reci nam što planiraš studirati«, upitao je Ilta svojim glatkim glasom.

»Uh...«, počela sam zamuckivati, svjesna da svi vampiri sada zainteresirano gledaju u mene.

»Namjeravala sam studirati političke znanosti, filozofiju i ekonomiju«, gugutala sam, znajući da to neće baš dobro proći — bilo je jasno da namjeravam početi očevim stopama.

Jedna crna kutija je zazvečala duboko u mojoj glavi i smrkнула sam se, pokušavajući sakriti svoje

sumnje na svog oca.

»Oh, shvaćam«, odgovorio je Ilta. Posramljeno sam pogledala u pod.

»Ti ćeš sigurno biti dobra studentica«, uključio se Fabian.

»Valjda...«

»Ma šalite se! Danas svatko može upasti na faks«, uplela se Charity negodujući.

Kaspar je podignuo čašu i čula sam ga kako mrmlja. »Ti nisi upala, Charity.«

»Doista. Naobrazba više nije samo za elitu«, rekao je jedan starac. Njegova rijetka bijela kosa je bila zavezana u dugačak konjski rep, a brada mu se rasipala po ramenima. Obraćao se Charity, no gledao je u mene, i to jako zamišljeno.

Fabian je primijetio njegov pogled i rekao mi: »Violet, ovo je Eaglen. On je vampir o kojem sam ti govorio neku večer. Onaj stari«, dodao je, oblikujući riječi ustima. Eaglen se nasmiješio.

»Da, da. Onaj stari«, ponovio je i ispio posljednju kap krvi iz čaše, koju su odmah ponovno napunili. Nasmijao se i okrenuo, vidno zadovoljan. Uпитno sam pogledala Fabiana, koji je izgledao jednako začuđeno kao i ja.

»Ponekad je takav«, promrmljao je.

Čaše su se i dalje punile prema kraljevoj naredbi, no kad su se boce ispraznile, svi gosti su zastali i pogledali u mene — najbliži izvor svježe krvi. Vidjela sam kako Alex i Kaspar razmjenjuju zabrinute poglede te kako Fabian diskretno približava svoj stolac meni. Razgovor je zamukao i prostorija je polako utihnula.

»Violet, idi«, rekao mi je Ilta dok mi je Fabian izmicao stolac. »Brzo.«

Nije mi trebalo dvaput reći. Ustala sam i krenula prema zidu, ne usuđujući se okrenuti leđa ikome od društva za stolom. Svaki pojedini krvožedni par očiju je gledao za mnom dok nisam došla do vrata i izletjela van, zalupivši ih za sobom.

Naslonila sam se na zid u hodniku, teško dišući. Par suza mi je pobjegao iz bolnih očiju i poželjela sam samo svoj krevet kod kuće, gdje bih bila na sigurnome. Ponovno me uhvatila tuga za domom i svezala mi želudac u čvor. Tad su se vrata otvorila i Kaspar je izišao van. Obrisala sam suze prije nego ih on primijeti.

»Jesi li dobro?« ukočeno je upitao. Slegnula sam ramenima, pokušavajući glumiti ravnodušnost.

»Neće te napasti, znaj to«, rekao je. Sumnjičavo sam ga pogledala. »Ako te ubiju, riskiramo otvoreni rat, a vjeruj mi da ne želimo nešto takvoga«, tmurno je rekao.

»Ja sam predmet ovog sastanka i Vijeće se skupilo zbog mene«, odgovorila sam jednako tmurno. Nijemo je kimnuo. »Zašto sada?«

Uzdahnuo je i naslonio se na zid pored mene. »Zato što smo dobili dojavu da su se koljači udružili sa skupinom odbjeglih vampira. Planiraju nas napasti, odvesti tebe, i Bog zna što još.«

»Ja...«

»Ne brini; ovdje koljač nikada neće doći«, prekinuo me Kaspar. Blijedo je zurio u suprotni zid, duboko zamišljen.

»Život je nekad takvo sranje«, promrmljala sam samoj sebi.

»Pričaj mi o tome«, čula sam ga kako tiho govori. Iznenađeno sam ga pogledala. Osjetio je moj pogled i okrenuo se.

»Ovdje više nisam na sigurnome, je li tako?« Odmah se našao ispred mene i nagnuo mi se nad vrat, uskladivši disanje s mojim. Srce mi se ubrzalo.

»Ovdje nikada nisi ni bila na sigurnome, Violet Lee.«

Spustio je glavu nad moj vrat i stavio mi ruke na bokove. Zalijepila sam se za zid što sam više mogla, no samo se privio još bliže. Tresla sam se i stiskala šake, napinjala se i čekala nalet boli. Pokušavala sam ga odgurnuti, no mislim da on to nije ni primijetio. Njegovi očajnici su mi se spustili na vrat i ogreblji kožu. Zaječala sam i okrenula se od njega. Udisao je moj miris. Otvorio je usta i pripremila sam se na ugriz.

»Nemoj. Molim te.« Jedna jedina suza mi se spustila niz obraz i počela sam preklinjati. »Kaspere«, šaputala sam. Na moje iznenađenje, odmaknuo se i otvorio oči. Još jedna suza mi je pala niz obraz i obrisao ju je palcem.

»Ne shvaćam kako ne razumiješ.« Spustio je ruku niz moj vrat i tijelo, a zaustavio se na mom boku. »Žudimo za tobom, tvojom krvlju i tijelom. I ti to želiš. Vidim ti u očima i osjetim u otkucajima srca.«

Moj pogled je tražio pod, no vidjela sam jedino njega.

»Ne razumiješ da te mogu prepoloviti i isisati svu krv iz tebe. Ne razumiješ da si ti hrana i da se moramo truditi kako bismo te smatrali živim stvorom i jednakom nama. Jer nisi takva.«

»A ti ne razumiješ da sam ja osoba i da imam osjećaje«, dahtala sam.

Malčice se odmaknuo i sklonio ruke s mene, tražeći nešto na mom licu. »Ne, ne razumijem«, promrmljao je. »Ovdje nikada nisi sigurna, Violet Lee. Zapamti to. *Nikada*.«

Okrenuo mi je leđa i čula sam ga kako diše. Stiskao je šake i borio se protiv svojih nagona. Okrenuo se prema zidu i položio dlanove na njega, s obje strane moje glave. »Drži se podalje od Ilte Crimsona«, rekao je, gorućim očima i riječima punima prijetnje.

»Zašto?« upitala sam, iznenađena zbog potpune promjene tona.

»Jer nemam povjerenja u njega«, ređao je.

»Ti nemaš povjerenja u njega«, iznenađeno sam ponovila. »Ako nisi primijetio, on mi unutra nije pokušao odgristi glavu. Za njega se nimalo ne brinem.«

»Prokletstvo, Djevojčice! Zašto me ne slušaš? Vjeruj mi«, vikao je, a sva mekoća je nestala. Toliko sam se uplašila da sam udarila glavom o zid.

»Da ti vjerujem«, cviljela sam. »Zašto bih ti vjerovala? Oteo si me! Stalno mi pokušavaš isisati krv! Radije bih vjerovala Ilti nego tebi!«

»Ne poznaješ ga! Ne znaš na što je sve spreman«, urlao je Kaspar, tresući me kao da sam krpena lutka.

»Ne, u pravu si. Ne poznajem ga«, odgovorila sam nešto mirnije, duboko dišući. Maknuo je ruke s mojih ramena kao da se opržio. Odmaknula sam se od njega. »Ali riskirat ću, hvala lijepo«, prosiktala sam.

Razbjesnio se i oči su mu pocrnjele. Okrenula sam se i otišla, jednako bijesna kao i on.

»Kamo ćeš ti?« vikao je za mnom.

»U svoju sobu«, uzvratila sam, okrećući se da ga pogledam u lice. Pogledi su nam se susreli i uspjela sam ga ljutito gledati cijelu minutu.

»Onda si sama kriva, Djevojčice. Nemoj reći da te nisam upozorio«, ređao je.

Okrenula sam se na peti i poletjela prema stubama. No kad sam stigla, nisam mogla odoljeti iskušenju da ja imam posljednju riječ. Okrenula sam se i vidjela kako me Kaspar i dalje ljutito gleda.

»Znaš što, Kaspere? Da si me barem ubio onda u Londonu! Da si sve barem okončao tada, sad ne bih morala patiti. Zašto, ma zašto nisi?« vikala sam i potrčala, ali stigla sam promotriti njegov izraz lica koji mi je govorio više od tisuću riječi.

Ni on nije znao zašto.

sedamnaesto poglavlje

Kaspar

Sastanci vijeća su zbilja jako zabavni, gorko sam mislio gledajući u prozore. Sjedio sam na suprotnom kraju stola i usput slušao kako moj otac raspravlja o nečemu s Iltom Crimsonom. Cijela njegova obitelj je prevrtljiva. Misle da se Sunce vrti oko njih, ali Ilta je daleko najgori. Miran, tih, odmjeren, vječiti šarmer. Nije bilo teško vidjeti kako je prevario Djevojčicu. Bio je prava zmija. Dogmizat će i siktati na tebe dok te ne uljuljka, a onda će jurnuti i ugristi te. *Pogotovo* ako si mlado žensko.

Potisnuo sam misli dok je sastanak tekao dalje. Jedina utjeha mi je bio čvrst stisak na mojoj nozi, a dolazio je od Charity koja je sjedila pored mene. Pogledala me očima punim obožavanja, treptala i zavodljivo mi namigivala.

Počela mi je gladiti bedro i zadržtao sam, uživajući u požudi koja se pronijela mojim tijelom. Ponovno sam se zatresao kad mi je otvorila šlic na hlačama.

»Je li ti netko prešao preko groba, Kaspare?« rugao mi se Ilta s druge strane prostorije s lažnom zabrinutošću u glasu. Uživao je u zabavi.

Prenuo sam se iz transa. »Ne, dobro sam, Ilta«, odgovorio sam.

Otac me ljutito pogledao. Blago je odmahnuo glavom i shvatio sam da jako dobro zna gdje se nalazi Charityna ruka. Diskretno sam spustio svoju ruku ispod stola i uklonio njezinu. Pogledala me glumeći uvrijeđenost. Znao sam da glumi. *Uvijek* je glumila.

»Kako znamo da će se Lee osvetiti pomoću koljača? Dok ne saznamo, odbijam razgovarati o planu djelovanja«, rekao je Lamair i stavio ruke na stol kao da je razgovor gotov.

Uzdahnuo sam. Ovo smo čuli već dva puta.

»Dragi Lamaire, kao što sam rekao, imamo povjerljive izvore«, rekao je otac. Prisutni su počeli mrmljati, a ja sam se predao zurenju u police s knjigama u očevoj radnoj sobi, pokušavajući se zabaviti. *Pitam se koliko dugo bi trebalo da ih sve pročitam.*

Neko vrijeme, odgovorio je moj glas.

Stisnuo sam zube. *Tebe nitko nije ništa pitao.*

A ipak razgovaraš sa mnom, podsmjehivao mi se i dotukao me, kao i uvijek. Unutarnji glasovi se ne bi trebali podsmjehivati.

Navikneš se, prošlo je već preko osamnaest godina, rekao sam i glas je utihnuo. Na to nikada nije imao odgovor.

»Pa onda predlažem da ju jednostavno ubijemo. Tako ćemo si riješiti sve probleme.«

»Ne, Lamaire. Tako ćemo samo stvoriti nove probleme s ljudskom vladom. Moramo biti diplomati.«

»Ali zaista...«

Vampir čije bih ime vjerojatno trebao znati ga je prekinuo. »Oprostite mi, Vaše Veličanstvo, ali ne razumijem zašto riskiramo kraljevstvo zbog jedne ljudske djevojke? Ona nije vrijedna borbe s koljačima i mogućeg narušavanja dobrih odnosa s ljudskom vladom, zar ne?«

Nekoliko ih je povikalo: »Tako je, tako je«, no primijetio sam da je Eaglen neuobičajeno tih. Zamišljeno se naslonio na ruke, no suočio se sa mnom čim sam ga pogledao, pa sam odmahnuo pogled.

»Ona je kći jednog od najvećih neprijatelja od postanka naše vrste. Ne smijemo si dozvoliti ishitrenost, jer bismo mogli započeti nešto što ćemo dugo okajavati«, objasnio je moj otac. Ta ključna činjenica — tko je ona, ili bolje rečeno *tko joj je otac* — i dalje nije sjedala u njihove glupe glave. Otac se okrenuo Eaglenu. »Ti si nedavno bio naš veleposlanik pri ljudskoj vladi. Što ti misliš?«

Eaglen je uzdahnuo. »Vladin, a i premijerov stav jest da primjenjuju neinterventnu politiku — drugim riječima, prave se da ne vide. Premijer nije htio vidjeti ni Ashtona ni mene kada smo bili u Westminsteru, iako je poslao ljude da prenesu njegovo jamstvo kako će istraga o Londonskom masakru biti neprimjetno zatvorena, uz napomenu da neće biti tako dobrohotan dogodi li se još ijedan sličan incident.« Značajno me pogledao. »Ali naš problem nije premijer, nego Lee.« Naslonio se naprijed i položio ruke na stol, zabacujući kosu preko leđa. »Lee još ne može povući nijedan potez. Primio je izravnu zapovijed od premijera da ne smije učiniti ništa što bi ugrozilo nacionalnu sigurnost — boji se da bi ikakvo djelovanje protiv nas ili gubitak naših života rezultirao osvetom, a samim time i nevinim žrtvama.«

Cain, koji se dosađivao jednako koliko i ja, odjednom je ustao i uznemireno progovorio. »Ali ne bi bilo tako, zar ne?«

Otac je odmahnuo glavom.

Eaglen je nastavio, gledajući u Caina. »Da, ali je bolje za nas ako ih pustimo da se toga boje, jer dokle god je tako, Lee neće ništa poduzeti. Oglušenje na tu zapovijed bi značilo kraj njegove karijere.«

»A bez posla nema moći«, uključio sam se, nastavljajući njegovu misao.

»Točno, mladi prinče«, viknuo je, pokazujući savinutim lijevim kažiprstom prema meni. »Moramo

zapamtiti da Lee ne želi samo vratiti svoju kćer — on nas želi upropastiti.« To nije bila nikakva tajna. Otkad se ova vlada domogla vlasti prije tri godine, Lee je bio poprilično jasan u svojim namjerama. »No sasvim je svjestan da oružjem to neće postići. Potrebni su mu lovci i lualice, a lovci se neće udružiti s njim ukoliko nema moći, utjecaja i novca.«

Ili pristupa novcima poreznih obveznika.

»Premijerova naredba jest da nema intervencije ukoliko mi ne zaprijetimo ili počinimo nasilje. Ako to učinimo, Lee će biti spreman.« Pokrivač tišine se spustio na prisutne i omotao se oko stola. »Moramo izbjegavati konflikte pod svaku cijenu. Ne smijemo ubiti djevojku, niti je prisiliti da se pretvori, ne smijemo prijetiti Leeju ili njegovoj vladi, a pretpostavljam ni lovcima.«

»Što onda smijemo?« upitao je Lamair uznemireno. Bio sam siguran da svatko od prisutnih želi postaviti to pitanje.

»Ništa nećemo učiniti. Čekat ćemo da se djevojka pretvori vlastitom voljom«, odgovorio je otac. Svi su loše prikrili šok. Pojam *ništa* nije bio ono čemu su se nadali. No ja sam iznenađeno zurio u oca iz drugog razloga. Ako je mislio da će se Djevojčica uskoro pretvoriti, gadno će se iznenaditi.

»Slažem se«, rekao je Eaglen. »Nastavit ćemo kao do sada i nećemo im davati razloga da posumnjaju kako smo upoznati s njihovim planovima. U međuvremenu predlažem da gospođicu Lee zaštitimo koliko možemo — nema potrebe da ona zna za druge dimenzije dok Sageom kolaju glasine o Proročanstvu. Ljudsko biće koje zna za snagu naših vidjelaca i *Proročanstvo o Heroinama* nam doista nije potrebno. Siguran sam da će se međudimenzionalno vijeće složiti s tim.« Nemarno je odmahnuo rukom. »Također predlažem, Vaše Veličanstvo, da djevojku stavite pod Zaštitu Kralja i Krune, tako da njezin život i krv ne budu u opasnosti.«

Otac je kimnuo. »Bit će tako i neka odmah stupa na snagu.«

»Mislim da bi bilo mudro ne obavijestiti je o ovome, ili o činjenicama koje se tiču njezinog oca«, dodao je Sky. »Djeluje mi poput nekoga tko bi burno reagirao da sazna. Ne želimo joj ni davati nadu da će uskoro napustiti Varnley. Bude li tako mislila, nikad se neće pretvoriti.«

Napokon je netko rekao nešto pametno!

Otac je pročistio grlo. »Slažem se. Ništa o čemu smo danas razgovarali ne smije napustiti zidove ove sobe. Sastanak je gotov dok ne dobijemo nove informacije.«

Ponovno sam uzdahnuo. Bio sam sasvim očajan. Stolci su škripali i ljudi su počeli izlaziti uz naklon i spuštajući glave. Charity je skakutala za njima, objavivši da ona ide kupovati haljinu za Jesensku ravnodnevnicu.

»Pokušaj se usredotočiti idući put, Kaspere«, prekorio me otac sa suprotnog kraja sobe gdje me čekao. Nevoljko sam krenuo prema njemu kako bih odslušao lekciju koja me čekala.

»Pet sati, oče! Pet sati i složili su se jedino da Violet sama mora odabrati pretvorbu. Znaš da se to neće dogoditi, zar ne?«

»Tu se oslanjamo na tebe, mladi prinče«, nasmijao se Eaglen, šepajući oko stola prema nama. Smrknuo sam se. Eaglen je bio star, ali inače nije šepao. Nije bio toliko nježan. No ostario je tijekom ljeta. Kosa mu je bila sijeda, a bore oko očiju nisu nestajale kada se prestao smijati. »A i ti, mladi vojvodo«, dodao je obraćajući se Fabianu koji me čekao.

»Vas dvojica svakodnevno razgovarate s njom, je li tako?« upitao je otac. Kimnuli smo. »Onda ste vi ono što ona vidi od naše vrste. Dajte joj razlog da povjeruje kako nismo ubojice, jer to sada bez sumnje misli. Uvjerite ju da je ovo život u kojem bi se mogla naći«, upućivao nas je Eaglen. Fabian je kimnuo kao da jedva čeka, ali ja sam bio skeptičan.

»Potrebno je više od toga kako bismo je uvjerali da se pretvori.«

Eaglen se nasmiješio. »Kada izgubi svaku nadu u povratak kući, bit će mnogo manje teško.«

»Ja to neću učiniti.«

Vidio sam kako se očeve oči zamračuju. »Hoćeš. Vrijeme je da preuzmeš odgovornost za svoja djela...«

»I prihvatim posljedice svojih ishitrenih eskapada. Da, to sam već čuo, i znam napamet«, odsjekao sam, okrenuo se i napustio prostoriju. Vrata su se zalupila za mnom baš onako kako sam htio. No odmah su se ponovno otvorila i pojavio se Eaglen, šepajući za mnom.

»Pokušaj, mladi prinče«, rekao je tapšući me po leđima. »Vas dvoje možebitno imate više zajedničkoga no što misliš.«

Iznenađeno sam podignuo obrvu i otišao prije no što zbilja pobjesnim. Ipak nisam mogao odoljeti a da ne bacim još jedan pogled prema ostarjelome, ali nimalo ludome vampiru koji me sa znalčkim osmijehom gledao kako odlazim.

Što smjeraš, Eaglene? pitao sam se. Što si ovog puta saznao?

osamnaesto poglavlje

Violet

Moj osamnaesti rođendan osvanuo je dvadeset osmog kolovoza i donio malo razloga za slavlje. Dobro sam pazila na svoj um otkad sam povezala datume kraljičine smrti i imenovanja mog oca kao ministra — tako nitko nije shvatio da sam godinu dana starija.

Trebala sam biti vani i zabavljati se, uživati u svom prvom legalnom piću; umjesto toga sam bila zarobljena u prostoriji punoj vampira jer mi se budnost činila mnogo privlačnijom od izlaganja novoj noćnoj mori. Bile su beskrajne, a nisam vjerovala Fabianu ni sekunde — bile su stvarne. Hladnoća koju sam osjećala svakog jutra mi je to rekla.

Vatra je lijeno plamtjela u kaminu i vrelina mi je žarila noge. Dugačke, crvenkastocrne zavjese su bile navučene na prozore i vani se čulo zviždanje vjetra. Mjesec je bio napola pun i blijedo je osvjetljavao jezerce na rubu imanja. Odmaknula sam se od prozora gdje sam do maločas kroz procjep u zavjesi gledala oblake kako se navlače. Nikada nisam doživjela ovakvo vrijeme u kolovozu. Jedna oluja je zauzimala mjesto drugoj i tako uništavala ljeto i sve nade o toplim danima. Vampirima to nije smetalo. Srušila sam se u mekani nalonjač pored vatre i jedino sam ja primjećivala koliko je zapravo grijala prostoriju.

Slušala sam kako Cain, Felix, Charlie i Declan igraju poker u kutu i tu i tamo se deru: »Blefiraš!« jedan na drugoga. Lyla je ležala na kauču sa svojim mobitelom, tipkala i smješkala se sama sa sobom. Kaspar je sjedio u najtamnijem kutu i prebirao po žicama svoje gitare, dižući glavu kad su ga ostali zazvali.

Ja sam se ponovno zagledala u vatru, tražeći utjehu od plamenih jezika koji su oblizivali kamen ognjišta. Tako sam stajala cijelu minutu prije no što sam primijetila da me netko gleda. Fabian je sjedio u naslonjaču nasuprot mene i gledao me znatiželjnim očima, kao da nešto želi dešifrirati.

»Nisi imala baš neki rođendan, zar ne?« upitao je tiho.

»Kako ti to znaš?« *Pazila sam na misli, zar ne?*

Vragolasto mi se nasmiješio. »Potražio sam te na internetu.«

Ponovno sam utonula u naslonjač. »Kad već pitaš, ne, nije bio baš neki.«

Nastavio se smješkati. »Mislim da znam što će te razveseliti.«

Podignula sam obrvu na to. »Nije valjda večera?«

»Ne, ništa takvo«, smijao se. »Uskoro ćemo imati kraljevski bal. Ljudi mogu doći ako ih netko pozove«, nježno je rekao. Pozorno sam ga gledala, jer sam imala neki predosjećaj kamo ovo vodi. »Zabavno je, bude plesa i svakakve glazbe, i razveselit će te; možda ćeš nas i naše kraljevstvo početi gledati na drugi način. Eto, pitao sam se, bi li možda htjela ići? Možda...«, nije dovršio.

Ponovno sam podignula obrvu. »Hoćeš reći, želim li ići s tobom?«

»Pa... da.«

Složila sam grimasu. »Čuj, dosta sam zauzeta izbjegavanjem krvopija, ali provjerit ću raspored. Mogu upisati običnom olovkom.«

Nasmiješio se od uha do uha, a zatim se počeo glasno smijati. Ustao je sa stolca te povukao i mene. Četiri dečka su prestala igrati poker da bi nas gledala, a Lyla je virila preko svog mobitela, s ustima malčice razjapljenim od iznenađenja. Čak je i Kaspar pogledao iz svog mračnog kuta i proučavao me svojim prodornim pogledom.

»Htio bih da... htio bih...« Naklonio mi se, primio me za ruku i utisnuo poljubac na nju. Raskolačila sam oči od srama. »Htio bih da mi vi, gospođice Violet Lee, učinite tu čast da mene, lorda Fabiana Marla Arianija, vojvodu od Arianija, pratite na bal. U staklenim cipelicama.«

Morala sam zastati da probavim toliko pretjerivanje. »Ako moram«, odgovorila sam, prevrćući očima. Nasmiješio mi se još šire i skočio na noge. Pogledala sam ostale. Svi su se smješkali, osim Lyle i Kaspara, čija su lica bila sasvim bezizražajna.

Srce mi je malčice poskočilo, što zbog straha i nevjerice, što zbog uzbuđenja. »Postoji samo jedan problem«, rekla sam.

»Koji?« upitao je Fabian.

»Ne znam plesati.«

Fabian mi se vragolasto nasmiješio. »To ćemo lako popraviti.«

devetnaesto poglavlje

Violet

Kako to mislite, vi ćete mi držati poduku iz plesa«, vikala sam, gledajući sve vampire oko sebe.

»Mislimo baš tako. Imat ćeš satove plesa. Želiš li da ti to slovkam?« rugao mi se Kaspar.

»Mogu si sama slovkat, hvala lijepa. Sigurno sam mnogo pametnija od tebe«, odgovorila sam.

»Kako da ne, Djevojčice«, odgovorio je i smijeh mu je izvio usnice. »A ja sam stariji od tebe. Hajde sada, nemam cijeli dan.« Primio me za lakat i povukao niz hodnik. Pogledala sam preko ramena, tražeći suosjećanje od Fabiana i Declana, no oni su samo slegnuli ramenima i krenuli za nama.

Zastali smo ispred glazbene prostorije i unutra sam vidjela Skya, Jaga i Lylu kako stoje pored crnog klavira postavljenog u kut ulaštenog poda prostorije.

»Evo, obuj ovo«, rekla je Lyla i dobacila mi par šokantno crvenih, vrtoglavo visokih cipela s potpeticom. Pustila sam ih da padnu na pod, jer sam se bojala da će me probosti ako ih pokušam uhvatiti. Pogledala sam u njih, pa zatim u svoje ravne cipele. Vidjela sam kako me Lyla ljutito promatra i odlučila sam poslušati. Navukla sam cipele i tanki remenčići su mi se odmah urezali u kožu. Uspravila sam se i pogledala dolje. Pod je bio mnogo dalje od mene no što sam navikla.

Sky se smjestio za klavir, Fabian me primio za ruku i povukao na podij. Zateturala sam i uhvatila se za njega da ne padnem. Zarumenjela sam se od srama i pogledom potražila ispriku.

»Violet, jesi li ikada prije plesala ista osim ovog drmusanja?« doviknuo mi je Sky s klavira, gdje je svirao ljestvice nimalo ne pazeći na ruke, no ipak bez ijedne greške.

»Grindinga«, ispravili smo ga Kaspar, Fabian i ja jednoglasno.

»Kako god da se zove, to je samo prljava izlika za razmnožavanje u javnosti. Današnja mladež...«, utihnuo je, zgađen i ogorčen. Prigušeni hihot mi je pobjegao iz usta, a vidjela sam da se i Fabian suzdržava.

»Dakle, kao da nikada nisi plesala. Violet, pažljivo me slušaj, jer sam nestrpljiv učitelj. Neću čekati da padneš.«

Sabrala sam se i nisam se više smijala. »Započet ćemo s kutijom kao vježbom za valcer. Prestani se grbiti i zamisli da stojiš na kutiji. Krećeš od donjeg lijevog kuta kutije. Na prvi takt, zakorači naprijed na gornji lijevi kut... da, tako«, govorio je dok sam slijedila njegove upute. »Na drugi takt, zakorači u gornji desni kut desnom nogom, i vrati lijevu nogu na početnu poziciju, a zatim i desnu. Sad si prešla cijelu kutiju. Dobro, pokušaj opet...«

Ponovila sam to nebrojeno puta, Sky je vikao na mene dok su ostali gledali i malčice me ispravljali kad je trebalo. Nakon nekog vremena mi je rekao da se počnem spuštati, dizati i okretati, na što su mi se noge zaplele. Došla sam k sebi čim mi je nekoliko puta viknuo: »Kutija! Zapamti, kutija.« Zatim su moje noge pronašle put i bez muke me nosile preko podija.

Odjednom je stao. »Mislim da si sada spremna pokušati s partnerom, zar ne? Fabiane, molit ću te.«

Sledila sam se. Toga sam se bojala. Fabian je pristupio i primio moju desnu ruku u svoju lijevu. Položio je moju lijevu ispod svog ramena, a svoju obavio oko mog struka, točno iznad boka. Napela sam se čim me dotaknuo, toliko sam se bojala.

»Opusti se«, šapnuo mi je, gledajući me očima punim topline. Dok je disao, osjetila sam njegov ledeni dah u svojoj kosi i bila sam svjesna da mi stoji jako blizu — toliko blizu da sam se zarumenjela.

»Sad radi onako kako si vježbala, samo dopusti Fabianu da te vodi«, doviknuo je Sky, vrativši se klaviru. Glazba je započela i na trenutak smo samo stajali. Tada me Fabian lagano gurnuo jedan korak unatrag, slijedeći moje noge dok me vodio preko cijele prostorije.

»Ne znam zašto si se brinula«, nasmiješeno je rekao. »Izgledaš kao da si to naučila u jaslicama, baš poput nas.«

»Samo mi povlađuješ«, rekla sam.

»Ne, to zbilja ne činim«, uzvratilo mi je smiješeći se.

»Mislim da je sada dosta valcera, ali morat ćeš naučiti još mnogo plesova. Jesu li ti poznati plesovi kasnoga osamnaestog stoljeća?« upitao je Sky. Naglo smo se zaustavili i zanjihala sam se na mjestu, no Fabianova čvrsta ruka me zadržala. Nijemo sam pogledala u Skya, a on je samo uzdahnuo.

»Ah, menuet. Tu sam najjači«, rekao je Jag i pristupio.

Tri sata kasnije poznavala sam više plesova nego što sam tijekom cijelog svog života pojela toplih večera. Plesovi su potjecali iz toliko različitih razdoblja da sam se na kraju osjećala kao na predavanju iz povijesti.

»Zapamti, ovaj ples se zove *sauteuse*. Sada prelazimo na bonton«, rekao je Sky kad sam ga pustila, veseleći se što ću napokon dobiti priliku za odmor; zglobovi laktova su mi se sasvim ukočili.

»Bonton?«

»Da. Bonton je jednako važan kao i plesni koraci. Ne budi tako iznenađena — jednostavno je«, planuo je Sky, iznerviran mojim umornim izrazom lica. »Prvo, dama nikada ne smije zamoliti gospodina za ples. Treba

čekati njegov poziv. Tu nema iznimaka.«

»Kako seksistički«, promrmljala sam. Već sam doista bila živčana i čekala sam samo da napokon izujem cipele.

»Da, seksistički je«, odgovorio je Sky. »Drugo pravilo: ako želiš odbiti poziv na ples, to moraš učiniti pristojno, sramežljivo i skromno. Da, sramežljivo i skromno, gospođice Lee, a to je nešto što ne postoji u vašem repertoaru.«

Otvorila sam usta da mu se usprotivim, no pretekao me, na opće veselje Kaspara koji je stajao u kutu.

»Sada dolazi najvažniji dio: naklon. Za vas je jednostavno. S obzirom da ste ljudsko biće, morate se klanjati svakom partneru, i prije i poslije plesa. Aristokracija će vam uzvratiti naklon, a članovi kraljevske obitelji neće.«

Smrknula sam se. To silno klanjanje i bonton je ponižavajuće i degradirajuće, a služilo je samo tomu da me podsjeti kako sam ljudsko biće. Taman kad sam htjela glasno izraziti tu pomisao, zaustavio me osmijeh na Fabianovom licu. *Ne smijem mu ovo pokvariti*, pomislila sam. *Bio on vampir ili ne.*

»Također je bitno da se naklonite svakom članu kraljevske obitelji koji vam se obrati. Jeste li shvatili?«

Kimnula sam. *Čini mi se da ću cijelu večer provesti u pognutom položaju.* »Kako ću znati da je netko iz kraljevske obitelji? A što ako budem plesala s nekim drugim ljudskim bićem? Moram li se i tada nakloniti?«

»Potražite grb. No iskreno sumnjam da ćete susresti drugo ljudsko biće. Oni se samo drže onih koje poznaju.«

Malčice sam se obeshrabrila. Jedan od razloga mog pristanka na ovaj bal je bila šansa da ću barem vidjeti drugo ljudsko biće. Sam pogled na normalne zube mi se činio lijep kao san.

»Posljednja stvar: pobrinite se da nikada ne budete sami. Znam da zvuči ludo, ali tako ćete samo povećavati opasnost.«

Zurila sam u svoja stopala, upirući potplatima Lylinih cipela u pod. Znala sam da nije sigurno. No bit ću sigurnija na balu nego sama u svojoj sobi. Sky je napokon djelovao zadovoljno i vratio se za klavir.

»Ostalo nam je vremena da još jednom prođemo sve plesove. Fabiane, molim te...«

Još jednom smo prošli sve plesove, a vampiri su pazili na svaki moj pokret i ispravljali sve, pa i najsitnije pogreške, dok napokon nisu bili zadovoljni.

»Sada valcer. Kaspere, ti si stručnjak; bi li vodio?« Kaspar je zakoračio naprijed, no ja sam uplašeno ustuknula.

»Zašto moram plesati s njim?« upitala sam, pozorno gledajući kako se gordo kreće prema meni.

»Zato što se moram pobrinuti da budeš dovoljno dobra plesačica za kraljevski bal, Djevojčice.

Kraljevski bal«, razvlačio je svojim prepotentnim glasom.

»Kaspar je jako dobar plesač, skoro jednako dobar kao naš otac«, objasnio je Sky ponosno. Kaspar mi je prišao i nevoljko sam mu se primaknula, ne skidajući pogled s njega i sve većeg vrazjeg osmijeha na njegovom licu.

»Uradi kako treba. Nakloni se«, rekao je. Jedino sam se spustila, nisam uradila *kako treba*, no dobio je dovoljno vremena da me privuče k sebi. Natjerao je moju šaku da se zaplete u njegovu, a drugom mi je malčice prečvrsto stisnuo struk.

»Oh, pa ti si savršen džentlmen«, imitirala sam njihov govor toliko tiho da me jedino on može čuti.

»Zašto me onda ti nisi učio plesati?«

»Iz daljine se bolje vidi.« Namjerno je spustio pogled na moja prsa i nasmijao se. »Odlična majica.«

Zgađeno sam zastenjala. Glazba je započela, a trnci su mi krenuli niz kralježnicu. Počeli smo se vrtjeti i moje noge su jedva pronalazile ritam, jer ovo je bio mnogo sporiji i mračniji vlacer nego onaj kojeg sam maločas vježbala.

Odjednom smo se razdvojili i Kaspar me odmaknuo od sebe, držeći moju ruku. Uspaničila sam se i pogledala u njega.

»Okreni se«, viknuo je. Okrenula sam se ispod njegove ruke, a on me istovremeno privlačio k sebi dok nismo stajali prsa uz prsa. Jednu moju ruku je podignuo visoko u zrak, a drugu si je nekako uspio obaviti oko leđa.

»Ovako se ne pleše valcer«, siktala sam.

»Istina«, rekao je, gledajući me tamnim očima. »Ali ja volim različitost. Navikni se.« Ponovno me zavrtio i vratili smo se u početni položaj, klizeći preko poda.

»Ovo nije bilo baš džentlmenki od tebe«, rekla sam mu. Na moje iznenađenje, iskreno se nasmiješio.

»Istina. Ali nismo na balu, pa baš nemaš sreće.« Tada je glazba polako utihnula i odmaknuli smo se jedno od drugoga. Naklonila sam se i Kaspar mi je okrenuo leđa.

»Onda?« začuo se dubok, promukao glas. Srce mi je poskočilo. Kralj se pojavio niotkuda, stojeći u sjenama prostorije sakrivenog lica. Ja sam se naklonila, a Fabian i Declan su spustili glave.

»Dobra je«, odgovorio je Kaspar. Kralj je zamišljeno kimnuo glavom, ne skidajući pogled s mene. Bilo mi je neugodno i okrenula sam se, no osjetila sam njegove oči na svojim leđima trenutak nakon što su svi otišli. Lyla je zastala i vratila sam joj cipele. Kad je otišla, odšepala sam do klavirskog stolca i jedva obula svoje ravne

cipele.

Zašto ja ovo uopće radim? Zašto dopuštam da mi se približe? Slika pobijenih lovaca mi je svaki dan bila sve bljeđa i morala sam se podsjećati da su ih poklali upravo ovi vampiri s kojima sam dosad plesala.

Tresla sam se. Odjednom mi je postalo hladno. Ledeni sjaj velikog klavira mi se rugao pokazujući mi vlastiti ustrašeni odraz. Oči su mi izgledale još iscrpljenije. Uzdahnula sam. Nije mi blijedilo samo sjećanje na Londonski masakr, nego i nada da ću ikada napustiti Varnley.

Izvući ćemo te, Violet, ali potrajat će...

Očeve riječi su me progonile. Morat ću čekati. Ali koliko još mogu izdržati?

dvadeseto poglavlje

Violet

Smijem li pogledati?« pitala sam čvrsto zatvorenih očiju dok me Lyla vodila prema zrcalu. »Ne, ne još.« Osjetila sam povlačenje kad je zavrnila odbjegli pramen kose oko prsta i pričvrstila ga ukosnicom. »Dobro, sada možeš«, cvrkutala je.

Otvorila sam oči i šokirala se kad mi je nepoznata osoba raskolačenih ljubičastih očiju uzvratila pogled. »Jesam li to ja?«

Lyla je kimnula, gledajući svoju kreaciju. Domahnula je dvjema sluškinjama da priđu dok sam ja samo odmjeravala osobu u zrcalu, jedva vjerujući da sam to ja.

Moja tamna, crna kosa je bila blago nakovrčana i padala mi je tik ispod ramena. Šiške i neki neposlušni pramenovi bili su mi maknuti s lica i pričvršćeni sa strane ukosnicom u obliku ruže. Koža mi je bila sasvim jednobojna i blijeda. Bila sam skoro nenašminkana — samo maskara, crna olovka za oči i jedan potez tamnoplavim sjenilom. Oko vrata su mi stavile usku ogrlicu od crne čipke ukrašenu ružom. Malčice mi se zabijala u dušnik dok mi je bilo tuklo o lagani materijal.

No transformacija se dogodila zbog haljine. Radilo se o balskoj haljini bez naramenica, i to ljubičasto — što nije nikakva slučajnost. Izrez je bio u obliku srca, i to na jako uskom korzetu ukrašenom tisućama staklenih perli koje su se pružale preko grudi i niz jednu stranu. Suknja se širila na bokovima, a materijal je bio ukrašen s još perlica i spuštao se skoro do poda. Bila bih spremna *ubiti* za takvu haljinu. *Ubiti*.

Još jednom sam promotrla svoju beživotnu kožu. Rumenilo je bilo strogo zabranjeno u vampirskom svijetu i nisu me našminkale njime — samoj sebi izgledala sam bolesno, *ali nipošto loše*.

»Evo, trebat će ti i ovo«, rekla je Lyla dodajući mi par kristalno bijelih rukavica. Navukla sam ih i dosezale su mi tik iznad lakta. »Nemoj ih nikada skidati«, rekla mi je i kimnula sam. Okrenula sam se da ju napokon pogledam kako treba.

Nestalo je ružičaste nijanse iz njezine kose. Zamijenila ju je duboka boja kestena. Podignula ju je, pustivši samo nekoliko pramenčića da joj padaju oko lica. Odjenula je smaragdnju haljinu bez leđa, a izrez se pružao sve do udubine u njezinoj kralježnici. Ostatak materijala je lagano padao na pod i skupio se u maleni šlep na podu oko njezinih nogu. Nije imala puno šminke na licu — uopće joj nije trebala.

Ogrnula se smaragdnjom lentom ukrašenom srebrnim grbom Varnovih. Sluškinja koja je ostala s nama je stavila krhku, ali naizgled jako skupu dijamantnu tijaru na Lylinu glavu i dodala joj par bijelih rukavica, skoro jednakih kao moje.

»Rekla bih da sam spremna. Ti zasigurno jesi. Moram priznati da si ti moje najsajnije postignuće«, brbljala je.

»Hvala«, sarkastično sam promrmljala.

»Skoro bi mogla proći kao vampirica«, nastavila je dok joj je sluškinja stavljala srebrnu ogrlicu oko vrta. Pogledala sam se u zrcalo. *Zar sam se toliko promijenila? Zar bih doista mogla proći kao vampirica?*

Ne, ne bih. Pulsirajuća žila se jasno vidjela na mome vratu, kao i prirodno rumenilo obraza. Osjećala sam kako mi srce pravilno tuče. Nisam posjedovala ni eleganciju ni gracioznost vampirice, i gadilo mi se sve što one predstavljaju. Naravno, ne smijem zaboraviti da će moja ljudskost svima ukusno mirisati.

Leptirići su mi se uskomešali u trbuhu i strah mi je malčice zatrovao um. Čula sam meke zvukove orkestra i topot nogu na mramornom podu. Dvorište je bilo živo poput košnice jer su se automobili stalno zaustavljali, a batleri i sluge su trčali da dočekaju goste. Svaki put kad bih čula nečiji glas, želudac bi mi se prevrtao. Baš kao da mi se i sam sat izruguje dok je polako usmjeravao kazaljke prema ponoći.

»S kim si ono rekla da ideš?« upitala sam, usmjeravajući misli na nešto drugo.

»Sa svojim rođakom u drugom koljenu. Činim uslugu teti«, nezadovoljno mi je objasnila, očigledno iznervirana time što je nitko nije ništa pitao prilikom odabira partnera.

»Ružan je?«

Podignula je savršeno oblikovanu obrvu. »Jesi li ikada srela ružnog vampira?« Odmahnula sam glavom. »Točno. Takvi ne postoje. Tip je jednostavno užasno umišljen i izluđuje me svojim egom. Otplesat će prvi i drugi ples sa mnom, a zatim nestati. Ako bude sreće, uspjeh će ga naći«, ljutila se, prije nego je promrmljala nešto sebi u bradu.

»Vjerojatno žališ što nisi mogla poći s nekim drugim«, nemarno sam je upitala.

»Da. Znam točno s kime bih išla«, tugaljivo je rekla. Oči su joj se zamaglile, no to je mogao biti samo trik svjetlosti jer se odmah uspravila i nasmiješila. »Spremna?«

Baš tada je netko žustro pokucao na vrata, a sluškinja ih je žurno otvorila. Fabian je ušao u sobu, odjeven u tamni frak. Bijela košulja mu je savršeno pristajala ispod kraljevski plavog širokog pojasa. Svijetla kosa mu je bila zategnutija i urednija nego inače. Bijeli trokut mu je virio iz džepa na prsima, a imao je bijele rukavice na rukama, baš kao i mi.

»Vau«, uzdahnuo je, gledajući me. »Lyla, nadmašila si samu sebe!« Zarumenjela sam se, ne znajući da li da to shvatim kao uvredu ili kompliment.

Njezine oči su postale ružičaste i spustila je pogled. »Ma, nije to ništa«, rekla je. Primijetila sam da ni ona ni Fabian nisu ništa rekli sluškinjama koje su obavile većinu posla.

Prišla mi je i lagano me poljubila u obraz, šapnuvši mi: »Pazi na njega.« Grizla je donju usnicu koja se malčice tresla. Slijedila sam je pogledom u ormar i knedla mi se stvorila u grlu. *Kako sam mogla biti tako glupa?* Htjela je ići s *Fabianom* — zato je onako izgledala kad me on pozvao na bal. *Ali zna li Fabian za to?*

»Moramo krenuti«, nasmiješio mi se i primio me za ruku, ne dajući mi vremena da porazmislim o tom pitanju. Izveo me iz sobe i poveo niza stube, gdje smo se pridružili gomili ljudi koja se kretala prema sali za bal. Nekoliko lica se okrenulo za mnom i zarumenjela sam se. Krv mi je jurnula u obraze. Fabianu je kimnula nekolicina ljudi plemenitaškog izgleda — vampiri — pomislila sam, i ukočila se.

»Opusti se«, došapnuo mi je Fabian. »Na sigurnom si, obećavam.« Nesigurno sam kimnula, nisam mu imala srca reći da me njegov dodir straši jednako koliko i njihovi pogledi.

Polako smo se kretali prema dvostrukim vratima koja su vodila u dvoranu. Čula sam Fabiana kako se žali što se ljudi previše zadržavaju ispred ulaza, no zapravo ga nisam slušala. Zagledala sam se ravno u nečiju kovrčavu, plavokosu glavu ukrašenu crvenim cvjetovima.

Pomaknuli smo se jedva pola metra naprijed. Bojala sam se da će mi se noge ukočiti i prestati me slušati, ili još gore, da će mi se koljena samo presavinuti. Bojala sam se da neću uspjeti ustati ako padnem — korzet su mi zavezale tako čvrsto da sam morala stajati uspravno i nikako drugačije, jer bi mi on inače probio rebra.

Primijetila sam da mogu vidjeti crne svječiće lustera ako se popnem na vrhove prstiju. Žamor glasova se pomiješao s prigušenim zvucima violine, zbor a i jekom tisuća glasova.

Gomila se odjednom raštrkala, a oni ispred nas su projurili kroz dvostruka vrata velikog balkona na kojem se Kaspar izderao na mene zbog Thyme. Fabian me privukao bliže k sebi, jer je moju ukočenost protumačio kao strah.

Prešli smo prag dvorane za bal, a plavokosa vampirica i njezin partner su nestali lijevo, silazeći niz jedno od dvaju stepeništa koja su se spuštala prema plesnom podiju.

Tad se cijela prostorija otvorila preda mnom.

Uzdahnula sam.

Stotine parova su se skupile u svjetlucavoj prostoriji, dame u elegantnim balskim haljinama, a gospoda u večernjim odijelima. Jedina svjetlost je dolazila od lustera i osvjetljavala samo središte prostorije. Konobari odjeveni u bijelo gostima su donosili visoke čaše tekućine za koju sam bila sigurna da nije vino.

Svi su se okrenuli prema nama kad smo došli i raznobojne oči su nas znatiželjno promatrale.

»Je li to ona? Ljudska djevojka?«

»Ne izgleda ljudski...«

Glasovi su se probijali kroz prigušeni žamor i sve više glava se okretalo za nama. Nije me bilo briga. Svuda oko mene su bile raskošne tamne haljine, skoro sve u kestenjastim i grimiznim nijansama koje su me podsjećale na krv, te crnim i ponoćno plavim. Uхватила sam se za ogradu balkona na kojem smo stajali. Bila sam ludo uzbuđena jer su se obistinile sve moje djetinjaste maštarije o raskošnim balovima iz bajki.

Svaka pojedina osoba u prostoriji je izgledala tako mračno i privlačno pod prigušenom svjetlošću koja im je osvjetljavala neispavana, mršava lica. Nisu bili savršeni, kao što su priče govorile; bili su previše nemoralni za savršenstvo, no mislim da ništa u prirodi nije bilo bliže tom pojmu.

»Violet«, okrenula sam se i vidjela Fabiana kako me ozareno gleda i drži za ruku, primjećujući moje oduševljenje.

»Prekrasno je«, šapnula sam.

»Baš kao ti«, rekao mi je. Osmijeh mi je posustao i podignula sam pogled prema njemu.

»Ja...«

»Hajde«, rekao je, povlačeći me za ruku prema lijevom stepeništu. Sišli smo i počeli se probijati kroz gomilu. Neki su se tiho i s puno poštovanja odmaknuli kad smo prošli, a neki su nam uputili zgađene poglede. Fabian me vodio smrknuto gledajući oko sebe. Promrmljao je nešto što nisam uspjela čuti i odmah se razvedrio. Primio me za ruku i povukao kroz roj ljudi koji je zujao poput muha.

»Fabiane, kamo zapravo idemo?« upitala sam, svjesna da me nekamo vodi.

»Mojim roditeljima.«

»Molim?« viknula sam. Vjerojatno sam se uspaničila, jer me pogledao kao da želi reći *budi razumna*. Ukipila sam se na mjestu i bunila dok mi nije popustio.

»Onda ćemo poslije«, upozorio me nadglasavajući zvuk orkestra koji je dopirao s druge strane prostorije s velikim klavirrom. Nestali su tihi i blagi zvuci glazbe. Umjesto toga, violine su ispustile tri dugačke, zavijajuće note od kojih su me prošli trnci i prometnule se u najjeziviju fanfaru koju sam ikada čula.

Oglasio se i zvuk velikog timpana kao da najavljuje koračnicu koju su slijedile i violine svojim jasnim, neopraštajućim vapajem, pa i rogovima čiji je zvuk odjeknuo cijelom prostorijom.

Gomila se razdvojila, oslobađajući vijugav put od veličanstvenih vrata do prijestolja na suprotnom kraju prostorije. Naježila sam se kada su se glazbi pridružili i zvuci zbora.

Krv mi se doista sledila u žilama.

»Što se događa?« promrmljala sam Fabianu, bolno svjesna vampira koji zure u nas. Što god da se događalo, nije mi se nimalo sviđalo. Neki nepozvani duh je zaposjeo moje tijelo i protresao me. Kao da mi se želudac prevrće i noge se svijaju podla mnom.

»Varnovi stižu«, bio je jedini odgovor.

Uzbuđenje se pronijelo gomilom dok su čekali, atmosfera se naelektrizirala i prostorija je počela nalikovati na vrtlog raznobojne vode. Palo mi je na pamet da prisutni vampiri vjerojatno vrlo rijetko imaju priliku vidjeti svoje vladare i sigurno se jako vesele takvom iskustvu. *A ja ih svaki dan mogu psovati na neki novi način. Baš sam sretnica.*

Gorki nalet vjetra se pronio kroz moju haljinu i kosu, a šakljao me i po koži. Plameni svijeća su poigrali na lusteru iznad nas. Prostorija je postajala čas tamna, pa opet svijetla kad se jesenski sjaj svijeća vratio u punu snagu.

Bježi, povikao je glas u meni.

Grlo mi se stiskalo, a koža me žarila obuzeta iščekivanjem. Sva volja me napustila, nisam imala snage zaustaviti ovu iracionalnu žudnju i želju da ih napokon vidim — njih, grabežljivce stvorene da unište moju vrstu.

Bježi od ruže!

Dah mi se pretvorio u plitko, kratko hripanje, zrak mi nije dopirao do mozga. Ruka me žarila i osjetila sam nešto hladno kroz rukavicu. Lagani stisak. Pogledala sam i vidjela kako Fabianova ruka u bijeloj rukavici stiže moju, držeći me kao da želi moje biće odnijeti u vjetar.

»Samo diši — brzo će proći«, šapnuo mi je. Ustrašeno sam kimnula, pogled mi se gubio pred očima.

Bježi prije no što bude prekasno. Bježi odmah!

Glazba je postajala sve glasnija, ispunjavala mi je uši dok se penjala prema krešendu i otrgnula moje srce svakoj kontroli.

Suoči se s prijestoljem ili bježi!

Svijeće su se ugasile i bijesan vjetar se pronio prostorijom kad su se velebna vrata otvorila. *Varnovi.* Kralj je u potpunoj tami sišao niza stube — a tama se na pucanj njegovih prstiju pretvorila u treperavu svjetlost. Prekrasna kruna mu je počivala na tamnoj kosi, izrađena od metala koji je nalikovao na tečnost i prilagođavao se njegovim pokretima dok su smaragdji sjali u svojim srebrnim postoljima. Povrh dragulja, u četverokutnoj staklenoj posudi, ležala je crvena tekućina.

Ili bježi ili se sjedini s njihovom krvlju.

Nestalo mi je daha i počela sam hroptati. Ništa nisam vidjela. Prostorija se vrtjela oko mene. Grabila sam se za prsa, osjećala sam se kao da mi se rebra lome i stižu oko srca koje nepravilno lupa.

Ostatak obitelji je došao za njim i tek tada sam vidjela koliko je brojna obitelj. Bilo ih je trideset, možda čak i više, a svi su bili odjeveni u crno ili smaragdno, uz pašmine preko ramena i pratnje koje su ih spuštenih pogleda držale za ruku. Kaspar je stajao iza svog oca, a Charity mu se vješala po ruci.

Val se zakotrljao gomilom koja se naklanjala i spuštala glave. Isto sam učinila i ja kad nam se kralj približio. Nisko sam spustila glavu, a Fabian me i dalje držao za ruku. No noge su me izdale kad sam se opet pokušala uspraviti. Nešto izopačeno, strano i tuđe mi se poput groma javilo u glavi.

Baci se na koljena, smrtničko dijete. Nisi dostojna. Umri prije no što padneš u ruke sudbine. Umri, dijete. Umri prije no što bude prekasno.

Kapci su mi se spustili i koljena se presavinula. Padala sam na tlo, spremna da se predam.

Bježi od njegovog grijeha!

Otvorila sam oči — netko me povukao gore, nečija ohrabrujuća ruka je ležala u mojoj. Par plavih očiju zabrinuto me gledao.

»Violet?«

Grabila sam se za prsa slobodnom rukom, pokušavajući se osloboditi tame koja se skupljala oko mene. Kaspar je prošao pred nas i pogledao me ravno u oči. Nelagoda mu se kratko pojavila na licu prije no što se opet okrenuo naprijed. U glavi mi je odzvanjalo. Njegova obitelj je stala na postolje i okrenula se prema svojim podanicima. Kralj je krenuo prema prijestolju, okrećući se svima nama.

Sat u kući je odzvonio ponoć. Dvanaest odjeka, a svaki mi je ledio krv.

Vrijeme neće zauvijek biti vječno, Violet Lee. Uskoro će isteći.

»Dame i gospodo, dobrodošli na Jesensku ravnodnevnicu.«

Bježi!

dvadeset prvo poglavlje

Violet

Kraljeve oči su gledale ravno u moje i iskrica sumnje mu je zasjala na licu prije no što je poprimilo svoj uobičajeni, zamišljeni izraz. Gledao je podanike kao da su figure koje treba strateški pomicati po šahovskoj ploči. Naposljetku je zadovoljno sjeo na svoje prijestolje i lijeno mahnuo konobarima koji su se odmah pokrenuli i nestali.

»Violet! Diši!«

Užasno sam shvatila da u mojim plućima više nema zraka. Uspaničila sam se, gorgjelo mi je u prsima. Molila sam za zrak.

»Ne mogu«, graktala sam.

»Možeš«, inzistirao je Fabian, primajući me za ramena.

Zatvorila sam oči i usredotočila se na spuštanje i podizanje rebara. Uskoro je mlinski kamen oko mog vrata nestao, podignula sam glavu i drhtavo uvukla zrak. Tama se razbila, vratile su mi se misli. Vratio mi se i vid. Prostorija je opet izgledala normalno, a ne kao da gledam kroz tunel. Nekoliko trenutaka sam samo stajala i disala, a zatim sam se oporavila.

»Koji je to vrag bio?« dahtala sam.

»Ne brini. Nije to ništa«, mrmljao je Fabian, izbjegavajući moj pogled.

»Sereš!«

»Ne budi tako glasna«, prosiktao je.

Ogorčeno sam se stišala. »Samo mi reci, Fabiane! Imam pravo znati. Ti si očigledno znao da će doći do ovoga! Zašto si me uopće pozvao«, uzvratila sam mu istom mjerom, primaknuvši se bliže njemu.

Uzdahnuo je. »Pozvao sam te jer sam htio biti s tobom i jer sam htio da se zabaviš. Nisam ti rekao jer sam se pobojavao da ćeš se uplašiti i predomisлити.«

»A što je to?« ovog puta više nisam toliko navaljivala. *Htio je da se zabavim.*

»Kraljeva kruna«, mahnuo je palcem prema prijestolju. »Ona sadrži prokletu krv. Ako je ljudsko biće vidi, onda će na njega utjecati jednako kako je maločas djelovala na tebe. Koristila se davno, kada su se još prinosile ljudske žrtve. Sada je to sve samo simbolika«, dodao je kad je vidio koliko sam se ukočila pri spomenu ljudskih žrtvi.

Glasovi i tama su nestali, ali njihova poruka nije. *Poželjela sam umrijeti zbog te krune.* »Hoće li opet imati takav utjecaj na mene?«

»Ne. To se događa samo jednom.«

Gomila se sada razišla, ostavivši prazan krug u svome središtu. Krune više nije bilo. Kralj se kretao prema središtu kruga i čarolija balske noći se ponovno vratila pod svjetlost svijeća.

Violine su se opet oglasile — svi Varnovi su u tren oka stali na podij i zauzeli plesne položaje. Naklonili su se svojim partnerima prije početka.

»Čekaj da te ja odvedem na podij prije no što se pomakneš«, tiho me uputio Fabian.

Varnovi su otvorili ples, klizeći po podiju kao da su dio glazbe, savršenim koracima koje su vježbali već tisućljećima. Zadivljeno sam gledala kako Kaspar i Charity postaju jedno. Njezina začuđujuće elegantna haljina joj se plela oko gležnjeva dok se vrtjela, stapajući se s Kasparom. Jedino što je odavalo pravu prirodu Charity bio je veliki prorez do bedra u blijedom i ljubičastom materijalu.

Skoro sam se nasmijala kad je Kaspar proklizao pored nas, jer je izgledao kao da umire od dosade. Odjenuo je kraljevsku odoru i usko odijelo vojničkog stila zakopčano srebrnom ukrasnom kopčom. Nekoliko medalja je visjelo s džepa sakoa u kojem je bila trokutasta maramica smaragdne boje. Nosio je zelenkastu lentu, baš kao i Lyla; bila je ukrašena kraljevskim grbom koji je dokazivao čistoću njegove krvi.

Glazba je postala krešendo i uzdahnula sam kad se jedan od Varnovih okrenuo, potpuno mijenjajući smjer. Zbor je pjevao, a cijela prostorija je odjekivala od njihovih uzvišenih nota. Svijeće su lagano obasjavale rasplesane prilike. Nestao je sav strah. Otjerao ga je ovaj veličanstveni prizor.

Široko sam se nasmiješila. Svaka djevojka sanja o ovome, ali malo koja to i doživi.

»Vrijeme je.« Glazba je usporila tempo, a Fabian mi je uzvratio osmijeh. Položila sam dlan na njegovu ruku i poveo me na podij. Činilo mi se kao da letimo među stotinama, tisućama vampirskih parova, izbjegavajući sada nepomične prilike Varnovih. Nekako smo se našli na sredini podija, i ugledala sam mnogo poznatih lica — Caina u savršenom stavu sa svojom mladom pratiljom, Alexa i neku nepoznatu djevojku, te Eaglena uz neku stariju damu.

»Nakloni se«, došapnuo mi je Fabian, dok je cijela prostorija živnula.

Zastali smo, glazba se na trenutak stišala, a zatim opet pojačala.

Plesali smo, vrtjeli se, letjeli po prostoriji, povezivali se s drugim parovima, haljine su se vrtjele, glazba pojačavala. Zatvorila sam oči, pokušavajući zapamtiti svaki detalj i utisnuti prizor na svoje tamne kapke.

Osmijeh mi je posustao kad sam se sjetila nečega što mi je kralj rekao prije mnogo tjedana.

»Vaši osjećaji će se promijeniti kad se naviknete na nas, a to će se dogoditi s vremenom. A vremena ćete imati, gospođice Lee...«

Polako sam otvorila oči i vidjela Fabiana kako me gleda sa znatizeljnim osmijehom na licu. Oči su mu bile najbistrije plave boje, toliko plave da bi se i nebo postidjelo, a čak i valovi mora su umorno priznavali poraz u usporedbi s takvim savršenstvom.

Kako otrcano, suhoparno se javio moj glas.

»O čemu razmišljaš?«

»Razmišljam o tome kako je ovo nevjerojatno«, lagala sam. »Čitav ovaj bal. Zbilja je prekrasno, svi ovi ljudi... Osjećam se poput Pepeljuge.« Nasmijala sam se jer nisam znala što bih više rekla.

»Ovo nije ništa. Trebaš vidjeti balove koji dolaze kasnije u godini«, nježno je nastavio. Prestali smo se vrtjeti kad se glazba prometnula u nešto mekše i melankoličnije. Za nekoliko sekundi smo ponovno plesali, ovoga puta sporije, i morala sam se malčice usredotočiti na svoje korake.

Pogled mi je počeo lutati i gledati prizore. Lyla je proklizala pored nas, a njezin pratitelj, jako zgodan mladi vampir, bez zadržke joj je gledao u prsa. Činilo se da mu se sviđa ono što vidi. Zarumenjela sam se kad sam vidjela njezin pogled. Sviđao mi se Fabian — što se tiče vampira, on je bio jedan od boljih — ali njoj se sviđao na mnogo drugačiji način. Lyla je bila dobra prema meni otkad sam došla i nisam to željela pokvariti.

Kralj je plesao u sredini s jednom doista ekstravagantno lijepom vampiricom. Njezina dugačka svjetlosmeđa kosa, ravna poput igle, padala joj je do struka. Uglata vilica joj je davala odmjeren izraz lica i gledala je svisoka na sve oko sebe, pa i na kralja. On je dijelio njezinu ravnodušnost, jedva da ju je i gledao.

Nastavila sam promatrati oko sebe. Vidjela sam Skya i Arabellu koji su upravo proletjeli pored nas. Gledali su se duboko u oči, kao da su sami u prostoriji. Bilo mi je neugodno i svrnula sam pogled. Osjećala sam se kao uljez u njihovom trenutku. Malčice me to zaboljelo.

Fabian i Lyla bi trebali imati nešto takvo.

Odbila sam kad me zamolio za treći ples. Rekla sam da sam žedna i pobjegla sam tražeći vodu.

* * *

Teturala sam prema stolu s pićem i zgrabila čašu vode. Iskapila sam je, zatvorivši oči dok je hladna tekućina gasila požar u mom suhom grlu. Nisam mnogo plesala nakon drugog plesa. Radije sam sjela uza zid sa svojim pićem u ruci, pazeći na požudne poglede kojima su me stalno častili. Stalno sam razgovarala sa svim vampirima koje sam poznavala. Držala sam se njih dok ih netko drugi nije odveo na ples. Fabian je davno nestao, plešući sa svakom mladom uzvanicom na balu. No dobila sam dovoljno pozornosti od njega, jer se svaki čas ogledao za mnom i pazio da je sve u redu.

Često bih vidjela Kaspara i Skya kako kratko pogledavaju u mom smjeru, pazeći da sam još uvijek živa. Kad god bih se okrenula, Eaglen ili Arabella bi mi bili okrenuti leđima u nekom živom razgovoru, no znala sam da imam njihovu punu pozornost. Kad god bi mi pristupio neki nepoznati vampir, netko od Varnovih bi se pojavio istog trena, započeo razgovor sa strancem i odveo ga za nekoliko trenutaka. Primijetila sam i nekoliko ljudi među morem vampira, no i oni su se držali svojih zaštitnika i izbjegavali nepoznate.

Jedan dječjački zbor se pojavio i počeo pjevati, a njihovi svetački glasovi su odjeknuli prostorijom. Gledala sam ih neko vrijeme. Bili su tako mladi, nisu imali ni deset godina. Njihova slatka mala lišca su bila neiskvarena užasima života, a iz usta su im izlazili andeoski glasovi. Vidjeli su se maleni oćnjaci, što me rastužilo. *Kako nešto tako andeosko može biti tako opasno?* Ova djeca će izrasti u čudovišta i ubijati će kad narastu.

»Prekrasno je, zar ne, gospođice Lee?«

Poskočila sam i okrenula se, a preda mnom je stajao mladi vampir s najizražajnijim plavim očima i najsjajnijim osmijehom na svijetu.

»Ilta, uplašio si me«, rekla sam uzbuđeno, osjetivši nalet adrenalina u prsima.

»Jako mi je žao. Nisam vas želio uplašiti.«

»U redu je, ionako sam trebala bolje paziti«, rekla sam odmahujući glavom. Više se nije smiješio.

»Niste trebali doći, gospođice Lee. Nikad niste na sigurnome među vampirima; dovoljno ste pametni da to shvatite, zar ne? No bojim se da podcjenjujete opasnost ove noći.«

Glasovi dječaka iz zbora su postali zvonki i neprirodno visoki, ispunivši svaki kutak prostorije. Nesigurno sam kimnula glavom.

»Biti ovdje, gospođice Lee, među tolikim žednim vampirima... mnogi od njih već danima nisu jeli zbog svog dugotrajnog i mukotrpnog putovanja... mislio sam da je kralj razboritiji. Ali nije bitno, s nekima ste ipak na sigurnome, a vrlo rado bih i sebe pribrojao među njih.« Osmijehnuo mi se svim svojim šarmom — nisam mogla zabraniti srcu da poskoči. *Kaspar bi trebao učiti od njega.* »Smijem li vas zamoliti za ovaj ples, gospođice Lee? Možda i za onaj nakon njega«, nastavio je, spustivši se u duboki naklon da me primi za ruku.

»Naravno.«

Uhvatio me za ruku i poveo prema prostoru u središtu gdje su parovi plesali neki lagani ples prepun

simbolike. Činilo mi se da ga prepoznajem sa svoje obuke i počela sam se vrtjeti na mjestu, baš kao i ostale djevojke na podiju.

Kad sam mu se približila, položio je hladan dlan na moj obraz i primio moju glavu u ruku tako da se okrenem prema njemu. Odvratila sam pogled, bilo mi je neugodno pred njegovim nepokolebljivim očima. Zurila sam mu u prsa i primijetila da je odjenuo tamnocrvenu košulju, a oko vrata mu je visjela minuciozno izrađena ogrlica, ukrašena nečim što me užasno podsjećalo na bočicu krvi.

»Nemojte se sramiti, gospodice Lee. Znam da je vama naš čar neodoljiv i prezirete nas zbog toga. Ali to nije ono što treba mrziti, nego prihvatiti kao podmuklo, mistično djelovanje prirode.«

Nijemo sam kimnula. Prožeo me sram jer sam shvatila da je vjerojatno u pravu.

»Nije bitno. Ne dopustite da vas uznemirim. Promijenimo temu. Toliko sam toga čuo o vama, draga Violet, ali vi nikada ne pitate ništa o nama. Zar mi ne želite postaviti ni jedno jedino pitanje?«

Promislila sam na trenutak. »Odakle ste? Mislim, tvoja obitelj.«

»Moja obitelj«, osmjehnuo se. »Kako ste se samo dotaknuli široke teme. Ja sam iz Rumunjske, iako moja obitelj ima domove po cijelom svijetu, poput većine moćnih obitelji.« Ponosno se nasmijao. »Mi smo bili među rijetkima koji nisu pobjegli kad su koljači prije mnogo stoljeća zauzeli Rumunjsku.« Ponos u njegovom glasu nije bio nipošto zanemariv, iako se mene taj pothvat uopće nije dojmio. Sky i Jag su također živjeli tamo.

Odjednom se Ilta okrenuo iskešenih zuba i režeći: »Oh, Vaša Visosti, ispričavam se, mislio sam da ste netko drugi.« U njegovom glasu se čula zamjerljiva pristojnost.

»Želim otplesati ovaj ples s Violet«, režao je Kaspar. Ilta me nevoljko pustio.

»Naravno, Vaša Visosti.« Ukočeno se naklonio i otišao, nestajući u rasplesanoj masi.

»Zašto si to učinio?« siktala sam, probadajući princa očima, koji pak nije skidao pogled s mjesta na kojem je Ilta nestao u gomili. Zakoračila sam naprijed, a on unatrag.

»Nakloni se«, režao je. Spustila sam se što sam niže mogla, ne skidajući pogled s njega. Nisam ga uopće primila za ruku kad se još jednom okrenuo na mjestu.

»Rekao sam ti da se držiš podalje od njega«, vikao je na mene kao da sam dijete.

»Znam da jesi. Ali nisam dijete, a nisam ni vampir i ti mi ne možeš govoriti što smijem i što ne smijem raditi. Sama ću donositi svoja mišljenja o ljudima. Hvala ti lijepo.« Krenula sam, no zgrabio me za zglob ruke. Njegovi nokti su mi se zarili u kožu, baš kao prve noći kad smo se sreli.

»Da ti nije palo na pamet otići od mene. Nitko ne odbija nasljednika ovog kraljevstva.« Ljutito me gledao, a moć koje je bio itekako svjestan je isijavala u valovima iz njega dok su ga željno gledale sve prisutne žene i djevojke u prostoriji.

»Ja ću ga odbiti«, šapnula sam, ostavivši iza sebe i njega i podij.

dvadeset drugo poglavlje

Kaspar

Ja ću ga odbiti«, šapnula je i otišla. Pozorno sam pratio kako zraka ljubičaste boje nestaje u gomili.

»Prokletstvo«, promrmljao sam i gurnuo ruke u džepove. Nikada me nijedna žena nije tako iznervirala, a pogotovo ne ljudska. No imao sam dovoljno iskustva s nervoznim ženama i znao sam da je sada moram malo pustiti na miru.

Umjesto toga sam krenuo kroz gomilu, uživajući u pozornosti koju je privlačio moj društveni položaj i dobar izgled, sve dok mi u grlu nije zastao miris laka za kosu, nakon kojeg mi se pred očima pojavila izblajhana griva. Jedno je spavati sa Charity, a i ples s njom je podnošljiv ako imam cipele s čeličnim vrhovima; ali provoditi vrijeme s njom onda kada baš ne moram, eh, to mi je već bilo traumatično.

Brzo sam se uputio prema udubljenju u zidu gdje su Fabian i ostali razgovarali, a bio sam jako zadovoljan kad sam tamo vidio glavu punu tamnih kovrča. Taj osjećaj je uskoro ustupio mjesto iznenađenju kad sam shvatio da Violet vrlo samopouzdana vodi razgovor.

»Baš sam zaintrigirana. Kako vampiri oživljavaju svoje balove?« upitala je Fabiana. Vidio sam svoju priliku i zgrabio je. »Smijem li zamoliti za idući ples, zaintrigirana moja? Pokazat ću ti kako.« Naklonio sam se i poljubio joj ruku. Zarumenjela se i bilo mi je drago što se njezin drhtaj pronio mojom rukom. Bio sam zadovoljan što je reagirala baš kao što bi i svaka druga djevojka u takvoj situaciji.

Brzo se oporavila. »Može«, odrezala je, odmahnuvši glavom. »Ali ako mi budeš držao predavanja, stat ću ti na nogu.« Gledala me ravno u oči, baš kao da misli ozbiljno. Uzvratio sam joj pogled. Nisam namjeravao promijeniti mišljenje o Ilti Crimsonu. On nije bio prijatelj moje obitelji i nisam nimalo sumnjao da je u dosluhu s raznim koljačkim klanovima. Da i ne spominjem kako je izopačeni razvratnik.

Želio sam samo da odustane od svoje tvrdoglavosti, a zbog toga bih joj bio spreman reći i da je nebo zeleno. »U redu«, složio sam se s njom.

Izvukla je ruku iz moje i vidio sam da me Fabian smrknuto gleda. Zakolutao sam očima te jedva primjetno odmahnuo glavom, no njoj to nije promaknulo.

»Lyla«, Violet je primila moju sestru za ruku jednako gorljivo kao i ja kad sam grabio priliku za ples. »Ti pleši s Fabianom.« Spojila im je ruke prije no što su se stigli usprotiviti.

Požurio sam za njom. »Prava si bračna posrednica, Djevojčice!«

»I ti znaš?«

»Pa sestra mi je.«

Bila je malčice razočarana što nije jedina koja zna za Lylinu opsesivnu — i poprilično novu — zaljubljenost u Fabiana. Nije ništa rekla dok mi se naklonila bez napomene, i dalje gledajući preko mog ramena. Nasmiješila se i pogledao sam iza sebe. Smješkala se zbog Lyle u Fabianovim rukama. No Fabian mi je bio najstariji i najbolji prijatelj te sam znao da jedino mehanički vodi moju sestru.

»Ovo je malčice preriskantno za starije«, objasnio sam joj kad sam je okružio, jer sam već propustio početni tradicionalni valcer. Koliko god sam smatrao da je moja sestra fanatičan obožavatelj odjeće, a odnedavno i Fabiana, morao sam priznati da je s ovom malom ljudskom prikazom učinila čuda.

Oprezno me gledala, izvlačeći vrat da vidi Fabiana i Lylu što je više mogla. »Žao mi je zbog...«

Prekinuo sam je: »Zbog predavanja i svih sranja.« Pozorno me promatrala, a na njezinom licu sam vidio isto što sam osjećao na svome: *isprika?* Pogledao sam ustranu prije no što ona primijeti moje iznenađenje.

Posvuda su bili veseli osmijesi, gromoglasan smijeh, mladi vampiri koji stoje mnogo bliže jedno drugome no što se priliči. Ruke su prelazile preko vratova i ramena; izvana je sve izgledalo nevino, no njihovi pogledi su mi govorili da nije tako. Želio sam Violet pokazati razlog tomu.

»Jesi li spremna?« nasmijao sam se i čvrsto je primio oko struka.

»Za što?« izgledala je doista iznenađeno.

»Za ovo!« rekao sam i podignuo je u zrak baš kad je glazba utihnula; vrisnula je, a njezine ruke su automatski potražile moja ramena, tjerajući me da udahnem parfem na njezinom zglobu, kojega sam odmah prepoznao kao Lylin — od mirisa me zapeklo u grlu. Možda je *izgledala* kao vampir za ovaj bal, ali još uvijek je mirisala kao večera.

Spustio sam je jedan otkucaj srca prerano i izvikala se na mene čim je cipelama dotaknula pod.

»Neko vražje upozorenje bi mi dobro došlo sljedeći put!« Nakon toga je namjerno zakoračila naprijed umjesto natrag i zabila mi petu u nožne prste.

Dozvolio sam si jedan treptaj. »Valjda shvaćaš da me to nimalo ne boli?«

»Shvaćaš li ti da si nepodnošljiv?«

»To nam je obostrano.«

Podignuo sam je dvaput, a bio bih još jednom da se nije toliko protivila i psovala vampire ispod glasa.

»Nikad nećeš naučiti, zar ne? Moraš biti pristojna prema meni. Ja sam princ. *Princ*. Je li ti to poznato?«

Naklonila mi se sklopljenih ruku. »Nije. Princ će dobiti pristojnost onda kada je sam pokaže.«

Nasmijao sam se. »Samo sanjaj, Djevojčice.« Kad se počela odmicati, moj smijeh je bio glasniji. Primio sam je za ručni zglob. »Ne, nećeš se izvući tako lako. Otplesat ćemo još jedan ples.«

Pogledala je moju ruku kao da je okov i otresla ju. »Moram ići«, smrknuto je promrmljala. »Ali sigurna sam da bi Charity rado zaplesala.«

U tom trenutku se ispred mene pojavila platinasta plavuša, a brineta se izvukla. Na vidiku nije bilo ljubičaste haljine.

Opet sam stavio ruke u džepove. Ovo je drugi put da mi je izmakla u jednoj večeri. *Zbilja ću se morati pobrinuti za to.*

dvadeset treće poglavlje

Violet

Iskreno rečeno, taj ples mi je baš dobro sjeo. Bio je čak i preugodan. Nisam smjela toliko uživati, pogotovo ne s njim.

Doveo te ovamo. Nemoj to zaboraviti, Violet.

Bolje reći, prisilio me da dodem, dodao je moj vlastiti glas, a htjela sam se složiti s njim.

Neko vrijeme sam tek stajala tamo, zadovoljna što sam ostavljena sa svojim mislima. No prekinuo me Fabian koji se pojavio u tami.

»Gdje je Kaspar?«

»Gdje je Lyla?« rekli smo u jedan glas i nasmijali se.

»Kaspar pleše«, rekla sam.

»Lyla je rekla da ide nešto popiti«, objasnio mi je. Podignula sam obrvu. *Ide nešto popiti. To mi zvuči poznato.*

»Vas dvoje ste otplesali samo jedan ples«, zabadala sam nos.

»Da. Činila se jako uzbuđenom«, rekao je, vidno zbunjen. Skoro sam se nasmijala njegovoj gluposti.

Muškarci. Mislim, zbilja.

»Ti stvarno nemaš pojma, zar ne?«

Slegnuo je ramenima.

Nisam mogla izdržati. Morala sam mu reći. Mora saznati. »Sviđaš se Lyli.«

Očekivala sam da će se ozariti, možda malo osmjehnuti ili mi nekako dati do znanja da je čuo što sam rekla. Ali ništa od toga. Samo je stajao tamo, a vrijeme je prolazilo.

»Fabiane?«

»Ovo malčice komplicira stvari«, naposljetku je rekao, uzdahnuvši i sakrivajući se dublje u tamu.

»Kako to?«

Opet je uzdahnuo i vidjela sam da su mu oči malo potamnile. »Ja ne osjećam ništa takvo prema Lyli, ako si to mislila.« Pogledao je prema plesnoj dvorani, prije no što se ponovno okrenuo k meni. Oči su mu bile uobičajene boje, ali jasnije i živahnije. Ljepše. »Ti si mlada i ništa ne znaš. Ne krivim te što ranije nisi shvatila. Ali znam da tvoji osjećaji nisu isti, pa neka onda sve bude kako jest. Ništa se neće promijeniti. Ni jedna jedina stvar, u redu?«

Zinula sam kad sam napokon shvatila što se događa. *Fabianu se ne sviđa Lyla. Sviđam mu se ja.*

Bezumno sam kimnula glavom, izbjegavajući ga.

»No možda, jednog dana... možda promijeniš mišljenje. Možda kad postaneš jedna od nas...«

»Ne«, šaptala sam. »Ne, ne, ne.«

»Violet! Molim te, poslušaj me!«

»Ne«, uzdahnula sam. Nisam htjela. Nisam mogla.

»Umorna sam. Mislim da ću poći u krevet«, zamuckivala sam, okrećući se na petama i bježeći iz dvorane.

»Violet«, čula sam ga kako me zove, ali prekasno; već sam izišla u ulaznu dvoranu. Krenula sam prema otvorenim mramornim vratima i duboko udahnuła svježi zrak. Pogledala sam prema prostranim travnjacima, znajući koliko bi sada bilo lako pobjeći.

Ali neću.

Još jednom sam uzdahnula. *Kao sam mogla biti tako glupa?! Pa očigledno je! To je jasno da jasnije ne može biti! Zašto bi me inače i pozvao na bal? I onda, prije nekoliko tjedana, kad su svi otišli u lov, dobrovoljno se javio da ostane sa mnom. Je li to razlog? A što je s drugima? Znaju li oni? Kaspar sigurno zna. Ali zna li Lyla?*

Ne sviđam mu se. Ne mogu mu se sviđati. Samo misli da mu se sviđam. Ne poznaje me, barem ne kako treba. Uvjeravala sam samu sebe da je tako. Poznavao je samo obrambenu masku kojom sam se koristila da ovdje zadržim zdrav razum.

Oči su mi se počele sklupati i krenula sam uza stube prema svojoj sobi. Osjetila sam nečiji pogled na svojim leđima kad su vampiri izišli iz plesne dvorane, ali nisam imala snage razmišljati o tome.

Došla sam do vrha i posljednji put pogledala dolje, sjetivši se prvog puta kad sam prošla kroz ova velika vrata, pitajući se hoću li se ikada više vratiti kao ljudsko biće.

Ništa ne znam.

Na trenutak sam se zapitala kako bi bilo postati vampir. Kako bih se osjećala da doista napustim sve što je ljudsko? Kako bi bilo da su ovo posljednje minute mog ljudskog života? Bih li mogla sve to ostaviti iza sebe?

Trepnula sam i jedan ugao se zamračio jer se ugasila plinska svjetiljka. Pomaknula sam se još nekoliko posljednjih koraka do svoje sobe i osjetila kako mi suza klizi niz obraz.

Gdje ti je maska sada?

Naslonila sam se na zid pored svojih vrata prisiljavajući se da prestanem plakati. Disala sam duboko i isprekidano. Morala sam ojačati. Morala sam. Naslonila sam čelo na hladni zid i ispružila ruke. Disanje mi se ujednačilo. Nešto hladno mi je dotaknulo vrat i pošakljalo me — odmah sam se naježila. Osjetila sam neugodan propuh. No, propuh ne reži. Okrenula sam se, a srce mi je tuklo nemjerljivom brzinom. Neka prilika je izišla iz sjena, obasjana malim snopom svjetlosti koji se uspio probiti s dna prostorije. Bio je visok i kao da mu se tekuće srebro slijevalo niz lice. Crvena bočica mu je blistala oko vrata. Odahnula sam.

»Oh, to si ti, Ilta.«

dvadeset četvrto poglavlje

Kaspar

Pogledom sam pretraživao prostoriju, ali uzalud. Neka lica su zurila natrag u mene, neka su se smrknula, ali nigdje nije bilo malene djevojke u ljubičastome.

Nisu ovdje. Prokletstvo!

Vidio sam Fabiana i Alexa kako živo razgovaraju u tamnom kutku pored vrata te im prišao sa sve većom tjeskobom u srcu. Osjetio sam kako raste napetost u mojoj obitelji. Dijelili smo istu brigu.

»Fabiane«, obojica su se okrenula i pogledala me. »Gdje je Violet?« nestrpljivo sam upitao.

»Otišla je spavati prije deset minuta«, odgovorio je, pritom ne gledajući u mene. *Znači, rekao joj je.*

»Molim? Zašto nisi pošao s njom? Zašto sad nisi s njom?!« vikao sam, a moja tjeskoba je prerasla u paniku.

Možda nije ništa. Možda je to samo slučajnost.

»Kaspere, što...«

»Nema ni Ilte Crimsona.«

Pogledali su jedan drugoga, a zatim i mene.

»Oh, Bože«, uzdahnio je Fabian.

Odjurili su svaki u svom smjeru. Zastao sam kako bih još jednom pogledao oko sebe, a onda požurio u očajničku potragu. Svi Varnovi i prijatelji Varnovih su užasnuto podignuli glave — bezbojan užas im se pojavio u očima.

Riječi koje sam jednom izgovorio su se s bolesnim osjećajem krivnje opet pojavile u mojoj glavi.

»*Onda si sama kriva, Djevojčice.*«

dvadeset peto poglavlje

Violet

Ilta, što ti ovdje radiš?«

Primaknula sam se bliže, a on je nepomično stajao dva koraka od mene. »Ilta«, još jednom sam ga tiho zovnula.

Nije se pomaknuo ni tad, pa sam mahnula rukom ispred njegovog lica. Činilo se kao da je pao u trans, oči su mu bile zamagljene i nisu ništa vidjele.

»Ilta«, ponovila sam glasnije. Tad je trgnuo glavom. Poskočila sam jer me uplašio njegov neprirodni pokret. Tijelo mu se pomaknulo i ruka je izletjela van poput munje, zgrabivši me za zglob. Uzdahnula sam. Drhtaj se pronio kroz kožu moje ruke, preko ramena i prema mom uznemirenom srcu koje nikako nije htjelo usporiti svoj hitri ritam. Njegova ledena koža me opekla i pokušala sam izvuci ruku iz čvrstog stiska, no nisam imala snage.

»Ilta«, vikala sam otimajući ruku, no stiskao me sve snažnije. Vidjela sam kako mi krv napušta šaku, koja kao da se olabavila i uvenula.

»Žao mi je, draga Violet, nisam bio usredotočen. Ulovila su me osjetila, rekao bih da je tako«, umiljato je preo oblizujući usnice. Učinilo mi se da sam ga čula kako me njuška, i preklinjala sam svoje uzburkano srce da se smiri. Zastao je i promotrio me, prisilivši me da ga pogledam u oči. Tamnog azura više nije bilo. Ostalo je samo *crvenilo*.

Oštro sam udahnula raskolačivši oči i pomaknula se unatrag, bježeći od njegovog režećeg, siktajućeg lica. Privukao me bliže, ne puštajući stisak oko moga zgloba.

»Ne, slatko stvorenje. Nećeš ti nikamo.« Privukao me uz svoja prsa, a zatim se sagnuo i obavio mi drugu ruku oko koljena, povijajući ih. Pala sam u njegovo gladno naručje. Sekundu kasnije sam osjetila ledeni zrak kako mi šamara obraze i znala sam da bježi iz Varnleya — ali nisam imala pojma kamo ide. Zatvorila sam oči, pokušavajući zaustaviti suze. Tek tada mi je palo na pamet da vrisnem. To sam i napravila — pustila sam odvratn, zastrašujući vrisak koji je odjeknuo u noći.

Ali uzalud. Nitko me nije čuo i nitko nije došao.

Nešto oštro mi je zakvačilo kožu obraza i osjetila sam kako se ona kida. Otvorila sam oči i vidjela da mi je trn ogrebao i zakrvavio kožu. Pokušala sam obrisati svježu krv s obraza, no primijetila sam da ne mogu podignuti ruku. Bila je prikliještena između Iltinih prsa i mojih kukova. Nisam uopće osjećala prste.

»Zar se ne bi otimala, slatko dijete? Zar mi ne bi pobjegla?« šaputao mi je, nagingući se nad moje lice. Malčice je otvorio usta i vidjela sam njegove zakrivljene ocnjake, dugačke poput sablji kako se zabijaju u njegovu donju usnicu. Dah mu je zaudarao po trulom mesu i slanom zadahu krvi. Smrknula sam se i okrenula glavu u stranu.

»Jači si od mene, kakvog smisla ima otimati se? I nabavi si vodicu za usta«, dovršila sam, jer sam odlučila pobijediti barem u bitci riječima.

»Vidjet ćemo hoćeš li se jednako osjećati za nekoliko sekundi«, prosiktao je. Spustio se nad moje lice i počeo lizati krv s moje rane. Posisao je sve do posljednje kapi. Oči su mi se same zatvorile dok je usnicama polako prelazio preko moje vilice i zaustavio se na mom vratu. Duboko je udahnuo i osjetila sam snažan drhtaj u njegovom tijelu. Približio je ruku ustima i polako vodio prste niz moje ključne kosti, pa niže prema grudima, provlačeći prste kroz procjep među njima. Stisnula sam zube.

Još jednom je duboko udahnuo i zatim izdahnuo u moju kožu, tresući se. »Kvragu! Ne mogu više čekati«, prosiktao je.

Bez ikakvog upozorenja me spustio na tlo i pala sam dočekavši se na svoju ukočenu ruku. Povikala sam od boli i osjećaj mi se brzo vratio. Jedva sam imala vremena shvatiti da nekako prepoznajem ovaj dio šume, pogotovo kameno zdanje ispred nas pokriveno bršljanom, prije no što se Ilta nagnuo nad mene.

»Vrijeme je za zabavu, zar ne?«

Zgrabio me za haljinu, povukao gore te prislonio uz drvo. Kora mi se utiskivala u gola leđa i parala saten moje haljine.

»Ne diraj me, čudovište jedno«, vrištala sam, tjerajući sve atome hrabrosti koje posjedujem da se skupe u taj očajnički povik.

»Ali zašto ne bih«, smijao mi se. »Moja dužnost je pobrinuti se da umreš prije no što ikada izvršiš svoju zadaću.« Podignuo je ruke pokazujući mi šumu. »Pogledaj oko sebe, Violet. Što je tu osim drveća? Budi razumna, ljubavi moja. Možeš vrištati koliko god želiš, ali miljama si daleko od svega. Možeš se jednostavno prepustiti mojoj moći i prihvatiti činjenicu da se tvoj jadni život gasi.« Primaknuo mi se. »Je li to tako teško? Razmisli malo, Violet. Čemu se možeš vratiti? Tvoj život smrtnika je otišao u nepovrat, a budućnost ti nudi samo žrtvovanja i izdaje. Nemaš izbora, Violet Lee. Što ti je ostalo? Što? *Odgovori mi!*«

Suze su mi padale niz lice i skupila sam usnice tražeći odgovor. Pogledala sam u mahovinu na tlu i

gledala kako mi suze padaju po lišću i borovim iglicama poput kapljica srebra. Zatvorila sam oči i polako ih opet otvorila kad sam podignula glavu prema njemu.

»Ostala mi je nada.«

Njegove bademaste, krvožedne oči su se suzile u procjepe. Zarežao je na mene: »Nije! Moraš umrijeti prije no što dođe tvoje vrijeme, dijete, i dobit ću od tebe što želim prije nego ovoj dimenziji učinim veliku uslugu.« Zgrabio me za kosu i grubo pomaknuo moju glavu. Zabio se cijelim tijelom u mene i pritisnuo me o drvo.

»Ne! Pusti me!« vikala sam, grabeći ga neozlijeđenom rukom i pokušavajući ga odgurnuti. No on je samo posegnuo svojom slobodnom rukom za mojom i obuzdao me dugim, ostrim noktima. Probili su tanku kožu moga zgloba i krv mi je ponovno počela teći. Već mi se počelo magliti i grčila sam se od slabosti. Ilta je zinuo, iskesivši desni i zube prema meni.

»Ne! Molim te! Nemoj!« preklinjala sam.

»Predugo sam čekao«, šapnuo je i snažno zagrizao nježnu kožu moga vrata.

Vrisnula sam, a uspaničeni vrisak je napustio moje usnice istog trena kad se posvemašnja bol počela spuštati s mog vrata, zaustavljajući mi srce, ledeći mi krv i ubijajući mi misli.

Počeo je sisati. Nije žurio. Uživao je u svakom gutljaju, izvlačeći kapljicu po kapljicu krvi iz mog umirućeg tijela. Ponestajalo mi je vida, stapala sam se s tamom šume. Glas me izdao i pluća su mi gorjela, vapeći za kisikom. Srce mi je poskakivalo, dajući sve od sebe da moji organi dobiju dio krvi koje sam imala sve manje.

Stao je jednako brzo kao što je i počeo. Noge me više nisu slušale i bila bih pala na tlo da me Ilta nije pridržavao. Odahnula sam, jedva čujno, jedva primjetno, škрто i zanemarivo. No Ilti to nije promaknulo.

»Ne, slatko stvorenje. Nemoj misliti da sam završio s tobom. Daleko od toga. Želim da budeš živa i svjesna.« Utihnulo je i obavio dlan oko moje dojke. Noktima je prelazio preko izreza moje haljine, dopuštajući prstima da se zavuku ispod materijala. Njegove namjere su bile jasne.

»Ne«, molila sam, odmahujući glavom i otimajući se iz njegovog stiska. »Molim te, nemoj!«

»Kad si živa i osjećaš sram, Violet Lee, kad se osjećaš oskvrnuto, tad je meni mnogo zabavnije, znaš...« Nagnuo je glavu nad moje uho i primio moju ušnu resicu između očnjaka i donje usnice. »Ali ne brini, ja ću nastaviti i kad ti umreš.«

»Bolestan si«, šapnula sam.

»Znam«, odgovorio je, zakvačivši noktom haljinu i parajući je skupa s grudnjakom. Ponovno sam vrisnula kad mi je zabio nokat u meso, a on se nasmijao kao da je čuo dobar vic. »Hvala ti što si mi to rekla, Violet. Dosadi mi kad stalno moram slušati koliko sam dobar i ljubazan.«

Podignuo je obje ruke pokazujući mi svoje oštre nokte. Spustio ih je na moju ključnu kost i povukao preko mojih prsa, parajući i haljinu i moju kožu. Deset dubokih ogrebotina mi je obilježilo prsa, a iz svake se cijedila svježa krv. Stisnula sam zube. Nisam željela plakati.

Palcem i kažiprstom je pomilovao moju dojku i stisnuo ogrebotine, tako da još više krvi iscuri van, te je polako jezikom prešao po mojoj izmrcvarenoj koži. Pokušala sam se odmaknuti, no gurnuo mi je ruku iza leđa i rasparao korzet.

»Tvoja krv je preslatka. Je li ti to itko rekao«, rugao mi se uz osmijeh. Nisam mogla odgovoriti.

Iznenada se odmaknuo od mene. Zadržala sam dah protivno svojoj volji, čekajući njegov sljedeći potez. Zgrabio je materijal moje suknje u ruku te rasparao i nju. Opet se privio uz mene i osjetila sam nešto tvrdo na svom trbuhu. Uspravio me i zagledao mi se u oči. Vidjela sam samo požudu. Goruću, plamteću požudu.

Gurnuo je ruku ispod ostatka moje haljine i napipao moje gaćice. Polako ih je odmaknuo da mu ne smetaju, a osjetila sam kako drugom rukom traži zatvarač svojih hlača.

»Makni se od nje!«

Netko ga je otrgnuo s mene i pala sam na tlo.

»Platit ćeš za ovo, Ilta Crimson! Gorjet ćeš na lomači, kurvin sine!«

»Na kojoj osnovi, Kaspere?« rugao se Ilta. »Žao mi je što te moram ispraviti, ali ona je ljudski stvor. Imam pravo s njom raditi sve što poželim.«

Kaspar?

»Zaboravio si nešto. Ona je pod Zaštitom Kralja i Krune. Na toj osnovi je uzimanje krvi od nje bez njezinog pristanka kažnjivo smrću. Trebao bi pročitati zakonike, Crimsone.«

»Lažeš«, prosioktao je Ilta. Oči kao da su mi bile zašiveno, no uspjela sam ih otvoriti i na sekundu vidjeti što se događa. No srce mi je zbog tog napora na trenutak prestalo kucati.

»Želiš li me iskušati?« čula sam Kaspara. Nakon toga nisam više ništa čula, no osjetila sam dah na svojim obrazima i prste kako pritišću venu na mom zglobu. Ispod njih je moje bilo slabušno davalo znakove života. »Izgubila si previše krvi«, promrmljao je. Ponovno sam prisilila oči da se otvore i primijetila kako njegove, nekad zelene, postaju blijede. Stalno su prelazile preko mog skoro golog tijela, gledajući moju izranjavanu kožu. Skinuo je sako i ušuškao me. Zatim me nježno podignuo u naručje i tek tada sam primijetila koliko me zapravo boli. Hripajući dah mi je parao grlo i zatvorila sam oči. Tresla sam se od agonije i hladnoće.

Osjetila sam lagani pritisak na neozlijeđenoj ruci. »Drži se, Violet. Nemoj odustati.« Panika u njegovom glasu me još više uplašila.

Hladan zrak je napadao moju kožu kad je Kaspar ubrzao, no stao je nakon nekoliko minuta. Čak sam i zatvorenih očiju mogla prepoznati gdje se nalazimo. Tama je imala narančasti sjaj, osjetila sam kako me grli toplina i čula korake oko sebe. Svjetlost se pojačala.

Umri, dijete. Umri prije no što bude prekasno.

Odjek riječi koje je moj glas ranije izgovorio se pronio mojim prsima, a srce mi je posustalo. Pomislila sam na disanje, ali nisam mogla do zraka.

»Ne smiješ, Djevojčice. Predaleko si dogurala. Ostani sa mnom, Violet...«

Srce mi se ponovno zgrčilo kad je čulo buku otvaranja vrata, ali taj pokušaj je bio jadan. Jednostavno mi je bilo previše otvoriti prsni koš i disati.

»Otvori oči, Djevojčice! Ja sam prokleti princ i naređujem ti! Ne smiješ se predati!«

Kapci su mi poskočili i vidjela sam tisuće vampirskih očiju kako me gledaju dok ležim u prinčevom naručju i nestajem u tami.

Uspjela sam čuti tek još jedan strašan urlik što je došao od vampira koji me držao.

»Oće!«

dvadeset šesto poglavlje

Kaspar

Tisuće vampira su zurile u Violet dok je onesviješteno ležala u mom naručju. Visoka, tamna prilika mog oca je odmah istupila iz mase utihnutih, nepomičnih promatrača koji su samo zurili u Violetino oskvrnuto tijelo.

»Odnesi je unutra«, naredio je ugledavši prizor. Krenuo sam naprijed, a iz gomile je istupio Galen, obiteljski liječnik. Glavom mi je dao znak da je položim na pod i zgužvao svoj sako ispod njezine glave kao jastuk. Moja obitelj se užasnula kad je vidjela rasparanu Violet punu osušene krvi. Lyla je ispustila suhi jecaj.

Galen je zario svoj jantarni pogled u mene, kao da misli kako sam ja krivac. »Što se dogodilo?« oštro je upitao.

»Napadnuta je«, zarežao sam. Opći užas se pronio prostorijom i svi parovi očiju su, jedan po jedan, poprimali crnu boju.

»Tko je to učinio?« prosiktao je Ashton, skidajući pojas i frak.

»Ilta Crimson. Htio ju je silovati.«

Zvuk gađenja ispunio je prostoriju, a neki vampiri su istog trena otišli. Formirala se malena skupina tragača i krenula van. Ashton, učinkoviti vampir bez zrnca milosti, poznat po svojim tragačkim sposobnostima, škrto mi je kimnuo i napustio prostoriju, vodeći ostale za sobom.

»Pa kvragu, čovječe, isprazni ovu sobu. Zar ne misliš da je njezina čast dovoljno propatila?« obratio mi se Galen ispod glasa, mjereći Violetino bilo i opipavajući ranu na njezinom vratu. Jag i Sky su ga čuli i odmah su naredili slugama da isprazne prostoriju, dok se moja obitelj zaštitnički sjatila oko Violet.

»Prelomljen desni zglobov i značajan gubitak krvi, vjerojatno iz vrata.«

»Koliko krvi?«

»Previše. Past će u šok. Ako ne dobije transfuziju, otkazat će joj vitalni organi.«

Nije morao dalje govoriti. »Onda, transfuzija.«

»Nije to tako jednostavno. Krv koju imate je neprovjerena i nije pogodna za transfuzije, a predugo bi potrajalo da tražimo odgovarajuću krv iz ljudskih zaliha.«

»Onda je pretvorite!«

Galen je odmahnuo glavom spustivši njezinu ruku na tlo i zatim kleknuvši na koljena. »Prekasno je za to. Njezino tijelo ne bi podnijelo pretvorbu. Žao mi je.«

Otvorio sam usta i u trenutku ih zatvorio. Primio sam njezinu neozlijeđenu ruku i začudio se što je hladnija od moje. Netko je predložio da se obratimo Mudroslovlju, no netko drugi je odmah odbio takav prijedlog.

»Zar joj ne bismo mogli dati malu količinu naše krvi?« započeo sam, jer mi se ideja upravo rađala u glavi. »Dovoljno da ostane živa i da joj tijelo zacijeli, ali nedovoljno da se pretvori.«

Galen me skeptično pogledao. »To bi je učinilo dampirom.«

»Pa što? Spasilo bi joj život! Oče«, preklinjao sam, očajnički se hvatajući za milost svog oca. Nije ništa rekao, no mahnuo je Galenu i Eaglenu da mu se pridruže nešto dalje. Čuo sam dijelove razgovora kojeg nisam htio slušati. Smeo sam se kad se Fabian pojavio na vratima i pridružio mi se. Još uvijek je plakao i njegove oči su mi rekle sve.

»Gasi se«, promrmljao sam gledajući kako se moj najstariji i najbliži prijatelj na svijetu ruši i jeca preda mnom. Gledao sam ga. Nisam znao što da radim jer sam sebi naredio da neću i ne mogu plakati zbog ljudskog bića.

Disala je sve brže, no bilo joj se usporavalo. Graške hladnog znoja su se slijevale niz njezin vrat prema jarugama koje je Ilta svojim noktima ostavio na njezinoj sve hladnijoj koži.

»Hajde«, mrmljao sam, gledajući u muškarce koji su se skupili pored vrata. Uhvatio sam očev pogled.

Nemaš ništa za reći, Kaspere?

Njezin život je u tvojim rukama, oče. Što ja tu mogu?

»Ova odluka će jako utjecati na sudbinu našeg kraljevstva, zar ne?«

»Više nego što možete zamisliti«, otkrio je Eaglen uz osmijeh. *On zna stvari koje mi možemo samo sanjati.*

»Arabella«, rekao je moj otac okrenuvši se u tom smjeru. Kimnula je potvrdivši ono što je rekao njezin otac po krvi, Eaglen, i njezin svekar.

Ako je pustimo da umre, riskiramo bijes Leeja i cijele njegove vlade, dajući mu izliku za agresivnost. Ako joj dopustimo da preživi i postane dampir, riskiramo istu stvar. Moram misliti i na nju. Ako uzme malo vampirske krvi, nema jamstva da će uspjeti. Morate imati na umu da nas strasno prezire. Zar bi željela biti imalo povezana s bićima tame?

Njegove posljednje riječi su me pogodile i on je to dobro znao. Ali neće ona odustati tako lako, ona je borac.

Lee nikada neće saznati da mu je kći vampir. Ona nije kriva za ovo. Nije to sama odabrala. Ne bi uopće smjela biti dijelom ovog svijeta. Ja ću dati svoju krv. Dugujem joj to.

Nisam znao jesu li moje riječi imale ikakvog utjecaja, no očeve oči su se promijenile kao nikada do sada. Postale su plave.

»Idemo.«

Galen se latio posla, uhvatio je u naručje i naredio slugama da nalože vatru u njezinoj sobi. Na trenutak sam se smrznuo od šoka, a zatim sam zgrabio Fabiana i skupa s njime poveo Galena uza stube.

dvadeset sedmo poglavlje

Violet

Violet, vrijeme je da se probudiš«, rekao je pjevni glasić pored mojih koljena. Neka malena ručica mi je pritiskala nogu i odjednom sam se našla u svjesnom svijetu. Kapci su mi se podigli i vidjela sam malenu, nasmijanu djevojčicu velikih smaragdnih očiju i lica uokvirenog plavim kovrčama. Thyme. »Spavala si kao čovjek jako dugo, Violet!«

Treptala sam i izmaglica je lagano nestajala. Omamljeno sam shvatila da se nalazim u krevetu, poduprta jastucima ispod bolnih leđa. Zglob mi je bio omotan, ali nisam imala longetu. Kaspar, Fabian i Lyla su mi bili okrenuti leđima.

»Violet se probudila!« Djevojčica je skočila na mene, obavijajući ručice tanke poput žigica oko moga vrata i zabijajući mi koljena u trbuh. Stenjala sam od boli koja mi je prolazila kroz cijelo tijelo. Ona me stalno ljubila po bolnome vratu i stiskala sve jače. Osjetila sam kako prelazi preko svježih rana na mome tijelu i pokušala sam vrisnuti od boli, ali uspjela sam samo zacviljeti. Troje vampira se odmah okrenulo i Lyla je skinula Thyme s mene.

»Thyme! Zar ne vidiš da ju boli?«

Teško sam disala dok je bol jenjavala. Thymeina donja usnica je zadrhtala i počela se duriti. Istrčala je iz sobe, jecajući bez suza. Gledala sam je i polako se pokušala uspraviti. Nagnula sam se natrag i trgnula jer sam se oslonila na ozlijeđenu ruku. Kaspar se malčice odmaknuo, kao da nije znao smije li mi se približiti ili ne. Njegov ledeni pogled je na trenutak zastao na meni, a zatim se premjestio na prozore.

Fabian je protresao jastuke iza mojih leđa, a ja sam se sjetila posljednjeg razgovora s njime na balu, pa sam se lagano odmaknula. Činilo se da nije primijetio.

»Evo, popij ovo«, rekao je dodavši mi čašu punu vode. Grlo mi je bilo toliko suho da sam je odmah iskapila, pa mi je natočio još iz vrča pored stola. »Violet, tako mi je žao zbog svega što ti se dogodilo.«

Proizvela sam neki zvuk u dnu grla i poželjela odmahnuti glavom, ali vrat mi je bio previše ukočen. Nastala je neugodna stanka.

»Idem po Galena«, promrmljala je Lyla i napustila prostoriju.

Nekoliko minuta nitko nije rekao ništa, a ja sam se uspjela uspraviti na jastucima uz Fabianovu pomoć. Šutjeli smo dok kralj nije ušao u sobu, a uz njega je bio visok i krupan čovjek, vjerojatno taj Galen. Eaglen je stajao iza njih.

»Ne bih trebala biti živa.« Jedino to sam uspjela izustiti. Fabian i Kaspar su se pogledali, a Galen me primio za zdravu ruku i pritisnuo bilo. Pokušavala sam je oteti, no pogledom mi je naredio da radim što mi se kaže. Fabian mi je uputio ohrabrujući osmijeh, stoga sam odlučila dopustiti liječniku da nastavi. Rekao mi je da stišćem i otpuštam šaku ozlijeđene ruke. Zapanjila sam se jer me ništa nije boljelo.

»Kako se osjećaš?« upitao me.

Posramljeno. Beznadno. Bolesno. »Ukočeno«, odgovorila sam.

»Nije ni čudo. Protekla tri dana si bila bez svijesti.« Zinula sam. *Tri dana? Tako dugo?*

»Neko vrijeme će je boljjeti«, nastavio je, okrenuvši se kralju i Eaglenu. »Morat će nositi gips oko zgloba tri tjedna. Ranama će trebati nešto duže da zacijele, no osim toga, odlično se oporavila.« Otišao je od mene i promrmljao nešto kralju, vjerojatno smatrajući da ga neću čuti, no čula sam svaku riječ. »Dugotrajna šteta učinjena njezinom mentalnom sklopu je nešto drugo. Upozorio bih vas, Vaše Veličanstvo, da bi to moglo jako utjecati na njezinu odluku glede pretvorbe.«

Pročistila sam grlo. »Ali kako sam uopće živa?« Ponovno su se pogledali jer nitko nije želio progovoriti prvi.

»Izgubila si trećinu krvi i pala u hipovolemički šok«, naposljetku je izgovorio Galen zaštitivši se službenim stavom kojim poručuje kako ne slijede dobre vijesti. Tako su liječnici govorili kad su nam priopćili da se Greg nije izvukao, te da Lily ima rak. »Morali smo odmah izvršiti infuziju. To je, nažalost, značilo da nemamo izravan pristup ljudskoj krvi.«

Raskolačila sam oči i prostorija je utihnula, čekajući moju reakciju. Čulo se samo pucketanje vatre u kaminu — koja je nekim čudom gorjela u ovoj kući — te zvuk mog sve bržeg i plićeg disanja.

»Pretvorba ljudskog bića u vampira zahtijeva zamjenu nešto više od polovice ljudske krvi vampirskom, koja tada potroši ostatak ljudske krvi. Četvrtina tvoje krvi je zamijenjena vampirskom, što te čini polučistokrvnom, ili kako mi to zovemo, dampirom.«

Nisam obraćala pozornost na njegove riječi. Manijakalno sam gledala kožu svog dlana, provjeravajući je li bljeđa no što pamtim. Nije bila. Mogla sam osjetiti i srce kako mi lupa u prsima.

»Lažete«, režala sam.

»Ne lažemo, gospođice Lee«, odvratio je Galen.

»Ali srce mi kuca! Sigurno lažete«, vikala sam na sve njih, odbijajući povjerovati. Fabian mi je

pogladio ruku, no otrgnula sam ju tako jako da mi je škljocnuo zglob. »Ne želim biti poput vas! Ja sam čovjek!« Ljutnja, nezapamćena ljutnja je rasla u meni, željela sam uništavati i bacati.

Kaspar mi se odjednom unio u lice i zgrabio me za uzdrhtala ramena, pribivši me o uzglavlje kreveta. Naslonio se jednim koljenom na madrac i nadvio nad mene. Nisam mogla pročitati njegov izraz lica. Bio je ljut, oči su mu stalno prelazile iz smaragdних u crne, no činilo mi se da primjećujem još nešto. *Sažaljenje?*

»Violet!«

Trzala sam se i lamatala da se oslobodim. »Bježi od mene«, siktala sam.

»Pogledaj me, Violet!« Okrenula sam se odbijajući poslušnost. »Rekao sam ti da me pogledaš«, vikao je. I dalje sam odbijala. Grubo me primio za bradu i okrenuo prema sebi; vrat me bolio ondje gdje sam znala da imam ožiljke od ugriza. Gledala sam u plahte. Nisam željela susresti njegov pogled.

»Za ime Boga, samo pogledaj! Što se promijenilo?« Zapanjeno sam pristala i podignula pogled prema njegovome. Nevoljko sam proučavala njegovo lice. Nešto *jest* bilo drugačije. *Boje*. Zelena u njegovim očima je bila jasnija i više se isticala pored bijele.

»Ja...«

»Osluhni. Pomiriši. Sve je bolje, zar ne?«

Jest. »Nije«, dahtala sam. »Nije!« Ponovno sam se počela bacati, vikati i vrištati. Vrištala sam i vrištala bez ijedne suvise misli u glavi.

Nakon mog trećeg *nije* nečija ruka me udarila po mokrom obrazu. Zacviljela sam i od iznenađenja ušutjela kao kamen. Raskolačila sam oči. Kaspar je teško disao nad mojim licem, vidno šokiran činjenicom da me udario. Polako me pustio i otišao u kut sobe. Svojom netom oslobođenom rukom sam dotaknula mokri, bolni obraz. Boljelo je. Ali je i upalilo.

»Fabian je rekao da vampiri s teškom mukom plaču. Je li ovo jedini put kad ću zaplakati?«

»Nije«, odgovorio je Eaglen. »Ako nam dopustiš da objasnimo, vidjet ćeš da nije tako loše kako se čini.«

Galen mi je pristupio nakon što je dodao drva na vatru. »Nismo imali puno izbora. Vitalni organi bi ti prestali raditi zbog šoka, a tvoja mogućnost preživljavanja bez transfuzije je bila ravna nuli. Zalihe krvi koje se ovdje čuvaju testirane su jedino za konzumaciju, i tako nam je vampirska krv bila jedina opcija. Naravno, vampirska krv ima tu prednost da zacjeljuje rane zadivljujuće brzo. Jako si sretna što ti je Njegova Visost odlučila donirati nešto krvi.«

Pogledala sam Kaspara raskolačenih očiju, no kad sam uhvatila njegov pogled, ponovno se okrenuo od mene i počeo promatrati nešto na prozoru. *Dugujem mu život. Opet.*

»Ako sam dampir, zašto mi srce kuca?«

»Jer dampir je ipak više čovjek nego vampir. Funkcionirat ćeš kao i prije, a nećeš osjetiti nikakvu žed za krvlju. Pravno gledano potpadaš pod vlast ljudske vlade, a ne ovog kraljevstva. Jedine razlike su, kao što ti je princ već naglasio, tvoje ponešto poboljšane sposobnosti. Vid i izdržljivost, na primjer. Također, možeš živjeti duže nego što je uobičajeni ljudski vijek.«

Kralj je kimnuo. »Hvala ti, Galene. Možeš otići.«

»Bude li ikakvih problema, molim vas da me slobodno pozovete«, promrmljao je Galen, i tad sam razumjela zašto sam ih mogla čuti dok su razgovarali na suprotnom kraju prostorije. Naklonio se i otišao s Eaglenom.

»Fabiane, Lyla, ostavite nas na trenutak. Kaspere, ostani«, rekao je kralj kad je njegov sin krenuo za svojom sestrom i prijateljem. Vrata su se zatvorila i nastavio je govoriti: »Gospođice Lee, vi ste sada pod Zaštitom Kralja i Krune, a to znači da je svako zlo naneseo vama i vašoj osobi kažnjivo smrću. Ilta Crimson je pobjegao, ali dajemo sve od sebe da ga nađemo. Kada uspijemo, sudit će mu se. Kaspar vas je pronašao i on će svjedočiti. Imate li prigovora?«

»Nemam«, odgovorila sam, osjećajući kako mi se usnice tresu. Ispod plahti sam si zarivala nokte u dlanove i tako zaustavila suze.

»Onda ćemo vas ostaviti. Predlažem da se odmarate što je više moguće. Netko je uvijek blizu ako vam bilo što zatreba.« Krenuli su, no Kaspar je na trenutak zastao. Prostorija je utihnula i osjetila sam kao da me nešto zgrabilo za vrat. *Strah*. Gledala sam ravno pred sebe izbuljenih očiju. Nisam smjela biti sama. Vratit će se i dovršiti ono što je započeo.

»Kaspere«, šapnula sam. Okrenuo se. »Molim te, ostani.«

»Što?« rekao je, ukočivši se.

»Molim te, ostani. Ne želim biti sama.«

Sve je utihnulo. Čula sam kako se vrata zatvaraju i sklopila oči. Bila sam sigurna da me ostavio samu. Strah je još jednom obavio pandže oko mene. Nisam smjela biti sama. Pod je zaškripao. Zvuk koraka se jedva čuo na mekanom tepihu. Opet tišina. Polako sam otvorila jedno oko.

Stajao je tamo, nemarno naslonjen na krevet. Njegova tamna, skoro crna kosa mu je lijeno padala preko očiju — više nije bilo pramenova izbljedjelih od sunca, ljeto je polako uzmicalo ispred jeseni. Nedostatak svjetlosti je njegovu kožu učinio još sablasnijom, kao na samrti. Ili sam ja to sada bolje vidjela?

»Nisi otišao.« Podignula sam pogled prema njemu i lagano mi je kimnuo.

»Ti smatraš da nemam srca, a nije tako.«

Šutjela sam.

»Spasio si mi život.« Smrknula sam se. »Dvaput.« Pogledao je u pod. Ja sam pogledala u plahte.

»Da, jesam. Ali ako umreš... tvoj otac...«

Brzo sam kimnula. Stisnula sam usnice i pogledala u prozor. Čula sam ga kako se miče.

»Hvala ti. Da nisi došao, ne znam što bi mi učinio.«

Mahnulo je rukom kao da me želi ušutkati. »Zar se sjećaš baš svega?« užasnuto me upitao.

Turobno sam kimnula. »Svega, dok se nisam onesvjestila.« Oči su mi se zamaglile i trzaj gađenja mi je prošao tijelom kad sam se sjetila Iltinih riječi.

Kad si živa i osjećaš sram, Violet Lee, kad se osjećaš oskvrnuto, meni je tada mnogo zabavnije, znaš...

No Kaspar me spasio od takve sudbine — i to za dlaku. Kaspar me davno bio upozorio na njega.

Bila sam glupa, tako glupa što sam mu vjerovala; što sam mu dopustila da mi se približi. Kaspar je bio u pravu, trebala sam se držati podalje. No dopustila sam mu da pleše sa mnom. Sama sam napustila bal. Sama sam kriva.

Zarila sam lice u dlanove jer sam se sramila što me Kaspar gleda takvu, slomljenu i uništenu. *Trebam biti jaka. Trebam jednostavno prihvatiti to što se dogodilo.*

»Nemoj plakati«, tiho je rekao. Izenađeno sam podignula glavu. Oči su mu bile crne poput katrana i šake stisnute. Jednu ruku je obavio oko stupa ispod baldahina i skoro se tresao. Možda je gledao u mene, ali bila sam sigurna da me ne vidi.

»Umrijet će zbog onoga što ti je učinio. Razderat će ga, raščetvoriti i spaliti dok bude molio za milost koju neće dobiti.«

»Molim te, nemoj tako govoriti«, uzdahnula sam dok su mi se grozne slike vrtjele po glavi. Žuč mi se podignula u grlu i skoro sam povratila. Oči su mu ponovno postale zelene.

»Zašto? Zar ne želiš osvetu?«

Slegnula sam ramenima, a njegove riječi su pustile novu bujicu suza iz mojih očiju. Pokušavala sam zaustaviti jecaje stiskajući šake ispod plahti, a i opazila sam koliko je toplo u sobi te kako mi slojevi znoj i masti pokrivaju kožu. Krv i blato su možda nestali, no osjećala sam se nečisto, i to na način kojemu voda ne pomaže, no ipak sam željela pokušati.

»Bih li se ikako mogla otuširati?«

»Naravno. Možeš i leći u kadu, ako ti je to draže.« Oči su mu postale ružičaste. Kimnula sam. »Pozvat ću sluškinju da ti pomogne.«

»Nemoj ići«, navaljivala sam.

Kad je na trenutak zatvorio oči, morala sam mu pogledati kapke. Njegov iskrivljeni, zlobni osmijeh je i dalje poigravao na usnama, a to je rijedak prizor.

»Evo, sada pripremaju kupku u kupaonici nasuprot«, rekao je pokazujući palcem prema vratima.

»Hvala«, izmigoljila sam se iz plahti i vidjela u što sam odjevena — imala sam tek dugačku majicu na sebi.

»Donijet ću ti odjeću«, rekao je i nestao u ormaru. Vratio se nekoliko sekundi kasnije i dodao mi par tajica i dugački vuneni džemper, skupa sa svježim donjim rubljem.

»Trebaš se utopiti«, objasnio mi je gledajući u francuska vrata, ne u mene. Uzela sam odjeću, stavila je ispod ruke i sišla s kreveta, držeći se za stup. Osjećala sam se poput djeteta koje tek pokušava napraviti prvi korak — otišla sam u kupaonicu, jako posramljena zbog Kaspereve pretjerane pažnje.

»Hoćeš li moći sama? Bit ću u sobi, ako...«

Kimnula sam. Mirisna para me omamila čim sam ušla u kupaonicu, a otvaranjem vrata pustila sam mirise lavande u hodnik. Zrcalo je bilo zamagljeno, sve slavine su bile orošene vodom, baš kao i moja koža kad sam ostavila odjeću na najudaljenijem držaču. Posegnula sam za vratima i vidjela da je netko uzeo ključ. Brzo sam dograbila ručnik i omotala se njime. Nisam se usuđivala ni pogledati u vlastito tijelo. Borila sam se otpustiti čičak na potpori oko svog zgloba. Bio je snažan kao da je zalijepljen superljepilom.

Kad sam napokon oslobodila zglob, obrisala sam dio zrcala zadržavajući dah. Nisam se željela pogledati, ali morala sam.

Pustila sam ručnik da padne i oštro uzdahnula. Većina manjih ogrebotina i posjekotina je zarasla, kao i veće rane na mojoj desnoj strani. Na lijevoj se strani pet brazgotina svjetlucave, izmrcvarene kože spuštalo od grudi do trbuha. Dotaknula sam vrh jedne i trgnula se kad me zapeklo, zamijetivši da su rupe od ugriza na mom vratu jednako velike kao i jagodica mog palca. Sjela sam u kadu i pokrila se.

Njegovo lice, njegov smijeh i prodorni, glatki glas su mi ponovno ispunili glavu. Nanovo sam osjetila njegov dodir, čula njegovo duboko, isprekidano disanje te osjetila smrad truleži i krvi u njegovom dahu.

»Moja dužnost je pobrinuti se da umreš prije no što izvršiš svoju zadaću.«

Vratit će se i dokrajčiti me. Znam da hoće. Kako da nastavim živjeti s tom spoznajom?

Dok sam pomislila na to, pogled mi je privuklo nešto svjetlucavo na rubu kade. Britva.

»Razmisli, Violet. Čemu se možeš vratiti? Što ti je još ostalo?«

Opet sam se pokušala sjetiti silne krvi; sada mi se činila predragocjenom da bih je uzalud prolijevala. Nisam željela da mi je ispiju.

Vrata su se naglo otvorila i Kaspar je uletio unutra. Prošao je pored mene, a ja sam ustala onoliko brzo koliko su mi dopuštale ukočene noge i bolni trbuh, stiskajući ručnik oko sebe.

»Ne smiješ.« Zgrabio je britvicu. »Nikada više.« Okrenuo se, a zatim uzeo i drugu britvicu s obližnje police. »Nemoj ni pomisliti.« Otvorio je ormarić i skupio sve oštre predmete iz njega. Zatvorio je ormarić i okrenuo se prema meni. Tisuće različitih emocija su mu sjale u očima. Ljutito smo se gledali.

»Nisam ni namjeravala«, usprotivila sam se. Spustila sam se na rub kade i provjerila rade li moje mentalne barijere.

Promotrio me s podignutom obrvom. »Požuri i operi se. Neću više skidati pogled s tebe.« Zalupio je vrata za sobom i otišao.

»Dobro«, viknula sam za njim. Spustila sam ručnik i ušla u vodu. Bila je topla i koža me zažarila. Nevoljko sam zatvorila oči.

Ako on misli da će me glupo čudovište od Ilte Crimsona natjerati na nešto takvo, vara se. Barem ću samu sebe zavarati tim riječima.

Odmaknula sam mokru kosu s lica nakon što sam je oprala dva puta. Kožu sam oribala tri puta. Stopala su mi škripala po podu, no nisam se osjećala čisto.

Otvorila sam vrata uz zvuke nečijeg prebiranja po gitari. Kaspar je prestao svirati kad sam ušla, gledajući me s ruba mog kreveta. Krenula sam u ormar po par toplih čarapa.

»Bio sam ozbiljan kad sam rekao da neću skidati pogled s tebe«, viknuo je za mnom.

Srušila sam se na krevet i odmotala čarape. »Smiješ sjesti«, rekla sam vidjevši kako je poskočio i odmaknuo se. »Ne grizem«, rekla sam. Nasmijao se i sjeo s druge strane.

»Ne, ali ja grizem. Super su ti čarape«, rekao je gledajući jarko žuti par čarapa i nemarno prebirući po žicama.

»Čini se da si živnula. Većina ljudi bi se u tvojoj situaciji jednostavno slomila.«

»Ja nisam većina ljudi. Zašto bi mi to smetalo? Dogodilo se i ja tu više ništa ne mogu...« Utihnula sam, pitajući se zašto to njemu govorim.

Nastavio je prebirati po žicama. »Skrivanje nije uvijek najbolja opcija.«

»Ne skrivam ništa.« Samo me pogledao. »Što imam skrivati? Trebala sam te poslušati kad si mi rekao da on nije nimalo dobar, ali nisam. Sama sam kriva.«

Odložio je gitaru i pogledao me u oči — bilo je teško odmaknuti pogled od nečega takvoga.

»Ne govori to. Nisi u pravu i znaš da je tako.«

»Ma baš i jest tako. Zašto je tebi uopće stalo?«

»Ne želiš da budem zabrinut? Ako je takav slučaj, onda idem.« Sišao je s kreveta i krenuo prema vratima.

»Nisam to mislila. Molim te, nemoj ići!«

Zaustavio se i okrenuo prema meni. »Neću otići ako mi kažeš zašto se bojiš biti sama.«

Uzdahnula sam prtljajući nešto po čarapama i potajno želeći da malčice smanji vatru u kaminu jer sam se počela znojiti.

»Onda?«

»Jer će se vratiti«, promrmljala sam, osjećajući kako mi se obrazi žare, i to ne zbog vatre.

»Bio bi budala da to učini«, nasmijano je odgovorio. »Ne moraš se brinuti zbog toga. Ne bi uspio ni prijeći granicu. Vjeruj mi«, dodao je kad je vidio moje lice puno sumnje i nevjerice. *Ti nisi čuo što mi je rekao, pomislila sam. Ti ne znaš kako je on to izgovorio. On me najozbiljnije želi ubiti.*

»Prestani se smijati.« Bacila sam jastuk na njega. Uhvatio ga je i dobacio natrag. Pogodio me u prsa i malčice sam se trgnula kad se očešao o moje rane. Pogledala sam ih, baš kao i Kaspar.

»Zacijelit će.«

»Kad bi barem nestale.«

Smrknuo se i primio gitaru u ruke. »Ne izgledaju tako loše, da znaš.«

Podignula sam obrvu. »Izgledaju.«

»Ne izgledaju!«

»Izgledaju!«

»Ne izgledaju!«

»Makni cipele s mog kreveta!«

Tako je izgledao ostatak dana, sve dok se sunce nije počelo spuštati. Nepopustljivo, besmisleno, oštro nadmetanje riječima dok oboje nismo iskoristili sve dostupne odgovore iz rječnika sarkazma. Time smo samo pokrivali ono što se kuhalo ispod površine.

Nisam ni primijetila koliko je kasno sve dok Kaspar nije ugasio lampu iznad mog uzglavlja.

»Hoćeš li moći spavati?« upitao me.

Zijevnula sam. »Eto ti odgovora.«

Polako je kimnuo glavom, no tišinu je prekinulo nekakvo zujanje. Kaspar je ustao kao ošinut bičem i izvukao mobitel iz džepa. Pogledao je u zaslon i zatim opsovao.

»Što je?«

»Čuj, moram ići. Moram nešto obaviti.« Ustao je s kreveta i vratio mobitel u džep.

»Nemoj me ostaviti! Neću moći zaspati ako odeš«, preklinjala sam ga, susprežući suze. Tama se spuštala oko mene i prijetila mi iz svih kuteva sobe. Vani je vjetar režao i puhao među drvećem, a sledila sam se pomislivši na ono što se možda tamo krije.

Iznenadeno me pogledao. »Moram nešto obaviti. Obećajem ti da ću se vratiti što brže mogu, u redu?«

Požurio je van iz sobe. Osjećala sam se golo i nezaštićeno. Pojurila sam u ormar, stala iznad umivaonika, dograbila sapun i počela trljati lice te ga ispirati ledenom vodom.

dvadeset osmo poglavlje

Kaspar

Kaspere!«

»Charity.« Uzdahnuo sam kad sam je pronašao pored vrata svoje sobe, svečano odjevenu u neprikladnu, crnu koktel-haljinicu.

»Gdje si bio, dragi? Um ti je potpuno blokiran«, cviljela je grleći me oko struka. Osjetio sam kako mi se oči crvene od požude koja je pulsirala mojim tijelom. *Budi pristojan, prokletinjo!*

Zagrlila me oko vrata i usnicama mi dotaknula uho. »Isplanirala sam nešto jako posebno.« Spustila je ruke na moja prsa, a zatim na trbuh. »Nešto *jako* posebno...«

»Koliko posebno...«, zastenjao sam, prisiljavajući glas da ostane miran. Njezini prsti su se poigrali pasicom mojih traperica i dražili me dok nisam postao tvrd. *Barem pokušaj biti pristojan.* Zakvačila je prst oko ušice za remen i povukla me u sobu.

»Reći ću ti kad mi kažeš gdje si bio«, inzistirala je. Primio sam je oko struka i privukao k sebi. Oči su mi skliznule na njezine grudi, toliko velike da su skoro ispadale iz haljine.

»A da mi pokažeš...«, smijao sam se.

Što je s Violet? upitao je moj glas, no ignorirao sam ga, kao što to često činim.

Gurao sam je prema krevetu i nekako mi je uspjela svući majicu. Prelazila mi je rukama preko trbuha. Primio sam materijal njezine haljine, želeći je svući, no izmahnula se.

»Ne dok mi ne kažeš gdje si bio.«

Prešao sam razdaljinu koju je postigla i lagano je ugrizao za ušnu resicu, priznavajući poraz.

»Bio sam s Violet.« Prešao sam na njezin vrat, ignorirajući kiseli, pokvareni miris njezine krvi — možda je bio takav zbog ovakvog raspoloženja.

Odmah se odmaknula i ukočila. »Molim? Bio si s tim ljudskim smećem?«

Slegnuo sam ramenima. »Sad je dampir.« Ponovno sam je privukao k sebi, no opirala se.

»Zašto si bio s njom? Kako si mi to mogao učiniti«, vikala je, odmičući se s ubojitim pogledom koji mi je govorio da sam u gadnoj nevolji.

»Upravo je pretrpjela napad, Charity! Što sam trebao? Reći joj da odjebe?!« odgovorio sam, vidno zbunjen njezinom reakcijom.

»Ostao si s njom, umjesto da budeš sa mnom, svojom djevojkom?«

»Djevojkom«, ponovio sam, uzmičući.

»Da, tako se inače zove ženska osoba s kojom si u vezi!«

»Vezi«, uzdahnuo sam, ošamućeno gledajući oko sebe kao da će mi zidovi objasniti ovu situaciju.

Frustrirano je vikala, povlačeći se za izblajhane ekstenzije. »Kaspere, jesi li ti uopće provjerio svoj Facebook? Poslala sam ti zahtjev da budemo u vezi.«

»Ti imaš Facebook?«

Oči su joj se izbuljile i postale crne. Izgledala je kao da će skočiti na mene. *To bi bilo zabavno.*

»Imam, i prijateljica sam ti, što bi znao da ponekad pogledaš svoj profil! Samo pokušavaš sakriti da si me prevario s tom lažljivom ljudskom droljom koja je navodno bila napadnuta! Pa ako i jest tako, zaslužila je! Mrzim te!«

Stajao sam tamo skoro cijelu minutu, kao da sam odvojen od vlastitog tijela. Prije svega, mi nismo smjeli koristiti društvene mreže jer su preosobne. Kao drugo, nisam mogao pojmiti to što je rekla. »Povuci svoje riječi«, nastavio sam, primaknuvši joj se za korak bliže.

»Koje? Ono o drolji koja je to zaslužila ili da te mrzim?«

»To prvo. Uopće me nije briga mrziš li me ili ne!«

Mahnula je kosom. »Gotovo je s nama, Kaspere! Gotovo!« Namjestila je haljinu i izletjela iz sobe.

»Nikad nije ni postojalo«, doviknuo sam za njom. Nije mi odgovorila.

Nisam se mogao pomaknuti od nevjerice. *Upravo sam prekinuo s onom koja mi nije bila cura. Za to sigurno postoji nekakva nagrada.*

Odmahnulo sam glavom i dohvatio majicu s poda. *Kako nezgodno. Morat ću si pronaći neku novu zabavu.*

Vratio sam se u Violetinu sobu, sretan što je zaspala. Sjeo sam u naslonjač pored kreveta, smrknuo primijetivši da joj je odjeća vlažna. U školi sam naučio da se ljudi od toga prehlade. Pokušao sam je pokriti, no samo se trgnula u snu. Znao sam da misli na njega.

Kvragu, poslije me može mrziti.

Uvukao sam se u krevet pored nje, pazeći da joj ne smetam. Lice joj se odmah opustilo i omotala je noge oko mojih. Disanje joj je postalo pravilnije, a izraz lica mirniji.

Poljubio sam je u čelo. »Slatko sanjaj, Violet.«

dvadeset deveto poglavlje

Violet

Imaš tri sekunde da makneš ruku s mene i odmakneš se dva metra«, zastanjala sam kad se sunce probilo kroz zavjese.

»Dobro jutro i tebi«, smijao se Kaspar, dajući si itekako dovoljno vremena da ustane.

Tijelo mi je bilo ukočeno i boljelo me, baš kao što je Galen rekao. Zastanjala sam kad me Kaspar okrenuo na leđa.

»Idemo, moraš nešto pojesti. Liječnička naredba.«

»Ne želim jesti.« Zakotrljala sam se i zarila lice u jastuk. *Ne želim nikada otići iz ove sobe.*

»Ne možeš prestati jesti«, odvratio je, namješajući jastuke iza mene.

»Ma nemoj. I kad sam ti dopustila da spavaš u mom krevetu?«

Odlučio me zadirkivati. »Nisi baš jutarnja osoba? Ako želiš biti sama, dobro. Ja idem u kuhinju jer mi očajnički treba piće.«

»Ne želim jesti«, ponovila sam.

»To si već rekla«, čula sam kako dovikuje prije zatvaranja vrata. Htjela sam ostati u sobi, no vjetar je zvučao poput nečijeg daha na prozoru i praznina prostorije se opet počela spuštati nada mnom. Poskočila sam i odjurila u ormar. Umila sam se, oprala zube i htjela ih isprati vodicom. Taman sam si natočila jedan čep kad mi je ispao iz ruke prema tepihu. Činilo mi se kao da gledam usporenu snimku i uhvatila sam ga u zraku, ne prolivši ni jednu kap. Podignula sam obrvu. *To ranije zasigurno nisam mogla.*

Kad sam sišla, vidjela sam da je ulazna dvorana prazna i širom otvorena. Zastala sam i pojurila preko mramornog prostranstva što sam brže mogla, poput djeteta koje bježi od nekog zamišljenog čudovišta.

Primijetila sam da Kaspar ima društvo kad sam stigla u kuhinju — bio je to Fabian. Razgovarali su kad sam ušla i utihnuli čim su me opazili.

»Dobro jutro«, rekao je Fabian. Nisam odgovorila, samo sam stajala pored šanka i izbjegavala poglede. Jabuka se dokotrljala u mom smjeru i Kaspar je natočio vrelu vodu iz električnog lonca u šalicu, dodajući mi čaj nakon vočke. Pažljivo sam pijuckala vrelu tekućinu, osjećajući se kao da imam *déjà vu* svog prvog dana u Varnleyu i izvanrednih delicija njihove kuhinje. Uznemiravalo me što se sada Kaspar brinuo za moje ljudske potrebe, a kad sam tek došla, davala sam sve od sebe da ga ne moram sresti.

U ovom trenutku je Fabian bio trn u mojoj peti.

Gledao me kako jedem. Zurila sam u pločice na podu. Kaspar je opustošio hladnjak, trpajući pola pakiranja šunke u usta i ispirući je krvlju ravno iz boce.

»Jesi li dobro?« upitao me Fabian. Kimnula sam, iako je moj turbni izraz lica govorio da nisam.

»Dovoljno dobro da bi razgovarala?«

»O čemu? Možemo razgovarati o mnogo stvari, pa ti odaberi. O siru, kredi, čokoladi. Činjenici da me netko napao. Da sam zarobljenik. Da je ova situacija sasvim usrana«, odgovorila sam ledenim glasom.

»O mojim osjećajima.«

»Pa, kako si ti danas? Sretan? Neraspoložen? Sigurno si bolje nego ja, to ti jamčim.«

»Ozbiljno te pitam, Violet.«

Kaspar nas je začuđeno pogledao sa svog mjesta pored hladnjaka, ali nije ništa rekao.

Duboko sam udahnula. »Čuj Fabiane, ne osjećam jednako prema tebi kao ti prema meni. Ne mogu, ne pored Lyle. Žao mi je zbog toga, jer si ti super tip, pogotovo za vampira. Ali nemoj gubiti vrijeme na mene, nego si nađi neku zgodnu vampiricu koja nije posve različita od tebe. Na primjer, to je Lyla. Ovo nije moj svijet. Ne bi funkcioniralo.« Pokušavala sam biti što diplomatskija, naglašavajući Lyline osjećaje, no iznutra sam vrištala, pitajući se zašto je baš danas morao govoriti o tome. *Zar nije mogao pričekati još koji dan?*

»Ali shvati, Vi. Nećeš se iz ovoga izvuci kao ljudsko biće. Zar zbilja misliš da te otac može izvuci? Misliš da ćeš samo tako otići?« dovršio je, ljutito me gledajući kako zapanjeno zurim u njega.

»Možda sada nije baš pravo vrijeme za takav razgovor«, pokušao je Kaspar, naslanjajući se na šank.

»Odjebi, Kaspere«, odrezao je Fabian.

Ovaj je samo zazviždao s rukama u zraku. »Hej, ne pucaj u pomagača.«

»Ti ćeš biti ta zgodna vampirica, Vi. Bolja od Lyle. Možda ne tako brzo, ali jednog dana sigurno. Znaš da ne možeš ovako potratiti život. Zar ne shvaćaš? Ovo je samo igra čekanja. Svi čekamo da posustaneš. Ja ću čekati, sviđalo se to tebi ili ne.«

Osjećala sam se kao da me netko ošamario. Kaspar je stisnuo zube, primivši se rukom za lice, dok je Fabian ubrzano disao.

»Zovem se Violet, a ne Vi.« Ostavila sam napola ispijeni čaj i odjurila iz kuhinje. *Meni ovo ne treba. Ne moram to trpjeti.* No on je krenuo za mnom, a čim sam stala na tepih dnevne sobe, primio me za ruku i okrenuo prema sebi.

»Ako meni uskrađuješ ljubav, onda mi barem reci jednu stvar«, zahtijevao je tonom kakvoga do sada nisam čula. *Prezrivo.* »Ne bi je uskratila Kasparu, zar ne?«

Smrknula sam se. »Bih, a i jesam!«

»Ne vjerujem ti«, promrmljao je. »Čekat ću te. Hoću.«

Nisam ga poslušala do kraja. Pojurila sam uza stube i zastala prije no što sam se bacila u svoju sobu. Shvatila sam ovu glupost. Prozori moje sobe su bili zaključani; ne bi nikako mogao ući. Pronašla sam čisti par čarapa i promijenila one koje sam imala na sebi. Zaronila sam u krevet i zarila lice u svježe promijenjene plahte. Uživala sam u potpunoj tami iza svojih kapaka, znajući da će se suze javiti za nekoliko trenutaka.

Mogao je pričekati. Nije mi to sada morao spomenuti. Zar ne zna da imam dovoljno briga? Zar Ilda nije dovoljan?

Osjećala sam se osramoćeno i prljavo čak i od njegovog imena. Kao da me obilježio svojim rukama, noktima i očnjacima — ostavio me da izgorim i nestanem.

Ne možeš nestati, rekao mi je glas. *Jača si od toga.*

»Pomakni se, Djevojčice. Zauzela si cijeli krevet.«

Bila sam spremna skočiti kad sam čula taj glas, no smirila sam se shativši da je to Kaspar. Nisam se pomaknula. Čula sam cvilež opruga na krevetu — to je on legao.

»Ponaša se kao kuja jer nije naviknut da ga odbijaju ljudske djevojke.«

»Ja sam dampir, zar si zaboravio«, rekla sam, a plahte su mi prigušile glas.

»Da, velika razlika.«

Okrenula sam se na leđa i sjela uz jastuke. *Neću posustati. Neka čekaju koliko žele.* Ali nisam mogla pogledati Kaspara s tim mislima. Možda sam se bojala da će se ta odlučnost pokazati na mome licu. Možda sam se bojala da ću pasti u nemilost — a sada mi je trebala samo milost.

Uzdahnula sam. »Postoji li mnogo dampira?«

Kimnuo je. »Možda tisuću. Samo mali dio cijele vampirske populacije. Većinom su lovci ili koljači.«

»U čemu je razlika?«

»U položaju. Koljači su sposobniji od lovaca, ali iskreno rečeno, svi su oni truli gadovi. Ne bih želio diskriminirati.« Oči su mu pocrnjele, što me iznenadilo. Pustila sam da mi glava padne na koljena, zadubila sam se u vlastite misli, pokušavajući potisnuti sliku Trafalgar Squarea koja mi se javila u glavi. *Znam da ti ne bi želio diskriminirati.*

trideseto poglavlje

Violet

Kaspar se nije vratio cijeli dan, pa sam na kraju pretpostavila da je otišao u lov. Fabian mi se nije približavao, a svi ostali su me ostavili na miru. To nisam nikako htjela — izgubila sam jedinog vampira kojeg sam mogla nazvati prijateljem.

Kad se pojavilo danje svjetlo, prazna soba više nije bila tako prijeteća, a možda mi se čak i sviđalo biti sama. No sljedeće minute sam već sjedila na prozorskoj dasci i nadala se da ću vidjeti kako netko izlazi iz okrilja šume.

Zašto mi se život okrenuo naglavce? Trebala bih krenuti na fakultet, a ne sjediti zarobljena kod stvorenja koja ne bi trebala postojati.

A tek Ilta. Što je ono rekao? Da moram umrijeti? Da me zapravo spašava?

Povrh svega toga, Fabianove riječi nikako nisu htjele izići iz mog pretrpanog i prezaokupljenog uma.

»Zar doista misliš da možeš otići? Želiš li uopće otići?«

Trebala bih ispucati odgovor na to kao iz topa, ali nisam, i to mi je smetalo. *Ne znam*, pomislila sam i prisilila oči da se zatvore i čekaju san. *Zaista ne znam.*

Još uvijek sam spavala, no ipak sam bila svjesna svog okruženja, slušajući pod kako škripi. Čula sam zvuk struganja metala o metal, a zube sam stisnula čak i u snu. Zavjese su zašuškale, kao na vjetru koji puše kroz otvorena vrata. Sat je nastavio otkucavati i čula sam prašinu kako se skuplja po pokućstvu. Činilo se da je postalo još mračnije, kao da je netko navukao zavjese oko mog usnulog tijela. Čula sam i kako se nešto utiskuje u madrac, ali nisam otvorila oči. Osjetila sam tuđu hladnu kožu na svojoj, no nisam se pomakla, niti sam pomislila na vrisak.

Tek tada sam osjetila njegovu težinu, njegov ledeni dah i gorući pogled na sebi. Osjetila sam svaki djelić isklesanog savršenstva na sebi što se utiskuje u moje tijelo uz želju i požudu, te potrebu i žeđ koja kola njegovim venama.

Kad sam napokon otvorila oči, prvo što sam vidjela bio je najudaljeniji prozor, skoro jednako visok kao i ja, te inače dobro zaključan. No sada je bio širom otvoren i puštao je prohladan vjetar u sobu. Tek tada sam otvorila usta i zavrištala.

Zarežao je i poklopio mi usta rukom. Pokušala sam ga ugristi za prste, no brzo me svladao.

»Lijepo se igraju«, rugao mi se, privijajući se sve više uz mene. Vidjela sam odsjaj nečega poremećenoga i požudnoga u njegovim krvavim, crvenim očima. Raskolačila sam pogled i utihnula. Bila sam užasnuta.

»Ma hajde, Djevojčice. Samo kapljicu krvi. Tako sam gladan. Uživat ćeš.«

Otimala sam se i lamatala dok je ležao prostrt po meni, snažno pribijajući zdjelicu o moj trbuh.

»Kaspare, skini se s mene«, siktala sam kad je odmaknuo ruku. Promatrao me, očiju potpuno obuzetih željom za krvlju, a skoro sam mogla namirisati kako mu grlo gori od žeđi.

»Ako vrisneš, kunem ti se da ću te ubiti, pa ti predlažem da šutiš«, promrmljao je, gledajući me u oči i pažljivo oblikujući svaku riječ.

Smrknula sam se. »A što je sa Zaštitom?« Malčice je posustao, a oči kao da su mu se zamaglile.

»Daj mi svoj pristanak.«

Trepnula sam. Skoro je pokajnički izgovorio te riječi.

»Zašto ti ne valja krv od donatora?«

Sad je on trepnuo. »Nije jednako ukusna kao tvoja krv«, polako je ustvrdio, kao da je to očigledno. Oči su mu sve brže gubile boju i na kraju je smaragdnu potpuno zamijenila grimizna. No i dalje sam osjetila miris spaljenog mesa. Bio je doista žedan.

»Molim te«, dahtao je.

Bio je očajan, preklinjao me poput izglednjelog djeteta. Zatvorila sam oči i šapnula mu riječ koji nikako nisam smjela.

»Možeš.«

Oči su mu istog trena zasjale crvenom bojom i napela sam se pod njegovom težinom. Nasmijao se, ali ne na onaj okrutni dosadašnji način, nego kao da se istinski zabavlja. Prešao je pogledom preko potkošulje i kratkih hlača u koje sam se presvukla i lukavo se nasmiješio.

»Dopusti mi da ti pomognem uživati u ovome.«

Polako, jako polako je cijelom težinom legao na mene i zastenjala sam, osjetivši kako mi se prsa stišću. Opet se nasmijao i malčice pomaknuo. Potražio je moju ruku slijepljenu uz kuk. Gladio me po prstima, a zatim povukao jedan prst uz moju ruku. Drhtala sam pod njegovim dodirima i koža mi se ježila.

Ne bih smjela uživati u ovome. Prije nekoliko dana sam skoro izgubila svu krv. Trebala bih bježati od njegovog dodira. Trebala bih se plašiti. Ali nisam pobjegla i nisam se plašila. On me spasio. Sada bih ja možda mogla spasiti njega.

Rukom mi je prešao preko ključnih kostiju i vrhova ožiljaka. Tad sam se trgnula, no stavio mi je ruku iza leđa i privukao me k sebi. Zabila mi se u kralježnicu i to me boljelo, no nije se obazirao. Bio je zaokupljen venom na mome vratu i pomno je pratio njezin ritam.

Spustio je glavu i ukočila sam se, čekajući nalet boli koji se nije dogodio. Osjetila sam tek mekane usnice kako mi ljube vrat.

»Što to radiš?« promucala sam.

»Samo se opusti i uživaj«, prošaptao mi je u vrat. Trnci su mi plesali po koži i suspregnula sam dah.

»Kasparu ne bi to uskratila, zar ne?«

Umjesto toga sam uzdahnula u sebi i polako se opustila. On je ostavljao lagane poljupce po mome vratu, uz moju ključnu kost, pa sve do srebrnastih ožiljaka, kad je zastao i disao po mojoj koži prije no što je jezikom dotaknuo udubljenja. Trgnula sam se jer me pošakljao. Nasmijao se i spustio usnice na moju vilicu. Njegova tamna kosa mi je pala preko usana i nježno sam ju otpuhnula.

Naglo se vratio mome vratu i ukočila sam se, sigurna da će ovoga puta ugristi. No opet me ljubio, trljajući mi kožu zubima. Ovi poljupci su bili dublji i brži, drhtala sam pod njegovom težinom.

»Znam da želiš stenjati, Djevojčice«, preo mi je u vrat, a po njegovom arogantnom tonu sam shvatila da mi se smije. »Hajde...«

»Doprijet ću do tebe, Violet Lee...«

Trljao me po bokovima. Navlažila sam usnice dok su njegove neprestano prelazile preko moga vrata. Cviljela sam pod njim, boreći se i posustajući.

»Predaj se«, šapnuo je, dodirujući mi uho usnama. I jesam. Maleni zvuk stenjanja mi se oteo iz usta i uhvatila sam samu sebe kako se privijam uz njega, želeći ga dotaknuti svakim dijelom svoga tijela. Pritisnuo me još jače uz madrac, opet sam zastenjala. Ponovno se samozadovoljno nasmijao u moj vrat.

Povukao me na noge i pribio uza zid tako da su mi se drvene grede zabile u leđa, baš kao i prvog jutra. »Manje ćeš krvariti ako stojiš«, objasnio mi je. »Samo se opusti«, šapnuo je, no ja sam se opet ukočila — uplašili su me njegovi očajnici. Uzdahnio je. »Manje će boljeti ako se opustiš.«

Obavio je jednu ruku oko moga struka i pritisnuo dlan u udubljenje na mojim leđima, privlačeći me k sebi. Drugom rukom je maknuo kosu s moga ramena i otkrio голу kožu. Uplašeno sam mu se približila.

Nagnuo je moju glavu u stranu, približio mi se primičući glavu uzdrhtaloj veni na mom vratu. Uvukla sam se u sebe kad su mu se usnice razdvojile.

Spustio je usta na moj vrat i osjetila sam kako udiše miris moje kože. Polizao je mjesto gdje je namjeravao ugristi. Malčice je razdvojio usnice i nježno me poljubio. Iskrica zadovoljstva se upalila u meni i uštkala moje misli. Tijelo mi je samo palo u njegovo naručje. Rastopila se sva moja odlučnost.

Čim je osjetio da sam se opustila, zario je zube duboko u moje meso. Krv je potekla iz rane i prolila se po meni.

Otvorila sam usta da vrisnem, no izišao je samo prigušeni vapaj. Njegova ruka mi je poklopila usta i zatomila svaki zvuk. Osjetila sam kako pije, kao plitko diše, kako mu oči sjaje crvenim sjajem, i kapljicu krvi kako mu se spušta niz bradu. Odmaknula sam se prema zidu, no brzo me privukao natrag k sebi.

»Nemoj vrištati«, naredio mi je, spuštajući glavu. Ustuknula sam.

»Boli me«, cviljela sam kroz njegove prste, tresući se. Pogled mu se smekšao, na moje veliko iznenađenje, no nije posustao, opet je zario očajnike u mene. Dok je sisao, vilica mi se stiskala sve jače i jače. Pokušavala sam ignorirati odvrtni zvuk ispijanja. Osjećala sam se kao na krvnim pretragama koje ne idu kako treba.

Pomisao na ono što mi se događa donijela je vrtoglavicu, i nekoliko sekundi kasnije sam se onesvijestila te pala na njegovo rame. Odmah se povukao i otvorila sam oči kad me uhvatio.

»Pazi malo«, rekao je, uspravljujući me. Osjetila sam kako stajem na noge u sendviču između zida i njegovog hladnog tijela.

»Jesi li dobro?« pitao je uz iskrenu zabrinutost u glasu. Drhtavo sam kimnula glavom. »Mislim da sam se napio«, nasmijao se, kao da pokušava razvedriti atmosferu. Opet sam kimnula nakon nekoliko škripavih udaha. Sada sam jasno vidjela i glava mi više nije pulsirala. Osjećala sam čudno treperenje tamo gdje me ugrizao i napipala sam kožu.

Na mjestu gdje su trebale biti dvije velike ubodne rane, nalazili su se tek mali procjepi u koži koji su već zarastali.

»Kako je to moguće?« upitala sam, ali on se samo nagnuo nad mene i šapnuo mi: »Vampiri su fantastični, Djevojčice. Sve je moguće.«

»Ali...«

»To se dogodi uvijek kada uzimamo krv. Inače biste iskrvarili. Zar nisi ranije primijetila?«

Odmahnula sam glavom. »Ali kad me on ugrizao, kako sam onda izgubila toliko krvi?«

»Zato što je sve popio«, izravno mi je odgovorio i odmaknuo pogled. Ja sam zurila u pod.

Krv se osušila na mojoj koži. Prsa i vrat su mi bili puni mrlja. Pokušala sam ih obrisati, no Kaspar me spriječio.

»Dopusti meni.« Spustio je glavu ispod moga vrata i jezikom prešao preko ruba moje potkošulje. Polako se uspinjao prema mome vratu, ližući i uživajući u svakoj kapi. Ponovno me počeo gladiti po trbuhu i kuku.

»Prokleta si dobar«, dahtala sam, zapravo ne želeći da me čuje.

»Znam«, nasmijao se, spuštajući usnice sve niže i niže, do trenutka kad mi nije skoro svukao potkošulju i ostavio me samo u grudnjaku. Sledila sam se.

»Kaspare.« Ignorirao me. »Kaspare!« Odgurnula sam ga slobodnom rukom, dajući sve od sebe da ne briznem u plač. Zbunjeno me pogledao.

»Što je?«

»Nemoj mi to raditi«, mucala sam susprežući suze.

»Zašto?«

Njegova glupost i neshvaćanje kao da su aktivirali nešto u meni i suze su potekle. Upirala sam prstima u svoje ožiljke, razderana između ljutnje i povrijeđenosti, a nadalje ustrašena. »Prije tjedan dana sam zamalo bila silovana. Hajde, pogodi zašto!« vikala sam na njega.

»Maloprije si bila dobro«, zbunjeno je prokomentirao.

Odmahivala sam glavom u nevjerici. »Skoro sam umrla! Znam da je svemu kriva moja vlastita glupost i da sam te trebala poslušati. Znam da sam budala, ali sve ovo mi je zbilja previše! Sad je i Fabian poludio i jebeno se bojim! Bojim se za sebe, za svoju obitelj, za cijeli ljudski rod, i za tebe! Za tvoju obitelj! Ne želim da moj otac nekoga ozlijedi! Ne želim rat!«

Slomila sam se i zajecala, više nisam mogla govoriti. On je samo nijemo stajao i gledao u mene kao da sam neko opasno stvorenje kojemu treba pristupiti s najvećim mogućim oprezom.

»A ti mi čak ne možeš ništa reći«, nastavila sam između jecaja. »Ti glupi, arogantni, užogljani vampirski prinče kamenog srca!« Tukla sam šakama u njegova prsa pokušavajući ga ozlijediti, ali bezuspješno. Htjela sam ga odgurnuti od sebe, no zatim me privukao u čvrsti zagrljaj.

»Tako mi je žao«, mrmljao je. »Užasno mi je žao.« Jednom me rukom čvrsto obgrlio oko leđa, a drugom me milovao po kosi dok sam neobuzdano plakala u njegova prsa.

Nakon jako mnogo vremena sam se odmaknula, suze su se osušile, a jecaji utihnuli.

»Oprosti«, promrmljala sam gledajući u pod, sva posramljena. Rušenje ispred Kaspara mi je postalo navika koju nisam namjeravala održavati. Samo je slegnuo ramenima, kao da mu svake večeri neka cura jeca u naručju.

»Ashton će pronaći Iltu i njega se više nećeš morati bojati, ne brini. Ostatak ćeš morati srediti sama.«

»Hvala ti na pomoći«, sarkastično sam promrmljala.

Nasmijao se i primaknuo bliže. »Ali moraš priznati, napalila si se maloprije.« Naslonio je čelo na moje i na njegovom presavršenom licu je zasjao onaj samozadovoljni osmijeh.

»Nisam se uopće napalila«, odgovorila sam u znak obrane i lupila ga šakom u trbuh. Nije se ni pomaknuo.

Lažeš, dahnuo je moj glas i primijetila sam podmukao ton, kao da zbilja lažem.

Kaspar se odjednom odmaknuo odlijepivši svoje hladno čelo od moga. Usnice su mu se izvile u poluosmijeh, otkrivajući vrške svjetlucavih očnjaka. »Zavest ću te jednog dana, Violet Lee«, izustio je uz lagani uzdah.

Zatvorila sam oči smijući se. »Samo sanjaj, mali prinče.«

»Maštarije i snovi su jedno te isto.«

Otvorila sam oči i vidjela da gleda u mene, a usnice su mu bile tek centimetar ili dva udaljene od mojih. Privio se uz mene, disanje nam se uskladilo i upirao se rukama o zid.

Odjednom se odmaknuo od mene, pokazujući glavom prema vratima. »Netko dolazi.«

Zatim se okrenuo opet k meni. Srce mi je lupalo kao ludo. Izraz lica mu je oslikavao mješavinu razočaranja i zabrinutosti. Samo na trenutak — nije moglo potrajati više od sekunde, ali bilo je tamo i vidjela sam.

Obavio me rukama oko struka i bacio na krevet; začuđujuće elegantno sam pala na mekane plahte. Zastao je i još jednom me pogledao. Poznavala sam ga dovoljno da bih pročitala značenje tog pogleda: *nikad nikome ne pričaj*.

Trepnula sam i nestao je.

Čula sam korake praćene škripanjem kako se približavaju mojim vratima i uspaničila sam se. Pogledala sam u otvoreni prozor i lelujave zavjese na vjetru. Vrata su se otvorila i ugledala sam Fabiana. Ponovno sam pogledala prozor. Bio je zatvoren.

Smrknula sam se, no vratila sam normalnost u lice čim je Fabian sjeo na rub kreveta.

»Jesi li dobro? Čuo sam nekakvu buku.«

»Dobro sam. Kakvu buku?«

»Razgovor. Zapravo, preklinjanje. Nemaš valjda opet onakve snove? I zašto nisi u krevetu?«

»U krevetu? Da, eto... valjda sam imala noćnu moru«, premoreno sam rekla, nadajući se da će

povjerovati brzopletoj isprici.

»Jesi li opet sanjala onog vampira?« Odmahnula sam glavom. »Nisi dobro, zar ne? Nimalo. Prestrašena si.«

»Jesam«, promucala sam, posežući rukama prema licu. Obrazi su mi bili topli, a dlanovi malčice znojni.

»Želiš li razgovarati?« nježno je upitao i preplavila me krivnja što sam mu lagala. »Dobro sam, zbilja«, odgovorila sam malo prkosnije no što sam htjela. Sumnjičavo me pogledao, ali nije inzistirao. Neko vrijeme smo šutjeli, a ja sam samo željela da ode jer sam se bojala da će shvatiti tko je maločas uzrokovao ono *preklinjanje*.

Nakon nekoliko minuta je progovorio. »Gle, Violet. Želim ti se ispričati zbog onoga što sam danas rekao. Bilo je doista zlobno. Znam da sada prolaziš kroz pravi pakao i ne želim te više uznemiravati. Bio sam doista sebičan.«

Odmahnulo je glavom i srce mi se topilo dok sam gledala iskreno kajanje u njegovim očima. »I znam da bi odbila Kaspara ako bi on ikada pokušao nešto tražiti od tebe, bio to seks ili krv. Znam kako si dovoljno jaka i da te neće zavesti, tako da ti se ispričavam zbog toga.«

Mrvicu sam otvorila usta i malčice se odmaknula od njega. Pogledala sam u prozor i nastavila promatrati nekoliko trenutaka.

»Violet?«

Okrenula sam se Fabianu i shvatila da zuri u mene. Pogledala sam u plahte poput okrivljenika. *Ne mogu mu dopustiti da se ispričava zbog nečega što nije istina, što se prije nekoliko trenutaka pokazalo kao neistina.*

A što si ti, prokleta svetica mučenica, zasiktao je moj glas. Izopačeni ton je i dalje bio prisutan.

»Fabiane, ne moraš se ispričavati. Bio si ljutit, a svi ponekad kažemo i napravimo gluposti.«

Ja doista jesam to znala činiti.

»O tome se i radi. Bio sam ljutit zbog toga što ti ne osjećaš ništa prema meni. To nije u redu. Ali molim te, reci mi da još uvijek možemo biti prijatelji!«

Malčice sam se izgubila i ostala bez teksta. Kimnula sam i izmucala neki potvrđan odgovor.

Jurnuo je na mene i čvrsto me zagrlio svojim mišićavim rukama.

Zašto se jednostavno ne može zaljubiti u Lylu, očajno sam mislila u sebi. Zašto je dopustio da se ovo dogodi?

Jer nitko nema kontrolu nad svojim strastima, ogorčeno će moj glas.

Umukni, pomislila sam. Bježi iz moje glave! Ostavi me na miru! Mentalno sam vrištala i čvrsto zatvorila oči da opet ne počnem plakati.

Nikad te neću ostaviti, Violet, tu sam za cijelu vječnost. Ja sam dio tebe.

Fabian se odmaknuo gledajući u moje lice, no ja sam spustila pogled kad je moj glas utonuo u ništavilo.

»I meni je žao, Fabiane«, uzdahnula sam.

»Zbog čega?« iznenađeno je upitao.

»Ne bi razumio.« Odmahnula sam glavom, a on je položio ruku na moj obraz. Njegove oči su me proždirale, pa sam sramežljivo popravila kosu tako da mi pada po vratu i sakrije nezarasle rane koje mi je Kaspar ostavio.

»Violet...«

Zadržala sam dah gledajući u njegove oči. Brzinom munje su mijenjale sve boje u spektru, a svaka je sjajila nevjerojatnom jasnoćom.

»Violet, žao mi je, ali ne mogu si više pomoći. Ubija me. Jednog dana ćeš možda shvatiti, ako postaneš poput nas, i molim te da mi oprostiš.«

»Što da ti oprostim?«

Primaknuo se bliže, ne skidajući ruku s mog obraza.

»Ovo.«

Usnice su mu se spojile s mojima i srce mi je stalo. Doslovno stalo. Smrznula sam se na trenutak, jer nisam znala što da radim. Nježno je prelazio usnicama preko mojih, preklinjući za bilo kakav odgovor.

Itekako sam odgovorila. Doživjela sam erupciju fantastičnih osjećaja koji su mi zaposjeli i srce i dušu. Krv mi je pumpala venama i naelektrizirala tijelo.

Poljubila sam mnoge dečke, pa čak i muškarce. Ali nijedan se nije mogao usporediti s *ovim*. Ljubav... ljubav jednostavno ne pokriva ono što sam osjetila u tom trenutku.

Atlantski ocean nije dovoljno dubok ta dočara osjećaj utapanja u mom trbuhu. Sreća je previše raznobojna da bi se uopće približila onome što sam osjetila u tom trenutku. Depresiju je nadvladala krivnja koja se tada survala niz moja prsa.

Najstrašnije od svega je bilo to da sam htjela još.

Njegov jezik mi je milovao usnice i tražio dopuštenje koje sam rado dala. Ušao je u moja usta, prelazio preko mojih zubi i povukao se kad sam ja učinila isto — preklinjala sam da me pusti u svoja usta, prelazila jezikom preko njegovih oštih očnjaka koji su mi grebli usnice. Primaknuo se bliže i pribio me na uzglavlje, opkoračivši moje ispružene noge. Maknuo mi je kosu s ramena i zapleo ruke u zamršene pramenove.

Nekoliko minuta kasnije smo se razdvojili, oboje znojni i zadihani. Prsa su mi se nadimala kao nakon

školske utrke i čekala sam da mi um sustigne srce — te da mi srce sustigne osjećaje.

Tek tada sam zapravo shvatila što sam napravila.

Maknuo je ruku s mog obraza, a zatim bojažljivo uhvatio moju ruku. Otela sam ju iz njegovog stiska i pogledala ga u oči.

»Violet?«

»Trebao bi otići«, hladno sam odgovorila, ostavivši samo neprijateljstvo u svom glasu. Njegovo lice, puno neke okrutne nade, naglo se obeshrabrilo i oči su mu postale čeličnosive.

»Vi. Ja...«

»Idi.«

Kimnuo je i bez riječi ispetljao tijelo iz mojega. Prije no što je otišao, dobacio mi je još jedan pogled. Jedan jadni, očajnički, ožalošćeni pogled, a zatim je tiho zatvorio vrata. Srce mi se stisnulo i oči su me pekle od suza. Disanje mi je postalo pliće i ljutnja je jačala skupa sa sramom i rastućim osjećajem beznada — moja ramena su odjednom zbilja osjetila težinu svih događaja.

Ali ne i beznada. Sama sam kriva za sve.

Željela sam vikati na obojicu, i Kaspara i Fabiana, jer su me iskoristili. Još više sam željela vratiti vrijeme i spriječiti samu sebe. S tom mišlju sam se bacila u ormar i počela ispirati vrele dlanove hladnom vodom.

Ipak, nisu me iskoristili. Bila sam voljna. Željela sam to. Još uvijek želim. Željela sam to nakon svega što mi se dogodilo. Ali što — ili koga — sam željela više?

trideset i prvo poglavlje

Kaspar

Povjetarac mi je mrsio kosu dok sam stajao naslonjen na kamenu ogradu balkona. *Nisam to smio učiniti. Bilo je glupo... nesmotreno... iracionalno.*

Skoro sam se nasmijao kad sam shvatio da zvučim poput svog oca. Možda su se lekcije isplatile. No priznanje da sam prvoklasni idiot ne poništava ono što sam učinio.

Podignuti kutevi mojih usnica su opet pali i uzdahnuo sam. Bilo bi mnogo lakše da sam je ubio na Trafalgar Squareu — mnogo lakše — ali nekako se nisam kajao zbog svoje odluke.

Još uvijek ne znam zašto sam tako postupio one večeri. Protokol nalaže da je ubijem, ispijem joj svu krv i ostavim ostatke na nekom neupadljivom mjestu. Tako je bilo i s lovcima. Nismo trebali ostaviti nikakav trag, a opet smo to učinili. *Ja sam to učinio.*

Uzdahnuo sam, frustriran samim sobom. Otac je bio i više nego bijesan kad je saznao. Toliko bijesan da je šestorici nas izdao šestomjesečnu zabranu izlazaka iz Varnleya. Naravno, prekršio sam to pravilo tisuću puta, ali on nikada neće saznati.

Zašto sam je poštedio onog dana? Možda zbog njezine blijede kože pod svjetlošću ulične rasvjete, jer je bila poput naše dok je tamo sjedila, zapanjena kad sam joj se okrenuo. Možda zbog njezinog primamljivog mirisa kojeg mi je donio vjetar mijenjajući smjer. Možda zbog njezinih ljubičastih očiju, tako neobične boje za ljudskog stvora, očiju koje su se izbezumile pri pogledu na pokolj kojeg smo uzrokovali. Možda zbog njezinog stava. Čak i kad je stajala licem u lice sa smrću, uspjela je održati sarkazam. Možda zbog pomisli da imam svoje privatno ljudsko biće za igru i hranu.

Čak sam se i ja morao diviti njezinoj snazi. Izdržala je sve ovo; imala je britku jezičinu čak i nakon Iltinog zločina, mogla se suočiti s Fabianom i ostati čvrsto na nogama. No uznemirilo me ono što sam maločas iskusio. Dobio sam naznaku nečega ne tako snažnog.

Obavio sam dlan oko ograde, stenjući kad su tamni oblaci prigušili svjetlost mjeseca. Kiša je počela padati, isprva polako, a zatim sve upornije i jače.

Uzdahnuo sam i vratio se unutra, ali ne prije no što sam pogledao u Violetin prozor. Znao sam da je Fabian kod nje.

Tiho sam zatvorio vrata, zaključao ih i navukao zavjese. Krenuo sam prema krevetu i uzeo komad papira iz ladice pored kreveta.

Nisam mnogo držao do sentimentalne vrijednosti predmeta, ali taj komad teškog, suzama umrljanog pergamenta mi je značio više nego sva besmrtnost ovog svijeta.

Sjeo sam na krevet zaštićen budnim pogledom smaragdnh očiju moje majke i čeličnih, sivih očiju moga oca, te sam tiho pročitao prvi redak pisma. Njihova slika je bdjela sa zida iznad kamina stalno me podsjećajući na neko veselije doba.

»Moj dragi, voljeni sine Kaspare...«

Nisam okrenuo stranicu. Nisam mogao.

trideset drugo poglavlje

Violet

Vampiri nisu nježni i umiljati stvorovi. Promjena im ne leži najbolje, kao ni prilagodba ili prihvaćanje drugih. Njihova ljubav nije ono što bismo mi ljudi nazvali tim imenom, i požuda ih izjeda na način koji mi nikada ne bismo razumjeli. Ne stare poput nas, nego poput kamenja: postupno ih pregazi vrijeme, počnu odumirati, ali tako sporo da se to jedva primijeti. No na kraju svega, kamen je oduvijek i zauvijek prisutan, baš kao i oni.

Pronašla sam taj odlomak u jednoj knjizi u knjižnici. Radilo se o priručniku za samopomoć namijenjenom da pomogne ljudima koji bi se našli u vampirskom svijetu — postojanje tog priručnika dalo mi je prvi razlog za smijeh nakon onoga s Iltom.

Ja nikad neću postati takva. Ja sam dampir, samo sjena onoga što vampiri mogu, i nadala sam se da ću tako ostati zauvijek.

Jesi li ti danas postala jebeni pjesnik? upitao me glas, rugajući se. Ignorirala sam ga.

Pedeset četiri dana sam provela u Varnleyu. Skoro dva mjeseca. Prošla sam kroz prazni dnevni boravak i krenula u kuhinju. Zadržala sam na propuhu. *Već se osjeti zima*, pomislila sam.

Zastala sam kad sam čula nagovještaj nečijeg pokreta u daljini.

»Trebala bi bolje paziti na svoje misli, Violet.«

Glas je bio nježan i mekan, ali ipak prijeteći. *Ženski?*

Manijakalno sam pogledala oko sebe tražeći izvor glasa. Podignula sam obrambeni mehanizam i usredotočila se isključivo na hladnoću u hodniku.

»Iza tebe, Violet.«

Okrenula sam se. Ništa. »Tko si ti, dovraga?« vikala sam, a disanje mi je postalo nepravilno i hrapavo.

»Znam što se dogodilo između tebe i Fabiana, ljudska droljice!«

Netko mi je zabio glavu u zid i vrisnula sam. Vid me napustio i ošamućeno sam treptala. Kad mi se razbistrilo, uspjela sam se usredotočiti na lice ispred sebe.

»Koji vrag...«, dahtala sam. »Lyla?!«

Pribila me uza zid, a oči su joj sjale zeleno poput žada uz primjese odvratne grimizne boje, dok su joj se zjenice grčile.

»Poljubila si ga, kujo prokleta! Znaš da mi se sviđa i opet si to učinila! Što nije u redu s tobom?«

Nijemo sam stajala ispred nje i tad se probudila ljutnja. »Ja nisam kuja! I prije nego se zapitaš što nije u redu sa mnom, možda bi mogla pogledati sebe.«

Stisnula me još jače i zarila nokte u moje nadlaktice. »Ne poričeš! Zašto si to učinila?« Ljutito me pogledala i zgrčila nos. »Gadi mi se to što bilo koja ljudska cura može upasti ovamo, malo plakati i dobiti sve što poželi!«

»Misliš da se radi o tome? Dopusti onda da ti nešto kažem.« Imitirala sam njezin izraz lica. »Ja nikada ne bih ni dotaknula nekoga kao što si ti. Možda bi trebala počiti i upitati Fabiana što se dogodilo, jer ja nisam ništa započela!« Nasmiješila sam joj se i pokušala se izmaknuti. Nije mi palo na pamet da je Lyla možda doista ljuta i da bi joj ljutnja mogla uzrokovati žeđ za krvlju. Nisam mogla povjerovati da bi me Lyla ozlijedila.

»Lažljivice! Sve je u tvojim sjećanjima. Uživala si, zar ne? Vjerojatno nikad nisi iskusila bolji poljubac, ali nećeš dobiti više nijedan. Drži se podalje od Fabiana, ili...«

Podignula sam obrvu. »Ili što?«

Dotaknula mi je obraz prstom. Njezini tamnopurpurni nokti su bili naoštreni i čvrsti, dovoljno jaki da probiju kožu. Polako mi je noktom prešla preko obraza i probila ga, ostavivši krvavu ogrebotinu iza sebe. Oblizala je prst.

»Slatko. Ne znam, mogla bih svima reći da se jedan od moje braće sinoć lijepo proveo s tobom. Sigurna sam kako bi im bilo drago da saznaju ovo — jedna mala Violet se oporavila.«

Zinula sam. »Ne bi to učinila.«

Slegnula je ramenima. »Neću ako se budeš držala podalje od Fabiana, droljo.« Slatko mi se nasmiješila, zatim se okrenula na peti i nestala, ostavivši me bez teksta.

Ucjenjuje me!

Vidjela sam što ljubomora može učiniti ljudima, no Lyla mi nikada nije djelovala poput takve osobe.

Nemam izbora.

Obrisala sam krv s obraza i nekoliko puta duboko udahнула da se smirim. Sabranost je najbitnija. Polako sam krenula u smjeru iz kojeg mi se činilo da sam došla, još uvijek duboko dišući. Molila sam se i nadala da ogrebotina nije previše vidljiva i sramežljivo sam kosom pokrila lice — nitko u kuhinji nije ništa rekao, no Kaspareve oči su cijelo vrijeme bile na mom obrazu.

»Molim te, igranj sa mnom«, preklinjala me Thyme, obgrlivši moja koljena. Pokušala sam ju otresti sa

sebe, cijelo vrijeme gledajući u vrata. »Violet«, cviljela je. »Lijepo te molim, hajde, igray se!«

»Thyme«, odgovorila sam dok me ona povlačila za ruku. Sjedila sam na dnu stepenica i odbijala se pomaknuti. »Već sam ti rekla kako mi se ne igra, jesi li čula?« Izvukla sam ruku iz njezinog začuđujuće snažnog stiska i usnice su joj zadrhtale. Ovog puta mi nije bilo žao. Imala sam previše svojih briga.

Thyme me zadužila da joj pomognem pronaći dadilje — nismo pronašle nijednu — i morala sam pristati na čuvanje dok drugi prisustvuju sastanku Vijeća. Ulazna dvorana je bila prazna, nije bilo ni batlera koji inače paze na vrata — većina ih je bila na sastanku i pazila na prisutne. No nisam se brinula zbog toga.

Brinulo me ono što Lyla zna. Ako zna za Fabiana, kako onda neće znati za mog oca?

»Vrištat ću ako se nećeš igrati, Violet.«

»Gle, Thyme, hoćeš li me pustiti ako te ponesem na leđima?«

Jedva je dočekala i zaskvičala od zadovoljstva. Uzdahnula sam i podignula je na leđa. Veselo je zavrištala kad sam se okrenula i skoro me zadavila tanašnim ručicama. Nakon nekog vremena sam zastala jer mi se vrtjelo. Zrak je postao mnogo hladniji, i pitala sam se je li sastanak Vijeća završio.

Prostorija se prestala ljuljati i tihi smijeh mi je ispunio uši. Prepoznala sam taj izlomljeni hihot.

Polako sam se okrenula i spustila Thyme na tlo. Dvostruka ulazna vrata su bila širom otvorena i tri prilike su stajale u polumraku. Jedna je nosila okrvavljeno tijelo beživotne žrtve, čiji su olabavljeni udovi bili izvrnuti na vrlo bolne načine.

Pogledala sam u muškarca koji je stajao u sredini. Vjetar mu je povijao tamni grimizni plašt. Njegov manijakalni smijeh je odjekivao prostorijom dok se Thyme skrivala iza mene.

»Ti jednostavno odbijaš umrijeti, je li, Violet Lee?«

Otvorila sam usta i vrisnula.

trideset treće poglavlje

Kaspar

Ali Vaše Veličanstvo, što namjeravate učiniti s ostatkom obitelji Crimson? Zar im doista namjeravate dopustiti pristup dvoru nakon što ih je sin onako osramotio?«

»Valerian Crimson je praktički razbaštiniio svog sina i stoga im s vremenom namjeravam dopustiti da dođu.«

Stisnuo sam šaku ispod stola. »Mislim da to nije tako dobra ideja. Violet stalno govori da će se Ilta Crimson vratiti po nju. Užasnuta je. Gotovo pa ne smije ostati sama.«

Začulo se mrmljanje kad su čuli te vijesti, i druga šaka mi se stisnula na komentare kojima su jedni druge uvjeravali da Ilta Crimson to nikada ne bi učinio. *Ali oni nisu vidjeli Djevojčicu. Što god da joj je rekao, mislio je ozbiljno.*

Ashton je pročistio grlo i ustao da se obrati Vijeću, iako su mnogi članovi bili odsutni zbog priprema za *Ad Infinitum*, godišnju proslavu bića tame. Charity je bila jedna od njih i bilo mi je drago zbog toga. »Djevojka se ne treba bojati. Osobno sam pretražio cijeli Kent, mnogo dalje od granica Varnleya. Jedan sam od mnogih koji su to učinili, i postavili smo patrole duž cijele Transilvanije ukoliko se on odluči vratiti u Rumunjsku. Ilta Crimson je napustio zemlju, u to sam siguran.« Naklonio se i sjeo.

Progovorio sam. »Nije da se ne slažem s tobom, Ashtone, ali samo pomisli na poruku koju bismo poslali Violet ako dopustimo ocu njezinog napadača da se vrati na dvor. Sam si rekao kako želiš da se svojevoljno promijeni, ali ovime nam baš ne olakšavaš tu zadaću.«

Čula su se potvrdna mrmljanja, pogotovo od mlađih vampira za koje sam znao da će bolje razumjeti Violetine stavove nego stariji članovi Vijeća.

Otac me probadao pogledom. *Bolje je držati neprijatelje na oku*, rekao mi je mislima. *Slažem se sa sumnjama gospođice Lee. Vjerujem da je Ilta imao neki skriveni motiv iza svojih postupaka.*

»Odluka je donesena. Nema razloga da djevojka dođe u ikakav doticaj s njim«, glasno je objavio. Njegov gromki glas je svima dao do znanja da je gotovo s tom temom. »Nadalje, Michael Lee nikada ne smije saznati što se dogodilo na proslavi Jesenske ravnodnevnice. Nimalo ne sumnjam da bi mu premijer tada dopustio da ostvari sve svoje naume. Vijesti su se već proširile, usprkos naredbi šutnje, i mogu vas samo upozoriti da pazite što govorite, pogotovo pored onih koji suosjećaju s koljačima.«

»Ali što je s gospođicom Lee? Pokazuje li znakove popuštanja?« direktno je upitao Lamair. Zatvorio sam usta i naslonio se, sakrivajući se sve dublje u sjenu, sretan što sam odabrao mjesto u kutu. *Dopustila mi je da uzmem krv od nje. Koleba se. Ali je li to zbog nje ili zbog onoga što joj je Ilta učinio?*

»Kaspere, poprilično si tih. Zar nemaš ništa za reći?« značajno će Eaglen, gledajući u mene. Njegov neprirodno pristojni osmijeh mi je odao da opet nešto smjera. *Nebesa znaju što. Ali zašto ja uvijek moram sudjelovati?*

»Nemam što reći.«

»Jesi li siguran? Ti si mnogo bliskiji s gospođicom Lee nego itko od nas prisutnih.«

Mahnulo je rukom oko sebe i slijedio sam njegov pokret. Vidio sam Fabiana na suprotnoj strani prostorije, stisnutih šaka, vidno iznerviranog Eaglenovim lažnim navodom.

Uzdahnuo sam, znajući da Eaglen neće popustiti dok nešto ne kažem. »Ne bih rekao da nas mrzi. Mislim da prema nama osjeća neko zamjerljivo povjerenje.« Prekrižio sam noge i položio lijevi članak na desno koljeno, naslonivši se dublje u tamu.

»Ali, misliš li da bi nam se jednog dana poželjela pridružiti?«

Pomno sam ga pogledao. »Ne mogu ti to reći, Eaglene. Nemam mogućnost proricanja budućnosti«, zarežao sam ogolivši desni, sav napet i bijesan sve do trenutka kad mi je užasan vrisak presjekao ljutnju.

Prvo sam zastao, a zatim jurnuo naprijed oborivši stolac i leteći van iz sobe. Fabian mi je bio za petama. Ostavili smo šokirana lica vijećnika iza sebe.

Grozne misli su mi prelijetale um. Violet je bila skoro sama. *Zar je moguće?*

trideset četvrto poglavlje

Violet

Pogledi su nam se ukrstili na trenutak i vrisak je pobjegao s mojih suhih usnica. Pogledala sam u mrtvu ženu u naručju jednog od njegovih suučesnika, koji je manijakalno zurio u Thyme, iskesivši svoje okrvavljene očnjake. Nepomično je gledala u ženu, a ja sam kroz krv i rasute iznutrice uspjela nazrijeti crno-bijelu odoru s pregačom i čipkastim obrubima.

»Dadiljo Eve«, cviljela je Thyme raskolačivši oči iz čijih su se smaragdnh prostranstava slijevale neobuzdane suze.

»Oh, Bože«, uzdahnula sam, tek tada primijetivši ženino lice. Vrat joj je bio proboden i krv se slijevala niz njezinu porculansku kožu i bijelu odjeću. Pokoja kap joj je niz prste beživotno pala na pod. Osjetila sam kako mi se žuč podiže u želucu i teško sam progutala.

Gurnula sam Thyme iza sebe, pokušavajući je sakriti od groze ispred nas.

»Kanibali«, siktala sam na priliku u sjeni zalazećeg sunca.

Nasmijao se još jače. »Reci to svom slatkom malom spasitelju.« Kimnuo je iza mene i pogledala sam preko ramena, nastojeći i dalje očima pratiti Iltu. Kaspar je stajao u kutu prostorije, a ostali članovi Vijeća su nahrupili za njim. Tresao se, šake su mu pomodrijele od stiskanja i ljutnje koja je njegove oči bojala crnom bojom. Netko mu je položio snažnu ruku na rame, i vidjela sam kako mu Ashton ne dozvoljava da se miče. Pomagao mu je još jedan vampir kojeg nisam prepoznala.

»Iltu Zech Valerian Crimson, drugi sine lorda Valeriana Crimsona, gospodara Vlaške, ovim putem te optužujem za napad i pokušaj silovanja ljudskog bića pod Zaštitom Kralja i Krune, a čeka te osuda na smrtnu kaznu. Time si se odrekao svih ustavnih prava jednog vampira, po svim zakonima i sporazumima bića tame. Nadalje, zadržavam pravo da protjeram tvoju obitelj s kraljevskog dvora«, objavio je kralj prijeteći i slavodobitno, polako se krećući prema meni i Thyme. Šestorica vampira su ga slijedila, oprezno gledajući trojicu pred sobom.

Iltu je zakoračio naprijed. »Vladimire. Smijem li te tako zvati sada kad sam lišen svih svojih prava? Mislim da je pošteno.« Rugao se svima. »Zar doista očekuješ da ću šutjeti? Ne bih šutio niti da upravo vučem svoj posljednji dah.« Značajno me odmjerio od glave do pete, zadržavajući se na ožiljcima koje mi je tako rado ostavio. Uzdahnulo je. »Kakva je samo šteta da ovako lijepa stvarčica — jednog dana će možda čak biti i prekrasna — bude uništena, zar ne?«

Uništena.

»Umrijet ćeš zbog onoga što si joj napravio«, rekao je Kaspar iza mene.

»Znam da hoću, Kaspere. Zato sam zaključio da — ako već moram umrijeti zbog tako jadnog stvorenja — barem dovršim ono zbog čega sam došao.«

Nisam stigla ni vrisnuti, a već je jurnuo na mene razjapljenih usta, gledajući isključivo moj vrat. Osjetila sam da je netko zgrabio i Thyme.

Bol nije došla. Dvije prilike su se bjesomučno kotrljale na prašnjavom tlu kolnog prilaza. Iltu i Kaspar su jedan drugome jurišali na vratove manijakalno se boreći za prevlast, a ona druga dvojica su dahtala pod Fabianom i Cainom. Njihova veličina nije značila ništa u usporedbi s brzinom mladih vampira. Dadiljin leš je ležao odbačen postrance, zaboravljen i okrvavljen.

Nisam mogla gledati kako krv teče iz srca Iltinih pomagača. Lica su im bila izobličena u grimase vječne boli. Našla sam se među dvadeset krvožednih stvorenja crvenih očiju. Svi su polako oblizivali usnice i nisu prestajali gledati u masakr pred nama. Nekoliko ih je željno udahnuo truli miris u zraku, režući i pljujući od osjećaja prženja i boli u grlu, no nekako su se obuzdavali.

Došao je trenutak kad je Kaspar zario zube u Iltin vrat i pregrizao ga na pola. Vrištala sam dok je parao žile Iltinog leša, a jedno po jedno čudoviše se survalo na unakaženo truplo.

Netko mu je noktom rasporio utrobu, i svi su prionuli na sisanje krvi iz izmrcvarenih organa i iznutrica. Zatvorila sam usta pokušavajući suspregnuti povraćanje.

Thyme je jurnula naprijed, ali sam je zgrabila za ruku i odmahнула glavom. No kad se okrenula prema meni, u njezinim sićušnim ustima su se pokazali očnjaci maleni poput trnja. Mirisala je zrak oko sebe i povlačila me za ruku pokušavajući se pridržiti grotesknoj gozbi ispred nas. Naprasito se okrenula i ugrizla me za dlan. Zajaukala sam i povukla ruku k sebi, trljajući dva malena uboda. Izletjela je van, a haljinica se povijala za njom i plela se oko njenih gležnjeva. Stala je ispred mrtvog tijela svoje dadilje.

Dugo je samo gledala u leš, dok ga nije primila za ruku i približila je usnicama kao da se želi oprostiti poljupcem. No umjesto toga je zarila svoje malene očnjake u dadiljino meso i ispijala krv iz njezinog zgloba, poput bebe koja siše mlijeko.

Više se nisam mogla kontrolirati i slomila sam se. Povraćala sam žuč, boljelo me grlo i oči su me pekle od novonastalih suza.

Htjela sam da Ilta umre, ali ne ovako.

Utroba mi se stisnula posljednji put, i oprezno sam obrisala usta — još uvijek mi se povraćalo, ali trbuh mi je bio prazan.

Podignula sam pogled i vidjela Kaspara kako odbacuje ono što je nekada bio Ilta. Ostao je samo kostur s izgrizanim mesom, a neželjene iznutrice su ležale u lokvi tamne krvi. Prsa dvaju pomoćnika su bila rastrgana, a dadiljno tijelo lišeno organa koji su sadržavali plemenitu i jako cijenjenu vampirsku krv.

»Nikada nisi zaslužio da se zoveš vampirom, Crimsone.«

Iltine kosti su bile razbacane po okrvavljenom šljunku kolnog prilaza. Gledala sam kroz dvokrilna vrata zdanja kojeg su zvali Varnley, paralizirana i užasnuta prizorom Kaspara koji se uspravio u razderanoj i okrvavljenoj košulji, a na svojim rukama je nosio krv vampira koje je upravo optužio da ne zaslužuju to ime.

Pogledi su nam se susreli kad je sklanjao krvavi pramen kose sa čela. Ubrzano je disao, prsa su mu se nadimala i spuštala, no nije prolio ni kap znoja. Dim se povijao u tankim crnim nitima dok su ostali vampiri palili ostatke četiriju leševa.

Jedna jedina kap krvi mu je kapnula s očnjaka i zanjihala sam se na nestabilnim nogama. Zatreptala sam i posljednje što sam vidjela bilo je Kasparevo zabrinuto lice. Pala sam na pod u lokvu vlastite bljuvotine. Svijest mi je odlutala daleko od ovog prizora i podsjetila me na stvarnu prirodu stvorenja zvanog vampir.

»Prestanite! Prestanite!«

Vampiri nisu nježni i umiljati stvorovi. Promjena im ne leži najbolje, kao ni prilagodba ili prihvaćanje drugih. Njihova ljubav nije ono što bismo mi ljudi nazvali tim imenom, i požuda ih izjeda na način koji mi nikada ne bismo razumjeli. Ne stare poput nas, nego poput kamenja: postupno ih pregazi vrijeme, počnu odumirati, ali tako sporo da se to jedva primijeti. No na kraju svega, kamen je oduvijek i zauvijek prisutan, baš kao i oni.

»Ne približavajte mi se.«

Svojim riječima sam prekinula tišinu, a nekoliko pari očiju se zagledalo u mene. Skutрила sam se na prozorskoj dasci. Osjećala sam se kao na policijskom saslušanju — a ja nisam zločinac u ovoj priči.

»Zašto se ponašaš ovako?«

Glasno sam izdahnula te ispustila nešto između smijanja i uzdaha. »Šokirala sam se kad sam vas vidjela. Nemojte me krivo shvatiti, sjećam se Trafalgar Squarea... samo nisam očekivala da ste kadri učiniti takvo nešto nekome svome. I nimalo vas nije briga... to mi je neprirodno.«

»Pijemo krv vlastite vrste, Violet. Ilta je zaslužio sve što je dobio. Priznajem da smo se razuzdali. Zapravo ne znam što se dogodilo.« Fabian je pogledao brata i sestru Varnove iza sebe. Oboje su me gledali s prekrivenim rukama, skeptičnih očiju. Krenuo je prema meni, no susrela sam Lylin hladni pogled i na trenutak prestala disati.

Pored Lyle je stajao Kaspar i gledao nas sav blažen u svom neznanju.

Fabian je još jednom zakoračio prema meni i zatvorila sam oči te okrenula glavu da ga ne vidim, a susprezala sam užarene suze. »Rekla sam da mi ne prilaziš, Fabiane.«

Zastao je, znala sam to po toplini zraka oko sebe. Duboko sam udahnula. »Ne prilazi. Dalje od mene.«

»Molim?«

»Samo me poslušaj.«

Zarila sam glavu u ruke i odbijala pogledati. Čula sam komešanje, a zatim tišinu. Pažljivo sam podignula glavu i pogledala kroz zavjesu od kose. Lyla je utješno stavila ruku na Fabianovo rame i nešto mu šapnula u uho. Vješto je zamaskirala lice lažnom zabrinutošću i razočarano kimala glavom u mom smjeru dok ga je vodila van iz sobe. No kad je prošla pored kreveta dobacila mi je pogled s najmanjim, jedva vidljivim samozadovoljnim osmijehom na licu. Brzo sam spustila glavu jer nisam željela da me ulovi. Vrata su se zatvorila i lažna ravnodušnost koju sam održavala otkad sam se prije sat vremena probudila iz nesvijesti je samo nestala. Pala sam na koljena i sklupčala se na hladnoj prozorskoj dasci.

»Zašto...«, šapnula sam u tišinu.

»Zašto? Ti reci meni.«

Poskočila sam od iznenađenja. Kaspar je stajao ležerno naslonjen na zid, ruku preklopljenih na prsima, pokrivajući otkopčani dio košulje. Ljutnja mu je sjala na licu, no nije se odražavala u njegovim očima.

»Nisi se ni najmanje uplašila kad smo se survali na Iltu.«

Smrknula sam se i odmahнула glavom.

»Gadilo ti se, to je sve«, nastavio je. »Tvoje gađenje je samo dio razloga zašto ne daš Fabianu da ti se približi, zar ne?«

Sledila sam se, osjetivši da gazim po tankom ledu. »Ne.«

Uzdahnuo je. »Ne znam zašto mi toliko voliš lagati, Djevojčice?« Nije maknuo ruke s prsa, samo je trgnuo glavom da otjera neposlušni pramen sa čela.

Trebalo mi je malo vremena da shvatim kako bih trebala odgovoriti, i izustila sam mnogo manje gorljivo no što sam htjela: »Ne lažem.«

Treptala sam i već se nalazio ispred mene, držeći me za kosu tako da otkrije moj lijevi obraz. Pokušala

sam se okrenuti, no stavio mi je drugu ruku iza glave. Polako je prešao preko ogrebotine na mom obrazu, koja je već bila skoro zarasla.

»Kako onda objašnjavaš ovo?«

»Samo ogrebotina.«

Spustio je obrve i namrštio se. Opet mi je nagnuo glavu i osjetila sam kako mi se vrat nateže i pucketa.

»Hoćeš li mi reći kako si zadobila tu ogrebotinu, ili se moram poslužiti drugim metodama?«

Stisnula sam usnice i pogledala u pod. Nisu mi se sviđale te druge metode, no nisam mu namjeravala reći za Fabianov poljubac niti Lylinu prijetnju.

Lagano me dotaknuo prstom po usnicama. Trgnula sam se od hladnoće njegove kože i nevjerojatne mekoće njegovog dodira.

»Dakle, druge metode?«

»Zašto je to tebi uopće toliko bitno?« planula sam, primaknuvši se uz vlažni prozor, što dalje od njega.

Pogledao je u strop. »Da vidimo. Možda zato jer se pitam zašto se moja sestra, moj najbolji prijatelj otkad sam se rodio i moja zarobljenica ponašaju jako čudno.«

Polako mi je prišao i pritisnuo dva prsta na moju sljepoočnicu, isprva nježno, a zatim sve jače. Zatvorio je oči, a ja sam svoje raskolačila kad sam shvatila što je naumio.

Brzo sam podignula mamutske barijere oko svojih misli, pokušavajući sakriti što više. Usredotočila sam se na hladnoću orošenog prozora, na zvuk vjetra kako udara u okna, te na njegovo stabilno disanje dok ruši moju obranu. Koncentrirala sam se na njegov bolni izraz lica i usredotočeno čelo; na njegovu tamnu, poluotkopčanu košulju i glatka prsa koja se naziru ispod nje.

Zveket, zveket.

Tijek misli mi se prekinuo kad mi je snažna, probadajuća bol jurnula u glavu, gora nego najbolnija migrena. Noge su mi oslabjele i rukama sam se očajnički grabila za glavu dok se bol survala u ništavilo. Kasparevi prsti su se odlijepili od moje sljepoočnice i prezrivo me pogledao.

»Privatnost je nešto što sam ti podario, a ne nešto što imaš sama po sebi, Djevojčice. Znam da sam vraški zgodan, ne moraš zuriti.«

Ljutito sam ga pogledala. »Ali ne možeš mi ući u glavu, zar ne?«

Spustio se na moju razinu. »Mogu.« Ovoga puta me nije dotaknuo niti zatvorio oči. Bol se opet javila i brzo nestala. Sledila sam se i nisam se mogla kretati jer mi je sva energija otišla u trud da svog oca i svoje noćne more zaključam duboko u kutije i ne pustim ih van.

Ostatak sam žrtvovala i slike su mi se pojavljivale pred očima: učenje plesa, bal, Ilta, Kaspar koji mi pije krv, Fabian...

»Poljubili ste se.«

Zurila sam u tepih. Nisam ga htjela pogledati u oči. Podignuo mi je bradu i naposljetku sam morala to napraviti.

»Poljubili ste se«, ponovio je. Odalo me nešto u mom izrazu lica koje je on zgađeno pustio. »Glupačo mala.«

Nisam se više imala obraza braniti, samo sam gledala u pod.

»Lyla je sada ljubomorna i prijeti da će me otkriti?«

Zabrinuto sam grizla usnice umjesto odgovora. »Ako otac sazna...«, promrmljao je sebi u bradu i ushodao se po sobi. Naposljetku je krenuo van.

»Kamo ćeš?«

Okrenuo se i pogledao me raskolačenim, optuživačkim pogledom. »Idem srediti situaciju! Ja ću razgovarati s Lylom, a Fabian je tvoja briga.« Napustio je sobu i ostavio me na prozorskoj dasci. Nisam znala što da mislim.

trideset peto poglavlje

Kaspar

Vrata su se bučno zatvorila za mnom i odvojila me od budalastog djeteta na prozorskoj dasci. Naslonio sam se na zid i nekoliko puta duboko udahnuo.

Poljubila je Fabiana.

Osjetio sam kako mi se oči crne i pitao se zašto. To tek malo više komplicira stvari, ali zašto bi bilo toliko loše? *Zašto sam tako ljut?*

Odmahnuo sam glavom i otjerao te misli daleko od sebe. Imao sam važnijeg posla. Dok sam išao niz hodnik, čuo sam razgovor u Lylinoj sobi i prepoznao glas jedne od njezinih prijateljica. Taman sam htio pokucati, kad je Lyla progovorila. Zastao sam s rukom u zraku, itekako zaintrigiran.

»Samo želim znati što ona ima, a ja nemam«, Lylin podignuti glas se pronio kroz vrata s neskrivenom ljutnjom i frustracijom. »Hoću reći, imam izgled, novac, status! Kako netko samo tako može promijeniti mišljenje? Obljetao je oko mene, koliko, dvadeset godina? Onda dođe mala Gospođica Živa, sa svojim lupajućim srcem i sva nježna, a on odmah poludi: *Oh, Violet, smijem li spavati s tobom? Daj da te ševim, ljubim, vodim na bal*«, rugala se sva živčana i povrijeđena.

Njezina prijateljica je uzdahnula. »Sigurna sam kako bi te pozvao da nisi već obećala nekome drugome.«

»Ma daj, Cathy. Namjeravao je pitati nju. Čula sam ga kako razgovara s Declanom.«

Tišina. Činilo mi se da mogu čuti zupčanike kako se okreću u njezinoj glavi, i čak mi je bilo žao sestre. Kad Lyla nešto naumi, ništa je neće odvratiti od toga.

»Ne znaš to. Uvjerena sam da mu se zapravo sviđaš ti. Ona zbilja nema ništa u usporedbi s tobom!«

»A rumeni obrazi? Neodoljiva krv? Ranjivost? Ljudskost?« Glas joj je postajao sve viši i čuo sam pretjerano uzdisanje, a nakon toga nešto poput lupanja o stol.

»Misliš li da bih trebala urediti nokte crvenom ili crnom za *Ad Infinitum*?« nastavila je Cathy, potpuno suprotno očaju moje sestre.

»Ma, što dovraga vide u njoj? Ja sam mnogo ljepša i znam se ponašati u pristojnom društvu!«

»Možda bih samo trebala napraviti klasičnu francusku manikuru. Što ti misliš?«

Nastala je pauza u bezumnom brbljanju.

»Crni nokti. A Kaspar je živi kurac od brata. Zašto je on nasljednik? To sam se uvijek pitala. Ja bih bila mnogo bolja u tome!«

Volio bih da pokušaš.

»Jer tradicija kaže da samo četvrto i sedmo dijete mogu biti obiteljski nasljednici«, objasnila je Cathy.

»Ti si treće dijete. Čak i ja to znam, a pala sam povijest vampira.«

Lyla je uzdahnula. »Nisam mislila ozbiljno, Cath. Naravno da znam zašto je on nasljednik. Zar nisi prošla na kraju?«

»Tata je podmitio ravnatelj. Kao da bih ja ikad prošla«, podsmjehnula se kao da ju vlastita glupost jako zabavlja.

»Kako hoćeš. Ali zar ne misliš da je Kaspar prava muška kurva?«

Njezina prijateljica je zastala. »Meni je to nekako seksi.«

Podignuo sam obrvu i jedva suspregnuo smijeh kad su se zvukovi gađenja pronijeli hodnikom.

»Bljak! Govoriš o mom malom bratu!«

»Svejedno. Nego, mislila sam odjenuti malu crnu haljinu na bal. Što ti misliš?«

»Cathy! Stalno ti govorim da se okaniš kratkih haljina! Loše ti stoje na bokovima. *Empire* kroj je mnogo bolji za tebe. Kad si posljednji put imala takvu haljinu, Felix je sasvim poludio!«

»Lyla, poludio je jer je bio pijan k'o majka zemlja. A vjerojatno i napušen.«

»Mislim da mu se sviđaš.«

Trebao bih porazgovarati s Felixom. Nisam mogao podnijeti više. Primio sam kvaku i bez kucanja ušao u sobu. Obje djevojke su se odmah okrenule i Cathy mi se naklonila.

»Hej, Kaspare«, rekla je rolajući jezikom, što je vjerojatno trebalo biti zavodljivo.

»Catherine«, kimnuo sam joj.

»Što se dogodilo s pravilom o kucanju, Kaspare? Kako znaš da nisam gola ili nešto...«, izvalila je Lyla s rukama na bokovima.

»Lyla, sestra si mi. Trčala si gola po kući do svoje dvjestote godine«, odgovorio sam, i jako me zabavljalo to što su njene oči postale ružičaste od srama.

»Ne laži, nisam! Zašto si uopće došao? Za razliku od tebe, imam posla!«

»Zar nisi zauzeta cviljenjem i žaljenjem na druge ljude?« uzvratio sam podignute obrve.

»Tako mi brže prođe vrijeme.«

Nisam došao razgovarati o njezinoj nepouzdanosti i dvoličnosti, pa sam prešao na stvar. »Lyla, moram razgovarati s tobom. Nasamo.« Namjerno sam se okrenuo Cathy, koja se zbunila, skupila stvari i otišla, no prije toga se namjerno očešala o mene.

»Bok, Kaspare.«

Ukočio sam se. »Catherine.«

»Gukni više! Nemam cijeli dan!«

»Prestani biti ljubomorna i posesivna krava od sestre. Preboli Fabiana, nemoj me uplitati u svoje spletke i okani se Violet.«

Okrenula se i pogledala me očima punim otrova. »Što si rekao?«

»Da ti pojasnim. Prestani biti takva kujetina.«

»Znam što si rekao, idiote. Samo želim znati zašto si to rekao!« Vikala je i pjenila se. Podignuo sam obrvu. *Neće valjda izigravati nevinušce?*

»Prijetila si Violet. Ako se približi Fabianu, reći ćeš ocu da sam uzeo krv od nje, i tako poniziti i nju i mene...«

»Uzeo si krv s njezinim dopuštenjem.«

»Dakle, priznaješ? Priznaješ da si nam prijetila?«

»Ne.«

»Ali kako si onda mogla znati da sam uzeo krv s njezinim dopuštenjem? Nitko nije znao osim mene i Violet. Ona ti ne bi rekla, a ne bih ni ja. Stoga te molim da mi kažeš, mudra starija sestro, kako si mogla znati?«

Nije mi odgovorila. Sakrila se u ormar, počela uzimati komade odjeće s vješalica i šutke ih kombinirati.

»Pročitala si joj misli«, rekao sam prekidajući ju. »Najvjerojatnije kad je bila uzbuđena i kad su joj štitovi popustili; saznala si za poljubac, a usput i za ono što sam ja učinio te odlučila da ćeš zadržati Fabiana za sebe, usprkos tomu što on ne osjeća isto kao ti. Da i ne spominjem kako si ogrebala Violet.«

Zinula je, no kad sam zastao da udahnem, već je ponovno govorila.

»Dobro. Jesam. I što sad? Što ti tu možeš? Čak i ti znaš da je to za Fabianovo dobro. Ne može joj se približiti; previše su različiti. Vampir i čovjek ne mogu zajedno.«

»Različiti su. Ali to ne znači da je veza između vampira i ljudskog bića nemoguća. Pogledaj Marie-Claire i Johna«, odgovorio sam, naslonivši se na stup njezinog kreveta dok se ona bavila pospremanjem pisaćeg stola, što inače nikada ne bi radila.

»John će se ionako pretvoriti za nekoliko tjedana.« Okrenula se i uputila mi jedan od svojih najprezrivijih pogleda. Slegnuo sam ramenima.

»Ali proveo je čitave četiri godine njihove veze kao čovjek, a to mora nešto značiti.«

»Kaspare, umukni. Veza između Fabiana i Violet nikada ne bi uspjela, to svi znaju. A kad se on probudi i shvati da je gubio vrijeme s...«

Prekinuo sam ju. »Ti ćeš biti tu da ga utješiš.«

»Točno. Ako ga Violet bude ignorirala, shvatit će još brže, i ja ću ga prije dobiti.«

Ne mogu vjerovati da sam u srodstvu s ovim stvorenjem.

»I to ćeš učiniti čak i po cijenu Violetinog zdravog razuma?«

Frknula je redajući svoje bočice parfema po visini. »Okani se melodrame. Bit će ona dobro.«

»Lyla, ona treba Fabiana kao što treba zrak. On je jedino što ju sprječava da ne poludi u ovom mjestu. Samo daj, uzmi si Fabiana. Ali ako joj ga otmeš, tko će je onda nagovoriti da se pretvori? Riskiraš cijelo kraljevstvo. Zapamti to.«

Na trenutak se sledila, no brzo se uspravila i pogledala u mene.

»Ti to kažeš. Kaspar James Vladimir Eztli Varn.« Mrzio sam kad me zove punim imenom. »A kakav si ti? Jesi li primijetio kako ti sve riskiraš? Ti si nasljednik, a doveo si je ovamo. Ti joj se stalno pokušavaš nametnuti. A Fabian će je ubiti svojom prokletom dobrotom. Da je nikada nije pozvao na bal, ovo se ne bi ni dogodilo. Ne bi bilo napada. Vas dvojica je dovodite u opasnost, a ako joj se nešto dogodi, znaš što će Michael Lee napraviti.« Podignula je dlan do vrata i povukla ga u stranu pokretom rezanja glave.

Zakolutao sam očima na njezno dramtiziranje. »Ma daj, kao da on ima dovoljno ljudi da nam zaprijeti.«

Okrenula se stolu i iskapila ostatak svog pića od votke i krvi. »S koljačima i lualicama ili bez njih?«

Otresao sam se na nju. »Ne radi se o tome, nego da ti nećeš poniziti ni mene ni Violet otkrivanjem da sam uzeo njezinu krv. Nećeš spriječiti ni Fabiana da joj se približi.«

»Tko to kaže?« izazivala me.

Preklopio sam ruke na prsima. »Možeš ako želiš, ali onda ću ja reći ocu da si izgubila nevinost s lualicom kad ti je bilo četrnaest godina. Je li to pošteno?«

Razjapila je usta i gledala me ružičastim očima. »Kako ti to znaš?«

»Upoznao sam ga. Jesmo li se dogovorili, sestro draga?« Nevoljko mi je pružila ruku i rukovali smo se. Snažnim stiskom mi je pokazala koliko se ljuti.

Otišao sam osjećajući se vrlo dvolično. Zašto? Jer sam zbog njihovog poljupca bio jednako ljut kao i

Lyla. *Ali moja sestra barem zna zašto se toliko ljuti.*

trideset šesto poglavlje

Violet

Temperatura je osjetno pala u ovih mjesec dana nakon Iltine smrti. Moglo bi se reći da su se stvari vratile u normalu, ako izuzmemo činjenicu da su me oteli vampiri. Lyla mi se ispričala (ne znam što joj je Kaspar rekao, ali moralo je biti dobro) i povukla svoju prijetnju. Fabian se malčice ohladio i nije više ništa pokušavao, iako mi je još uvijek bilo čudno biti pored njega, jer i dalje nisam imala pojma što sam osjetila poljubivši ga. A Kaspar? Kaspar se držao podalje od mene.

Presvukla sam se u hlače i džemper, jer sam već nakon nekoliko noći shvatila da u ovoj kući ne pomaže pokrivanje s nekoliko plahti.

Zastenjala sam i navukla zavjese na prozore. Željela sam se sakriti od ružnog vremena — cijela vila je mirisala po vlazi, a bila sam sigurna da će pasti kiša. *Opet. Ovo je nezapamćeno grozna godina*, pomislila sam, *nismo dobili ni jedan nalet vrućine, a uskoro će zima.*

Skupila sam se ispod plahti u hlačama i džemperu, čekajući da se zrak ugrije oko mene. *Zašto jednostavno ne nalože vatru? Zašto nemaju centralno grijanje?* Ipak, ni toplina ni hladnoća me nisu mogle zaštititi od sna koji me čekao.

* * *

Miris smrti se pronio zrakom. Čak ni vlažni miris truleži u dolini te noći nije bio dovoljno jak da ga prekrije. Noge su mu se neugodno utapale u blatnjavom tlu. Rub ogrtača mu se uprljao i natopio. Nije ga bilo briga. Imao je većih problema, a vlaga je zatomila sve ostale mirise. *Zašto lovci nisu odabrali suhu noć?*

Ove noći se ponašao poput istinskog lualice. Usta su mu se razvukla u zvjerski osmijeh dok je pratio tu misao. Oslobođala ga je. Zakoni ga nisu ometali niti sputavali, kao ni moral ili obaveze; mogao je loviti gdje god poželi; mogao se družiti s kime poželi; dolaziti i odlaziti iz Varnleya i Rumunjske prema vlastitoj želji — mnogo toga dobrog je proizlazilo iz odricanja od civiliziranosti.

No nešto ga je sprječavalo. Izgubiti civiliziranost znači izgubiti dostojanstvo. Mnogi od preostalih lualica su se skrivali u šumama Varnleya, tražeći samoću i izoliranost, a očigledna prednost je bila ta što su neiscrpna lovišta Londona udaljena tek sat vremena. No živjeti među životinjama, poput životinje, to je već *drastično*.

Zastao je kad je ugledao nešto u noći oštroj poput noža kojim je pustio onu svježu krv kojom se maločas počastio. Stotinu metara ispred njega je vrebala tamna sjena — zapravo, bile su to tri sjene. Nećkale su se hoće li prijeći granicu imanja. Prebacio je kukuljicu preko mokre kose i oprezno nastavio dalje.

Kad je prišao, čuo je prigušeni šapat, tako nježan da je jedva razaznao rečenice.

»Giles, zapamti da nam trebaju lualice... ako želiš zajahati tu Leejevu kuju, morat ćeš začeptiti gubicu!«

Usta su mu se zgrčila zbog njihovog prostačenja, no nije gubio fokus. Navukao je kukuljicu još dublje preko lica i pobrinuo se da ga prekrije sjena. Posegnuo je rukom u džep i izvadio pismo zapečaćeno voštanim pečatom lualica.

»Dobra večer, prijatelji.« Tri koljača su se uplašila i svi su iz plašteva izvukli oštre predmete srebrnog sjaja. Prevrnuo je očima. »Maknite kolce. Nisam vam neprijatelj.«

»Onda reci tko si i što hoćeš, vampiru«, naredio je posrednik i zakoračio naprijed na samu crtu razgraničenja. Nije maknuo ruku s ruba kolca.

»Moje ime nije važno. Razlog mog dolaska je vaš ostanak na tom mjestu; poslali su me umjesto Finniana i Aleixa, oni su spriječeni. Da, on ih je jučer spriječio kad je saznao da su isplanirali ovaj sastanak.« Prišao im je pazeći da pogled usmjeri prema dolje, tako da mu kukuljica ne padne, i dodao zapečaćenu omotnicu koljaču. Ovaj je brzo pogledao gore-dolje. Zadovoljno je složio pismo u džep i izvukao ruku iz plašta.

»Čemu ovaj sastanak, lualico? Nemamo ništa bitno za podijeliti.«

Ustuknuo je nekoliko koraka i naslonio se laktom na obližnje drvo. Nije se nimalo bojao njihove snage, no nije želio preuranjenu svađu.

»Jesi li siguran u to, koljaču?«

»Naravno da jesam!«

Istupio je drugi od trojice, i njegov strani naglasak je bio mnogo jači. »Rumunjska je daleko od Varnleya, zar ne? Mi smo prevalili ovaliki put da bi nas ti propitkivao za informacije koje nemamo!«

Nije odmah odgovorio. Puštao ih je da se vrpolje dok on pomno odabere riječi.

»Ali niste uzalud doputovali, zar ne, prijatelji? Siguran sam da uživate u engleskoj klimi.« Pazio je da mu kukuljica ostane na mjestu i pogledao u nebo, gdje su krpe oblaka pokrivala zvijezde. Trebalo je samo čekati. Ljudi su tako nestrpljivi — nemarno odaju svoje tajne.

»Znaš jednako dobro kao i ja da Lee samo čeka pogrešku Varnovih. Treba mu tek izlika kako bi dobio

podršku britanske vlade.«

Zakukuljena prilika je samo odmahнула rukom. »Varnovi ne griješe.«

»Možda i ne moraju griješiti.«

Stisnuo je šaku. »Čemu zagonetke, koljaču? Upravo si rekao da Lee mora čekati pogrešku, a sada kažeš da to možda nije potrebno. Kako to misliš?«

Koljači su počeli uzmicati i zakukuljena prilika je osjetila kako joj oči svijetle.

»To je sve što ćeš večeras saznati, lualico. Poslat ćemo upute kad bude vrijeme za to.«

»Naravno«, odgovorio je, pokušavajući održati glas jednakim dok se sprema na skok. Jedan od trojice je kimnuo glavom i zajedno su se udaljili od granice.

Zakukuljena prilika je duboko disala. *Trojica su*, podsjećao je samoga sebe. Nije smio dozvoliti pogrešku. Sakrio se iza drveta i polako odbrojao do trideset prije no što je krenuo za njima.

Sve je u faktoru iznenađenja. Sumnjao je da prvi koljač uopće ima pojma što se događa kad se pojavio iza leđa najvećega od njih trojice, lagano mu stavio ruke na vrat i slomio ga bez ijednog zvuka. Koljač je pao licem na tlo. Njegovi suputnici su bili tri ili četiri koraka ispred kad su shvatili što se događa. Tada se kratak i naoštren kolac našao u ruci prvoga, koji se odmah okrenuo da ga zabije u prsa svog napadača. Zakukuljena prilika je bila brža; već je predvidio njegov pokret — *koljači su tako predvidljivi* — i odmaknuo se ustranu tako da je oružje samo proletjelo kroz zrak. Koljač je zateturao, i kad mu je zakukuljeni oteo kolac iz ruke, samo se srušio pored nogu svog mrtvog sudruga.

Treći nije bio tako budalast. Uzmicao je držeći kolac blizu svojih prsa i gledao čas svoja dva mrtva suputnika, čas vampira ispred sebe. Zakukuljeni je u njegovim smeđim očima vidio odraz drugog koljača kako se polako diže na noge, kao i dilemu između bijega i borbe.

Zakukuljeni nije imao vremena čekati da se ovaj odluči. Naciljao je koljačeva prsa i bacio oteti kolac. Znao je da ima pun pogodak kad se miris krvi uzdignuo iz leša i poput mošusa zamirisao među drvećem.

Stao je ispred jedinog preostalog koljača i gledao ga kako se podiže dok mu krv curi iz usta. Jadan prizor. No čim se osovio na noge, zakukuljeni ga je primio za vrat i zabio u drvo.

»Kako to misliš, ne trebaju napraviti pogrešku?« siktao je u uho uzdrhtalog čovjeka. Koljač nije odgovorio, samo je ispljunuo slinu na tlo. Zakukuljeni se stresao. *Odvratna navika*. Bilo mu je odvratno uopće zagristi tako prljavo ljudsko biće. Palo mu je na pamet da bi se mogao poslužiti kolcem, no odustao je — trebao je odgovore. Zario je očnjake u koljačev vrat sve dok usnama nije dotaknuo kožu. Kad je utazio žeđ, povukao se i začepio rane prstima tako da ne zarastu. Vrteći rukom kao otvaračem za boce, kretao se kroz njegove vene i žile puštajući koljača da ga nagradi plaćem i jaucima.

»Umrijet ćeš, ali još uvijek stigneš patiti«, rekao je zakukuljeni, zaplićući prste još dublje.

»Tko si ti? Tko ti je gospodar? Ne smrdiš dovoljno za lualicu.« Koljač je stenjao i bio poprilično ustrajan s obzirom na to da su ga noge već izdavale.

»Nitko. A sada, reci zašto im pogreška nije potrebna?« Zakukuljeni je podignuo koljeno i pritisnuo ga u koljačeve prepone, gledajući kako mu oči skoro ispadaju van. Kad nije dobio odgovor, samo ga je trgnuo koljenom. Učinak zajamčen.

»Glasine«, davio se koljač, pokušavajući pritisnuti prepone rukama dok su mu suze curile niz lice.

Srce mu je skočilo u usta. *Glasine o Violet Lee i napadu? Zar je moguće da koljači znaju?*

»Kakve glasine?« Zakukuljeni mu je dao samo trenutak prije no što ga je opet tresnuo koljenom u jaja.

»Sagea.«

Zakukuljeni je primijetio da koljač gubi svijest i grubo ga je protresao.

»Što je sa Sageom?«

Jedva je govorio i uspio je izustiti samo jednu riječ prije no što je pao na vampirovo rame.

»Proročanstvo.«

Zakukuljeni je frustrirano jednom rukom izvadio kolac iz prsa mrtvog koljača i zakvačio ovog onesviještenog o drvo, kao letak na rasvjetni stup. Bilo bi besmisleno buditi ga, a nije želio ostavljati svjedoke.

Ostaviti će leševe — drugi lualice će uživati u gozbi — i krenuti na zapad uz osjećaj da nije postigao baš puno. *Proročanstvo? Što je time htio reći?*

Athenea je posjedovala stotine proročanstava, čitavi arhivi su bili posvećeni njima i stalno su kružile nekakve glasine. *Kako bi to bila pogreška? Kako to može poslužiti Michaelu Leeju?*

Kako god bilo, on nije taj koji se mora baviti smislom svega toga. Trčecim korakom se vratio u Varnley.

Odljepila sam očne kapke jedno od drugoga i žmirkala u ranojutarnoj svjetlosti. Kraljeznica me boljela kao da ju je netko rastavio pilom, a vrat mi je bio neugodno ukočen. Nakon nekoliko minuta sam shvatila da ležim na podu, polunaslonjena na krevet.

Zastenjala sam i ustala držeći se za krevet. Srušila sam se na debeli madrac i primijetila neki neugodan miris, kao kad netko tjednima ne opere odjeću za teretanu.

Zgađeno sam shvatila da smrad dolazi od mene — bila sam preznojena.

Tad mi je sinulo. *San*. Sva sjećanja su mi se odjednom vratila i svaki detalj je tražio moju pozornost. Najsnajznija je bila misao da *on dolazi*. Zatim je došla koljačeva odvratna izjava o onome što mi želi učiniti, i uz

drhtaj sam shvatila kako samo želim da me tata zagrlj kad napokon odem odavde. Možda jesu saveznici vlade, ali nisu dobri ljudi.

Ustala sam i pojurila u ormar da se presvučem.

Neko — Sagea, što god to bilo — je pogriješio, a moj otac treba pogrešku.

Udahnula sam, zastala i zagledala se u drveni pod hodnika, dopuštajući malenom mjehuriću nade da postane sve veći i veći, te da se raspadne pri pomisli da ću uskoro otići odavde.

On dolazi ovamo, u Varnley, reći kralju nešto što ja već znam.

Kuća je djelovala jako tiho kad sam stigla do stuba. Zastala sam na samome vrhu. Uznemirio me zvuk otkucavanja sata — bio je to jedini zvuk što se mogao čuti osim mog disanja, koje se iz nekog razloga ubrzalo.

Zakukuljena prilika ubija ljude, podsjetila sam se uz drhtaj. Čak nema nikakvih dvojbi glede toga.

Prestala sam brojati koliko je ljudi pobio u mojim snovima.

Morala sam nekome reći, ali nisam bila sigurna što ni kako. Nisam im mogla reći da sanjam — na neki način sam ih željela zaštititi; usprkos svim užasima koje sam doživjela kod njih, snovi su pokazivali stvari koje mi Varnovi nisu rekli. Kao na primjer, da moj otac još uvijek pokušava pronaći način da dođe do mene.

Zvuk zatvaranja vrata me prenuo. Kaspar je izišao iz radne sobe svoga oca i lagano mi se nasmiješio. Mjehurić nade u mojim prsima se odmah skupio. Prošao je pored mene prije no što je progovorio, no zatim se okrenuo i upro prstom u mojem smjeru.

»Djevojčice, skoro zaboravih. Otac te želi vidjeti. Rekao je da pričekaj u radnoj sobi, stići će za minutu.«

Raskolačila sam oči. »Želi me vidjeti? Zašto?«

Teatralno je slegnuo ramenima. »Ti reci meni.« Stavio je ruke u džepove i nastavio niz hodnik.

Gledala sam ga kako odlazi. Odjednom mi je gotovo pozlilo. Čisto bijela vrata kraljeve radne sobe su mi odjednom izgledala jako prijeteće. *Želi me vidjeti?* Kralj nikada ranije nije poželio razgovarati sa mnom — manje-više bismo se samo usputno susretali, i to baš onda kad sam ga ponajmanje željela vidjeti.

Želudac mi se svezao u čvor. Nisam se mogla oteti pomisli da ovo ima nekakve veze sa zakukuljenom prilikom, i bila sam u velikom iskušenju da pobjegnem i sakrijem se u kuhinjskim podrumima.

Ne. Ja nisam kukavica, i osim toga, jako me zanimalo što mi kralj ima reći. Duboko sam udahnula i ušla unutra.

Dočeka me sluga i naklonio mi se. »Molim vas, gospođice Lee, sjednite.« Pokazao mi je drveni stolac s visokim naslonom postavljen ispred kraljevog velikog stola, uz mnoštvo dokumenata što su čekali čitanje. Čula sam kako ima cijelu svitu pomoćnika i tajnika da mu pomognu s papirologijom, no i dalje je izgledalo kao jako puno posla.

»Njegovo Veličanstvo trenutačno ima obaveze, no obavijestit ću ga da čekate. Molim vas da se poslužite.« Pokazao mi je maleni stolić gdje je stajao jedan vrč pun vode, drugi pun krvi, te tanjur s keksima. Ponovno mi se naklonio i nestao kroz vrata stiješnjena između dviju polica za knjige koje su gospodarile zidovima.

Gledala sam oko sebe i odlučila probati jedan primamljivi keksić. Cijela prostorija je mirisala po njima. Unutra je čak bilo ugodno, zavjese su bile razmaknute i puštale su svjetlost u prostoriju, tu i tamo čak i koju zraku sunca — nedovoljno jaku da bi ikoga opekla.

Posao. Pomislila sam da je unutra možda zakukuljena prilika. Možda razgovara s kraljem. No to bi značilo da oni već znaju kako moj otac dolazi (jednostavno nisam mogla upotrijebiti riječi *planira napad*). A ako su spremni za njega — na to se nisam usuđivala ni pomisliti.

Zagrizla sam keksić i skoro ga ispljunula koliko je bio gorak. Osjećala sam se kao da jedem prezačinjeni paprenjak u kojega je netko ubacio limun i grejp. Nevoljko sam žvakala tražeći koš da bacim ostatak.

Umjesto toga sam naletjela na djelomice presavinuto pismo na stolu, ubačeno između primjeraka današnjih novina. Pozornost mi je privukao potpis na dnu papira.

Njezino Veličanstvo, kraljica Carmen.

Srce mi je stalo. Vratila sam ostatak keksića na tanjur, ignorirajući glas koji mi je govorio da je nepristojno ostavljati napola pojedenu hranu. Bacila sam pogled na vrata i, obuzeta znatiželjom, uzela pismo. Primila sam jedan ugao i izvukla ga van. Iznenadila me gustoća i tekstura papira. Znala sam da ne bih smjela čitati i da bi se kralj mogao pojaviti svakog trena, no nisam mogla spriječiti vlastite oči da se kreću lijevo-desno.

Mila moja Beryl,

prije svega te moram pitati kako ste ti i Joseph. Doista je prošlo previše vremena otkad smo se vidjeli; rekla bih da nismo uživali u druženju od Nove godine, a već su prošli mjeseci od toga. Zato jednostavno morate doći k nama na večeru. Sigurna sam da bi djeca jako željela vidjeti Marie-Claire i Rose, a od Jaga sam saznala da mu se John jako svidio.

Znaš već, draga prijateljice, da sam ja znatiželjno stvorenje, i moram te pitati kako su Marie i John. Sudeći prema onome što su mi rekli Kaspar i Jag, udvaraju jedno drugome već godinu i pol. Moram im čestitati na takvom sjedinjenju. Ne događa se često da ljudsko biće tako glatko prihvati nas i naše običaje.

Dosta je mojih ispitivanja; možda bi ti radije slušala brbljarije o Varnleyu. Osim uobičajenih događaja, nemam nikakav trač kojim bih te uveselila. Jedina vijest bi možda bila to da nas Charity Faunder posjećuje u vrlo neobična doba dana. Moram priznati da mi je drago što se Kaspar urazumio i ne druži se više s onim odvratnim Von Hefnerovim djevojkama, no ne mogu se otići dojmom da Charity nije prikladno žensko društvo za njega. Znam da ga ne mogu spriječiti, jer više nije dijete, ali njegove površne sklonosti što se tiču suprotnog spola zbilja ne odražavaju zrelost koju on posjeduje. Znam i da si ti imala sličnih problema s Rose. Ponekad pomislim da je naš odgoj bio mnogo prikladniji, no što možemo kad se ovaj svijet neprestane mijenjati?

Što još? Razmišljala sam o tome da se vratim u Španjolsku i pokažem djeci gdje sam odrasla. Također sam razmišljala da zadužim Flohra za još jedan obiteljski portret. Posljednji smo napravili kad je Kaspar bio još mali, a ovoga puta bih htjela da Cain i Thyme budu prisutni — ona sada ima dvije godine, i mislim kako je možemo zabaviti da mirno sjedi onoliko koliko treba.

No to će čekati dok se vratim iz Rumunjske. Ostao je još dan do odlaska i pripreme nisu ni blizu zaključka. Vladimir predlaže da povedem Kaspara, ali odbijam uopće misliti na to. Svita je dovoljno velika, a Kaspareva narav je previše slična naravi njegovog oca, što se Pierreu neće sviđjeti. Iskreno rečeno, ne želim da moj sin i nasljednik bude u opasnosti, što će se neminovno dogoditi, iako sam tu svoju sumnju prešutjela suprugu.

Molim te, brzo mi odgovori na pismo, a i ja ću tebi čim se vratim. (Možda ću slijediti Lylin savjet i početi koristiti e-mail.) Sada moram ići, jer imam stroge upute za Kaspara dok me nema (sigurno možeš zamisliti kakve), a šaljem svoju ljubav i pozdrave tvojoj obitelji.

Tvoja prijateljica,

Njezino Veličanstvo, kraljica Carmen.

Otvoreni usta sam zurila u papir među mojih drhtavim prstima. Nisam mogla pojmiti da držim pismo — pismo koje nikada nije poslano — koje je napisala i presavinula kraljica o kojoj sam čula toliko toga, kraljica čija je smrt razorila Varnove.

Negdje daleko, veliki sat kojeg sam uvijek čula, ali još nikada vidjela, odzvonio je devet. Sabrala sam se, shvativši da se kralj može vratiti svakog trena. Pomno sam presavinula pismo kako je i bilo, te ga vratila među novine, nadajući se da nitko neće primijetiti.

Vratila sam se u stolac, još uvijek potresena — morala sam primiti tvrde naslone stolca da se prestanem tresti.

»Dobro vam jutro, gospođice Lee.«

Čuvši kraljev glas iza sebe, poskočila sam i naklonila se.

»Vaše Veličanstvo.«

Došao je za svoj stol, sjeo i pokazao mi da učinim isto.

»Gospođice Lee, uskoro ćemo moći nabrojati tri mjeseca otkad ste stigli u Varnley. Tijekom tog vremena ste saznali mnogo toga o mojoj obitelji i kućanstvu, a nadam se da sada imate pojam o tome što znači biti podanikom ovog kraljevstva. Biste li se složili sa mnom?«

Kimnula sam. Pomaknuo je papire sa stola i pospremio ih u ladicu, skupa s današnjim novinama i pismom.

»Vrlo dobro znam da je vaš boravak ovdje bio težak, ponekad čak i vrlo neugodan, te da je vaš izbor daleko od idealnog, no moram vam reći da hitno trebam vašu odluku.«

Stisnula sam naslone stolca još jače i osjetila kako mi se prsti susreću s dlanom. Stao je s pospremanjem i pogledao moje ruke.

»Ne bojte se, gospođice Lee; ne mislim odmah sad. No smatram svojom odgovornošću obavijestiti vas da se nalazite u središtu rastuće političke debate unutar našeg kraljevstva, Ujedinjenog Kraljevstva, ali i međunarodnog okružja, a jedini način da se situacija smiri jest da svojevrijedno postanete jedna od nas.« *Ali nema pritiska.* »Također, smatram poštenim reći vam da ne gajite lažne nade kako će se vaš otac ili britanska vlada boriti za vašu slobodu. U njihovim očima, vaša ljudskost nije dovoljna protuteža gubitku života koji bi ih snašao.«

Ustala sam tako naglo da mi je krv šiknula iz mozga i ugledala sam zvjezdice. Morala sam pregristi jezik i upregnuti svu snagu volje da mu u lice ne vrisnem da laže. *Moj otac dolazi. Treba mu samo izlika. A čini mi se da ju je dobio.*

»Gospođice Lee?«

»Vaše Veličanstvo, zahvaljujem vam na obavijesti. Razmislit ću o tome što ste rekli«, odgovorila sam kroz stisnute zube prije no što sam se naklonila i izišla iz sobe. Htjela sam zalupiti vratima, no sluga ih je uhvatio i lagano zatvorio uz grimasu na licu.

Naslonila sam se na zid, teško dišući. *Koji lažov! Ako misli da ću se pretvoriti zbog politike, može si taj izbor zabiti u –*

Pazi na izražavanje, prekorio me glas prije no što sam dovršila misao. Ostala sam tamo dok mi se disanje nije vratilo u normalu, i dok nisam ponovno bila sposobna misliti kako treba. Bila sam zahvalna što su mi snovi dali prednost. Sad se sve svodi na čekanje.

trideset sedmo poglavlje

Violet

Zgrabila sam ručnik i istrljala svoju mokru kosu, prebacujući težinu s jedne noge na drugu dok sam pjevušila neku Elvisovu pjesmu. Već sam zaboravila razgovor s kraljem i probudila sam se u neobično dobrom raspoloženju, dijelom zbog neprekinutog spavanja bez snova, a dijelom zbog nade koja se ponovno probudila.

»Djevojčice, pa što ti radiš?«

Poskočila sam poput uplašene mačke i vrisnula, grabeći najbližu stvar kojom se mogu pokriti — bila sam tek u donjem rublju.

Zašto se nisi odjenula? Mentalno sam cviljela samoj sebi. On se smijao odmjeravajući moje skoro golo tijelo.

»Djevojčice, prozirne su ti te zavjese kojima se pokušavaš pokriti.«

Posramljeno sam pogledala dolje. Bilo mi je još gore zbog toga što sam odjenula neko rublje koje se ne slaže, a još je i bapsko.

»Trebala bi češće skakutati u donjem rublju.« Okrenuo se i otišao prema vratima, doviknuvši mi preko ramena: »Ali ako želiš poći van s nama, predložio bih ti da se odjeneš! Smrznut ćeš se tako.«

Pustila sam zavjese. »Van?«

»Da, van, Djevojčice. Moram li ti možda slovkati?«

»Van«, osjećala sam se kao da izgovaram stranu riječ, jer ne pamtim kad sam je posljednji put izrekla.

»Van, van, van«, šaputala sam uživajući u pokretu jezika.

»Van. Znaš, ono izvan kuće.«

Ošamućeno sam kimnula. »Kamo van?«

»U London. Sad se požuri, jer bih htio otići još danas.« Okrenuo se i otišao, zatvarajući vrata za sobom. Cijeli minutu sam stajala u tišini. *London? Zašto bi me vodili u London? Nije li to malčice riskantno? Očigledno nije*, šapnuo je moj glas.

Ali mogla bih pobjeći, odgovorila sam. Moj glas mi se samo podrugljivo nasmijao i rekao mi kako bi zakolutao očima da može.

Zar doista misliš da možeš pobjeći od nekoliko vampira? Ne bih rekao!

»Mogla bih pokušati«, promrmljala sam naglas dok sam se oblačila i namještala kosu. »Ali što ako me netko prepozna? Bila sam na BBC-u!« Stresla sam se pri pomisli na onaj odvratni dan kad sam na televiziji vidjela svoju obitelj kako pati.

»Iskreno, baš sumnjam. To je London. Osim toga, nitko neće pomisliti da ti jesi Violet Lee. A ti nećeš učiniti ništa vezano uz taj slučaj.«

»Zašto to misliš?«

Sada je prekasno za povratak, zar ne, Violet? Ne bi otišla sve i da možeš.

Utihnulo je i ostavio me samu i uplašenu. *Zar je prekasno? Bih li doista otišla?*

Čak i kad sam pomislila na te riječi, srce mi se stisnulo. Jedno je to da me otac spasi, a drugo je donijeti odluku i otići.

Ugasila sam peglu za kosu i prošla prstima preko nje, misleći kako je glatka kao nikad. Čak sam se potrudila nanijeti maskaru i olovku za oči, pa sam izgledala pristojno.

Sišla sam niza stube i vidjela istu skupinu vampira koja je bila u Londonu prve večeri, a nova je članica bila Lyla i još jedna djevojka mišje smeđe kose, skupljene u punđu. Pored Lyle je izgledala maleno i nabijeno, no mogla sam se kladiti da bi princeza ubila nekoga za ubojiti dekolte te djevojke.

Fabian mi je dodao poznati crni kaput. Primila sam ga jer mi je sam dodir grubog baršuna probudio tisuću sjećanja, a najsvježije među njima bilo je ono na jednu noć u Londonu.

Navukla sam kaput, sretna zbog topline koju mi je pružio. Tanka vesta ne bi me zaštitila od oštrog povjetarca. Svi su se raštrkali tražeći ključeve od auta, torbice, novčanike i kreditne kartice.

Kaspar mi je prišao stavljajući novčanik u stražnji džep. »Upozoravam te, Djevojčice, nemoj praviti gluposti.«

Kimnula sam prevrćući očima. Već sam vodila ovaj razgovor sa svojim glasom. Gurnuo me da krenem naprijed, ali ukipila sam se. Probljedjela sam i ustuknula.

Neka prilika ogrnuta crnim plaštem i sakrivenog lica upravo je izišla iz hodnika.

Kaspar se sledio iza mene, a prst je lagano upro u moja leđa. Sve oči u prostoriji su gledale u njega, a zatim u mene. Tada se kralj pojavio negdje iz dubine hodnika, vrlo napet i nervozan.

Svi, pa i onaj ogrnuti, odmah su zastali. Bio je visok i stajao je uspravno, a njegova prisutnost je uzrokovala pad temperature u prostoriji. Kaspar me primio za struk, privukao k sebi i poveo prema vratima, sav napet i usredotočen na zadaću. Malčice sam se bunila, ali ne previše, rastrgana između straha i želje da saznam tko je taj misteriozni doušnik.

Bio nam je okrenut leđima, no nagnuo je glavu i okrenuo se prema nama brzinom koja bi trebala biti nemoguća. Kapuljača je skrivala sve osim njegovih očiju, koje su bile tamnoplave poput indiga, ali u trenu su postale crvene.

»Izvedite je odavde«, zaurloao je kralj kad su batleri stupili naprijed i postavili se između nas i režućeg stvora u kukuljici. Kasparu nije trebalo dvaput reći. Čvrsto me primio jednom rukom oko struka, a drugom rukom oko zgloba i izvukao me van. Vidjela sam Fabiana kako se spušta u čučanj iza nas.

»Ne vraćaj se prije ponoći, Kaspere«, doviknuo je kralj kroz pomutnju i buku od koraka po šljunku i uzbuđenih glasova u mojim ušima. Zastao mi je dah kad sam primijetila neke prilike daleko od nas na granici imanja. Bile su predaleko da bih jasno vidjela, no Kaspar me sklonio iza kuće, prema garažama. Vidjela sam kako mu ruka postaje crvena od sunca.

Pokušala sam se okrenuti, no Kaspar me povukao natrag.

»Što se događa?« pitala sam, pokušavajući pogledati preko ramena čim mi je pustio ruku, no primio me za bradu i natjerao da pogledam u njega. »Kaspere, reci mi!«

Smrknuo se. »Djevojčice, moraš mi vjerovati, i bez obzira na sve, ne gledaj oko sebe, u redu? Samo gledaj ravno u garaže.«

»Zašto?«

»Nemoj raspravljati, već me poslušaj. Obećaj mi. Molim te.«

Glas mu je odjednom postao toliko očajan da nisam mogla odbiti. Molio me onom svojom stranom koju tako rijetko pokazuje. Kimnula sam. »Obećavam.«

»Hvala«, šapnuo je. »Objasnit ću ti u autu, kad odemo odavde.« Oprezno je gledao iza mene, fokusiran na nešto zdesna. »Hajde.«

Primio me za ruku i potrčao. Kad smo stigli do garaža, vrata su se otvorila i pokazala cijelo jato skupih automobila. Zastali smo, a Kaspar je izvukao ključeve iz džepa.

Ostali su došli za nama, i nastala je gužva dok su se dogovarali tko ide s kim i u kojem autu.

»S kim sam ja?« upitala sam.

»Ti si sa mnom, naravno. Aston Martin. Odmah.« Napola se smješkao, i osjetila sam kako mi entuzijazam lagano pada.

No njegov osmijeh se odjednom ugasio i zvukovi koraka su doprli do mojih ušiju. »Ne okreći se«, rekao je gledajući u nešto iza mene.

Fabian je oprezno zakoračio naprijed. »Što ti radiš ovdje, Fallone?«

»Princ Fallon od Athenee, tako me zovi. Znatiželjan sam.« Iznenadila sam se začuvši američki — ili možda kanadski naglasak, a još više zbog njegove titule. Žustro sam se opirala želji da se okrenem. »Dakle, ovo je mlada dama zbog koje je nastala silna zbrka?« Čula sam kako je krenuo jedan korak naprijed i ponovila sam njegov pokret.

»Mlada dama ima ime.«

»Znam da imate, gospođice Violet Lee.« Zvuk šljunka pod cipelama mi je odao da je napravio još jedan korak. Ostali se nisu kretali, samo su zabrinuto gledali.

»Ostavi je na miru, Fallone.«

Bio mi je tako blizu da sam osjetila njegov mlačni dah na svome vratu. Nada mnom i oko mene je vladao osjećaj takve topline kakvu nikakav dah ne može proizvesti. Kao da me sunce grije u leđa, što nije moguće — ovaj je listopad ledeni. Tko god da ovaj princ jest, zasigurno nije vampir.

Samu sebe sam iznenadila što to prihvaćam s takvom lakoćom. Kad vampiri mogu postojati, zašto ne bi postojali i svakakvi drugi stvorovi?

»Koliko je još misliš štititi, Kaspere?«

»Dokle god tako nalaže Međudimenzionalno vijeće. Podsjećam te da je tvoj otac predsjednik tog vijeća.«

»Ja nisam moj otac. Morat će saznati za naše postojanje jednog dana kad se pretvori, a to želi tako mnogo ljudi.«

Udahnula sam i skupila hrabrost za odgovor. »Nije me briga želi li netko da se pretvorim. To je moj izbor.«

Osjetila sam pritisak nečije ruke na svom ramenu, no nisam se okrenula. Nisam mogla podnijeti pogled.

»Jako bih se želio složiti s vama.«

Osjetila sam kako mi je ta ruka odmaknula kosu s vrata. Pritisnuo je malene ranice prstom. Još nisu sasvim zarasle od one noći prije nekoliko tjedana kad sam dopustila Kasparu da uzme moju krv. Čuo se kratak udah, toliko prigušen da smo ga primijetili samo Kaspar i ja.

»Vrijeme istječe, Kaspere.« Tad je maknuo ruku s mog vrata i čula sam kako odlazi gnječeći šljunak svojim koracima. Opustila sam se, no Kaspar je i dalje bio ukočen.

»Kako to misliš da istječe?« doviknuo je za njim.

»Proročanstvo neće čekati dovijeka, to znaš.«

Zinula sam i okrenula se. Onaj je otišao. Ponovno sam se okrenula Kasparu. Lice mu je sada bilo ljutito,

a oči sasvim crne. Vidjela sam kako stiže šake i kako mu se napinju žile na rukama.

Malčice sam se uplašila i odmaknula od nje. *Prvo Fabian, a zatim onaj u mom snu spomene Proročanstvo, i sada ovaj.* Nisam ja nikakav Sherlock Holmes, ali nisam ni trebala biti kako bih shvatila da je sve to povezano.

Nečija ruka se poput zmije povila oko mojih ramena i okrenula me.

»Vrijeme je za polazak«, rekao je Kaspar.

Ljutito sam se zagledala u njegove hladne, nedodirljive crne oči.

»Želim odgovore.«

Primio me za laktove i počeo odvlačiti. »To meni ništa ne znači, Djevojčice.«

Zinula sam. Povukao me prema autu bez imalo muke, usprkos mom protivljenju. »Imam pravo znati! Nekako mi se čini da se ovo sranje tiče mene, i ne smiješ mi nešto tajiti!« Kaspar je otvorio vrata automobila i gurao me unutra dok napokon nisam sjela. Zalupio je vratima i prešao na drugu stranu, do mjesta vozača. Nije zaboravio pojas. Ostali su već odlazili i on je požurio za njima, udaljavajući se od mjesta koje je postalo moja tamnica.

Nisam ga htjela ni pogledati. Vidjela sam da je ljut. Jako ljut, baš kao i ja.

Čim smo ostavili Varnley iza sebe, Kaspar je progovorio. »Pucaj«, rekao je uzdahnuvši.

»Što se događa? Spomenuo si Vijeće. Sada vijećaju, zar ne? O čemu se radi?« umuknula sam kad sam vidjela njegovo lice. Bilo je skoro *žalobno*.

Ispustio je uzdah, kao da mu je dosta svega. »Vijećaju zbog tebe.« Iznenadio me umor u njegovom glasu — to nikako nije nalikovalo na bistrog i arogantnog mladog čovjeka kojeg sam poznavala.

»Ali zašto sada?« Mogla sam pogoditi da se radi više o onome s plaštem preko glave nego o meni, no to nisam smjela reći. Željela sam doznati sve.

Ponovno je uzdahnuo. »Svi su zabrinuti. Ne misle kako će tvoj otac dopustiti da se ovo nastavi. Ako mi budemo upleteni u rat, bit će i preostale dimenzije.«

»Dimenzije?«

»S razlogom sam ti rekao da se ne okrećeš.« Značajno me pogledao. Šutjela sam jer mi se kontrolna ploča auta odjednom učinila jako interesantnom. Nastavio je. »Ne možemo te prisiliti da postaneš vampir samo zato jer si politički zatvorenik. Ukoliko bismo to učinili, prekršili bismo sporazume sklopljene s ljudima i ostalim dimenzijama. No ne možemo samo čekati, jer imamo razloga misliti da tvoj otac sprema napad.«

»Kakav je to razlog?« upitala sam, ne mogavši ukloniti gorljivost i znatiželju iz glasa.

Proročanstvo. Što misle kad to kažu? Nije mi odgovorio i promijenila sam taktiku, znajući da moram iskoristiti ovaj neobičan trenutak otvorenosti. »Zašto ja ne bih samo čekala da moj otac dođe? Tako se ne bih morala pretvoriti.«

Gromovit zvuk mu je dopro iz prsa, poput neveselog smijeha. »Nemoj se zanositi tom idejom, Djevojčice. Iskreno sumnjam da tvoj otac ikako može skupiti silu dovoljno snažnu i dovoljno glupu da udari na nas, a ako nekim čudom to i učini, mi bismo se skupa s tobom preselili u Atheneu.«

Kao da je iglom probušio moj mjuhurić nade. Uzdahnula sam i tiho sjedila nekoliko minuta, gledajući kako drveće nestaje u magli iza nas. Šuma je polako gubila gustoću i pred nama se pružala cesta razgraničena bijelom crtom između dviju traka.

»Što je to Athenea?« upitala sam nakon nekog vremena. Nije mi odgovorio. »Onaj Fallon je s tog mjesta, zar ne?« Nijemo je kimnuo. Shvatila sam da mi se opet zatvara i upitala još jedno pitanje. »A tko je onaj s kukuljicom?«

Skupio je usnice. »Jedna jako neugodna osoba.« Odmaknula sam se prema prozoru, iznenađena silovitošću kojom je pomaknuo mjenjač. »Neću ti reći njegovo ime, ako si to mislila«, dodao je pogledavši me.

Naslonila sam se na sjedalo, obeshrabrena i razočarana. Situacija je bila beznadna. Do rata će zasigurno doći, a najgore od svega je što ću ja biti kriva za sve. Usprkos toj spoznaji, nisam se mogla odlučiti na pretvorbu. *Ne još. Trebam još vremena*, očajnički sam razmišljala. Pogledala sam Kaspara. Suze su me pekle u očima. Izgledao je odsutno, zabavljen vlastitim mislima.

»Mora postojati izlaz! Mora!«

Bilo je potrebno to izgovoriti naglas kako bih povjerovala. Pogledala sam Kaspara, no on je svrnuo pogled kao da nešto skriva.

»Pa, izlaz postoji. Ako se pretvoriš i postaneš vampir vlastitom voljom, tvoj otac će odustati. Neće moći ništa, jer to je tvoj izbor. Problem riješen.« Rekao je to s iskricom nade u glasu, iako mi je njegov ton dao do znanja da se jedva usuđuje nadati takvome ishodu.

Frknula sam. »Onda smo osuđeni na propast. Ne poznaješ mog oca. On ima suosjećanja u sebi koliko i kamen. Njemu neće biti važno jesam li ja to izabrala ili ne; pronašao bi način da vas okrivi za to.«

»Nemoj tako«, promrmljao je Kaspar. »Svaki otac želi da njegova djeca budu sretna, a ako je vampirizam tvoja sreća, on bi to poštovao.«

Odmahnula sam glavom. »Čak i da jest tako, kako bih ikada mogla biti sretna kao vampir? Nema šanse da ikada zavolim vječni život. To je beznadno!«

Kaspar je gledao ravno ispred sebe, povremeno provjeravajući retrovizor. Nježno je progovorio, uz trunku zabrinutosti u glasu. »Ne znaš to, Djevojčice. Jednog dana ćeš možda pronaći nešto za što vrijedi živjeti cijelu vječnost.«

Polako sam udahnula. »Ti nisi to pronašao. Jednako si rastrgan kao i ja. Zašto onda trpjeti tu bol zauvijek?«

Automobil je malčice usporio dok smo se približavali obali.

»Nisam još, ali to ne znači da neću. Ili da ti nećeš. Tko zna, možda baš sada gledamo u ...«

Naslonila sam glavu na hladni prozor, gledajući kako ga moj dah magli. »Ne možeš mi obećati da će sve biti u redu, zar ne?«

»Ne«, izustio je. »Ne mogu.«

Neko vrijeme nismo govorili, no natjerao me da prekinem tišinu.

»Jesi li ti upravo prošao kroz crveno vozeći devedeset na sat?!« vrištala sam zureći u brzinomjer.

»Da«, odgovorio je. Okrenula sam svoje preneraženo lice prema njemu, odlijepivši pogled od kazaljke na brzinomjeru koja se opasno približavala stotki.

»Gotov si. Tamo su bile kamere«, rekla sam kad smo se udaljili od prijetećeg žutog blica cestovnih kamera. »Pozdravi se sa tri kaznena boda.«

Vidjela sam kako vrti očima. »Daj se opusti, Djevojčice. Vladam situacijom. Vozim otkad automobili postoje na ovom svijetu. Osim toga, imamo zaštićene tablice. Ostat će mi ta tri boda.«

»Molim?«

»Zar ti ništa ne znaš? Mogu voziti koliko god brzo želim jer ova tablica službeno ne postoji. Ako je policija provjeri, njihova baza podataka će ih poslati u neku stvar. To je mala pogodnost članova kraljevske obitelji«, smijao se.

Lagano sam odmahнула glavom gledajući kroz prozor. »Šteta što ne možemo svi biti *kasparični*«, rekla sam i preklopila ruke na prsima.

»Molim?« rekao je kroz smijeh.

»Izmišljam riječi. Zar ti to ne radiš?«

Pogledao me postrance, maknuvši oči s ceste da mi dobaci zabrinuti i letimični osmijeh. »A što ti znači ta riječ?«

»Kasparičan; toliko fantastičan da svi zapanjeno i zadihano padaju na dupe.«

Nasmijao se iz sve snage. »Ti si zbog mene zapanjena i zadihana, Djevojčice?«

»Ne laskaj si.«

Nije mi povjerovao. Opet je svu svoju pozornost posvetio cesti. Pogledala sam ga, pokušavajući procijeniti njegovu reakciju. Smješkao se, no ražalostila sam se ugledavši kako mu osmijeh napušta lice. To je značilo da onaj Kaspar koji me nasmijava, zadirkuje i udovoljava mojim hirovima — i Kaspar koji mi je nebrojeno mnogo puta spasio život, čak povremeno pokazivao i djelić nježnosti — brzo nestaje.

Odmahnula sam glavom, tjerajući tu misao iz mozga dok se njegovo prekrasno lice mrštilo pod teretom prilika. Nisam bila sigurna zašto mi se pucanje novog mjehurića nade učinilo još bolnijim.

trideset osmo poglavlje

Kaspar

Previše si joj rekao, Kaspere, upozoravao je Fabian u mojoj glavi, vidno nezadovoljan.

Zvučiš poput mog oca, odvratio sam.

Što joj više govoriš, više ćeš je povrijediti. A to nijedan od nas ne želi.

Ne znam što želim, Fabiane. Ali postavila je pitanje i odgovorio sam joj. Nisam joj rekao za Sageu.

Samo sam rekao — Athenea.

Fabian je uzdahnuo u mislima. Nemoj je povrijediti. Krhka je. Ne mislim samo tjelesno.

Razbjesnio sam se. Misliš da mi to nije jasno? Misliš da bih je povrijedio? Ozlijedio?

Kroz našu mentanu sponu sam čuo kako pomno bira riječi. Kad je progovorio, zvučao je ojađeno.

Nekada davno ne bi ni pomislio na takvo što, ali posljednjih nekoliko godina... nisam više siguran.

Preplavio me ogroman val tuge. Javile su se misli o mojoj majci, a njezin veseli smijeh mi je odjeknuo u glavi.

Ne uvlači moju majku u ovo. Osim toga, ti mi se javljaš! Povrijedio si Violet time što si joj se nabacivao.

A ti kao nisi, frknuo je.

Nisam, iznenađeno sam odgovorio.

Onda bi možda trebao provjeriti što osjećaš, promrsio je Fabian. Nemoj misliti da nisam primijetio kakav si kad je ona tu. Očjukaš, zavodiš, i provodiš više vremena s njom nego bilo tko od nas, pjenio se.

Nije istina, bunio sam se, pojma nemam o čemu govoriš. Bježi iz mog mozga!

Njezino maleno, krhko tijelo se okrenulo prema meni, lica smrknutog poput mojega. Gledala je kako mi se šake grče oko volana. Stvarno nisam imao pojma o čemu Fabian govori. Nisam dijelio njegove osjećaje prema njoj. No jedno sam znao; nisam je gledao istim očima kao prije tri mjeseca.

Previše si joj rekao, Kaspere.

Poznati izraz blage zabrinutosti joj se spustio na lice jer je primijetila da moja smrknutost znači kako sam zaokupljen drugim stvarima. Tad me preplavio novi val sumnje u samoga sebe, a takvo nešto mogu uzrokovati jedino riječi mog oca.

Odgovorio sam na njezina pitanja, i to je sve.

Uzdahnuo sam izgovarajući te riječi, znajući da me vjerojatno sluša još netko.

Učinio si mnogo više od toga, mladiću, oglasio se treći glas, a pripadao je ni manje ni više nego Ll'irijadu Alyi Athenei, kralju Athenee.

*Savršeno. Baš savršeno. Sumnja da moj otac dozvoljava prisluškivanje upravo je potvrđena. Obratio sam mu se izrazom *Vaše Veličanstvo* samo iz dužnog poštovanja.*

Prinče Kaspere, odgovorio je jednako suzdržanim tonom, smijem li upitati jeste li svjesni posljedica svoga čina?

U mislima sam uzdahnuo. Nisam više znao što da kažem. Pitao sam se kako je moguće da Fallon ima toliko drugačiji pogled na stvari od svoga oca što se tiče tajni iznesenih pred Violet. Naravno.

Javio se još jedan nepoznati glas, i shvatio sam da me čuju svi prisutni na sastanku. Misli su mi se gotovo nagoniski počele zatvarati i zaključavati sve tajne duboko u moju podsvijest.

Onda mi recite, Vaša Visosti, ako ste svjesni posljedica, zašto ste joj otkrili ono što niste smjeli?

Ponovno sam se razbjesnio. Nisam joj otkrio ništa o dimenzijama. Ali rekao bih joj da mogu. Zaslužuje to saznati.

Snažna misao se uplela među moje i prepoznao sam očevu prisutnost. Kaspere, rekao je.

Frknuo sam i nastavio. Nisam imao strpljenja za njih i njihovo politikantstvo. Ne možete stalno sve skrivati od nje. Znatiželjne je prirode, i to ne možete promijeniti. Ako joj uskratite istinu, još više će nas zamrziti. Potrebna nam je, pogotovo ako se Proročanstvo pokaže kao istinito, i Lee dobije svoju izliku.

Osjetio sam da se otac pjenu i kuha od ljutnje. Kaspere, kako se usuđuješ? Odmah se ispričaj.

Neću se ispričavati zbog istine. Neću se ispričati zbog toga što sam odlučio ustati protiv udobnog statusa quo uhljeba Međudimenzionalnog vijeća.

Povuci te riječi ili..., siktao je.

Znao sam da povlačim nit koja je već razvučena do krajnjih granica, ali nisam si mogao pomoći. Ili što? Znaš da govorim razumno; samo to ne možeš prihvatiti. Majka bi te se sramila.

Otac je zarežao, a to režanje neće odjeknuti samo u naša dva uma, nego će ga čuti svi u Varnleyu i još kilometrima daleko. Naposljetku je zatvorio um i obratio se isključivo meni.

Sutra od podneva nećeš smjeti dotaknuti tu djevojku. Ni zubima ni prstom, Kaspere. Sam si kriv.

Otvorio sam um i pobrinuo se da me svi čuju. Odjebite!

Osjetio sam kako se val šoka ruši na vijećnike. Čak se trgnula i Violet u svojoj ljudskosti i

bespomoćnosti.

Pristao sam uz kolni prilaz Charliejeve zgrade, gdje smo se trebali naći s njim. Ugasio sam motor i okrenuo se prema njoj — gledala je kroz prozor. Posegnuo sam za njezinom rukom i povukao je u zagrljaj.
»Dobrodošla natrag u London, Violet!«

trideset deveto poglavlje

Violet

Hladne ruke su se povile oko mog trbuha, i sjedila sam u Kasparevom krilu prije no što sam se stigla pobuniti, stiješnjena između njega i volana. Jedan trenutak me držao u zagrljaju i privijao na svoja prsa. Osjetila sam kako mu žila pulsira u vratu, no nije bilo otkucaja srca koji znače ljudskost. Njegovo srce nije udaralo bezglavo i luđački poput moga.

Prigušeno sam opsovala u njegova prsa: »Kojeg ti vraga radiš?«

Malčice me odmaknuo i pritisnuo mi usnice prstom. »Barem jednom ušuti, Djevojčice.«

Odmahnula sam glavom jer sam htjela reći ne, ali nisam uspjela. Njegove očaravajuće oči su ulovile moje. Čelo mu je naborala nepoznata bol, primio se za moju ruku i lagano palcem gladio moje ispučene vene.

»Ne mogu ti obećati da će sve biti u redu, jer znam da neće. Ne mogu ti obećati da ćeš se iz ovoga izvući kao ljudsko biće, jer izgleda da nećeš. Vrijeme nam polako istječe i uskoro ćeš morati donijeti odluku. Morat ćeš odabrati.«

»Zar uopće imam izbora?« promrmljala sam, još uvijek izgubljena u njegovom prodornom pogledu. Bezvoljno je slegnuo ramenima.

»Možda.«

Zatvorila sam oči i turbobno kimnula glavom. Njegov hladni dah mi je škakljao uho dok su se ledene ruke sklopile oko mojih užarenih, grimiznih obraza. Okrenuo je moje lice prema svome. Vjetar je zavijao oko nas gurajući nebom karakteristične sive, engleske oblake — naslonio je čelo na moje. Unutra je vladala smrtna tišina, a sjenke su se povijale nad nama.

»Djevojčice... Violet«, šaputao je Kaspar, daveći se vlastitim riječima. »Trebao sam te ubiti na Trafalgar Squareu. Ali nisam. Sada se moraš nositi s posljedicama i ja... tako mi je žao. Užasno mi je žao«, uzdahnuo je, grizući se za donju usnicu.

Udahnuo sam i instinktivno se naslonila na ruku koja me uhvatila za obraz. »Ti bi želio da sam mrtva? Ja ne bih.«

»Ne.«

Oštro sam izdahnuo, odmaknula njegove ruku sa svog obraza i postavila je uz njegov bok. Progovorila sam suzdržavajući se od plača: »Zašto si takav? Zašto me čas mrziš, a čas izgledaš kao da ti je stalo? Pobogu, zašto?«

Njegov očaj je probio tanku kožu i krv je šiknula iz rane, kapajući po usnicama. Prekrila mu je kožu glatkim slojem sjaja, a slani miris mi je raširio nosnice, dijelom zbog gađenja, a dijelom zbog znatiželje.

Naslonila sam se, a ruke su mi same krenule prema njegovom vratu i zapele se u njegovu tamnu kosu. Oblizivala sam se u iščekivanju dok su se zabranjeni osjećaji rojili u mom tijelu. Moj glas je vrisnuo.

Nemoj! Još nisi postala vampir!

Ali nisam stala. Imala sam potrebu da budem željena, da se netko brine za mene, i to sam tog trenu pronašla u Kasparu.

Nismo se bili razdvojili onda kad sam podignula pogled, kad mi je srce poskakivalo i jurilo. Zagledala sam se u njegove oči i na trenutak pomislila da su crvene, no bile su smaragdne, kao i uvijek kad me primio oko struka.

Primaknuo mi se i umjesto poljupca promrmljao na mojim usnicama: »Takav sam jer sam jednako rastrgan kao i ti.«

Otišao je, a kapljice njegove krvi bile su oko mojih usta.

Osjetila sam hladan povjetarac na licu i otvorila oči. Shvatila sam da više nisam u autu. Neugodan vjetar mi je šamarao lice, rastjerujući moju kosu kao olujne oblake. Naslonila sam se na vrata i duboko udahnula.

Obrisala sam rukom bradu, osjetivši kako si razmazujem krv po koži. Skoro sam povratila kad su mi zastrašujući osjećaji zavladao srcem. *Što se to, pobogu, maloprije dogodilo?* Nisam mogla vjerovati da sam ga upravo pokušala poljubiti. *Poljubiti!*

Još sam k tome bila sama i odbačena usred ničega — automobil je bio parkiran na besprijeckorno urednom kolnom prilazu okruženom bujnom živicom.

Nisam imala vremena primijetiti ostale stvari jer su uskoro pristigli i drugi automobili. Okrenula sam glavu prema zvukovima gašenja motora i prepoznala ostale automobile. Fabian je iskočio iz svog Audija i krenuo prema meni, privlačeći me u čvrsti zagrljaj. Pala sam u njegovo naručje, zahvalna zbog utjehe koju mi je pružilo. Privukao me bliže k sebi, sve dok moje lice nije zapalo u njegovu jaknu. Promrmljao mi je nešto u uho.

»U redu je. Nije te smio ostaviti...«

Poslušno sam kimnula glavom, odlučivši da je bolje ne spominjati zbog čega sam zapravo uznemirena.

»Kamo je otišao?« promrmljala sam i pogledala u Fabiana.

Oči su mu bljesnule crvenim sjajem. »Krvariš!« viknuo je.

Raskolačila sam oči, sjetila se ljepljive crvene tekućine i brzo je pokušala sasvim obrisati s usnica. Prije no što sam stigla, Fabian je ulovio moju šaku u zraku. Prsti su mi nesvjesno dotaknuli njegove usnice dok je mirisao zrak.

»Ali to nije tvoja krv, zar ne?«

Pogledala sam u pod s krivnjom u srcu. Nisam mogla sakriti istinu, a pogotovo ne pogledati ga u oči.

»Violet?«

Odmahnula sam glavom. »Žao mi je.«

Čulo se neugodno prebacivanje težine s noge na nogu, zavijanje vjetra, i riječi od kojih mi je srce puklo napola.

»Neka ti ne bude žao.«

Podignula sam glavu. Lice mu je bilo jadno, a oči sive. Kimnuo je. Čak i prije mene je znao da sam već sada donijela jednu od svojih mnogih odluka.

Odabrala sam Kaspara. To nije mogao promijeniti ni Fabianov optužujući pogled. Nisam imala pojma što znači odabrati njega ili Kaspara, ali sam to ipak učinila.

Pri toj pomisli, Fabian se okrenuo i vratio k Lyli.

četrdeseto poglavlje

Violet

Vampiri putuju podzemnom željeznicom? Stvarno?»

»Budi malo tiša«, prosiktao je Cain i povukao me prema kiosku za prodaju karata. Pokušala sam reći da možemo koristiti automate, no nije htio ni čuti. Stigli smo do staklene kućice u kojoj nas je prodavačica karata ljutito gledala. Zнала sam iz iskustva da se pita zašto se jednostavno nismo poslužili automatom.

»Bok«, Cain se okrenuo i tiho prebrojao cijelu ekipu, a zatim počeo razmišljati o vrstama karata.

»Možemo li dobiti sedam dnevnih karata za odrasle i jednu takvu za dijete, molim?»

Žena je cinično pogledala kroz staklo. »A tko je dijete?»

Cain se iznenadio. »Pa, ja sam dijete.«

Pogledala sam ga postrance. Imao je šesnaest godina i trebao bi plaćati kartu za odrasle. *On je vampirski princ, milijunaš, i pokušava uštedjeti lovu na karti za podzemnu?*

»Osobnu, molim«, mehanički će žena. Smrknula sam se; nisam poznavala mnogo šesnaestogodišnjaka koji uokolo hodaju s osobnim iskaznicama. No Cain je izvadio novčanik iz džepa traperica, otvorio ga i pokazao joj nekakvu identifikacijsku ispravu s lažnim datumom rođenja u gornjem kutu. Nije pozorno provjeravala, samo je primila Cainovu novčanicu i otisnula mu karte.

»Naivčina«, smijuljio se Cain puštajući kartu u ralje automata. Propustila sam ispred sebe neku poslovnu ženu koja je žurila i zatim krenula za Cainom.

»Ti imaš lažnu ispravu na kojoj si mlađi?» pitala sam, malčice šokirana dok smo se vozili niz pokretne stube, držeći se desne strane da užurbani putnici mogu proći.

Frknuo je. »Ne samo da sam mlađi.« Okrenuo je ispravu, a s njezine druge strane je bila slika i datum koji je tvrdio da Cain ima osamnaest godina.

Odmahnula sam glavom u nevjerici, čudeći se što sve novac može kupiti. Osjetila sam poznat nalet hladnog vjetra i vidjela vlak kako nam se približava iz tamnog tunela. Skoro sam laktom gurnula nekog čovjeka na tlo vukući Caina kroz otvorena vrata. Nadala sam se da će se ostali snaći.

Sve više i više ljudi se ukrcavalo na vlak, i za manje od sekunde sav je prostor bio dupkom popunjen. Buka kotrljajućih kotača je nadjačala sve osim gromovitih basova što su dopirali od nekog bezobzirnog lika koji nije htio stišati svoju glazbu.

»Čovječe, ovo je kao da sam okružen večerom od stotinu sljedova.« Cainovo lice se malčice izobličilo i morao se ugristi za usnicu, baš kao i Kaspar kad se maločas opirao iskušenju. Smrknula sam se i prišla bliže njemu. Već smo bili ubrzali, a budući da sam se odviknula od korištenja podzemne, izgubila sam ravnotežu i sudarila se s Lylinom prijateljicom Cathy.

»U redu je«, promrmljala sam. »Još su samo tri stanice do Oxford Circusa.«

»Valjda«, odgovorio je Cain. Vidjela sam kako se pokušava kontrolirati. Nije rekao više ništa sve dok se nismo dvije stanice kasnije otisnuli s Warren Streeta.

Kad smo se zaustavili minutu ili dvije kasnije, zgrabila sam Caina za zapešće i izvukla ga na peron stanice Oxford Circus. Borili smo se s hordom užurbanih putnika i turista, te krenuli prema pokretnim stubama, ovoga puta žureći lijevom stranom. Povukla sam ga kroz barijeru prije no što je stigao poništiti svoju kartu i zaradila ljutit pogled kontrolora. Vidjela sam udubljenje u zidu te odmah pojurila tamo.

»Ti zbilja moraš u lov, zar ne?» Vidjela sam Fabiana i druge kako se bore s gomilom koja se kreće u suprotnom pravcu, i odjednom mi je sinula ideja.

Cain je kimnuo. »Još nikada nisam bio u ovakvoj masi ljudi.«

Kad je Fabian stigao, zgrabila sam ga za ruku. »Postoji li ovdje neko neupadljivo mjesto gdje vi možete, znaš već...« Odmahnula sam glavom prema Cainu. »Loviti«, završila sam rečenicu prigušenim tonom. Fabian je kimnuo. Nije me želio ni pogledati. Srce mi je propalo deset tisuća milja pod zemlju — on mene više ne želi vidjeti.

»Onda vi dečki idite, a mi cure ćemo poharati dućane«, rekla sam. *Kakva žrtva.*

Fabian se složio i krenuo naprijed, no Cain je zastao i izvadio nešto iz novčanika.

»Evo, trebat će vam ovo.«

Pogledala sam maleni plastični pravokutnik i podignula obrvu. »Je li to tvoje?»

Pokušao se nasmijati. »Nije. Posudio sam to od jedne osobe.«

Sve mi je bilo jasno. »Smijem li je ispeglati do kraja?» upitala sam, značajno se smijuljeći.

»Možeš pokušati, ali rekao bih da je to račun bez dna«, objasnio je Cain. Zakoračio je naprijed i šapnuo mi PIN u uho. »Daj sve od sebe«, namignuo je i krenuo za ostalima.

Napustila sam stanicu skupa s Lylom i Cathy, veseleći se danu bez Kaspara; to je vrijeme bez njegovih trikova i neizbježne privlačnosti. Osjećala sam se oslobođeno kad sam shvatila da mi je lakše kad mi nije u blizini. Ono što je njegovo biće činilo meni se nije sviđalo, a bilo mi je teško odoljeti.

Izišla sam na užurbanu londonsku ulicu i udahнула poznati smrad ispušnih plinova pomiješan s mirisima egzotičnih kuhinja iz svih dijelova svijeta. Ljudi su posvuda oko mene govorili svojim jezicima i narječjima. Bilo je to poput glazbe za moje uši. Već predugo sam slušala samo otmjene snobovske glasove. Bila sam ozarena kao da hodam po oblacima. *Kod kuće sam.*

* * *

Cain i Declan su nas sustigli ispred trgovine Harrods, gdje su Cathy i Lyla provele nekoliko sati. Ja sam ubila vrijeme donirajući novce svim dobrotvornim društvima koja je ta robna kuća podupirala, i to sve s Kaspereve kartice. Isprva sam bila osvetnički sretna, no to veselje je ubrzo splasnulo jer sam se počela osjećati loše — usprkos tomu što me poljubio.

Moj želudac je spasio dečke od razgledavanja svakog komadića robe kojeg je Lyla kupila jer je počeo glasno zavijati.

»Koji je to vrag?«

Zarumenjela sam se. »Moj želudac. Gladna sam.«

Cain je složio facu. »Ljudski želuci zavijaju kad su gladni? Opa! To nas nisu naučili u školi. Što bi željela jesti? Mi smo siti, ako me kužiš.« Zločesto mi je namignuo i na trenutak sam se zamislila.

Nasmijala sam se. »Ubila bih za krumpiriće.«

Nekoliko minuta kasnije sam otvarala masni novinski papir, a miris soli i octa mi je ispunio nosnice. Izišli smo iz restorana brze hrane, ali još uvijek sam osjećala smrad goruće masnoće iz friteza i sirove ribe u pivskom tijestu. Zagrizla sam debeli, hrskavi, vrela krumpirić i čekala ostale.

Ovo je mnogo bolje od sendviča sa sirom.

Nastojala sam sačuvati usta od opekotina i dobro sažvakati, ali sam se trgnula kad mi je progutani krumpirić opekao grlo. Cain je izišao na svježiji zrak, Fabian je išao za njim. Obojica su u rukama nosila velike porcije.

»Siti ste, zar ne?« smješkala sam se, vidjevši ih kako nose ogromne količine hrane. Činilo se kao da Lyla i Cathy izbjegavaju masno, jer su držale samo limenke dijetalne *cole*.

»Kamo ćemo sada? Ne mogu jesti stojeći«, rekla sam im.

Cain je slegnuo ramenima. »Možda na Embankment?«

Kimnula sam. Krenula sam za Cainom. Nisam bila usredotočena i nisam primijetila Fabiana kad je stao pored mene.

»Mogu li razgovarati s tobom? Nasamo«, dodao je, vidjevši da Cain gleda u nas oboje.

»Hm, da«, nesigurno sam odgovorila, preklinjući Caina očima neka ne ode. Dobacio mi je pogled kao da se ispričava i otišao skupa s preostalim petorkom.

Lyla mi je u prolazu dobacila ljutit pogled i preklopila ruke na prsima kao da se brani.

Pločnik mi je odjednom postao jako zanimljiv, i pokrila sam se kosom tako da Fabian ne vidi moje rumene obraze. Dok sam stopalom prelazila preko pukotine u asfaltu, Fabian je progovorio.

»Što se tamo dogodilo?« Glas mu je bio neprirodno miran i odmjeren, kao da se jedva kontrolira — mislim da ga nikada nisam vidjela bijesnog.

»Tamo?«

»Ono s Kasparom?«

Uzdahnula sam. Trebala sam znati. Naravno da Fabiana zanima zašto sam imala Kasperevu krv na svojim usnicama i zašto je on zatim nestao, ali ni ja nisam znala odgovoriti na to.

Taj crni vrag mrzi podzemnu.

»Ništa«, izdahnula sam, znajući da moja laž neće dugo potrajati. Primaknuo mi se i nadvio se nad mene. U uskoj uličici okruženoj visokim zgradama, brujanjem prometa nekoliko ulica dalje i vječito sivim nebom, osjećala sam se iznimno maleno i beznačajno.

»Samo mi reci, Violet.«

»Zastali smo tamo i Kaspar kao da je razmišljao o nečemu drugome, onda me privukao k sebi i razgovarali smo, pa...«, utihnula sam.

»Nastavi.«

»Progrizao si je usnicu, i ja sam ga nekako... poljubili smo se«, rekla sam, iznenađena što sam jedva čekala da se povjerim nekome, bilo kome. Gledala sam u tlo jer nisam mogla podnijeti njegov pogled u tom trenutku. »Ali samo na trenutak. Zatim je nestao.«

Prigušen, napet glas je prekinuo tišinu. »Zašto?«

»Ne znam... njegova krv... kao da sam poludjela, i nisam se mogla zaustaviti.«

Usudila sam se pogledati u njega, a vidjela sam da i on zuri u tlo. »Što mi se dogodilo, Fabiane? Ja to nisam htjela!«

Lažeš, izustio je moj glas.

»Ne znam. Ali... reci mi istinu. Osjećaš li išta kad napravim ovo?«

»Što?«

Primaknuo mi se korak bliže i nagnuo glavu.

»Ovo.«

Spustio je usnice na moje. Odjednom mi se sve zabranjeno, nemoralno i pogrešno opet vratilo. A radilo se samo o tome da želim Kaspareve usnice na svojim, ne i Fabianove.

Dok su se moja usta spojila s njegovima, osjetila sam nalet ljubavi, čežnje i želje, a ponajviše sreće. No cijelo vrijeme... to jednostavno nije bilo isto.

Znala sam da ću ga, kad se razdvojimo, opet smatrati prijateljem. Znala sam da ga boli i to što dopuštam da me ljubi. No moje ruke su se ipak povile oko njegovog vrata, čvrsto držeći malenu vrećicu s krumpirićima. Vukle su ga sve bliže. Odjednom se odmaknuo, a nada mu je sjala u očima.

»Osjećaš li?«

»Da, ali...«, čula sam kako mu se dah ubrzao. »Žao mi je, to se događa samo kad me ljubiš. Nije... žao mi je, Fabiane, ali nikad nisam i nikad te neću smatrati za ista više nego prijatelja. Ne znam zašto je tako, jer si divan prema meni, i divan si općenito...«

A Kaspar nije, rekao je moj glas.

»Jednostavno te ne volim. Žao mi je... ne znam što se događa kad se poljubimo.«

Zatvorio je oči. »Osjećaš ono isto što i svi ljudi kada poljube vampira. Tako mi zavodimo svoj plijen... ponekad. I ne, to nije ljubav«, rekao je suho, bez emocija. No čula sam napetost u njegovom glasu i znala sam koliko pati.

»Veza ne bi trebala biti zasnovana na tome.« Istog trena sam požalila što sam to rekla. Fabianov izraz lica je prešao iz zagonetnog u bijes za nekoliko sekundi.

»A ono što ti i Kaspar imate je temelj za vezu? Požuda, krv i želja? Zar samo to želiš, Violet?« grmio je, primaknuvši mi se korak bliže.

»Tko je spomenuo vezu?«

»Nitko. Ništa. Ali to tvoje ponašanje!«

»Ne želim vezu. Ne s vampirom, niti s bilo kim drugim! Dosta mi je muškaraca. Posljednji dečko kojeg sam imala me prevario, sjećaš se?« vikala sam, teško dišući i mašući rukama poput luđakinje. Vrećica s krumpirićima je opasno lamatala iznad naših glava.

»Nemoj mi lagati! Želiš ga, i znaš da je tako.« Pozorno me pogledao. »Ali poslušaj me, Violet. Kad ti slomi srce, nemoj trčati k meni, jer ja više neću imati srca za tebe. Zapamti to.«

Tad se okrenuo i otišao, ostavivši me u naletu hladnog vjetra.

»Neću dopustiti da mi slomi srce, idiot«, promrmljala sam za njim. Naslonila sam se na ogradu neke kuće i čekala da se ohladim. Nakon nekoliko trenutaka sam se uspaničila.

Zašto mi je draži Kaspar kad se ponaša poput pravog pravcatog šupka? Dobro, ima taj šupak svojih trenutaka, ali ipak je zao.

Kao što si rekla, nisi ga poljubila samo radi zavodjenja, zar ne, Violet? Zato ti je draži, bockao me moj glas. Samo slijedi svoje srce. Koje ti ime prvo pada na pamet?

Uzdahnula sam. »Kaspar.«

Moj glas se osmjehnuo. *Onda si donijela pravu odluku.*

Zatvorila sam oči. Osjećala sam se glupo što tražim potvrdu od glasa u svojoj glavi. No znala sam da je u pravu. Osjećala sam nešto prema njemu, usprkos tome kakav je i koliko mi je zla nanio.

Jadan je taj sažetak priče na kraju kojega sam se pitala zašto sam odbacila dobrog dečka, i zašto me privlačio prekrasni vampirski princ-kreten što me oteo. *Moj život je savršen primjer neurednog klišeja.*

Odmaknula sam se od ograde i krenula za Fabianom.

* * *

Naslonila sam se na naslon klupe i gurnula masne ruke u džepove, nestrpljivo čekajući da ostali završe s jelom. Cain je odavno utihnuo i sjedio pored mene — usredotočila sam se na ulične zabavljače duž obale Temze.

Nešto u daljini mi je privuklo pogled. Tri dečka, odjevena u zakopčane majice s kapuljačama i široke traperice s remenjem koje nije služilo svrsi, polako su hodala obalom. Psovali su i bezobrazno se smijali nekom pantomimičaru. Imali su šlampave kape na glavama i uske majice s podignutim ovratnicima. Dogegali su se u našu blizinu. Jedan od njih je pogledao u Lylinom smjeru i prepoznala sam ih.

Joel i njegovi prijatelji.

»Stranje«, uzdahnula sam i uspaničila se. Cain me zbunjeno pogledao prije no što je usmjerio oči kamo i ja. Vidio je trojicu kako se približavaju. Zurili su u mene, no bili su toliko glupi da me jednostavno nisu prepoznali.

»Što?« rekao je Cain, gledajući čas mene, čas njih.

Podignula sam raskolačene oči prema njemu. »Poznajem ih!«

Cain je također raširio oči. »Kvragu!«

Bijesno sam kimnula. Kad su ta trojica prošla pored velike skupine turista, skočila sam i poželjela potrčati, no netko me povukao natrag na hladno drvo prije nego sam se snašla.

»Kamo si ti pošla?« siktao je Cain, i bio je uznemiravajuće sličan bratu.

»Idem odavde! Prepoznat će me!«

»Ne smiješ!«

»Smijem!«

»Onda ja idem s tobom«, rekao je i krenuo, no gurnula sam ga natrag na klupu, možda malčice prebrzo.

»Ne! Hoću reći, neću pobjeći — sve je u redu.« Brzo sam podignula pogled i vidjela kako sva trojica zure u mene. Postupno su se probijali kroz gomilu i znala sam da će me prepoznati čim malo bolje promotre.

Cainove oči su se kretale gomilom poput sokola. »Dobro. Molim te, nemoj pobjeći. Kaspar će me ubiti. Sredit ćemo ovo, samo idi!«

Nije mi trebalo dvaput reći. Pojurila sam u sporednu uličicu, ravno u gomilu ljudi. Osjetila sam da mi se suze slijevaju niz obraze. Nisam znala kamo idem niti gdje se nalazim. Znala sam jedino da moram trčati.

Gurnula sam nekoga laktom te uzrokovala bujicu negodovanja i glasnih psovki. Pogledala sam iza sebe i vidjela muškarca u skupom odijelu kako za mnom maše šakom, a svi papiri iz njegove aktovke su bili rasuti po tlu.

Svježi jecaji su se rodili u mom grlu, popraćeni novom bujicom suza. *Joel? Zašto sada? Ne treba mi to.*

Trčala sam pločnikom i sklonila se u jedno jedino mjesto koje mi je ovdje moglo pružiti utjehu:

Hamleys, trgovina igračkama. *Jadno, ali istinito.* Police pune igračkama su me podsjetile na sretno dane djetinjstva — upravo to mi je trebalo.

Potrčala sam uz pokretne stube pored horde bučne djece koja su svoje iznervirane roditelje vodila prema skupim igračkama. Nakon što sam pretrčala već milijun stuba, našla sam se u prostoriji punoj vlakica.

Sakrila sam se iza jedne police i naslonila na barem naizgled stabilnu hrpu kutija s maketama kamiona. Nekoliko puta sam duboko udahnula.

Joel me uhvatio nespremnu. To sam morala priznati. Vjerojatno mi se zbog toga srce osjećalo kao da ga netko melje, zar ne? Preboljela sam ga. *Preboljela sam ga.* To je zasigurno bio razlog što se sa svakim slabašnim otkucajem moje srce grčilo i onemogućavalo protok najbitnije tekućine — krvi.

Odjednom se nešto hladno privilo uz moja leđa. »Posisat ću ti krv«, promrmljao je nečiji glas uz moj vrat i trgnula sam se.

»Nemoj to raditi«, viknula sam kad su mi se plastični očnjaci zarili u vrat. »Kaspere! Makni se!«

»Neću«, odgovorio je, privijajući prsa uz moja leđa. »Baš mi je lijepo ovdje.«

Nekoliko trenutaka sam se otimala iz njegovih ruku. »Barem mi onda nemoj sliniti po vratu, i izvadi te kretenske očnjake iz usta; imaš prave, pobogu!«

»Stišaj se malo, ljudi će te čuti«, uznemireno je promrmljao. No ipak ih je izvadio iz usta i stavio u ruku. Pregledavao ih je, pritiskajući zaobljene i pretjerano velike očnjake drugom rukom, onom koju je još uvijek držao oko svojih prsa. »Glupi ljudi. Ne bismo mogli jesti da imamo ovako ogromne zube.«

»Samo si ljubomoran jer imate jadne i malene.«

Stavio je lažne očnjake u džep i škakljao me po rebrima, znajući da ću mu se tako morati primaknuti bliže. »Nemoj se toliko truditi, Djevojčice«, rekao je, odmičući me nekoliko centimetara od sebe. Zarumenjela sam se.

»Ali...«

»Imamo male očnjake tako da ih nitko ne bi primijetio.«

Promijenio je ton kad me primaknuo k sebi. Spustio je glavu i njegova kosa me pošakljala po obrazima, a usnice su dodirnule moje uho. Stresla sam se, a nisam to htjela. Zahvalila sam nebesima što nas kriju kutije — Kasperev pokret bi izazvao pravu sablazan u trgovini s igračkama.

»Hoćeš li mi reći što nije u redu, Djevojčice, ili ću te morati prisiliti kao i inače?«

Uzdahnula sam. »Sve je u redu.«

»Nemoj mi lagati, Violet.«

»Ne lažem...«

Odmaknuo se i njegova hladna ruka je nestala s mojih prsa. Primio me za nadlakticu i povukao dublje u trgovinu. Rumenjela sam se dok su nas neke majke promatrale stisnutih usnica, smatrajući da smo *preintimni* za njihovu djecu.

Uživaš, rugao mi se glas.

Totalno, promrmljala sam u glavi.

Stali smo u tamnom kutku pored redova maketa mlažnjaka i Kaspar me zaklonio — jednu je ruku držao na zidu pored moje glave, a drugom me pogladio po obrazu.

»Plakala si, Djevojčice. Sad mi reci što nije u redu.«

Mlinski kamen je pojačao pritisak, ali moje srce se nije više osjećalo kao da netko istiskuje život iz njega. Kasperev dodir me ohrabrio kad je obrisao jednu zalutalu suzu s mog obraza, no ipak sam pogledala u pod.

»Vidjela sam Joela«, zagrcala sam uz šapat. Gutala sam suze i polako podignula glavu. Pred sobom sam vidjela samo crne oči.

»Aha«, oblikovao je riječ ustima. Tiho sam kimnula i zagrizla usnicu.

»Bio je na obali, a ostali su još uvijek tamo. Mislila sam da sam ga preboljela, Kaspare. Mislila sam da sam završila s tim, ali nisam. Ni blizu.« Gledala sam kako se njegove oči vraćaju svojoj smaragdnoj boji — pomalo svjetlucavoj i manje bogatoj.

Odjednom me primio za obje ruke. »Violet, je li te vidio?« zahtijevao je odgovor, tresući mi ramena i bjesumučno gledajući prema pokretnim stubama.

»Ne znam«, promucala sam.

»Kako izgleda?«

Smrknula sam se. Bila sam malčice zgađena. *Zar doista misli samo na to?* No nisam bila naviknuta na prisutnost panike u njegovom glasu, pa sam odgovorila. »Ima tamniju plavu kosu, smeđe oči, visok je možda dva metra.«

»Onda se sakrij.«

Prije no što sam se snašla, oboje nas je povukao na pod, ostavivši me da ležim na plišanom tepihu kao kreten.

»Koji ti je vrag?« siktala sam, no legnuo je na mene i pokrio mi usta rukom. Približio je kažiprst druge ruke usnicama i dao mi znak da šutim.

»On je ovdje«, oblikovao je riječi ustima. Raskolačila sam oči i krenula nešto reći, no odmahnuo je glavom, pokazujući prema pokretnim stubama. Zgrabio me za ruku i povukao za sobom. Držali smo glave nisko i trčali između policica, sve bliže pokretnim stubama i spasu u zadnji čas. No koliko god da sam mrzila Joela zbog onoga što mi je napravio i što me povrijedio, nisam mogla izdržati a da ne okrenem glavu te posljednji put vidim dečka kojeg sam voljela dvije godine. Trebala sam potvrdu da je tu, stvaran.

Znala sam u dubini duše — ako me vidi, tu će biti kraj. Stari i novi život će se sudariti u ogromnoj eksploziji.

Kaspar je zastao i osluhnuo. Nisam imala pojma kako može čuti išta od slatunjave glazbe i dječje vriske. Pokazao je kroz policu prema nečemu iza mene.

»Ovdje se nalazi«, promrmljao je malo glasnije.

»Kako ovdje?«

»Baš ovdje!«

»Što ćemo sada...«

Prije no što sam stigla završiti, jurnuo je na mene i zatvorio mi usta rukom. Ponovno sam pala na pod. Vjerojatno je krivo procijenio razdaljinu između nas jer je završio ravno na meni. Stenjala sam kao da su mi se smrskale sve kosti. Nekoliko trenutaka se tiho hrvao sa mnom jer sam ga pokušavala otjerati, a on nije htio da vičem.

»Psst!«

Tada se sledio.

»Kaspare! Što...«

»Violet?!«

I ja sam se sledila. Gledala sam preko Kasparevog ramena i vidjela jedinu osobu na svijetu koju nikako nisam željela vidjeti dok ležim ispod vampira usred trgovine s igračkama.

»Joel?«

Joel je samo stajao razjapljenih usta i gledao u mene — ili bolje reći, u Kaspara kako leži na meni.

»Ja, uh, nije onako kako izgleda!«

»Eno ih tamo! Ono dvoje na podu!«

»Recite, mlada damo, kako sve to izgleda«, obratio mi se nepoznati glas.

Kaspar me pogledao s izrazom lica koji je značio da smo u gadnim govnicama, a bila sam sigurna da i sama tako izgledam. Sramežljivo sam pogledala preko njegovog ramena i vidjela uniformiranog čovjeka sa sjajnom pribadačom na košulji i natpisom Hamleys, baš iznad džepa na kojem je pisalo VODITELJ. Pored njega je stajala jedna od onih užtogljenih majki i gledala nas svisoka.

»Ne mogu vjerovati da se tako ponašaju! I to pred djecom! Skandalozno! Treba ih odmah izbaciti iz dućana!«

Nije mi bilo ugodno. Joel je stajao tamo, a još smo upali u nevolje s voditeljem. *Prekrasno, baš prekrasno.*

»Da, da, u pravu ste, gospođo...«, započeo je voditelj.

»Charles-Pomphrey.«

»Da. Van! Oboje! Ne vraćajte se! I vi isto, mladiću«, rekao je okrenuvši se Joelu. »Ova današnja mladež. Gospođo, kunem vam se da nisam vidio ništa slično otkad radim ovdje.«

Kaspar je zatvorio oči, promrmljao nešto i polako, kao da mu je teško, ustao s mene. Pružio mi je ruku i zahvalno sam je uhvatila te otklizala u njegov snažni zagrljaj. Otvorila sam usta jer sam željela nešto reći voditelju, no Kaspar me zgrabio za lakat i izveo van. Joel je išao za nama, vidno zbunjen.

Kad smo prošli pored voditelja, činilo mi se da čujem Kaspara kako se ispričava i daje mu komadić

papira koji je opasno nalikovao na novčanicu od pedeset funti.

Došli smo do izlaza i koža mi se naježila od hladnog zraka. Oblaci su se napokon razišli i otkrili blistavo sunce što je već zalazilo, iako je bilo rano popodne. Zasljepila me svjetlost i nisam vidjela da je Joel stao ispred nas. No Kaspar je to znao.

Primio me oko struka i privukao k sebi, lagano režeći. »Koji ti kurac hoćeš?«

»A tko si ti? I što radiš s mojom malom?«

»Ja nisam tvoja mala«, ljutila sam se.

Joel me usput pogledao prije no što je ponovno svu svoju pozornost poklonio Kasparu, koji je zauzeo obrambeni stav i malčice me gurnuo iza sebe.

»Ma daj, mala... znaš da mi je žao. Znao sam da te nisu oteli one noći, Vi. Pobjegla si jer sam te prevario. Ali sad je gotovo s tim.« Pružio mi je ruku, a Kaspar je osjetio opasnost i primio me za nadlakticu toliko čvrsto da mi je skoro prekinuo cirkulaciju.

Nije se morao truditi. *Mislio je da sam pobjegla zbog njegovog varanja?* Ta egoistična pretpostavka me zbilja razbjesnila. Gorko-slatko gađenje se javilo, ali moje srce još uvijek se stezalo pri pogledu na njegove oči. Trebalo mi je doista puno samokontrole da ga jednostavno ne ispravim i izblebećem sve o vampirima.

»Neću! Neću nikamo s tobom! I posljednji put ti govorim — ja nisam tvoja mala!«

Nastala je tišina. Utihнула je čak i ulica. Prolaznici se nisu trudili sakrivati iznenađenost zbog mog ispada.

»Što? Kako to misliš... nećeš? Dakle, želiš ostati s njim?« pokazao je palcem prema Kasparu, gledajući kako se njegova ruka obavlja oko mog struka i pokušava me odvesti. Tad mu je sinulo. »Zar ste vas dvoje... zajedno?«

Zinula sam i zgroženo se otela iz Kasparevog stiska.

»Nismo! Nismo mi ništa. On i ja? Ne, nikako«, smijuljila sam se i hihotala poput srednjoškolke. Bila sam crvenija od rajčice. Kaspar me zagrlio oko ramena i zbunjeno pogledao. »Jesmo, zajedno smo!«

»Ne, nismo!« Izvukla sam se iz njegovog zagrljaja i ljutito ga pogledala.

Ponovno me privio k sebi. »Jesmo!«

»Nismo i gotovo!«

Činilo mi se kao da čujem Kaspara kako nekoga ispod glasa naziva idiotom dok sam se okrenula Joelu, koji je pak gledao našu razmjenu kao da prati tenisku utakmicu.

»Pa ako nisi s njim, onda dođi i budi sa mnom.«

Primio me za ruku i trgnuo prema sebi. Nisam to očekivala i zapela sam o vlastita stopala. Zatvorila sam oči, očekujući da ću svaki tren tresnuti čelom o pločnik. Nije došlo do toga.

Ledena ruka se obavila oko mog trbuha i zadržala me na samim vrhovima prstiju. Okrenula sam se i shvatila da me Kaspar spasio. Uspravio me na noge i okrenuo se k Joelu, koji je svake sekunde bio sve bljeđi. Znala sam da su Kaspareve oči potamnjele. Režao je, a to je činio samo kad je doista ljut.

»Doista bi trebao naučiti kako da se ponašaš prema svojim *malim* klinkama, Joel. Pogotovo kad se radi o tako dobroj djevojci kao što je Violet. Ili još bolje, ja ću te naučiti.«

Joel je, vidno uplašen, pokušao održati privid lažne hrabrosti. »Ma nemoj? Hoćeš me odmah naučiti?« podignuo je stisnutu šaku i spremio se za udarac. Kaspar je istupio da odgovori na izazov.

»Samo daj!«

Vidjela sam kako ljudi usporavaju i čekaju da tučnjava započne baš kada je Joel zadao udarac. Znala sam da pored Kaspara neće imati šanse i intervenirala sam postavivši se između njih. Vidjela sam brzu šaku kako leti prema mome licu, no blokirala sam je i odmaknula Joelovu ruku. Zgrabila sam ga za zglobov i izvrnula. Povio se od boli.

»Ovo ti je što si me prevario prvi put!«

Drugom šakom sam ga tresnula u nos. Nisam ga slomila, no bilo je krvi.

»Ovo ti je što si me prevario drugi put!«

Zabacio je glavu unatrag i zastenjao, otvorivši mi put prema još jednom osjetljivom području.

»A ovo je«, započela sam podižući koljeno, »zato što si krenuo na Kaspara!« Udarila sam ga koljenom u jaja bez imalo grizodušja.

Učinak je bio trenutačan. Pao je na koljena držeći se za prepone i plakao dok mu je krv curila iz nosa. Prolaznici su ga gledali s manje ili više neodobravanja i gađenja. Neki su se smijuljili, a neki čak navijali za mene.

I ja sam se smijuljila. Zgrabila sam Kaspara za ruku, dramatično bacila kosu i odmarširala, no ne bez završne riječi.

Pogledala sam jadnog dječaka koji se valja po pločniku i drži za muda — preplavio me ogroman osjećaj zadovoljstva. Spustila sam se na njegovu razinu i trijumfalno nasmijala.

»Samo da znaš, preboljela sam te.«

Zatim smo otišli.

Povela sam Kaspara kroz sporedne uličice, jedva čekajući da se maknemo s glavne ulice u slučaju da

Joel pozove policiju — ali kao da bi policija ulovila hrpu vampira, ili čak povjerovala Joelovoj priči.

»Ne mogu vjerovati da smo to učinili«, viknula sam kad smo se dovoljno odmaknuli. Kaspar se nasmijao kao da se napola smješka, a napola ruga, baš onako kako sam obožavala — odlučio je dopustiti da ga vučem za ruku i smijem se poput školarke.

»Podsjeti me da te ne ljutim. Želim imati djecu.«

Moje smijuljenje se pretvorilo u vražji osmijeh. »Onda se pazi«, upozorila sam ga namigujući mu.

»Gdje si to naučila? Ne bih rekao da si taj tip«, odmjeravao me od glave do pete i zarumenjela sam se.

»Tata mi je pokazao nekoliko poteza... beskorisni su protiv vampira, ali mogu poslužiti kod ljudi.«

»Aha«, lice mu se malčice smračilo kad sam spomenula oca.

Ušutjeli smo, a ja sam željela izbjeći neugodne pauze, pa sam nastavila govoriti. »Baš mi je bilo super!

Nikad nisam napravila ništa slično! I izbacili su nas iz Hamleysa!«

Zahihotao se i promrmljao nešto kao: »Sva si vražja!«

»Hej«, uštipnula sam ga za ruku, no samo je slegnuo ramenima. »Nisu me nikada niotkuda izbacili.

Zapravo, jesu jednom iz pizzerije jer smo bili preglasni.« Nasmijala sam se sjećanju; imala sam trinaest godina, a sa svojim prijateljima sam požderala četiri pizze i popila sve restoranske zalihe limunade, od čega smo postali glasni i hiperaktivni.

Kaspar me povukao za ruku želeći da malčice usporim. »Navikni se ako namjeravaš ostati s nama. Ne prati nas baš dobar glas.«

Podignula sam obrvu. »A tko je rekao da sam ja dobra? Osim toga, nisam rekla da namjeravam ostati.« Kriomice sam ga pogledala samo da vidim njegovu reakciju. Zamijetila sam kako zamišljeno kima glavom. Istog trena mi je postalo krivo i izvukla sam ruku iz njegove.

»Kaspere, zašto si rekao da smo — *par?*«

Slegnuo je ramenima. »Da ga uznemirim. Upalilo je, zar ne?«

»Valjda jest«, promrmljala sam. »Ne misliš da će reći policiji kako sam u Londonu, zar ne?«

Pozorno me pogledao. »Zvučiš kao da te to brine. Ako im i kaže, teško će nas uloviti. Ne brinem se.«

Moram priznati da je čudno. Ne brinem se ni ja... jednostavno sam morala pitati.

»Zašto nisi skočio na Joela kad je počeo krvariti?«

Frknuo je. »Ne bih popio krv tog ološa ni da je posljednji na zemlji. Odvratno.«

Morala sam se nasmijati i atmosfera odjednom više nije bila tako turobna. Njegov napola zlobni osmijeh se vratio, a tada je stao korak bliže.

Iskoristila sam priliku da ga u šali udarim po prsima. »Bio si spreman prebiti tipa radi mene. Neki bi rekli da je to baš slatko. Rekao si i da sam dobra djevojka.«

»Jesam, zar ne?« rekao je podižući bradu tako da se može mrštiti prema ostatku svijeta iznad moje glave. Nakon nekoliko minuta se nasmijao, kao u nevjerici odmahnuo glavom i zagrlio me oko ramena. »Hajde«, rekao je, »zaslužila si jedan normalan dan.« Ovog puta se nisam bunila kad me ostavio s Cainom, Declanom i drugima. »Imam nekog posla.«

»Je li on uvijek takav?« upitala sam.

Cain je slegnuo ramenima. »Moraš znati da je Kaspar uvijek tu kad ne želiš da bude, gnjavi te i dosađuje dok ne popustiš. A kad želiš da je tu, onda te ostavi. To se ne može promijeniti.«

»Promjena plana«, rekao je Charlie. »Djevojke žele ići u lunapark.«

Treballi smo krenuti podzemnom željeznicom natrag u Islington, no presjeli smo na vlak za Hyde Park. Tamo je zabava za Noć vještica bila u punom jeku, a preslatki miris šećerne vate je gospodario zrakom.

Cain me zgrabio za zapešće i počeo vući za sobom. Njihov entuzijizam je doista bio zarazan. Neonska svjetla su bila posvuda, sirene su zavijale, a prodavači su glasno dozivali mušterije. »Idemo! Idemo! Vožnja autićem samo za funtu! Idemo, dame i gospodo!«

Dečki mojih godina su tiho skupljali i brojali novac, pazeći da svi posjetitelji budu dobro zavezani u svojim sjedalima, a dosađivali su se usprkos hordama lijepih djevojaka koje su u čoporima dolazile iz sjenki. Zrak je bio doista hladan i grizao me za obraze, no toplina tisuća neonskih svjetiljki spriječila je drhtanje.

»Oh, Bože, pa to je kuća zabave! Moramo ući unutra«, cvrkutala je Lyla i primila jednom rukom Cathy, a drugom Fabiana (nije se izmaknuo) te ih povukla unutra. Cain je prevrnuo očima, no slijedio ih je, kao i ostala tri dečka.

Stali smo ispred tezge i Lyla je platila hrpom kovanica.

Uskoro su nestali među zavjesama na ulazu. Declan je promrmljao kako to ne namjerava gledati, a Charlie je već tražio Felixa. Prislila sam lice da izgleda kao da me nije briga, te krenula za njim. Napravila sam nekoliko koraka i malčice se uplašila same sebe visoke metar, a široke dva metra kod izobličienog zrcala. Cain nije došao. Pogledala sam prema ulazu i pretpostavila da je vjerojatno postupio kao i Declan.

Nisam vidjela odraz nijednoga od preostalih četvero i skoro sam stigla do stuba koje su poskakivale gore-dolje, kad sam primijetila Lylu. Sledila sam se shvativši da je njezin jezik u Felixovim ustima; Fabian je klečao na koljenima pored nje, grizao je i ljubio po golom trbuhu. Charlie je stajao pored njih sa zubima duboko u vratu Cathy. Krvavim rukama mu je prolazila kroz kosu. Tiho je stenjala dok joj se jedna kapljica krvi spustila

niz bradu, pa se preko ramena uplela u tkanje njezine majice, ostavljajući mrlju na blijedom materijalu.

Zgađena i posramljena, pokušala sam otići da me ne primijete.

No Felix je brzo okrenuo glavu i pogledao me dubokim crvenim očima. Maleni osmijeh mu je zaigrao na usnicama i otkrio ružičaste očnjake.

»Hoćeš li nam se pridružiti?«

Brzo sam odmahнула glavom. »Ne bih, hvala.«

Krenula sam unatrag i udarila u nešto tvrdo. Mislila sam da je zrcalo, no ukočila sam se kad sam čula poznati, arogantni i samodopadni vampirski glas iza sebe.

»Naravno da se ne želi pridružiti vašoj maloj orgiji, idiote.«

»Smiri se, stari, jednostavno sam pitao«, odvratio je Felix i zagrlio Lylu oko vrata. Smrkнула sam se na njezin smijeh. Fabian nije ni primijetio da sam tu.

»Nauči se dijeliti, majku mu«, promrmljao je Felix i zario zube u Lylin vrat. Zgrozila sam se kad se zahihotala. Kaspar je samo zgađeno frknuo i okrenuo se, vukući me za sobom dok je Lyla stenjala ispod dvojice muškaraca.

Kaspar nije rekao ništa, usprkos mojim radoznalim pogledima dok smo išli prema izlazu. Rukom je odmaknuo zastor šatora i izišao van na vjetar, ne mareći za otkopčanu košulju i podvrnute rukave.

»Vidim kako umireš od želje da nešto kažeš, Djevojčice. Zato gukni, hajde.«

Smrkнула sam se. »Gdje si bio?«

Pogledao me sa strane, razmaknutih usnica, spuštenih obrva i općenito ljutitog lica. »Bio sam negdje, Djevojčice, ali neću ti reći gdje jer imam vlastiti život i ne moram odgovarati na pitanja zatočenog djeteta.«

Stala sam ispred njega i uvrijeđeno ga pogledala. Svjetla su obasjavala njegovu kožu boje bjelokosti, a sjaj neona se reflektirao u njegovim očima. Gledala sam njegova pognuta ramena, njegovu kosu spuštenu preko jednog oka i ruke sakrivene duboko u džepovima.

»Što je s tobom? Maloprije si bio ljubazan!«

Samo je slegnuo ramenima kao da više ne želi razgovarati, a ja sam posumnjala da me uopće čuo.

Očajno sam uzdahnula i bocnula ga prstom u ruku.

Zastao je i presjekao me pogledom. »Prestani postavljati pitanja ili ću se naljutiti i ugristi te.« Ušutio je, no ja sam se morala nasmijati.

»Umirem od straha! Užasavam se ispraznih prijetnji!«

»Ozbiljan sam.«

»Ma daj, Kaspare!« Udarila sam ga šakom u ruku i pobjegla vičući: »Hajde, želim ići na *waltzere!*«

četrdeset prvo poglavlje

Kaspar

Uletjela je u najbližu šalicu i namjestila se na sjedalu od umjetne kože. Nevoljko sam joj se pridružio, primičući se njezinoj vreloj koži pokrivenoj kaputom. Zavrtjela se kad sam ušao unutra, a oči su me pekle od neprestanog bljeska neonskih svjetala koje ljudi toliko vole.

Da, nešto nije bilo kako treba. Naime, činjenica je da imam samo još nekoliko sati tijekom kojih je smijem dirati i osjetiti njezinu užarenu kožu na svojoj. Otkrio sam da žudim za tim osjećajem svaki sat sve više...

Kad sam sjeo pored nje, počela je prtljati po gornjem gumbu svog kaputa. Osjetio sam vrelinu kako izbija iz njezine ključne kosti i vidio jedan jedini biser znoja kako se kotrlja niz njezin vrat. Borila se s gumbom, pa sam okrenuo glavu od nje, pružio ruku i otkopčao dva gornja gumba, ne baš slučajno dodirujući njezina sada izložena prsa. Osjetio sam kako drhti, usprkos tome što mi je dodir njezine kože bio kao da diram vreli štednjak. Osjetio sam i kako joj se lice žari, a krv juri u obraze još prije no što je stigla promrmljati *hvala*.

Sirene su počele zavijati, pod se zatresao i počeo se vrtjeti, a naš *waltzer* skupa s njim. Prečka koja je okruživala sjedala se jako tresla ispod moje ruke, i u sljedećem trenutku sam grlio Violet oko uskih ramena. Očekivao sam da će se opirati, ali nije. Primaknula se bliže i dopustila mi da je privučem k sebi. Više se nije držala za prečku.

Sjedeći tako s njezinim tijelom pritisnutim uz moje, osjećao sam vrelinu njezine kože na svojim golim rukama — već sam se skoro bio naviknuo na to. Nije poput topline ljudi koji su postajali moje žrtve; njihova je toplina nestajala dok sam im ispijao krv. No njezina se samo pojačavala mojom blizinom; moj dodir ju nije činio modrom, nego crvenom, rumenom i vrelom.

Donio sam odluku prije nekoliko mjeseci. Uzet ću je, imat ću je, zadovoljit ću je i iskoristiti onako kako želim. *Ja uvijek održim riječ. A njezina krv! Oh, njezina krv!* Bila je slatka — ne poput one koju poslužuju na balovima — ali nisam je pio zbog okusa. Pio sam tu krv jer sam žudio za njezinom reakcijom. Želio sam je slušati kako tiho stenje pod mojom težinom dok joj probijam vrat i vene; želio sam gledati njezinu krv kako teče niz ramena i niz grudi te boji ožiljke koje joj je Ilta ostavio, ožiljke što još uvijek nisu zacijelili. Uzimao sam njezinu krv jer — za razliku od svih drugih stvorova koje sam ozlijedio — ona nikada nije pustila ni glasa, nije vrisnula čak ni onda kad sam joj pakosno želio nanijeti bol.

Njezina tvrdoglavost me očarala, kao i njezina uporna, nepokolebljiva vjera u ono što smatra moralnim i pravednim...

Ne može me fizički spriječiti da je dodirujem. Kako bi nas mogao spriječiti? Otrgnut će nas jedno od drugoga?

Smiješak je zaigrao na njezinim usnicama i pretvorio se u hihot kad me primila oko struka, a zatim u glasno smijanje kad ju je obuzela vrtoglavica. Njezin smijeh je bio doista zarazan. Smješkao sam se usprkos svojoj mržnji prema ovoj nabijajućoj glazbi i neonskim svjetlima.

Nisam mogao predvidjeti što će se dogoditi. Poželio sam je privući samo još malo bliže, no vjerojatno sam je dotaknuo po goloj koži jer se trgnula, a vrtnja je bacila njezin vrat i glavu prema mom ramenu te otkrila meso i jednu jedinu, pulsirajuću venu.

Oči su mi pocrvenjele i usta su mi se otvorila u tihom režanju, otkrivši moje oštre očnjake. Nosnice su mi se raširile od njezinog mirisa, a um mi se vrtio poput ovog vrtuljka na kojem smo sjedili. *Što bih dao samo za kapljicu nevine joj krvi...*

Spustio sam usta na njezin ogoljeli vrat, a pomisao na krv mi je ohladila grlo. Nisam bio ni centimetar od njezine kože, kad se javio glas koji je toliko dana šutio.

Nemoj.

Srce joj je otkucalo — nestao sam.

četrdeset drugo poglavlje

Violet

Nestao je. Opet.

Upravila sam se iz ležećeg položaja u kojemu me ostavio i osovila se na laktove, čekajući da vrtuljak uspori. Vrat mi je bio ukočen i bolan, a bilo mi je doista jako zlo. Skoro sam povratila i bila sam jako žedna. Zatvorila sam oči, pokrila lice rukama. Čekala sam da vožnja napokon završi i bilo mi je krivo što sam uopće sjela.

Svijet se naposljetku smirio. Duboko sam udahnula, ustala te izišla iz svog odjeljka dok mi je glava pulsirala i vid mi se malčice maglio. Veliki dekolte na mojoj majici je svima pokazivao sve, pa sam se brzo zakopčala.

Gledala sam kroz tamu. Vidjela sam jedino čuvare, prodavače žetona i leđa onih koji su poput mene upravo silazili s vrtuljka. Uvjeravajući samu sebe da Kaspar nije mogao otići predaleko, počela sam ga tražiti iza prikolica.

Nakon nekog vremena sam čula prigušeno stenjanje. Prošla sam iza neke prikolice da istražim otkuda dolazi zvuk. Prigušeni jecaji su proljetali zrakom i došli do mojih ušiju. Usporila sam i polako se nagnula naprijed. Činilo mi se da vidim dvije prilike u kutu između prikolica, zaklonjene hrpama praznih kutija. Oči su mi se priviknule na tamu i odmaknula sam jednu kutiju uzdrhtalom rukom dok mi se žuč podizala u grlu.

Jedna djevojka je ležala u Kasparevom naručju, razderane odjeće i progrizene kože. Bila je tamnopusuta, no koža joj je polako postajala siva, a oči su gubile sjaj. Jedini dio njezinog tijela koji je još posjedovao nekakvo rumenilo je bio vrat, crven i krvav.

Mrtva je.

Ustao je i pustio njezino tijelo da padne na blatnjavo tlo. Polako se okrenuo prema meni. Krv mu je kapala niz bradu, a njegov vrat i obrazi su bili umrljani ružem za usne boje marelice — to dokazuje kako ju je ulovio.

Progutala sam žuč i natjerala se da dišem... *izdah, udah, izdah, udah...*

»Zašto...« izustila sam, ne želeći pobjeći niti mu se približiti. Njegove oči su iz grimizne izbljedjele u tamnocrvenu i ružičastu, te naposljetku maglovitu sivu poput njezine kože. Ugrizao se za okrvavljenu usnicu.

Pogledao je truplo pod svojim nogama. »Zvala se Joanne.«

»Znaš i kako se zvala«, prošaptala sam, bezuspješno pokušavajući odlijepiti pogled od unakaženog trupla što je ležalo na trbuhu u blatnjavoj travi. Kimnuo je, još uvijek grizući usnicu ružičastim ocnjacima. Njezina krv mu se gotovo osušila na kutevima usana. »Misliš da će ti zbog toga biti lakše?«

»Na neki način, da.« Sagnuo se i prevrnuo je poput komada mesa. Pokrio je njezine kukove haljinom i zatvorio joj oči, prekrivši tako ugasle šarenice koje su zurile u njega s ovjekovječenim užasom. »Je li sada bolje?«

Trgnula sam se i odmaknula od njega, a krv se i dalje sušila pri njegovim usnicama, postajući ružna, gadna i smeđa na pepeljastoj mu koži. »Ne možeš samo tako ubijati ljude.«

Čula sam rezanje iza svojih leđa. »Ja sam vampir, Djevojčice — moram ubijati da bih preživio, i onda radije ne bih ubio tebe.«

Oštro sam udahnula i okrenula se. »Molim?«

Nekoliko sekundi mi nije odgovorio. Vidjela sam kako mu se prsa nadimaju. »Skoro sam te napao na vrtuljku. Da jesam, zasigurno bi bila mrtva. Bilo je ili ti, ili ona.«

Razjapila sam usta. »Onda si me jednostavno trebao ubiti!«

Zakoračio je prema meni, a ja sam ustuknula. Srce mi se nećkalo dok su ostala osjetila vrištala neka bježim i spasim se. Nježno je zarežao, očiju crnih poput katrana. »Probudi se već jednom, Djevojčice! Tvoj život je jedino što nas sprečava od odlaska u rat! Prokockao sam prvu i posljednju priliku da te ubijem one noći na Trafalgar Squareu!«

Progurao se pored mene i odgurnuo me jedan korak unatrag. Okrenula sam se i zgrabila ga za ruku noktima iz sve snage. »Zašto nisi?«

Nije me pogledao u oči, samo je rukavom slobodne ruke obrisao usta. »Moramo otići prije no što netko primijeti da je nema. Hajde.«

Povukla sam ga jače i ponovila svoje pitanje. »Zašto nisi?«

Umjesto odgovora se samo oteo iz moje ruke i nestao u tami. Posljednji put sam pogledala mrtvu djevojku na travi i požurila za njim. Bila sam zgađena prizorom i zgrožena činjenicom da se zapravo nisam bojala.

»Ja im neću reći ništa ako im ti ne kažeš.«

»Ne možeš; to bi zbilja bilo zlobno.«

»Ma daj, vas dvoje se više ne slažete — zašto te uopće briga?«

»Zapravo mu nećeš oštetiti auto, je li tako?«

»Neću«, smijuljio se Kaspar. »Samo ću ga malčice usporiti.«

Izvukao je nekoliko kablova i zalupio poklopac motora. Prošao je pored Fabianovog Audija A8 i stao ispred Charliejevog auta. Ja sam se zgražala jer sam smatrala da je upravo počinio zločin.

»Nećeš im valjda svima to napraviti?«

Zlobno se nasmijao. »Naravno da hoću. Veselim se što ću na jedan dan doista gospodariti Varnleyem. Oca nema, a ovi su nasukani u gradu — to će biti mir i tišina. Osim toga, dotrčat će natrag. Vjerojatno sutra ujutro.«

Smrknula sam se. »Drugim riječima, ja ću biti nasukana s tobom.«

»Da.« Izvadio je kablove iz Charliejevog automobila i zalupio poklopac. »Sretnice!«

»Sretnice«, imitirala sam ga ispod glasa. »Zar ih jednostavno neće popraviti?«

Zalupio je poklopcem sestrirog auta tako jako da sam mislila kako će se metal zgužvati. Nagnuo se prema meni sa svojim karakterističnim zlobnim i podrugljivim osmijehom na usnicama. »Bogataška djeca ne znaju popravljati automobile.«

Podignula sam obrvu. »Priznaješ da si užtogljeni i arogantni snobovski kreten?«

»Nikad to nisam porekao.«

Skeptično sam se složila i zgrabila ključeve što ih je upravo izvadio iz džepa.

»Ja vozim.«

Krenuo je prema meni da mi ih otme, no odskočila sam i sakrila ruku iza leđa, čvrsto obavijajući metal prstima.

»Imaš li uopće vozačku?« brundao je, loveći me oko auta.

»Imam.«

Sad je i on postao skeptičan. Slijedio me oko auta, popuštao je u mojoj vlastitoj igri — mogao me uloviti da je htio. Nakon što sam rekla da sam savršeno sposobna i osposobljena za vožnju (bojao se da ću nauditi njegovoj *bebici*), nevoljko je odustao i stao pored suvozačevih vrata.

»Još ti nisam oprostila«, rekla sam.

Zastao je i pogledao me s poluosmijehom na licu. »Nisam to ni očekivao, previše si tvrdoglava.« Otvorio je vrata i ušao u auto, a ja sam slijedila njegov primjer.

»Što bi to trebalo značiti?«

»Zar doista želiš znati?«

»Da«, odlučno sam odgovorila.

»Uopće te nije briga što sam ubio onu djevojku. Ne bi te bilo briga niti da sam ubio stotinu djevojaka. Muči te što uništavam tvoju savršenu sliku da mi nismo prirodni grabežljivci.« Gledao me, čekajući reakciju.

»Znam da si ubojica. Nisam glupa«, uzdahnula sam i silovito gurnula ključeve u motor. »Imaš očnjake!«

Znam da je grabežljivac i ne mogu to zaboraviti, usprkos svemu što misli o meni. Ožiljci i masnice su me podsjećali na to; nikada neću smjeti zaboraviti što su on i ostali kadri učiniti, te što bi jedan vampir napravio da dobije ono što želi. *Ali u pravu je što se tiče jedne stvari. Zapravo mi ne smeta što je ubio onu djevojku.* Naravno da mi je žao, i znam da ću morati živjeti s krivnjom zbog drugih koje su umrle radi mene. No već sam ih vidjela kako ubijaju i kolju, kako vampire tako i ljude — skoro sam oguglala na to.

»Jesi li sigurna da znaš?« upitao me, trgnuvši se kad sam ubacila u brzinu.

»Da! Imam proklete ožiljke koji to dokazuju«, pokazala sam vrat i odmaknula okovratnik kaputa.

Krajičkom oka sam vidjela kako me promatra. »Nisi me uvjerila. I dalje misliš da nas možeš promijeniti, a ne možeš. Jednostavno ne možeš...« Utihnuo je i počeo gledati kroz prozor.

»Ne pokušavam te promijeniti. Jednostavno se ne slažem s ubijanjem da bismo jeli. Ja sam vegetarijanka.«

»Kako hoćeš. Skreni lijevo«, prormrljao je kad sam izišla na glavnu cestu. Osjetila sam da je razgovoru došao kraj. Ušutjela sam. Gledala sam ispred sebe osjećajući tiho pređenje motora u svojim rukama. Već odavno nisam vozila, a i kad jesam, provlačila sam se napučenim ulicama Chelseaja u maminom autu, nikada na otvorenim priobalnim cestama, i nikada u nečemu ovako skupom i moćnom. Tjeskoba me stresla poput strujnog udara kad mi je palo na pamet što bi Kaspar napravio ako slučajno ogrebem njegovu *bebicu*. Ugrizli su me već nekoliko puta, no i dalje sam se užasno bojala, a dah mi je zastao kad sam se sjetila boli i osjećaja ispijanja krvi.

Pribrala sam se kad smo ušli u neki gradić koji je već utihnuo i usnuo. Pratila sam cestu dok se ponovno nismo našli uz more. Prošli smo pored mola koji se pružao u blatnjavu čistinu i naposljetku u mutne vode ušća Temze.

»Gdje ću...«

»Kreni prema Isle of Grain, ali skreni kad ugledaš znak za All Hallows. Onda prati znakove za Low Marshes.«

»Dobro«, prormrljala sam, iznenađena njegovom izravnošću i iznenadnom promjenom tona. Usudila

sam se pogledati ga i primijetila sam da i dalje gleda kroz prozor, smrknutog čela i usnica spojenih u tanku crtu. Začudila sam se.

Naglo se okrenuo prema meni. »Što je?!«

Odmah sam se vratila cesti, rumenih obraza.

Činilo se da noć postaje sve mračnija. Nebo je gubilo svoj narančasti sjaj kojeg je metropola obožavala. Ovdje je bilo mnogo bistrije. Nebo je bilo posuto zvijezdama, kao da je neko dijete u igri prosulo šljokice po listu tamnog papira. Gubilo je sjaj samo kad bi proletio neki zalutali oblak. Ceste su bile prazne, a već odavno smo napustili glavni prolaz kad se put pred nama počeo sužavati. Vidjela sam znak za Low Marshes i krenula u smjeru strelice, polako se penjući uz brežuljke Varnleya i ostavljajući more iza sebe.

Bilo je čudno to pomisliti, no jedva sam čekala da se vratim među debele zidove vile, pokrijem ledenim plahtama i udahnem ustajali zrak. Osjećala sam se sigurnom, iako to tamo nipošto nisam bila. U Varnleyu nisam morala donositi odluke. U Varnleyu sam tek slijedila upute. Počela sam se pitati znači li možda tamnica sigurnost.

No kad sam se vratila, bez obzira na svoju želju neka dan napokon završi, znala sam da postoji izvjesna mogućnost kako će netko drugi umjesto mene donijeti odluku o mojoj pripadnosti ljudskom rodu, i to na ovom *Međudimenzionalnom vijeću*. To nije u redu. Takvu bih odluku trebala donijeti sama.

A tu je i činjenica da sam poljubila Kaspara.

Odsjaj u retrovizoru je privukao moju pozornost. Jedan automobil je išao tik iza nas s upaljenim dugim svjetlima. Uznemirilo me njegovo približavanje i ubrzala sam.

Onaj automobil ipak nije bio brži; vozač je očigledno shvatio da volim imati prostora. Kaspar je spustio glavu na prozor i počeo trljati sljepoočnice.

Odjednom se uspravio kao ošinut. »Koljači«, prošaptao je i zatim eksplodirao. »Stani! Izlazi van«, urlao je, no jedva je dopirao do mene. »Van, Violet! Pokreni se!« Napravila sam kako mi je naredio. *Koljači*. »Ja ću voziti! Hajde, ulazi unutra!«

Dahtala sam. »Koljači, ovdje...«

Koljači iz mog sna. Zasigurno.

Dignuo je ruke u zrak i zatim udario po krovu. »Da, koljači! Došli su po tebe! Ulazi u auto već jednom!«

Mislila sam da gledam u njega, no vidjela sam jedino nebo; mračno, sivo i opasno. Činilo se da ga čujem, no bilo je to samo zavijanje vjetra i šuškanje lišća. Mislila sam da govori, no čula sam vlastiti glas, tih i miran u usporedbi s Kasparevom grmljavinom.

»Došli su po mene. Mogla bih otići kući...«

Tiho je zarežao. »Ne.«

»Mogla bih otići kući i vidjeti svoje prijatelje. Mogla bih ići na fakultet...«

»Ne.«

»Vidjeti svoju obitelj...«

»Ne.«

»Vidjeti Lily...«

Hladan dah me pošakljao po obrazima i izmaglica mi se skupila u rukama kad je naslonio čelo na moje. Njegovi prsti su se spleli s mojima i osjetila sam vlažan zrak među našim rukama.

»To ti ne mogu odbiti.« Pogledao me sivim očima, jednakima kao nebo iznad nas. Polako ih je zatvorio, dišući duboko i isprekidano. »Pokajat ću se zbog ovoga, Violet. Djevojčice, idi kući.«

Odmaknula sam se od njega. »Molim?«

»Idi kući. Pobjegni od života kojeg ne želiš.« Jedva sam mogla razaznati njegove napete, usiljene i teško izgovorene riječi. »Ali...«

»Budi čovjek.«

Očajnički mi je stiskao ruku i drhtavo je približio svojim usnicama, ostavivši mi nježan poljubac. Posljednji put ju je stisnuo i položio uz moj bok, odmičući se.

»Pazi na Lily. Brini se za nju. Nemoj dopustiti da ode.«

Oči su mu bile sjajne poput svjetla na površini jezera, i na najkraći mogući trenutak sam pomislila da su to možda suze — ali ovo je Kaspar. Kaspar ne bi tratio svoje suze.

»Idi prije no što se predomislim! Idi!«

Vikao je na mene, oči su mu gorjele. Njegovo ispijeno, umorno lice je gledalo u more baš kad se prvi odsjaj munje pojavio nad pučinom i najavio grmljavinu. Drugi udar je precizno poput metka zapalio neko drvo udaljeno dva kilometra od nas, a bubnjanje i udarci su zadali ritam oluje.

Spoticala sam se preko vlastitih nogu jer nisam htjela prestati gledati u njega dok sam rukom tražila kvaku automobilskih vrata.

Znala sam da nijedno od nas nema mnogo vremena, i strah mi je stisnuo srce. Bojala sam se svega što bi mu koljači mogli napraviti. Znala sam da traže mene i pokušala sam odvagnuti opcije; mogla sam poći s koljačima ili se sama uputiti kući s ovog mjesta na kojem stojimo.

No sjetila sam se kako je onaj rekao da bi me htio zajahati i odmah sam znala što mi je draže; radije bih se bacila u šumu punu vampira nego pošla s njima.

Moj glas je uspaničeno šaputao *požuri, požuri* i nisam ga mogla ignorirati. Zurila sam u debla i pripremala se za trk. Pogledala sam skamenjenog Kaspara, s izrazom lica kakvog nikada ranije nisam vidjela.

Kad sam susrela njegov pogled, okrenuo se i počeo sjedati natrag u auto. Vjetar je zavijao, i činilo mi se da čujem riječi *zbogom, Violet*.

Grom je puknuo i počela sam plakati. Opet sam si pokvarila šminku jer sam trljala oči da bolje vidim. Gume su škripale kad su ona svjetla od maločas skrenula prema nama i ulovila me na putu kao da sam srna. Srce mi je skočilo u usta dok sam gledala kako nam se približavaju dva automobila.

Ovo nije pravo vrijeme.

Okrenula sam se, pojurila prema Kasparu i otvorila suvozačeva vrata taman kad je palio motor. Sjela sam i zatvorila vrata kad je Kaspar grubo opsovao.

»Koji ti je kurac?«

»Ne mogu otići, jednostavno ne mogu«, dahtala sam, okrećući se prema automobilima koji su bili niti dvadeset metara od nas. »Oh, Bože, idu za nama!«

»Dobro je, smiri se i upotrijebi pojas«, naredio mi je i ubacio automobil u brzinu. Nije mi trebalo dvaput reći. Zakopčala sam pojas i prilijepila se uz sjedalo jer je automobil odjednom postigao brzinu koja nikako nije mogla biti dozvoljena zakonom. Vrat mi je odletio unatrag i udario o sjedalo, a ruke su mi same od sebe zgrabile naslone sjedala kao da sutrašnjica ne postoji. Mozak mi je govorio da neće ni postojati ako se pri ovoj brzini zabijemo u neko drvo.

Prestani se žaliti! Da nisi htjela umrijeti, sada bi već bila otrčala tati, vikao je moj glas neobično piskutavim tonom, dajući mi na znanje da je jednako uspaničen kao i ja.

Kaspareve oči su stalno letjele od retrovizora do ceste i prema meni, mijenjajući izraze ljutnje, koncentracije i zabrinutosti. Bojažljivo sam pokušala obrisati suze, no odustala sam kad smo prošli još jedan zavoj; ruke su mi jednostavno same grabile sjedalo.

»Moramo stići do granica Varnleya. Još nekoliko kilometara...«, mrmljao je, više samome sebi nego meni, no ipak sam kimnula. Nisam mogla izreći ni riječ jer smo prolazili okuke luđačkom brzinom, a gume su vrištale dok se kazaljka na brzinomjeru opasno približavala brojki od dvije stotine. Ljudsko biće bi teško podnijelo tu brzinu i na normalnoj cesti, a kamoli na ovako uskom puteljku omeđenom drvećem jakim poput betonskih stupova.

»Kakve automobile voze?« upitao je dok smo se približavali zastrašujućem zavoju, oštrom poput ukosnice. Zavrtio je volan u desno, a ja sam vrištala kao nikada u životu jer smo promašili drvo za manje od centimetra.

»Kakve?« ponovio je, naglo ispravivši volan tako da sam ja cijelim tijelom lupila o vrata.

»Ne znam«, vrištala sam, ne gledajući u svoj retrovizor. »Mračno je! Kakve to veze ima? Zar ne bi trebao gledati cestu?«

»Želim znati možemo li im pobjeći«, objasnio je, možda čak i premirno s obzirom na situaciju. »Ne želim im ostaviti svoju bebicu ako ne moram.«

»Dobro...«, okrenula sam se u sjedalu napinjući pojas. »Crne su boje?«

»Ma zaboravi«, zabrundao je. »Samo nemoj paničariti.«

Jedva sam stigla pojmiti što mi je rekao prije nego se okrenuo u *svom* sjedalu i pogledao kroz stražnje staklo, u smjeru suprotnom od vožnje, puštajući ruke da upravljaju kako znaju.

»Ma jebem ti...«

Ostatak moje rečenice je zamro kad je motor zaurlao. Automobil se zavrtio oko zavoja i krenuo ravno prema nekom ogromnom drvetu.

Vrištala sam jer sam ponovno lupila o vrata kad je Kaspar ispravio volan i pojačao brzinu motora koji je već cvilio i vrištao. Glava mi je pulsirala od udarca, ali nisam maknula ruke sa sjedala kad sam progutala svoj želudac i vratila ga na mjesto.

»Alfa Romeo«, stenjao je Kaspar, odmahujući glavom tako da mu kosa ne pada u oči.

»To je loše?«

»Loše.«

»Koliko loše?«

»Jako loše. Ne možemo im pobjeći. Možemo se voziti dok se ne pokvare«, suho se našalio. Taman kad je progovorio, čuo se gromoglasan urlik motora s naše desne strane. Jedan automobil nam se opasno približavao. Kaspar je nagazio na gas i jurnuli smo naprijed, no ovaj za nama je samo ponovio tu radnju i opet nam se približio.

»Moramo stići do granice«, ponovio je, lagano usporivši kad smo prolazili opasan zavoj i počeli se voziti uzbrdo. No i to malo je bilo dovoljno da ovaj iza nas požuri i u tren oka se nađe blizu. Nisam se ni usuđivala pogledati u tom smjeru; šesto čulo mi je reklo da ću vidjeti gadni osmijeh koljača Gilesa.

»Eh, nećemo tako!« viknuo je Kaspar kad se koljački automobil približio. »Nitko neće grebati moju

bebicu! «

Mislila sam da smo maločas išli brzo, no to nije bilo ništa u usporedbi s brzinom koju smo sada postigli, kad je urlanje motora zaposjelo cijeli moj mozak. Zgrčila sam lice i zatvorila oči, moleći se svakom poznatom i nepoznatom božanstvu da mi spasi život. Osjetila sam kako se automobil popeo na brežuljak i odjednom se naglo počeo spuštati.

»Nije daleko... nije daleko...«, mrmljao je Kaspar usredotočeno poput manijaka, naglo kočeći i skrećući lijevo.

»Umrijet ću, umrijet ću«, cviljela sam zatvorenih očiju.

»Nećeš«, režao je Kaspar i čula sam kako usporava automobil za jednu brzinu.

»Umrijet ću! Ne želim umrijeti!«

»Eto, sad smo...«

»Umrijet ću tako mlada, a nisam još bila u Disneylandu!«

Histerično sam plakala i uopće nisam primijetila da je Kaspar jako usporio.

»Vi...«

»Umrijet ću!«

»Djevojčice! Posljednji put ti govorim, nećeš umrijeti! Vratili smo se! Otišli su! Ne mogu prijeći granicu«, nadvikivao se s mojim jecajima, gaseći auto i lupajući rukama o volan.

»Ha«, otvorila sam oči i polako počela puštati naslone sjedala. Doista smo se vratili — svjetla garaže su se zrcalila na automobilu, a utješno zavijanje vjetra kroz brežuljke Varnleya je odjekivalo u daljini.

»Otišli su. To je dobro«, nježno je rekao, smatrajući valjda da me tako tješi.

»Oh, Bože«, zarila sam glavu u ruke i počela duboko disati. »Mislim da mi treba šalica čaja.«

četrdeset treće poglavlje

Violet

Kuhalo je zviždalo dok sam ja nesigurno sjedila na barskom stolcu s glavom u rukama. Bila sam slomljena, preplavljena emocijama, a prodorni zvižduk kipuće vode mi je bolno odjekivao u glavi, ispunjavajući prostoriju zveketom lonaca i tava obješenih na zidu.

Tresla sam se, ali ne od hladnoće. Čula sam zvuk gašenja kuhala i osjetila kako se para podiže i šaklja mi nos.

Pridigla sam se na laktove i gledala Kaspara kako se saginje ispod stola, kopa po ormariću, psuje, i na kraju mi govori da će se vratiti za minutu.

Opet sam glavu zabila u ruke i slušala svoje disanje u neprirodnoj tišini prekinutoj tek pokojim zviždukom pare iz kuhala — to je jedini zvuk kojemu je moj mozak dopustio da ostane prisutan.

Odjek još jednog disanja se pridružio mome i pogledala sam kroz svoju zavjesu od kose. Kaspar se vratio s prašnjavom bocom alkohola u rukama.

»Najbolji škotski viski, 1993. godina. Ovo je posljednja boca iz podruma, tako da ne smiješ ništa reći ocu. On jako voli svoje žestice.«

A ja sam mislila da u podrumu drže mrtvačke sanduke.

Jednim spretnim pokretom je odvrnuo čep i potegnuo iz boce, progutavši količinu koja bi prosječnog muškarca odmah srušila na zemlju — a vampiru je to bilo jednako opojno kao limunada.

»Rekla sam čaj, a ne viski«, procijedila sam mnogo slabašnije no što sam htjela.

Glasno je spustio bocu na stol gledajući me cijelo vrijeme. Nije se trudio dodati mlijeko i šećer, samo mi je gurnuo vrelu šalicu preko stola koji nas je razdvajao. Prišao mi je u tren oka i uzeo šalicu iz moje ruke.

»Vjeruj mi, nakon napornog dana trebaš malo ovoga«, rekao je nalijevajući znatnu količinu viskija u moj čaj, dok sam ja sumnjičavo gledala. »Izgledaš kako da si vidjela duha. Fino je; prestani izgledati kao da ćeš povratiti.«

Oklijevala sam, no uzela sam šalicu. Potegnula sam dugi gutljaj i skoro ga ispljunula natrag; imao je okus po dimu, a skupa s biljnim okusom čaja bio je potpuno odvratan. Usta su mi ostala suha jer sam morala progutati, i za nekoliko sekundi sam osjetila vrelinu u grlu. Bila sam sigurna da to nema nikakve veze s čajem. Prostorija je napravila salto preko mene — usredotočila sam se na Kaspara da se i sama ne zanjišem. On je ispijao ostatak boce dok se namještao na stolcu i gledao me s blagom zabrinutošću na licu. Spustila sam skoro punu šalicu na stol. Još uvijek mi se vrtjelo. »Mislim da više neću piti.« Okrenula sam se prema njemu. Koljena su nam se dodirivala i nisam se osjećala kao da je viski obavio svoj posao. Naslonila sam bradu na ruke, zatvorila oči i pokušavala suspregnuti suze koje su stalno prijetile da će poteći. »Bože.«

Donijela sam odluku i odvratio sam se osjećala. Ostavila sam svoju bolesnu i ranjivu sestricu, svoju obitelj i prijatelje, a da ne spominjemo obrazovanje i bezbrižan život.

A što sam odabrala? Kraljevstvo puno bolesnih, izopačenih, manipulativnih stvorenja koja su se hranila ljudima, i naočitog četvrtog sina Varnovih, egoista i središte oko kojega će se jednoga dana vrtjeti sav ovaj misterij. *Vjerojatno sam poludjela.*

No pomisao da sam sve to mogla ostaviti me i dalje stezala oko srca; nisam znala radi li se o veselju što sam ostala, ili o pobuni što sam ih sve ostavila.

Zastenjala sam bez zvuka, srušila se na stol, itekako svjesna prilike pored mene koja nastoji suspregnuti smijeh. Bila sam svjesna pogleda njegovih očiju i plitkog, skoro nepotrebnog pomicanja njegovih prsa koje sam mogla nazrijeti kroz zavjesu od kose.

Što mi se to događa?

Ne bih rekao da se ovdje radi o štokholmskom sindromu, javio se moj glas samozadovoljno, kako najbolje zna. Indoktrinirana si. Čestitam.

Još uvijek nisam idiot bez mozga, planula sam, znajući da bi moj glas na to samo slegnuo ramenima, kad bi ih imao.

Nisi još uvijek takva.

»Što sam to učinila?« upitala sam više sebe, nego Kaspara. »Napustila sam Lily. Napustila sam je i to zbog...«

»Zbog čega?« oštro me prekinuo. Podignula sam glavu i vidjela da su mu oči ponovno sive. »Zašto nisi otišla? Imala si priliku, no samo si dotrčala natrag!« S njegovom promjenom tona su nestali svi osjećaji zbunjenosti, a u moja prsa se uvuklo nešto mnogo podmuklije. Počelo je grepsti i kopati.

»Ljut si«, rekla sam bez ijedne emocije, sišavši sa stolca da budem bliže njemu. Ustao je, preklopio ruke na prsima i tako ponovno stvorio razdaljinu među nama. »Zašto si ljut, Kaspere? Dobio si što si htio, zar ne? Ljudskog kućnog ljubimca. Nekoga koga ćeš mučiti i s kim ćeš se igrati, koga ćeš uništavati i lomiti baš kao i sve druge, jer jednostavno ne možeš podnijeti bol koju nosiš u sebi. Baš kao i tvoj otac.«

Nisam mogla vjerovati da sam prevalila te riječi preko usnica, no znala sam da sada ne mogu stati. *Kako se usuđuje ljutiti? Zbog čega se uopće ljuti?*

Sve što sam vidjela u njegovim očima bila je smaragdna hladnoća. Gledao me kad sam stala ravno ispred njega i zagledala se u njegovu prsa. Gledao me svisoka, kao da sam zločesto dijete koje treba prekoriti. Glas mu je bio polagan i odmjeren, zbilja se ponašao kao da sam dijete kojemu treba objasniti zašto se ljuti.

»Ljutim se jer sam ti dao priliku, Violet. Dao sam ti ono što si htjela. Sad si zaglavila ovdje i požalit ćeš.«

»Neću...«

»Hoćeš. No, sad je gotovo i ti znaš da je tako, zar ne? To je bio tvoj cilj: ostati čovjek. To si sada izgubila, pa je sve samo pitanje vremena.« Odmahnuo je glavom. »Jednostavno ne znam što bih sada mislio o tebi.«

Stajala sam na vrhovima prstiju želeći dosegnuti svoju punu visinu. Nisam željela dopustiti njegovim crvenim očima da me ustraše.

»To nije istina! Barem nisam zlobna kao ti. Ja nikada nisam znala što bih mislila o tebi. Čas ti je stalo, a čas me mržiš. Odluči se već jednom, kao što sam ja napravila!«

Okrenula sam se, no primio me za ramena i vratio natrag.

»Ja barem imam dobar razlog. Ti nemaš. Zašto si odlučila ostati?«

Pozorno sam ga pogledala. »Zašto ti je stalo da saznaš?«

»Zašto mi ne bi bilo stalo?«

»Dobro. Ne znam zašto sam odlučila ostati. Imala sam tek jedan trenutak za odluku i nisam imala povjerenja u one koljače«, brzo sam pogledala u pod, pokušavajući zanemariti njegov plamteći pogled. Proklinjala sam svoje srce što je poskočilo kad je implicirao da mu je na neki način stalo do mojeg boljitka.

»Ne govoriš mi cijelu istinu, zar ne?« Zatvorila sam oči, znajući da mu neću moći lagati. Uzdahnuo je, privukao me u naručje i vidjela sam da mu oči ponovno postaju zelene. „Od čega bježiš, Djevojčice?«

»Bolje pitaj komu bježim«, promrmljala sam u njegova prsa dok me grlio hladnim rukama.

Osjetila sam kako se skamenio. »Molim?«

»Ovo mjesto nije tako loše. Valjda sam se nekako navikla.«

Znala sam da mi može pročitati misli i tako otkriti istinu. Zatvorila sam svoju svijest i sakrila sve što nije mogao i smio saznati. Nježno se nasmijao mom zbunjenom i malčice prkosnom tonu. Lagano sam odahnula.

»Reći ću ti jednu tajnu.« Držao me čvrsto uza sebe, i naša svađa je već postala sasvim glupa — ali Kaspar je jedan veliki skup konflikata. »Drago mi je što si odlučila ostati, Violet. Imat ću koga mučiti.«

»Hvala. Tvoj sadizam mi puno znači.«

Tiho se nasmijao, lagano naslonivši glavu na moju, tako da sam osjetila njegov dah. Ruka mu se nježno igrala mojom kosom, i prestala sam brojati minute koje smo proveli zagrljeni. Oboje smo bili sretni što je minuta londonska noćna mora.

Nakon nekog vremena više nisam mogla izdržati i sjela sam na stolac. Osjetila sam kako mi se obrazi žare. Kaspar nikada nije bio ovako otvoren sa mnom.

»Hoće li se ostali ljutiti na tebe zbog auta?«

»Ne, zabavit će se nečim drugim.« Najezila sam se. »Vratit će se sutra uz blesavi smiješak na licima.« Lukavo se cerekao. Njegova nagla promjena raspoloženja je bila neočekivana, ali nisam se iznenadila.

»A ti si zaglavio sa mnom.«

Očekivala sam nekakav odgovor, barem neki oštar uzvrat ili komentar, no on je samo gledao u daljinu.

»Kaspare?« Nije mi odgovorio. Pomirila sam se s čekanjem i jednostavno sam sjedila dok su minute prolazile te ispijala ostatak ubojitog čaja.

»Violet, moram ti nešto reći.«

Srce mi je stalo. Takav ton mi je bio poznat; tako je liječnica razgovarala s mojim roditeljima i Lily u svojoj bezličnoj prostoriji, kao i policajac koji je došao na naša vrata sa šeširom u ruci i rekao da mora razgovarati o Gregu.

Užasno mi je žao, rekli su, kao da žalost i beskrajne šalice čaja mogu poništiti ono što je već učinjeno. Podignula sam oči prema njemu, a užas i tjeskoba su mi stiskali srce i mozak. Suze su mi već navirale na oči jer sam znala da neću čuti ništa dobro.

Njegove oči su postale sive. »Napravio sam ogromnu glupost.« Pogledao je u pod i polako, polako se odmaknuo od mene. »Međudimenzionalno vijeće je čulo sve što sam ti rekao na putu do Londona. Rekli su da znaš previše, pa sam se razljutio i rekao im neka odjebu.« Raskolačila sam oči i zinula. Nastavio je govoriti, nije me mogao ni pogledati kad sam sišla sa stolca i krenula prema njemu. »Osramotio sam kraljevstvo i sada ti moraš platiti cijenu moje pogreške.«

Zastao mi je dah, a prsa kao da su mi se urušila.

»Kako to misliš?«

Nije me pogledao u oči. »Od sutra u podne te ne smijem taknuti.«

Kao da mi je netko na ramena bacio uteg od olova. Moje srce više nije moglo izdržati, eksplodiralo je i

raspuklo se poput balona; treslo mi se pred očima i zgrabila sam čelični rub stola jer su me koljena već izdala.

»Otac zna koliko žudim za tobom. Kažnjava me tako što mi neće dopustiti da ti se približim na ikakav tjelesni način. Mi smo jedini ovdje koji još imamo zdrav razum, i upravo se pobrinuo da izgubimo jedno drugo. Tako mi je žao, Violet. Doista mi je žao. Život će ti se sada pretvoriti u pakao, a ti nisi kriva za to. Tako mi je žao...«

»Sutra u podne«, promucala sam. Glavom su mi prolazile slike svega što bi kralj mogao napraviti i ledila mi se krv u žilama.

»Neću mu dopustiti da te ozlijedi, to nemoj ni pomisliti«, rekao je Kaspar. Osjetila sam nalet hladnog zraka kad mi se čelični rub stola zabio u trbuh. Pokušavala sam razabrati što mi je upravo rekao.

Bio je u mojoj glavi...

»U podne?« Pogledala sam sat na zidu. Bilo je mnogo kasnije no što sam mislila, a kazaljke su žurile da dotaknu jedna drugu u ponoć. Ruke su mi se povile oko struka, a njegova hladna prsa su učinila da se naježim, ali na mnogo drugačiji način.

»Nikad nikome neću dopustiti da ti nanese bol.«

Oštro sam udahнула, jedva sam se usuđivala povjerovati u vlastite misli, no znala sam što pušta svilene drhtaje po mojoj koži, i morala sam se jako truditi da mi se disanje ne isprekida prilikom govorenja.

»Ali ti si taj koji mi uvijek nanosi bol.«

Malčice se odmaknuo, popustio stisak, i osjetila sam njegovu patnju. Zgrabila sam priliku i okrenula se, znajući da je ovo moja posljednja šansa prije no što se sve promijeni.

Nikada nisam mislio da ću doživjeti ovaj trenutak, rekao je moj glas, jednako isprekidanim dahom kao i ja kad sam se napokon usudila pogledati u Kaspara.

Nisam ni ja, odgovorila sam.

»Djevojčice?«

»Odustajem.«

»Molim?«

Duboko sam udahнула. »Predajem ti se.«

četrdeset četvrto poglavlje

Violet

Ništa nije rekao. Proveli smo jednu ukočenu minutu u posvemašnjoj agoniji i paralizirani. Kretala su se samo njegova prsa uz svaki novi udisaj. Mogla sam čuti tek otkucavanje sata. Približavala se ponoć. *Tik-tak*. Umirala sam od straha da će reći *ne*. No vidjela sam suspregnutu želju u načinu kontroliranog disanja te zamijetila kako su crvena i zelena boja ratovale u njegovim očima.

»Kaspate, želim te. Ovdje. Sada. I neću te više lijepo moliti.«

Nije mi odgovorio, no dopustio je usnicama da se sudare s mojima — bijesno, tjeskobno i brzo. Gurnuo me o čelični rub stola i pritisnuo mi dno kralježnice. Ruka mi je odmah poletjela iza leđa da ublaži udar. Kretao se neobuzdanom snagom, pritiskajući me još jače o mramor, no uzvrćala sam svaki njegov pokret. Nisam dala njegovim usnicama da se odijele od mojih, sve dok nisam tiho zasiktala: »Slomit ćeš me.« Rekla sam to oslobađajući ruku iz njegovog zagrljaja. Odmaknuo se i ponudio mi nelagodnu ispriku, dajući mi prostora za disanje dok sam polako masirala zglob. Nasmijala sam se, i ta malena stanka je bila dovoljna da požuda splasne, a nesigurnost preuzme kontrolu. No i ona je nestala čim je maknuo odbjegli pramen kose s mojih očiju i vratio ga iza mog uha. Počela sam treperiti sve do vrhova prstiju od njegovog neobično laganog dodira koji je otjerao sve sumnje.

To je ono što želim. Ovo je posljednja šansa da to i dobijem.

»Oprosti, zaboravio sam da ti... nisi građena... za ovo...«

Nervozno sam se osmjehnula. »Nitko nije građen za razbijanje o čvrstu podlogu.«

Uzvratio mi je kroz smiješak. »Onda ću se pobrinuti«, položio mi je ruke na kukove, »da te maknem od čvrste površine.«

Podignuo me i lagano stavio na stol, ponovno tražeći moje usne. Negdje u primozgu sam osjetila metalni okus krvi na njima. Jezikom mi je prešao preko donje usnice, kao da preklinje neka mu dopustim ulazak, i rado sam tome udovoljila. Moj jezik je prelazio preko vrhova njegovih očnjaka, oštih, malčice zakrivljenih poput ružinog trnja; željno je režao, jedva uspijevajući suzbiti svoje tjelesne želje. Osjetila sam pritisak kad je počeo gristi i odmaknula sam se. Samo je frknuo i krenuo za mnom dok nisam legla na stol; skočio je gore i opkoračio me. Mogla sam vidjeti snagu njegovih mišića kroz tkaninu košulje, i davala sam sve od sebe da ju jednostavno ne podignem te povedem ruke preko njegove kože.

Činilo se kao da zastaje na pola puta do mojih usnica i srce mi je ponovno poskočilo. Žudnja, želja, potreba je toliko dugo bila zanemarivana; no sada ju je zasjenilo moje srce, pijano i poletno, poput djevojke koja gleda svoju prvu ljubav u oči. Osjetila sam i veliko zadovoljstvo — ljubila sam Kaspata, i nije bilo onog lažnog osjećaja lebdenja ili preuveličanih čuvstava kao kad sam ljubila Fabiana... *Ne, ovo je mnogo više od toga*. Kod Fabiana se radilo o privlačenju plijena i kontroliranju racionalnog razmišljanja. Ali ovo sada *jest* racionalno. *Ovo želim*.

Pogledala sam u njegove smaragdne oči crvenkaste nijanse — borile su se s požudom na sve moguće načine. On je pogledao u moje; ljubičaste, kao i uvijek.

Nagnuo se i mislila sam da me želi poljubiti, no umjesto toga su njegove usnice dotaknule moje uho te šapnule: »Vjeruješ li mi?«

Frknula sam. »Ni najmanje.«

»Onda...«, osjetila sam kako prebacuje težinu i pritišće me još jače. Iskusila sam njegovu punu težinu na sebi i to me boljelo, unatoč činjenici da nisam malena ni krhka. No ipak sam frknula. Osjetila sam nabreklinu u njegovim hlačama i disao je sve pliće. »To bi mogao biti problem«, dovršio je, predući kao mačka koju mazi novi vlasnik.

Brzinom koju sam mogla samo osjetiti, ne i vidjeti, podignuo mi je ruke iznad glave, te ih obje držao u jednoj svojoj. Smješkao se poput djeteta koje je dobilo novu igračku (čak sam se pribijavala da on upravo to i misli), te počeo spuštati prste druge ruke niz moje tijelo, prateći udubinu ispod mojih rebara. Kutevi usnica su mi poigravali i grčila sam se.

»Vidiš, zato što si me tako odlučno odbijala toliko dugo vremena, sad bih htio uzeti sve što želim. A dvanaest sati nije dovoljno dugo da to i dobijem... Pogotovo ne da ti pokažem što si sve propustila.«

Prelazio je prstima preko mojih rebara i ugrzila sam se za usnicu. »Nismo li malo umišljeni?«

Podignuo je obrvu. Lagano me pritiskao uz površinu stola i podignuo mi rub majice. Osjetila sam hladan mramor na koži. Prešao je rukom preko otkrivene kože, a osmijeh mu je blijedio. Polaganim pokretima je kružio po mojoj koži i milovao me izluđujućim dodirima. Disanje mi je postalo isprekidano. Nisam bila sigurna diše li on uopće — ja sam prestala.

Njegove hladne ruke su podizale sivi materijal sve više, dok nisu kliznule ispod njega, toliko blizu mog grudnjaka da sam osjetila kako mi se obrazi žare. Bez upozorenja je zakvačio prst ispod žice, a ja sam brzim udahom odala da jedva čekam.

Na usnice mu je izbio đavolski osmijeh kojeg sam se bojala mnogo više nego njegovih očnjaka. Postalo mi je neugodno, sasvim sam zaboravila disati. Spustio je ruke i počeo me šakljati. Vrištala sam od smijeha, bacakala sam se i zaradila nekoliko masnica. Pokušavala sam izbjeći napade njegovih ruku dok me dražio kud god je mogao, hrvajući se sa mnom da me smiri. Bacakala sam se i otimala sve dok nisam bučno pala na pod, hvatajući zrak. Pridignula sam se i otrčala od njega. Zastala sam na vratima i okrenula se prema njemu.

Naslonio se na stol i nemarno me odmjeravao baš kao i prvog puta na Trafalgar Squareu. Trebala sam osjećati strah, no osjećala sam samo požudu. Srce mi je lupalo za dvoje, baš kao tada. Željela sam se pokrenuti, no moji mišići su to odbijali; bili su ukočeni, zgrčeni i skamenjeni. Začarao me, učinio svojim plijenom, a ja sam se primila za dovratak kao da mi život ovisi o tome, jer su mi se noge pretvorile u žele.

Ništa se nije promijenilo. Možda sam mislila da ga bolje poznajem jer sam znala za ožiljak ispod njegovog lijevog uha i svaku emociju po boji njegovih očiju, ali to nije istina. Nisam znala ništa više nego one prve noći. Sada sam točno znala što je on — ali nisam ga poznavala. Stotine pogleda krišom su me naučile nešto o vrsti, ali ne i o njemu. Željela sam ga upoznati, zbog toga sam ostala. Ovaj grabežljivac me ulovio na prvi pogled.

Sad sam njegova. Predajem se njemu.

Prasnula sam u smijeh kad sam shvatila što sam pomislila. *Što bi rekla moja profesorica politike i gospodarstva, još k tome feministica?*

Odmahnuo je glavom, osmjehujući se mojoj neprimjerenosti reakciji. »Što je?«

»Samo... Ono kad sam rekla da ti se predajem, mislila sam reći da se predajem svojim željama.«

Zamišljeno je kimnuo, kao da raščlanjuje tu rečenicu.

Popuštanje željama je grijeh, i ti to znaš. Još uvijek misliš da si donijela pravu odluku, siktao je glas u mojoj glavi onim izopačenim tonom kojega je koristio samo kad je želio da posumnjam u nešto.

Svjetla su odjednom zatrepčila i moj izdajnički glas je nestao u sjenama. Prekidanje kontakta očima s njime i shvaćanje da pred sobom vidim samo dva užarena crvena kruga su mi vratili osjećaj u noge. Potrčala sam niz hodnik. Krenuo je za mnom, a plamen svjetiljki na zidovima je umirao sa svakim njegovim žurnim korakom. Upala sam u dnevni boravak, pretrčala preko mekanog tepiha zaobilazeći biserno bijele kauče. Izletjela sam u ulaznu dvoranu i ustuknula; iznenadila me tišina, mnogo jača no inače, a to je doista bilo značajno s obzirom da se uvijek mogao čuti sat s druge strane kuće. Varnovih nije bilo, a nije bilo ni služinčadi. Jedan jedini batler koji je bio tu mi se brže-bolje naklonio i nestao u nekom sporednom prolazu.

Oni su sasvim dobro znali što se događa u kraljevskoj obitelji.

Okrenula sam se iza sebe. Noge su mi zaškripale na mramornom podu. Skupocjene vaze krhkog izgleda su bile pune staklenog cvijeća, sklonjene od svjetlosti baklji; maleni porculanski kupidon se propinjao na jednoj bucmastoj nožici pored snježnobijele vaze, a neka srebrna plaketa s gravurom na latinskom je stajala pored njega. Sve te predmete sam već poznavala, no sada sam postala još više svjesna toga... Sve je postalo novo i svježije. Osjetila sam polet i uzbuđenje u truhu. Moj trbuh je smirilo nešto što nije trebalo biti tamo; jedan časopis je bio nemarno bačen preko stola, otvoren na stranici koja je prikazivala svjetlucave narančaste latice neke slike Georgije O'Keefe. Takvo što bi sluškinja odmah pospremila na mjesto. *Ali ne i večeras.*

Nisam dopustila očima da se zadržavaju na časopisu, nego na mom vlastitom odrazu u srebrenini. Obrazi su mi bili topli i ružičasti, vidjela sam kako mi se prsa brzo podižu i spuštaju u skladu s mojim plitkim disanjem. Oči su mi bile sjajnije no inače, svjetlucave, vlažne i žive, no debela crna crta koju sam povukla olovkom za oči se već pomalo razmazala i ovjesila, pa sam imala tamne kolotove poput... Brzo sam je obrisala. Dugačka, široka majica koju sam odjenula pala mi je preko ramena i otkrila naramenicu vrlo tankog grudnjaka. Podignula sam ruku da je pokrijem, no prekinuo me njegov oštri glas svojom brutalnom naredbom. Dovoljno sam ga poznavala i znala sam razlikovati naredbu od poziva ili grubog zavodenja.

»Ne. Ostavi je.«

Podignula sam glavu — vidjela sam ga kako se naslanja na vrata (nisam čula da ih je zatvorio) i tiho me gleda onim istim očima zbog kojih sam se rumenjala. Prekrižio je ruke na prsima, no čak sam i izdaleka mogla zamijetiti kako mu se nosnice šire... kao kad je ljutit. Ili uzbuđen.

»Kako li samo uspijevaš?« upitao je bez uvoda.

Okrenula sam se, polako prošla pored stuba i odsutno se divila mramoru na zidu. Čuo se samo zvuk mojih potpetica i moje disanje.

»Što?«

Neko mi vrijeme nije odgovorio, no osjećala sam kako mi zuri u leđa.

»Očarati nas. Svi muški vampiri... svi žudimo za tobom. Ja, Fabian...«

»Ilt«, brzo sam dodala, gledajući preko ramena da vidim kako će reagirati. Ozbiljno je kimnuo glavom.

»Ti si samo čovjek, vampir. Ne bismo smjeli osjećati toliku požudu. Fabian se nije smio zaljubiti u tebe, a Ilt...«, utihnuo je. Nije dovršio rečenicu, i bila sam mu zahvalna zbog toga. No tad je tiho, toliko tiho da ga vjerojatno nisam trebala čuti, samo dodao: »Ne bi me trebala tjerati na ovo.«

Zarumenjela sam se još jače. Nastavila sam se praviti da ne čujem. Prstom sam prelazila preko stola s vazom, tražeći prašinu koje nema.

»Možda zato što nisam poput vampirskih djevojaka koje si upoznao. Meni tvoje bogatstvo i status ne znače ništa.« Prstom sam pratila crne žile mramora. »Ne gledam tebe i Fabiana kao princa i lorda. Ne ponašam se ništa drugačije prema vama, i ne trudim se poput onih kurvi koje dovodiš.« Odmah sam se sjetila Charity, a sudeći po okretanju glave kad sam ga kriomice pogledala, i on se nje prisjetio.

»Za razliku od djevojaka u ovom kraljevstvu, od tebe tražim samo poštovanje.« Okrenula sam se prema njemu. »Znam da nisam poput ostalih ljudi koje si upoznao. Ne padam na tvoja zavodjenja, barem ukoliko tako ne odlučim, i mogu te odbiti, kao što sam to već učinila.« Prisilila sam pogled da ostane čvrst u mojoj bezočnoj laži. Nisam se oduprla. Posustala sam pred Iltinim šarmom, pred Fabianovim poljupcem, i ranije tog dana u autu, pred Kasparom. »Bilo koji muškarac, bio on vampir, čovjek ili što god, uvijek želi ono što ne može imati.«

Približio mi se u treptaju oka, možda čak i brže. Stavio je ruke na zid s obje strane moje glave i priljubio dlanove o mramor. Šake su mu bile toliko velike da mi je mogao obaviti vrat, toliko snažne da ga je mogao slomiti u trenu. Prestala sam disati i nisam se trudila sakriti svoje uzbuđenje. Sama pomisao na takvo stvorenje... *poznavanje takvog stvorenja... Isuse, kako je seksi. Mračan, perverznan...*

Duboko u svojoj svijesti sam znala da ovo nije kako treba. Ne bih smjela tako razmišljati o njemu. No on me pažljivo gledao, kao da zna što mislim, i još me izazivao; usisala sam jedan udah da bih ostala na nogama, a uzdahnula bih od želje da sam imala još i zrnce zraka. Ali ne, ukrao mi je i to, skupa sa srcem i odlučnošću.

Naslonio se još bliže i prebacio težinu na ruke, koje jedva da su pokazale ikakvu napetost mišića pri opterećenju. Nevoljko sam zatvorila oči kad su mi se njegove usnice primaknule, a hladnoća njegovog torza se suprotstavila vrelini mojih znojnih, vrelih prsa što su se ubrzano podizala i spuštala, frustrirana zbog mirnoće njegovog disanja koje više nije bilo ni plitko ni isprekidano. Jednim me pokretom čvrsto zgrabio za oba zapešća i bolno ih zavrnuo iznad moje glave, pribivši me uza zid. Slabašno sam zacviljela; ušutkale su me njegove usnice koje su se izazivački lagano naslonile na moje. Bila sam sigurna da osjeća kako se topim i ponovno poprimam oblik ispod njega.

Njegovi poljupci su se nastavili po mojim obrazima i vilici, sve dok mu očajnici nisu pronašli moju ušnu resicu i nježno je zagrizli.

»Ali ja te već imam«, promrmljao je. Htjela sam kimnuti, no ni to nije bilo baš pametno. Zgrabio me za pojas traperica i grubo privukao k sebi. Iznenađeno sam otvorila oči, no privukao me još bliže. Ruka mu je bila toliko blizu moje glave da bih se jednostavno bila zaplela u nju da sam imala hrabrosti, no njegove oči su sjale prijetećim sjajem. Spustio je ruku i povukao me za majicu, još uvijek gledajući u mene.

Znala sam da ću uskoro ostati bez nje, jer u njegovim očima nije bilo nikakve milosti kad ju je podignuo dovoljno visoko da mi otkrije grudnjak i dugačke ožiljke koji su nestajali ispod njega. Drugom je rukom posegnuo za mojim grudima, još uvijek me držeći u neugodnom položaju. Jednu je dojku obuhvatio šakom.

Psovka mi se skoro prevalila preko usnica i morala sam samu sebe podsjećati da dišem. Bilo je beskorisno i besmisleno. Odustala sam i pokušala mu reći da bude nježniji, no iz usta mi je ispao samo bolan uzdah kad je kažiprstom odmaknuo tkaninu moga grudnjaka, okrznuvši mi pritom bradavicu.

Nije me prestajao gledati u oči, a jedva sam ih držala otvorene. Njegov sadistički osmijeh je odražavao oduševljenje unutarnjom borbom koja se zrcalila na mom licu: sumnja pomiješana sa željom.

»Oh, Bože — ispričavam se na smetnji, Vaša Visosti!«

Raširila sam pogled. Sluškinja Annie je stajala na malenom ulazu hodnika za sluge i gledala nas otvorenih usta. Zapravo je gledala mene, pribijenu uza zid, s jednom dojkom u Kasparevoj ruci. Zacrvenjela sam se kao nikada u životu i pokušala odmaknuti njegovu ruku, no nije mi dopustio. Nije se ni okrenuo prema Annie, samo je prosiktalo neka se gubi. Brzo se naklonila, ne skidajući pogled s nas.

»Vaša Visosti, gospođice Lee.«

»Pobogu, idi već jednom«, planuo je, stiskajući zube u nestrpljivu grimasu, dok sam je ja gledala kako odlazi, pokušavajući očima zamoliti oprost. Njezin izraz potpunog gađenja se nije promijenio.

»Ovo je smiješno; zar ne mogu dobiti nimalo privatnosti«, režao je. Primio me za ruku i poveo prema stubama.

Činilo mi se kao da već nekoliko stoljeća nisam bila u Kasparevoj sobi. Još uvijek sam se isto osjećala unutra, bez obzira na svoju rastuću potrebu i tjeskobu. Volja, želja i gorljivost koje sam maločas iskusila su već odavno nestali.

Dopustio mi je da uđem u sobu prije njega i pogledam oko sebe. Krevet, taman i ogroman, stolovao je sredinom sobe. Odjednom sam osjetila poriv da ga izbjegnem, svjesna svojih koraka na nekada mekanom, a sada poprilično istrošenom tepihu, i kontrasta kada sam stala na drveni pod. Bio je hladan, prehladan, kao kad iz vrelog tuša staneš na pločice. Hladnoća me pokosila jednim velikim valom, od nožnih prstiju, i na trenutak sam se pobjerala da ću pomodriti. Željela sam se nasmijati toj ludoj misli, no Kaspar mi još uvijek nije vratio dah. Stresla sam hladnoću sa sebe i zagrlila se rukama oko struka, malčice da se ugrijem, a malčice od straha. Prigušeno svjetlo koje je obasjavalo sobu dolazilo je od mjeseca, koji će za dan ili dva postati pun. Sjao je kroz francuska vrata, širom otvorena prema balkonu. Privukao me kao svjetlost moljca, i gledala sam svoju sjenu kako raste u malenom pravokutniku svjetlosti. Nježan povjetarac je pomaknuo nabrane zavjese i zahvalno sam

ga udahnula — zrak u sobi je bio težak od mirisa kolonjske koji me žario u grlu, kao i mošusnog mirisa ostarjelog drva.

Stresla sam se. Pogled je bio prekrasan. Pružao se niz travnjake i drvorede imanja, no nisam imala posebnih razloga da mu se divim, pogotovo zbog toga što sam čula zatvaranje vrata. *Zaključavanje vrata.* Okrenula sam mu leđa.

Kaspar je stajao naslonjen na ulaz, s malenim srebrnim ključem u ruci. Podignuo ga je i sakrio među prste. »Ovog puta ti neću dopustiti da me odbiješ, Djevojčice.« Bacio je ključ van.

Proletio je pored mene i zabio mi strah u prsa. Kad sam čula kako je pao na šljunak ispod balkona, zapitala sam se kakvo sam to čudovište pustila na slobodu, i s kakvim sam čudovištem sada zaključana u sobu. I iskreno rečeno, kako želim to čudovište upravo pošečiti.

Pogledala sam ga u oči; moje su bile raskolačene od šoka i nepoznatog uzbuđenja. On se smješкао, oči su mu sjale u tami, zelena i crvena su se borile u njima i pozivale me bliže. Nisam se mogla pomaknuti. Zato je on prišao k meni i odmaknuo mi ruke sa struka dok sam pokušavala ovlažiti usnice. Nije mi dao priliku. Posegnuo je za mojom majicom i strgnuo je s mene, utisnuvši mi ogroman, dugačak, strastven poljubac na usta. Ostavio me da želim još kad se odmaknuo i prelazio pogledom preko mojih grudi, tanašnog grudnjaka i ogoljelog trbuha. Jurnuo je prema svom novom osvajanju.

Krenuo je ravno na moje traperice, mrmljajući nešto o nepraktičnosti ženske odjeće, a ja sam automatski nogama skinula svoje gležnjače, znajući da ne mogu učiniti puno toga jer me stalno pljusкао po rukama kad bih mu pokušala otkopčati košulju ili nešto slično. Stajala sam tamo poput krpene lutke dok me svlačio s neprikrivenom požudom, poput djeteta koje odmotava božićni dar.

»Prokletstvo, kako si prekrasna, Djevojčice.«

Odmaknuo se i ja sam se trgnula, nekako iznenađena neželjenom i neočekivanom pohvalom. Pogledala sam u pod, bilo me sram što stojim ispred njega u donjem rublji — *pobogu, zašto nisam odjenula nešto u kombinaciji* — dok je on stajao potpuno odjeven. Pokušala sam rukom pokriti odvratni ožiljak koji mi je ostao nakon Ilte.

Da vam kralj nije zabranio dodire, ti ovo ne bi ni željela. Znaš da je tako, siktao je moj glas pomaljavajući glavu iza prethodne misli. *Ali, znatiželjna si. Zanima te kakav bi doista bio njegov dodir, zar ne, Violet?*

Ignorirala sam ga.

Opet mi je prišao, odmaknuo moju ruku i počeo mi nježno sisati vrat bez probijanja kože. Zagrlila sam ga i pokušavala privući bliže jer sam postajala sve pohlepnija. Trebao mi je njegov dodir. Bio je poslušan. Jedna njegova ruka se uvukla ispod žice moga grudnjaka, a očnjacima mi je grickao kožu. Primio me za dojku, a njegove hladne ruke su naglašavale svaki moj osjećaj dok sam se primicala njegovom dlanu, izvijala vrat i nudila mu venu...

Prihvatio ju je. Njegovi očnjaci su mi probili kožu i pričinili toliko boli kako bih vjerojatno vrištala da nisam bila zauzeta stenjanjem dok mi je vršcima prstiju povlačio bradavicu. Nije potegnuo krv. Umjesto toga je pomaknuo zube više uz moj vrat, bliže vilici, ne prestajući me potezati za bradavicu... opet... opet... i opet, sve dok me nije sveo na ruševinu sazdanu od stenjanja i uzdaha u svojim rukama. Polizao je malenu količinu krvi koja je izišla iz već zaraslih rana i uspravio me uz pobjedonosni osmijeh na usnama.

»Ima toga još, Djevojčice«, promrmljao je. Posegnula sam rukama za njegovom kravatom, no previše su se tresle od hladnoće i nisam je mogla odvezati. Nije mi pomogao. Podignuo me i skoro bacio na krevet. Ležala sam sasvim ispruženo, a pokušala sam se pridići praćena zvukom sata i našeg ubrzanog disanja.

Olabavio je kravatu povukavši je jednim prstom. Pala mu je preko košulje koju je otkopčavao gumb po gumb, i naposljetku je skinuo otkrivši mi svoj blijedi torzo. Sjeo je na krevet pored mene, posegnuo iza mojih leđa i jednom rukom mi otkopčao grudnjak. Pao je i Kaspar ga je odbacio ustranu, a ja sam se ponovno zarumenjela od srama — njemu to nije bilo bitno jer mu onaj podsmijeh nije silazio s lica. Jednom rukom me primio za obraz, a drugom za dojku. Podignula sam glavu i poljubila ga dok su mi dlanovi prelazili preko njegovih mišićavih ruku i divili se njegovoj snazi, znajući da ne bi smjeli. Te ruke love plijen i lome vratove. Njegovom egu je godio moj dodir i lukavo se smješкао dok me ljubio, položivši dlan na moj trbuh, sada mnogo napetiji nego prije nekoliko mjeseci. Spustio je dlan niže i odmaknuo mi gaćice.

Odjednom se uspravio, opkoračio me i počeo mi pregledavati kožu kao da traži pogreške. Zarumenjela sam se pod intenzitetom njegovog pogleda — vidjela sam crvenilo požude kako prevladava. Vrzerala sam se i pokušavala prekriti odvratne srebnaste ožiljke, no brzinom munje mi je pribio ruke iznad glave. Ponovno.

»Ne radi to.« Njegove oči su me prekoračivale kao da se ljute mojem sramu. Takve stvari ne postoje u njegovom repertoaru.

No u mome je sram itekako prisutan. Tijelo mi je bilo ukočeno; noge zgrčene jedna uz drugu, disala sam toliko plitko da mi se prsa nisu ni micala kad je jednom rukom počeo prelaziti preko mog trbuha. Dražio me nježnim kružnim pokretima, približavajući se sve više žarenju koje mi se prelijevalo iz bedara prema grudima i natrag.

»Opusti se«, frustrirano je mrmljao. Njegove riječi su bile naredba, ne molba, i zbog takvog tona sam ga skoro odgurnula. Povrijedila me njegova neosjetljivost.

Da se opustim? Zar on ne shvaća koliko mi je teško?

Ponovno me poljubio, molio je da ga pustim unutra, znajući da će me tako navesti da mislim na druge stvari — *kako samo može?*

Ponovno sam ga zagrlila oko vrata i zaplela ruke u njegovu kosu. Spustila sam ih do pojasa njegovih traperica, brže-bolje dok se nisam predomislila. Otkopčala sam mu remen, a on se smirio i pljusnuo me po ruci, gledajući me kao da mi prijeti. Preklinjala sam ga očima, no on me samo ljubio po ključnoj kosti i ravnome dijelu prsa, polako se spuštajući prema dojčkama.

Tiho sam zastenjala kad mi je jezikom prešao preko bradavice, no bila sam glasnjija kad je dodirnuo onu koju je zapostavio i nastavio svoj skoro pa bolni pohod. Ljubio me po grudima, zatim i po ožiljcima — željela sam da prestane — no krenuo je dalje, ne ostavljajući mi vremena za razmišljanje ili predomišljanje. Prešao je preko mojih rebara, pa niz trbuh, tjerajući me da susprežem smijeh.

Tad sam osjetila kako lagano diše nad mojim bedrima. Naglo sam se stresla, živci su mi bili previše napeti. Ljubio mi je bedro i osjetila sam kako mi mišići posustaju pod njegovim dodirom — ne mogu više nikamo pobjeći. Drugom rukom mi je stisnuo lijevo bedro i odmaknuo ga; željela sam stenjati, ali ipak nisam — nisam jer sam vrištala zbog boli koja mi se pronijela bedrom, apsurdne boli. Očnjaci su mi probijali kožu.

Stenjala sam, suze su mi krenule, dahtala sam dok je on lizao moju krv pomiješanu s uzbuđenjem. No tad je popustio stisak i nadvio se nad mene s pobjedom u očima i sjajem na usnicama. Nagnuo se i poljubio me, a ja sam mu polizala usnice, osjetivši kako me tresu vibracije njegovog smijeha.

»Ti bi bila baš dobar vampir. Voliš kušati razne tekućine.«

Nasmiješila sam se kao da me uhvatio s prstom u pekmezu. Nisam mogla ništa reći. Činilo se kao da su riječi izgubile značenje. Ruke su mi same krenule prema njegovim trapericama. Povukla sam patentni zatvarač. Remen je već bio otkopčan. Kaspar se samo jače privio uz mene.

Sama sam tako odabrala...

Osjećaj njegove težine je odjednom nestao, pa sam podignula glavu i zacrvenjela se istog trena. Kaspar je bio još zgodniji gol — ako je to uopće moguće — i smješkao mi se mašući kutijom kondoma na kojoj je bio zakvačen mali komad papira.

»Ovo je tvoje, rekao bih«, rekao je, no u njegovom glasu se dao naslutiti humor. Uzela sam kutiju i pročitala poruku na papiriću.

Nikad bez zaštite, pušioničaru!

Nasmijala sam se na sjećanje kako sam mu ukrala sve kondome i uništila ih kad sam tek stigla u Varnley. Sad mi je bilo teško povjerovati da sam tada imala toliko petlje. Podignuo je obrvu i rastrgao pakiranje. »Ali u ovoj vezi ti pušiš, zar ne?«

Pravila sam se uvrijedena. »Je li ti itko rekao da se odvratno ponašaš u krevetu?«

Nasmijao se i poljubio me u usta. »Nemoj se ljutiti na dečka koji te lijepo moli.«

Šokirala me njegova nenadana i nježna prisnost. Zbunila sam se. »Ja... dobro... možda poslije.«

Crveni odsjaj u njegovim očima, koji se polako počeo gasiti dok je stavljaio kondom, bio je opet prisutan. »Držim te za riječ.«

Osjetila sam njegovu već poznatu težinu na sebi. Malčice je gledao u mene dok je napetost rasla. Osmjehnula sam se, no to je bila krinka. Iznutra sam bila prava ruševina od živaca.

Spustio je svoje usnice na moje i grubo me poljubio dok je ulazio u mene.

Osjetila sam kako mi se graške znojaju formiraju na vratu i moče plahte poda mnom, čula sam svoja stenjanja i uzdahe pomiješane s njegovima. Bila je to čudnovata mješavina zadovoljstva i boli. Nisam bila sigurna što prevladava dok mi se iz usta nije oteo uzdah koji se pretvorio u vrisak, na što me on zabrinuto pogledao.

Stavio mi je ruku ispod kralježnice, prevrnuo se i pustio mene da budem gore, ne prekinuvši dodir među nama čak ni na sekundu.

Nije se pomicao kad sam ga opkoračila. Skupila sam hrabrost i shvatila da je napokon prepustio kontrolu koja mu je bila toliko važna. Na trenutak, ali samo na trenutak sam se zapitala je li to ikada dopustio Charity istu stvar. Očajnički sam se nadala da mu ja nisam isto što i ona: kurva i ništa više od zabave.

Nisam dugo razmišljala o tome jer mi je kliznuo rukom između bedara, a drugom me primio za dojkicu. Zadovoljstvo je preuzelo sve moje misli. Spustila sam glavu i usnice na njegov vrat, grickala sam ga, znajući kako bi stvari bile mnogo drugačije da mogu uzeti krv. Uzdasi su se prometnuli u stenjanje kad sam se uspravila i zadovoljno gledala kako mu se oči sklappaju od zadovoljstva. Trbuh mi je treperio od iščekivanja jer sam znala što dolazi kad je i drugom rukom kliznuo između mojih bedara; slušajući njegove uzdahe, stisnula sam zube i prigušila posljednji zvuk stenjanja, pustivši tijelo da padne preko njegovih prsa. Istog trena sam osjetila strašnu bol u donjem dijelu vrata i prebrojala sam sve zvijezde. Pala sam u njegove ruke i pustila da me obuzme tama.

Možda je prošlo nekoliko minuta, a možda i nekoliko sati kad sam se sabrala. Soba mi je izgledala maglovito, udovi su mi bili ukočeni. Dozvolila sam si drhtavi uzdah i bojažljiv osmijeh kad sam se okrenula prema njemu — gledao me igrajući se pramenom moje kose.

»Znao sam da sam dobar, ali još mi se nitko nije onesvijestio«, rekao je uz arogantan osmijeh,

oblizujući očajne vrhom jezika.

»Najiskrenije rečeno, mislim da me nikada nitko nije ugrizao dok svršavam«, odgovorila sam trljajući čelo koje mi je pulsiralo dok su se moje oči navikavale na svjetlost mjesečine. Nisam imala snage za raspravu o tome da sam se vjerojatno onesvijestila zbog ugriza.

On se nasmijao, sve više i više zadovoljan samim sobom. »Rekao sam ti da ćeš se dobro zabaviti.«

Nasmiješila sam se. Udobno sam se naslonila na leđa i zagledala u strop. Pala sam u ono opušteno stanje, gotovo lišeno osjećanja, za kojim sam žudjela svih onih mjeseci prije Londonskog masakra, kad sam išla u lov po londonskim klubovima.

Ali ništa, zbilja ništa se nije moglo usporediti s Kasparom. Nikad se više neću ovako osjećati, jer za nekoliko sati se vraća kralj, a zatim nastupa i njegova zabrana dodirivanja. Zaboljelo me srce i osjetila sam kako mi naviru suze. Treptala sam, nadajući se da on neće primijetiti.

»Ti bi joj se svidjela.«

Zbunjeno sam se okrenula. Gledao je ravno pred sebe, a njegove oči su ovog puta svoju boju smaragda i sive izmaglice usmjerile prema slici iznad kamina.

»To su tvoji roditelji, zar ne?«

Kimnuo je. »Ovo je bila njihova soba do njezine smrti.« Glas mu je puknuo na posljednjoj riječi. Instinktivno sam ga primila za ruku i privila se uz njegova prsa, ignorirajući njihovu hladnoću. Bila sam zapanjena i to sam pokušavala prikriti. Nikad ranije nije spomenuo majku na ovaj način.

»Ponosila bi se tobom.«

Okrenuo se prema meni izgledajući kao da će prasnuti u smijeh, ali oči su ga izdale. Bile su sive. »Čime bi se ponosila? Ja sam nasljednik prijestolja, ali ne želim ga; mrzim odgovornost i nisam uspio ni u jednoj zadaći dostojnoj princa, jedino sam zgodan. Ne postoji ni jedna jebena stvar na koju bi mogla biti ponosna.« Zario mi je nokte u kožu, no činilo se da nije primijetio. Sakrila sam bol jer sam željela da tako i ostane.

»Ti si dobra osoba. Pogledaj samo koliko si me puta spasio. Četiri? Bio si spreman suočiti se s bijesom svog oca i čitavog Vijeća samo da bih ja otišla kući. To mora nešto značiti!«

»Ne znači ništa. A zbog čega si ti sada sva sveta i puna praštanja? Siguran sam da si me do maloprije smatrala bolesnim i izopačenim.«

Odmaknula sam pogled sa slike. »Situacije se mijenjaju«, promrmljala sam.

Pogledao je u mene i vidjela sam njegov zbunjeni izraz lica. Mislila sam da će zahtijevati objašnjenje, ali nije, i ponovno smo zašutjeli. Počeo se odsutno igrati mojom kosom. Činilo se da nam ne smeta tišina. Bili smo zadovoljni što možemo ležati zagrljeni.

Zar se doista to skriva iza maske? Zabrinutost da nije dovoljno dobar?

»Zašto se tvoj otac iselio iz ove sobe? Mislim, znam da bi bilo...«

Prekinuo me. »Izluđivao se ovdje. Nije to mogao podnijeti. Znam da misliš kako je moj otac hladan i opak, ali nije uvijek bio takav. Ona ga je upotpunjavala. Ona je izvlačila dobro iz njega. To se događa, znaš. Loše osobe mogu postati dobre. Kad je ona otišla, uništilo nas je... One noći na Trafalgaru uopće nije postojala potreba za napadom, shvaćaš li to, Djevojčice? Ali tamo je bio njegov sin — Pierreov sin, Claude — i morao sam ga ubiti. Morao sam ga oteti kao što je njegov otac oteo moju majku. Kopile proklete!« Zatvorila sam oči da otjeram suze, znajući da sam itekako prešla granicu, mrzeći samu sebe što sam načela ovu temu i uzrokovala toliki slom. Mrzila sam i njega što me podsjetio na onu večer. Čvrsto sam ga zagrlila oko prsa. Nastavio je govoriti.

»Moj otac kao da je umro s njom tog dana. John Pierre nam je poslao poruku da je dobio naredbu — platili su da je ubije. Nikad nećemo saznati tko je to učinio. Ali ja namjeravam saznati... Pronaći ću ga, i prvo ću ubiti onu koju voli, isisat ću krv njegovoj djeci, silovat ću mu kćeri. Neka čudovište pati. Jer ovo što ja osjećam je mnogo jače od mržnje, Violet. Oteo mi je majku.«

Ušutio je, a ja sam ležala suhих usnica i olabavljenih ruku. Ja sam ta kći.

Zveket, zveket.

Podignula sam ogromne barijere oko svojih misli i kovčega sa sjećanjima na oca, te pokušala pojmiti njegove riječi. Očajnički sam ga željela zamoliti da ne govori takve stvari — neka to odmah povuče jer ne misli tako, jednostavno *ne može* misliti — ali znala sam da bi to bilo preriskantno.

»Ništa od toga nije bitno. Bit ćeš jednako sjajan kao što je bio tvoj otac, usprkos svemu što govoriš. Znam da hoćeš«, šapnula sam u tamu. Nije mi odgovorio, samo je položio moju ruku iznad svog srca, i uskoro sam zaspala.

četrdeset peto poglavlje

Violet

Tika — taka...

»Znaju.«

»Što?«

»Znaju da smo spavali zajedno. Rekla im je posluga.«

»Ali...«

»Moj otac zna.«

Zastao mi je dah, a strah i žuč su se popeli do moga grla. »Izdala nas je. Annie nas je izdala.«

Ozbiljno je kimnuo glavom i privukao me k sebi.

»Ali što će napraviti?«

»Ne znam.«

Ne želiš znati, dodao je moj glas. Tiho sam se složila. Njegov ručni sat je blistao u svjetlosti ulazne dvorane gdje smo čekali.

11.59...

Zrak je bio hladan, a sluge i članovi kućanstva su se skupili iza nas u dugoj vrsti, čekajući da požele dobrodošlicu Varnovima i cijelom Vijeću, čiji članovi su znali. Znao je Fabian, znao je Cain, znao je kralj. Osjetila sam užarene poglede slugu na svojim leđima, osjetila sam njihovu mržnju i prezir, izgubila sam poštovanje. Sada sam u njihovim očima bila jedna od *onakvih. Kurva*. Bila sam njegov zarobljenik. Nikada nisam smjela *upoznati* princa. Pogotovo ne sada.

Tika — taka...

»Sad se vraćaju iz one Athenee, je li tako? Zar me ne bi trebao pustiti?«

Pustio me iz zagrljaja, no još uvijek me držao za ruku. »Slušaj, Violet. Djevojčice, žao mi je zbog onoga sinoć. Nikada nisam smio...«

»Meni isto.« Izgledao je iznenađeno, no bijesno sam kimala izbjegavajući kontakt očima. Izvukla sam ruku iz njegove, osjetivši kako mi se srce steže.

»Ja...« Odjednom je podignuo glavu — oči su mu isijavale crveno, a nosnice se raširile. »Ovdje su.«

Ponovno me primio za ruku, podignuo mi bradu i utisnuo nježan poljubac na moje usnice. Pustio me i osjetila sam kako me koljena izdaju. Sve me boljelo, a zatim sam se našla na drugom dijelu prostorije, bez daha i zraka u plućima. Kaspar me odbacio.

Tika — taka...

Snažan odjek se pronio cijelom kućom — prvi udar velikog sata. Odbrojavala sam ih jer nisam mogla zanemariti zvuk.

Dvanaest...

Stresla sam se kad se zvuk pronio kroz mene, a trbuh mi se prevrtao od živaca. Željela sam plakati, ali nikako ispred slugu.

Jedanaest...

Batleri su stali pored vrata s besprijekorno čistim bijelim rukavicama na kvakama, spremni da otvore ulaz.

Deset...

Strava i užas su rasli dok su mi misli divljale, vrteći se oko onoga što bi kralj mogao napraviti da kazni toliku neposlušnost — spavati s Kasparom nikada nije bila dobra ideja, no dok mu je otac bio toliko ljut zbog ranijeg sramoćenja, ništa me ne bi začudilo.

Devet...

Što mi može napraviti, a da to bude gore od nemogućnosti da dodirnem Kaspara?

Osam...

Ne može me prisiliti da postanem vampir bez da mom ocu podari izliku za pozivanje koljača i lotalica. A sada mi pretvorba više i nije tako strašna.

Sedam...

Zašto sam gubila vrijeme mrzeći ga?

Šest, pet, četiri...

»Kaspare, što je to Athenea?«

Tri...

Nije mi odgovorio.

Dva...

»Kaspare, što živi u Athenei?«

Jedan.

Vrata su se širom otvorila, a podnevno sunce su zaklonili teški oblaci. Skupina od tridesetak zakukuljenih prilika se penjala uza stube maknuvši kukuljice, na što im je koža odmah postala spaljena i ružičasta.

Kralj je bijesno stajao na čelu kolone, a ja sam pogledala Kaspara dok mi je strah stiskao srce. On je gledao ravno ispred sebe, ponad skupine, koja je pak ljutito zurila u nas dvoje.

Osjetila sam kako mi se suza spušta niz obraz i okrenula se. Prilika više nije bilo. Tražila sam ih pogledom, no prekinuo me kralj kad je stao ravno ispred mene i pogledao me bijesnim, plamenim očima. Zacviljela sam. Željela sam pobjeći. Umjesto toga sam se naklonila.

Okrenuo se Kasparu, koji je gledao ravno ispred sebe, no činilo se kao da posustaje.

»Kaspere!« Nije izgovarao riječi, siktao ih je. »Idi u Varn's Point. Tamo ćemo razgovarati.«

Tada se okrenuo meni. »Da više niste dotaknuli mog sina, gospođice Lee. U protivnom ću se pobrinuti da vam srce više nikada ne zakuca. Je li jasno?«

Kad nisam odgovorila, izderao se: »Odgovorite mi!«

Kimnula sam gušeći se i gutajući suze.

»Vi niste glupi. Znali ste da se ne smijete zblížiti ni s jednim mojim djetetom. Znali ste to.« Usta su mu se spojila u ravnu crtu. »Vaša sloboda prestaje ovdje, gospođice Lee. Ovo je kraj. Kao simbol toga kraja, rekao bih da smo pronašli savršenu žrtvu za *Ad Infinitum*. Slažete li se sa mnom?«

Kaspar je zasiktao, i podignula sam glavu. Odmah je ušutio i držao moj pogled u svome tolikom snagom da mi je ponestalo daha. Zatim je opet otišao.

»Droljo«, prosiktao je netko.

Lyla je, držeći Fabiana za ruku, stala ispred mene s odvratnim smiješkom na licu. Čvrsto ga je držala — nije me želio pogledati, ali dok ga je vukla za sobom, čula sam kako on mrmlja jednu jedinu riječ.

»Kujo.«

Sad su me svi mrzili.

četrdeset šesto poglavlje

Violet

Željela sam istući samu sebe kad sam shvatila da ponovno razmišljam o onom danu i vrtim događaje u svojoj glavi bez prestanka. Još uvijek sam osjećala oštri povjetarac i ukočenost u nogama, analizirala sam svaku riječ, svaku misao i svaki zapamćeni detalj.

Prošla su skoro dva tjedna, okani se toga, savjetovao je moj glas, i bila sam se sklona složiti s njime. Ali nisam mogla, jednostavno nisam mogla.

Kaspara nema već dva tjedna. Pokušaj se ti okaniti toga.

Skupila sam šake oko svojih plahti i zagledala se u strop, recitirajući riječi koje su mi se urezale u pamćenje.

Vampiri nisu nježni i umiljati stvorovi. Promjena im ne leži najbolje, kao ni prilagodba ili prihvaćanje drugih. Njihova ljubav nije ono što bismo mi ljudi nazvali tim imenom, i požuda ih izjeda na način koji mi nikada ne bismo razumjeli. Ne stare poput nas, nego poput kamenja: postupno ih pregazi vrijeme, počnu odumirati, ali tako sporo da se to jedva primijeti. No na kraju svega, kamen je oduvijek i zauvijek prisutan, baš kao i oni.

Kaspar je postao dio inventara mog srca. Mislila sam da nas kralj ne može kazniti ničim gorim od zabrane dodira. Ali uspio je.

Listopad je postao studeni, drveće je ostalo golo. No šuma je bila jednako tamna kao i uvijek, a svako sutra je samo donosilo nova mučenja: eto, sutrašnji dan je dvanaesti, što znači da je svanuo *Ad Infinitum*.

Ja sam bila žrtva. Naučila sam korake, već su me izmjerili i napravili haljinu za mene. Upoznala sam Johna, drugu žrtvu. Bio je tih muškarac, planirao se pretvoriti za Božić kako bi zauvijek bio sa svojom ljubavi Marie-Claire. Zbog toga je žrtvovanje bilo tako neobično. Činilo se iz ljubavi ili mržnje.

Slijedila sam njihova pravila i naučila svoju ulogu poput pravog malog poslušnog čovjeka, ali iz jednog jedinog razloga: samo će mi tako dopustiti da odem na bal, a Kaspar će se morati vratiti. *Vratit će se, gdje god da je sada.*

Obrisala sam svoje suhe oči i prebacila noge na pod, povlačeći plahu za sobom. Zgrabila sam češalj s noćnog ormarića i provukla ga kroz svoju čupavu i zamršenu kosu. Dane sam provodila u svojoj sobi, izbjegavajući ostatak kuće. Činilo se da im to savršeno odgovara; nitko nije razgovarao sa mnom osim Caina, koji je stvorio doista napornu naviku ispitivanja o mojoj obitelji — posebice o Lily. Uvijek samo o Lily. Nisam to mogla podnijeti.

Bila sam sama sa svojim glasom.

Na trenutak sam se zapitala ima li uopće smisla silaziti dolje, no bila sam gladna i čula sam glasan razgovor. Uzela sam par čarapa iz ormara i tiho izašla. Prikradala sam se hodnikom. Nakon nekoliko koraka od svojih vrata sam morala progutati knedlu. *Kaspareva vrata.*

Nisam ušla u tu sobu od one večeri. Prošla su tek dva tjedna, no ipak sam bila znatiželjna — osjećala sam da se unutra nešto promijenilo, kao da soba ne može ostati ista bez svog gospodara.

Glupa pomisao, no takve su mi se u zadnje vrijeme javljale sve češće.

Kao sušta suprotnost tome, u glavi mi se sada vrtjelo nešto potpuno drugačije. Koliko god sam se trudila, nisam mogla prestati razmišljati o Kasparevom golom tijelu pritisnutom uz moje, o njegovom čvrstom stisku ili njegovoj napornoj, zapovjedničkoj naravi koju sam potajno zapravo voljela — iako mu to nikada ne bih priznala. Još uvijek me obuzimalo isto izopačeno uzbuđenje kad sam se sjetila kako je bacio ključ svoje sobe kroz balkon i zarobio me.

Ruka mi je već pritiskala kvaku njegovih vrata kad su se moje misli osvijestile. Nekako sam smatrala da zabrana dodirivanja Kaspara znači i zabranu ulaska u njegovu sobu. To je vjerojatno bilo točno, ali morala sam pogledati. Jednostavno sam *morala* znati.

Vrata su se tiho zatvorila za mnom, i duboko sam udahнула prije no što sam podignula pogled. Soba je bila neobično jarko osvijetljena, zimsko sunce je ulazilo kroz francuska vrata. Tamne zavjese su bile odmaknute i lijepo nabrane, plahte zategnute ispod madraca, jastuci poravnati i glatki. Nije bilo mirisa kolonjske, ali ni krvi. Preko namještaja su prebacili bijele plahte da ga zaštite od prašine. Plahte su bile mekane pod mojim bosim stopalima, čak i hladne, poput pamučnog snijega.

Nešto me zaboljelo duboko u truhu.

Suze su mi jurile na oči i ustuknula sam, žudeći za utjehom vlastite sobe. Kad mi je nešto zasjalo u kutu oka, zastala sam. Na polici iznad kamina, a ispod slike Kasparevih roditelja, nalazila se ogrlica.

Pogledala sam prema vratima, plašeći se da će netko upasti. No sve je bilo tiho, nije se čak više čuo ni onaj razgovor. Pažljivo sam zakoračila naprijed. Odbijala sam pogledati u sliku; intenzitet pogleda naslikanih vampira me uznemiravao čak i kad sam se osjećala dobro, a kamoli tek danas.

Usudila sam se stati na hladan kamen ispred kamina i popeti se na prste tako da mogu dosegnuti policu.

Ogrlica je bila pokrivena tankim slojem prašine koja se uvukla među fine očice tanašnog lanca na kojem je visio privjesak. Bio je položen na komad debelog, teškog papira, kojeg sam odlučila ignorirati.

Polako sam je podignula i zadivila se kad je svjetlost pala na nju — tanke niti smaragda su bile utkane u srebro. Bila je to ruža s koje je kapala krv, i maleno V ispod nje; kraljevski grb. U sredini se nalazio majušan smaragd. Spustila sam ogrlicu u svoj dlan i divila se njezinoj ljepoti. Nisam ja nikakav stručnjak za nakit, ali nešto ovako nježno i izuzetno mora biti vrijedno tisuće.

Ponovno sam je podignula i zinula od iznenađenja. Ruža se otvorila, a unutra je bilo osam minijatura, svaka obrubljena sićušnim okvirom. *Medaljon.*

Istog trena sam prepoznala slike. Bili su to kralj i kraljica te sva njihova djeca, od najstarijeg do najmlađeg, između njih. Maleni okviri su bili obješeni na šarke tanke poput paučine.

Ponovno sam je prinijela svjetlu, nisam se mogla prestati diviti. Iza ogrlice sam vidjela veliku sliku koja me toliko uznemiravala; zastrašujuće stvarne portrete Kasparevih roditelja, kraljice i kralja, koji su svikota gledali u mene. Oko kraljičinog vrata se nalazila srebrna ogrlica s privjeskom, identična ovoj koju držim u ruci.

Tad sam shvatila da je ta ogrlica pripadala pokojnoj kraljici.

Spustila sam je i uzela komad papira na kojem je stajala. Odmotala sam ga i malčice pogledala prelomljeni kraljevski pečat. Radilo se o pismu, ispisanom elegantnim vitičastim rukopisom. Brzo sam pročitala prvih nekoliko redaka.

Mila moja Beryl...

prije svega te moram pitati kako ste ti i Joseph. Doista je prošlo previše vremena otkad smo se vidjeli...

Nisam morala čitati dalje. Bilo je to isto ono pismo iz kraljeve radne sobe. No stajalo je tu, posljednje koje je kraljica ikad napisala, i pritiskao ga je njezin privjesak u Kasparevoj sobi. Divila sam se otvorenom medaljonu i puštala ga da se vrti na lancu u mojoj ruci.

San je te noći započeo drugačije. Obično bi početak bio skoro miran, kao da se pridružujem zakukuljenoj prilici u njegovom bijegu. Vjerojatno je tako i bilo — njegove misli su se uvijek vrtjele oko slobode i lišavanja okova te odgovornosti koju je toliko mrzio.

No ove sam noći morala trpjeti mučne slike. Kaspar i privjesak iz njegove sobe su se vrtjeli u mojoj glavi. Radilo se više o licima i glasovima nego o slikama. Iznad svega toga sam čula sat kako otkucava dvanaest, a zatim devet, pa šest, kao da ide unatrag. No ubrzo — ali ne dovoljno brzo — slika se promijenila i našla sam se skupa s mislima kraljevog doušnika lualice u onoj šumi.

Iako je bilo teško, i zakukuljena prilika je samo željela pasti u ono stanje transa koje je bilo nešto najbliže snu što vampiri poznaju, nije si to uspjela dopustiti. *Morao* se vratiti na vrijeme za *Ad Infinitum*. To nipošto nije želio propustiti.

Plašt se vijorio za njim, rub mu se povlačio po vlažnome tlu. Studeni i njegov vlažni zrak su brzo došli, a znao je da ljudi itekako osjećaju pad temperature. *Stiže zima.*

Odjednom je osjetio nepogrešivi smrad koljača pomiješan s vlagom, i u tren oka se sakrio među krošnjama drveća. Prikradao se s grane na granu, približavajući se odvratnom smradu i sve jasnijim glasovima.

»Ne želimo više slušati isprike. Možete reći svom dragom Leeju ovo: ako uskoro ne napadne, nećemo s njim imati posla. Dovoljno smo čekali.«

»Možda ćeš promijeniti mišljenje kad čuješ što imamo reći, koljaču.«

Doista zanimljiv sastanak.

»Leeju treba razlog za napad tako da si osigura premijerovu potporu. Sada je još nema.«

»Možda ćeš se predomisli ti kad nas poslušaj, koljaču.«

Koljač je bio na nekoj visokoj poziciji, sudeći prema njegovom odijelu i oružju koje mu je visjelo s pojasa. »Doista sumnjam u to.«

Lualice, šestorica njih, su se nervozno meškolljile. Jedan je sjeo ispred ostalih i činilo se da je on glasnogovornik.

»Jeste li čuli za Proročanstvo o Heroinama?«

Koljač se naslonio na drvo. »Naravno.«

»Je li vam poznat prvi stih?«

Koljač je ovoga puta samo kimnuo. Zakukuljena prilika se ukipila visoko u krošnjama.

»Vjeruješ li u te riječi, koljaču?«

Ovaj je samo zastenjao. »To su nekakva sranja koja su izmislili oni iz Athenee. Nije vrijedno ni mog ni vašeg vremena.«

Vampir se nasmijao. »Možda bi trebao porazmisliti i o tome.«

Koljač se nasmijao. »Zašto bih? Ne vjerujem u sudbinu, a osim toga, kakve to veze ima s Leejem?«

Lualica se uspravio. »Usko je povezano, jer Varnovi još ne znaju.« Okrenuo mu je leđa grebajući koru drveta dugim, sasušanim noktom. Vampiri oko njega su se nelagodno meškolljili, kao da se spremaju na bijeg.

»Što ne znaju?«

»Mislilo sam da to nije vrijedno tvoga vremena, koljaču?«

Lice mu se sasvim izobličilo od znatiželje i skoro je ustao sa svog debla. »Gukni više, vampiru, ili ću ti

zabiti kolac u prsa!«

Lutalica se turobno nasmijao, otkinuvši veliki komad kore drveta i bacivši ga na tlo.

»Pronašli su djevojku iz Sagee. Proročanstvo je istinito.«

Vampiri su se počeli micati i već ih je progutala tama, sve osim njihovog vođe.

»Molim?«

Koljač je stao i polako se okrenuo. Polumjesec je obasjao njegovu uvenu kožu.

»Pronašli su prvu Mračnu Heroinu. No ti ne vjeruješ u to, pa se ne moraš brinuti. Obavijestit ćemo Leeja prije no što *Ad Infinitum* završi.« Nasmiješio se kao da se zabavlja i nestao.

Nastala je potpuna tišina. Vladala je skoro cijelu minutu, a čak su utihnule i ptice u gnijezdima.

Istina je. Athenea je cijelo vrijeme bila u pravu.

Zakukuljena prilika je skočila s drveta poput crne izmaglice. Morao je stići u Varnley. No prvo će se nahraniti. Koljač nije imao vremena okrenuti se niti izvući kolac iz pojasa. Vampir mu je skočio na leđa i zario zube u njegov vrat. Izraz lica mu se prometnuo iz agonije u nesvijest. Bio je gotov.

Krv mu je kapala s usnica na tlo kad je odbacio leš i potrčao.

Zakukuljena prilika je znala da će stići do granice i prije zore, samo ako požuri.

Kralj mora znati. Proročanstvo o Heroinama je istinito. Drugi stih mu je odzvanjao u glavi, znalo ga je svako biće osim ljudi u ovoj dimenziji. Prva je pronađena. Sad je red na vampire.

četrdeset sedmo poglavlje

Violet

Večeras je Ad Infinitum. Večeras sam žrtva.

Čvrsto sam se obgrlila rukama. Još samo malo. John je stajao pored mene s rukama sklopjenim iza leđa. Oboje smo se naslonili na zid i čekali. Vrata ulazne dvorane su bila širom otvorena, batleri su stajali pored nekoliko majordoma odjevenih u najelegantnije crno-srebrne uniforme s napudranim perikama na glavi.

Noge su mi bile gole, kao i ruke i ramena. Tanka bijela haljina bez opšivenih rubova mi nije pružala nikakvu toplinu — bila je načinjena od grubog bijelog materijala i hrapave čipke, a držale su je samo jednostavne bretelice. Dosezala mi je tik iznad koljena. Na nogama sam imala tanke bijele balerinke s vrpcama oko gležnjeva, i činilo se da moja ogromna stopala izgledaju manja u njima.

Kosa mi je padala na ramena, a ostavili su mi uputu da je moram pustiti neka se prirodno osuši. Padala je u valovima, neobuzdano i račvasto — već se počela kovrčati. Nisam imala nikakav nakit, ni parfem ili šminku.

»Mrzim čekanje«, rekao je John. Jednostavna izjava, no prerezala je zrak poput oštrog noža.

»Ja mrzim ovo«, promrmljala sam, ali čuo me.

»I ja isto, a mene neće gristi.« Ovaj čovjek, gotovo dvadeset godina stariji od mene, jako se bojao obitelji, i činilo se da ga je njegova ljubav naučila tome strahu. Široka lanena košulja mu je već bila natopljena znojem i lice mu je bilo crveno. Obrisao je čelo i naslonio se na mramorni zid. »Ja barem imam razlog zašto sam ovdje. A ti...«

»Kažnjavaju me, to hoćeš reći? Da, znam.« Ponovno sam se nelagodno nasmijala. »Dakle, imam priliku vidjeti nekoga tko me ne smatra ološem.« Slegnula sam ramenima i usredotočila se na vrata koja će se uskoro otvoriti.

»Žao mi je.«

To nisam očekivala. Uspravila sam se. »Zbog čega?«

Nije odmah odgovorio jer smo čuli nečije korake. Nastavio je kad su utihnuli.

»Zato što su takvi prema tebi.«

Stisnula sam šake. »Navikla sam.«

»Ne bi trebalo biti tako.«

Nisam imala nikakav odgovor na to, posebice kad su se otvorila vrata dvorane za bal i uzrokovala nervozan ples u mom trbuhu. Nekoliko puta sam trepnula — tisuće treperavih svijeća je obasjavalo ogromnu prostoriju. Neke su sjale plavo, neke narančasto.

Tamne zavjese su sakrivala prozore poput onih u katedrali, a pogled kroz njih je ionako bio mračan. Bijeli mramor zidova je bio poprskan zlatom, no pao je u sjenu visokih stupova koji su se pružali unedogled nad tisućama vampirskih uzvanika. Doslovno tisućama. Svi su mirno stajali, neki usred plesnog pokreta, a neki držeći čašu u ruci. Drugi su pak pošli niza stube balkona kojim ćemo mi uskoro krenuti.

Svi su nosili obilježja svojih obitelji, a to su većinom bile tamne, teške boje. Dame su imale besprijeckornu šminku i *zadimljene* oči. Frizure su im bile ukrašene perjem, biserima, perlama i ljiljanima, a gospoda su opasala mačeve.

Ukipili su se i konobari sa svojim poslužavnicima punima čaša crvene tekućine, koja je mogla biti samo krv. Bilo je i nekih kanapea od komadića sirovog mesa. Ovi su nosili napudrane perike, baš kao i batleri. Jako su se isticali u polumraku prostorije.

Najljepši od svega su bili cvjetovi koji su se u lancima spuštali sa stropa — ruže, crne ruže bijelih listova, spletene i zakvačene o grede nad ovim velebnim spektaklom. Spuštale su se niza stupove i zidove, obavijale su se čak i oko kraljevog crnog prijestolja. Ukrašavale su stolove sa zdjelama punča i bocama vina, a njihove latice su bile rasute među tanjurima hrane. Visjele su čak i sa lusterama, a pokoja je ukrašavala i pozornicu na kojoj je stajao orkestar. Članovi orkestra su se jedini micali, puštajući glazbu da teče s njihovih instrumenata. Pred njima je stajala žena odjevena u crveno, nepojmljivo lijepa te jednako ukočena kao i svi.

»Violet«, rekao mi je John gledajući ispred sebe. »Postani vampir samo ako imaš pravi razlog. Ne daj da te zavaraju.«

Glazba je ojačala i nadjačala sve ostalo što mi je imao reći — ja sam mu uskratila odgovor na tako iskrenu i poštenu tvrdnju.

Pošla sam naprijed, usredotočena na svaki svoj korak. Nisam se željela tresti, nisam željela pokazati da su me strah i pritisak napokon sustigli.

Rukama sam grabila zrak ispred sebe i grčevito se primila za ogradu malenog balkona s kojeg se pružao pogled na plesnu dvoranu. Trebala sam glumiti strah i bojažljivo gledati uzvanike.

Svi su stajali mirno poput kipova, besprijeckorni i elegantni. Prsa su im bila napeta, a ruke ukočene kao u lovaca spremnih za pokret. Gledala sam oko sebe, tražeći poznate oči boje smaragda i arogantan osmijeh. Srce

mi je bilo ukočeno baš kao uzvanici na balu, i jednako spremno za pokret.

Nije tamo. Nešto u glavi je reklo mom srcu da se pripremi za razočarenje i ono se obeshrabilo.

Par ispod nas se odjednom počeo kretati, vrteći se u elegantnom valceru, ne puštajući jedno drugo. Zaobišli su onaj najbliži njima, koji je također zaplesao, a rub damine haljine je okrznuo dno stuba niz koje ću uskoro sići. Parovi su kružili naokolo u plesu, ukočenost je polako nestajala. Zadivljeno sam gledala kako se dvorana budi, dobija brzinu i udaljava se od nas u vrtnji i plesu, poput stroja koji je oživio, stroja čiji se zupčanici vrte sve brže i brže u ritmu glazbe. Nisu stajali, kretali su se u svim smjerovima, sve dalje od nas.

Pogled mi je privukla neka boja koju sam vidjela krajičkom oka i okrenula sam se prema orkestru. Ona je žena, visoka i elegantna, prekrasnih oblina — naprosto *savršena* — odjednom istupila, a njezina crvena haljina se jako isticala u prostoriji. Kako se ona kretala, kretao se i ostatak vampira; oni koji su stajali na mjestima su se pak pomicali u tekućem ritmu, oblikujući veliki ovalni prostor iz kojeg neću moći pobjeći.

Na samim su krajevima prostorije neki stajali nepomično. Što im se val pokreta više primicao, to je ples postajao elegantniji, kompliciraniji, ukrašeniji.

Osjetila sam kako mi se graška znoja spušta niz vrat dok sam zurila u vampire pred sobom. Svi su nosili crno sa smaragdnom lentama. Varnovi. Primila sam ogradu još čvršće. Bilo ih je pedeset, možda šezdeset, tek dio svih uzvanika. Vidjela sam Lyly u moru crne i smaragdne, teturala je s istim partnerom zbog kojeg se na prošlom balu tako gorko žalila.

Odjednom sam se razbjesnila. Kad je već uspjela uloviti Fabiana, onda bi barem trebala plesati s njim. Vidjela sam i njega — stajao je u blizini, odjeven u tamnoplavu. Znala sam da stvari ne funkcioniraju na taj način, ali ipak mi se sve činilo pogrešno.

Kralj je stajao dublje u gomili s istom pratiljom kao i prošli put, na Jesenskoj ravnodnevnicu. Izgledala je jednako hladno kao i on. Stajali su mirno. Okružio ih je ostatak obitelji, a moje oči su očajnički tražile Kaspára. Dvorana se nastavila vrtjeti i vidjela sam žutu kosu koja je izgledala kao da pripada Charity, te još neku ženu za koju bih se zaklela da je Kaspáreva bivša, Charlotte. Jag je stajao sasvim mirno, grleći djevojku koja nije bila Mary, a Sky je čvrsto držao Arabellu u svojoj blizini. Cain je također bio tamo, a pratila ga je neka djevojka koja mu je vjerojatno rođakinja — našalio se da su balovi obiteljska stvar. Čak je i Thyme bila prisutna — nije plesala, čekala je na rubu kruga, sa sićušnim očnjacima izbačenim na usnice u malenom osmijehu. No *njega* nisam vidjela.

Glazba je utihnula, a s njom i cijela dvorana. Svi su se okrenuli prema nama koji smo stajali na malenom balkonu. Svijeće u lusteru visoko nad nama treperile su pri ledenom povjetarcu koji je ušao kroz vrata iza nas, dižući moju haljinu i mrseći Johnovu kosu.

Željela sam vidjeti otkuda dolazi ovaliki propuh — znala sam da je otvoren glavni ulaz, ali propuh ne može biti toliko hladan. Nisam uspjela.

Neka me ruka primila oko struka i snaga nečijeg tijela me pribila o ogradu i mramor. Zrak je naprasno napustio moja pluća. Zažmirila sam, nesvjesno uzdahnuvši. Bol me grabila za rebra, no imala sam veće probleme — druga me ruka povukla za zapešće i osjetila sam kako mi se stopala dižu s poda. Nagonski sam otvorila oči i počela vikati, lamatajući nogama i grebući noktima, no bezuspješno.

Glazba je postajala sve glasnija i Varnovi su se probudili. Cijela dvorana se jednodušno dizala i spuštala u ritmu uznemiravajućih nota, koje su svakim trenom postajale sve luđe. Nisam prestajala gledati prizor pred sobom dok su me napola vukli, a napola nosili niza stube. Spotala sam se i padala, možda sam i vrištala, no glazba je uspijevala nadjačati svaki zvuk. Stigli smo do dna stuba i pala sam naprijed. Nisam se mogla zaustaviti, no nečija ruka me dočekala. Uspjela sam vidjeti rukav; bio je to jedan od batlera.

John se pojavio pored mene u stisku drugog batlera, a u očima mu se zrcalio pravi pravcati strah. Oboje smo znali što nas čeka, no nitko me nije mogao pripremiti za izopačeni trzaj kad se najbliži par razdvojio uz osmijeh. Muškarac, poprilično mlad prema vampirskim standardima, mi se osmjehnuo i pokazao dva savršeno naoštrena očnjaka koji su njega činili lovcem, a nas lovinom.

Kimnuo je i bacili su nas u more.

Prostorija se ispunila zvukom i bukom — ne glazbom, a zastrašujući vrisak od kojeg mi se sledila krv u žilama je bio jači od svega. Dopirao je od žene na pozornici koju sam smatrala prekrasnom. Poletjela sam zrakom, bačena prema mladom vampiru koji me uhvatio u naručje. Zabila sam se u njegova prsa, a kosa mi je prešla preko očiju i jedna vrpca cipele mi je spala na gležanj. Nisam imala vremena ni udahnuti kad me prebacio preko ruke i spustio otvorena usta na moj vrat. Odmaknuo mi je kosu s ramena, a dah mu je zaudarao na krv i vino. Kapci su mi zatreptali kad sam vidjela zasljepljujuće svjetlo i Johna u stisku one žene. Zatvorila sam oči i osjetila njegove ruke kako se kreću prema rubu moje haljine...

Glazba je otišla u krešendo. Uspravili su me i krv mi se slila iz glave u jednom trenutku vrtoglavice. Osjetila sam kako me guraju u neki drugi zagrljaj, i kako se nove crvene, vampirske oči približavaju mom vratu. Usisala sam dah, željela sam pokriti uši rukama i blokirati vrisakove, ali nisam mogla; pribili su mi ruke uz kukove. Osjećaj vrtoglavice je postajao sve jači.

Opet sam se našla na nogama i osjetila kako mi vrešina napušta obraze. Netko mi je položio ruku na dno kraljeznice i gurnuo me dalje; John je nestao u moru svile i satena. Gutala sam zrak i ponovno se našla u nekim

novim rukama...

Zatvorila sam oči. Nisam željela gledati kako me bacakaju od jednog vampira do drugog. Osjetila sam kako muslin i čipka grebu moju голу kožu, kako se spotičem i padam dok me love nove ruke i novi očajnici se spuštaju na moja ramena, grlo i vrat...

Ali nisu grizli. Znala sam da neće gristi, no usprkos tomu sam se osjećala kao mamac među morskim psima koji me polako trgaju na komade sa svih strana.

Dvorana se opet ukipila. Parovi oko nas su stali usred koraka. Ja sam jedino po ledenom dahu na vratu znala da nisam među kipovima.

Leđa su mi bila pognuta, kosom sam dodirivala pod. Osjetila sam kako mi se prsa nadimaju i čvrsto sam zatvorila oči; željela sam vrištati, sve mi se činilo tako nepošteno.

Oglasio se bubanj, glazba je jurišala, ritam se ubrzavao i skoro mi raznosio rebra kao da krdo od tisuću konja pretrčava iz jednog mog pluća u drugo; sa zvukom bubnjeva sam se opet uspravila i progutala žuč. Vampir koji me držao je ispustio težak uzdah i okrenula sam se prema njemu; stavio mi je ruke na ramena i gurnuo me unatrag. Razjapila sam usta i gledala ga kako nestaje među rasplesanom masom.

Kad su me obavile nove ruke, osjetila sam kako mi se temperatura podiže. Koža mi je gorjela i rumenjela se. Možda zato što sam prepoznala boju rukava oko svog struka i emblem na manžetama, ili možda zato što sam osjetila malenu bočicu kako mi se zabija u vrat.

»Napokon se srećemo, Violet Lee.«

Progutala sam knedlu, znajući tko mi se obraća. »Vi ste Iltin otac.«

»Za tebe sam *Vojvoda* od Vlaške, ljudsko smeće«, prosiktao mi je u uho, prebacivši me preko ruke baš kao i ostali, no toliko jako da sam osjetila kako mi zglobovi pucketaju. Glava mi je visjela nekoliko centimetara od poda — osjetila sam hladnoću mramora kad sam se zagledala u par tamnoplavih očiju. Skupio je usta od gađenja, kao da razmišlja hoće li me baciti na ledeni pod. Ne bih imala ništa protiv; bilo mi je zlo od njegovog prljavog dodira. Ostavio mi je opekotine na ramenima i dlanovima.

»Tvoj sin je bio smeće, Crimsone.«

Zarežao je na moje riječi i približio mi usta uhu. »Moj sin je ovom kraljevstvu činio uslugu kad ga je pokušao lišiti tebe i tvoje nečistoće. Tvoj mali princ ga je trebao nagraditi onoga dana, a ne ubiti.« Otvorio je usta malo više i pritisnuo mi jedan očajnik o vrat.

Zadrhtala sam. Njegov dah mi je ostavio prljavi trag koji nikada neću moći oprati. »Što ti uopće radiš ovdje? Prognali su te.«

Nasmijao se poput nekoga tko ima prednost i zna više. »Kralj je povukao svoju odluku skoro istog trena. Čini se da ja, baš kao i moj sin, znam previše da bi me zaboravili. Potreban sam im.«

»Kako?«

»Jednostavno rečeno, dijete moje, znam previše o *Mračnim Heroinama* i o tvojoj budućnosti.«

Naglo me povukao na noge, no zgrabila sam ga za ruku prije nego me gurnuo dalje. »Što znaš?!«

Pozorno me pogledao. »Znam da ti ne zaslužuješ put koji ti je sudbina namijenila.«

»Put? Što su *Mračne*...?«

Odgurnuo me prije nego što sam dovršila rečenicu. Ostala sam zbunjena, zgađena, no nadasve zaintrigirana. To je već bilo odvratno samo po sebi. Trebala bih bježati od tog vampira, no željela sam se vratiti i dobiti odgovore.

Prelazila sam od vampira do vampira, i što sam se više približavala prijestolju, to sam prepoznavala više lica. Charlie, Declan i Felix su došli na red da me zlostavljaju. Declan je bio jadan, gledao je u neku sramežljivu djevojku nedaleko od nas. Alex mi je namignuo sa ljubaznim osmijehom na licu, a njegov mlađi brat Lance je bio malčice preljubazan.

Očevi, sinovi i braća meni poznatih vampira su svi stigli na red, praveći se da me grizu. Izaak Logan je bio najnježniji, no Fabian me hladnoga lica, ne gledajući u mene, toliko pritisnuo noktima da sam mislila kako ću prokrvariti.

Ti si kriv, Fabiane. Ti si me prisilio da biram između tebe i Kaspara. Ti si mene otjerao.

Bila sam jako blizu Varnovih kad sam shvatila da me od kraljevske obitelji dijeli samo Eaglen, koji me primio snagom mnogo mlađeg muškarca.

Ponovno smo se zaustavili usred plesa. Glava mi je visjela opasno blizu poda, i parovi koji su nas okruživali prije nekoliko sekundi su netragom nestali. Vidjela sam zvijezde pred očima, no nisam željela zažmiriti. Spektakl u kojem sam bila žrtva se zrcalio na tamnim oknima jednog od velebih prozora. Staklo mi je govorilo da je prostorija sasvim prazna, osim dviju blijedih prilika raskolačenih očiju, odjevenih u bijelo. Jednoj je ruka bila priklještena iza ukočenih leđa, a glava stvora je bolno visjela. Druga spodobila kao da je ležala u zraku, a noge su joj jedva dodirivale pod.

Na sekundu sam zatvorila oči jer me je prizor isuviše iznenadio. Kad sam ponovno pogledala prozor, prikazivao je stvarnost — dvoranu punu ljudi.

Ne boj se, smrtničko dijete. Tvoja će odluka uskoro biti donesena. Sledila sam se još više. Eaglenov glas je bio u mojoj glavi, u mislima koje sam navodno dobro čuvala od svih drugih.

Izlazite! To sam poželjela reći, ali nisam mogla jer su mi zvijezde treperile iza zatvorenih kapaka. Htjela sam ustati ili sjesti; sve je bolje nego ovo stanje između.

Glazba je zatreštala. Vrištala sam, ponovno su me uspravili. Opet sam se zanjihala jer mi se krv slila u noge i učinila da utru. Oko sebe sam vidjela samo smaragdu i crnu. Željela sam zatvoriti oči, no bojala sam se onoga što će mi tada ostati skriveno; upale oči i grube ruke na mojim leđima, nimalo milosti, suosjećanja ili popustljivosti, samo mržnja prema djevojci koja se drznula spavati s njihovim princem i nasljednikom.

Stara i mlada lica su se vrtjela pored mene, a glazba je postajala sve brža i brža dok su krici one žene i zbora rasli u skladu s mojima. Misli su mi divljale jednako kao i tijelo dok su me bacali od jednoga do drugoga. Žudjela sam za ugrizom i konačnim krajem more.

Vidjela sam Caina, a zatim i Arbellu kako sklanja Johna jer njega ne smiju gristi. Jag je izgledao zabrinuto i nije zurio u mene. Sky se borio da me obuzda jer sam se otimala i gledala u pod. Znala sam da je sve bliže i bliže, no znala sam i hijerarhiju te tko će uskoro biti na redu.

Napokon sam podignula pogled. Krug se zatvarao oko mene. Kralj je stajao u sredini, ostavivši pratilju zbog mene. Stajala je blizu njega, a njezin hladni izraz lica je izopačila žed za krvlju. Probadala me očima.

Dvoje ljudi je prekinulo krug, bili su mi okrenuti leđima. Jedna osoba je nosila dugačku crnu haljinu od čipke, otvorenih leđa. Muška osoba je nosila dvorsku odoru. Imao je mač o boku i razbarušenu tamnu kosu.

Već sam znala tko su kad sam se zagledala u par zelenih očiju.

Jedne su mi uzvratile pogled.

Malčice sam se osmjehnula i udovi su mi se nesvjesno umirili. Srce mi je poskočilo, grijalo se i raslo. No mozak mi je jurio ispred srca. On je bio idući, a znala sam da ga ne smijem dirati. Otrgnula sam pogled s njega prema onome tko je stajao iza, i svojim sivim, ledenim očima prelazio sa svog sina na mene. Kaspar me pogledao, vidio kako se osjećam i okrenuo se k ocu.

Kralj je gledao ravno u mene i vidjela sam kako mu oči postaju crne, prošarane crvenom — dubokom, požudnom, izopačenom crvenom. Dlanovi su mi gorjeli.

Kaspar je zasiktao. Nitko ga nije čuo od glazbe osim nas, no postalo je sve glasnije kad je krenuo unatrag prema meni, na vrhovima prstiju. Upravo sam trebala biti bačena naprijed, u središte kruga.

Sky me naglo pustio i pala sam prema Kasparu, koji je jurio na mene u isti tren kad i njegov otac, režeći i siktajući. Otvorila sam usta da vrisnem, pokušavala sam zadržati ravnotežu, puzeći na koljenima dok sam bezuspješno pokušavala pobjeći dvojici grabežljivaca koji su bili stotinu puta jači i brži nego ja. Suze su mi natapale prednju stranu haljine dok sam se trudila ne gledati u njih. Približili su mi se poput izmaglice, i vidjela sam kraljevu ruku kako grabi sina za revere te ga baca bez imalo muke.

Progovorio je kad je posegnuo za mnom i uspravio me. Njegov glas je prerezao buku i tiho je zasiktao na svog drugog sina, Skya. »On je neće dodirnuti, pa čak ni zbog ovoga.«

Svi su gledali u nas i prestala sam se otimati. Osjetila sam kako mi krv juri u obraze. Mrzila sam samu sebe zbog toga, znajući da je to njima mnogo privlačnije. Kralj je stao iza mene i primio mi oba zapešća jednom rukom, a zatim ih podignuo iznad moje glave. Drugom mi je rukom maknuo kosu s ramena i tiho zarežao.

Osjetila sam njegov dah. Bio je toliko hladan da me pržio baš kao što su mi gorjeli dlanovi. Vena u mom vratu je pulsirala izvan kontrole, kao da želi pobjeći iz moje kože, no znala sam da je to zato što mi srce lupa za dvoje. Nekoliko suza mi se otelo iz očiju i zatvorila sam ih, ne želeći da vide kako plačem.

»Otvori oči«, zasiktao mi je u uho. Nevoljko sam poslušala. Poželjela sam ga upitati zašto ih moram promatrati dok me gledaju kako patim, no nisam morala jer se gomila malčice razdvojila. Sky je jurio naprijed, kao i Cain, i obojica su se hrvala s Kasparom, koji je izgledao poput čovjeka koji zna da se uzaludno bori. Otvorio je usta, stisnuo šake, smrknuo čelo — nije više imao nade. Sky ga je bez riječi zgrabio za jednu ruku, a Cain za drugu. Jako su se bojali da će pojuriti naprijed.

Ja sam znala da neće, bilo je prekasno. Pogledao me u oči. Uspjela sam mu podariti sitan osmijeh kad me kralj primio oko struka, pripremajući se da me prebaci preko ruke i ugrize. Zatvorila sam oči, krenula prema podu, a on je zario zube u moj vrat dok se dvorana nalik na katedralu zatresla od vriska, baš kao što su me naučili. Samo što je ovo bio nepatvoren, stvaran vrisak.

četrdeset osmo poglavlje

Violet

Jesi li dobro?« upitao me Cain vadeći rupčić iz džepa i brišući ranu koja se već polako zatvarala. Bili smo vani i lagani povjetarac mi je hladio znoj.

»Mislim da jesam.«

Bio je to odgovor bez daha i nije zvučao dobro, no više od toga nisam mogla. Proteklih nekoliko minuta (iako je sat na zidu govorio da se radi o pola sata) me potreslo mnogo više no što sam očekivala, i podsjetilo me da se trebam bojati ovih stvorenja — iako se to ne čini kao prava riječ, jer strah do sada zapravo nije ni postojao.

»Dobro«, rekao je i vratio rupčić u džep na hlačama. Izgledao je kao da želi reći još nešto, no prekinula sam ga.

»Gdje je Kaspar?«

Cain mi je dobio iscrpljen pogled. »Razgovara s kraljem. Čovjek bi rekao da su ga dva tjedna u Rumunjskoj napokon naučila lekciju.«

Načulila sam uši. *Rumunjska?*

»Nemoj ga žaliti«, rekao je Cain. »Proveo ih je opijajući se u Skyevom ljetnom dvorcu sa svojim starim školskim kolegama iz Vampirsra.«

Dakle, tamo su otjerali Kaspara na dva tjedna. Nešto u riječi *kolege* me uznemirilo — nešto mi je govorilo da se radi o muško-ženskom društvu. Obeshrabrila sam se. Nije gubio vrijeme. *Vidi mene, venem i čekam svog princa da se vrati. Jadno. Što sam očekivala? Ja sam mu samo broj. Ljudsko smeće koje očigledno ne zaslužuje budućnost.*

Nisam si mogla pomoći, a da ne pomislim kako mi je obećao da neće dopustiti nikome da me ozlijedi — bilo je to onda kada me privukao u svoje krilo na putu za London. Tada se činilo kako mu je doista stalo, no bio bi kreten da to učini. *Kakvi Jekyll i Hyde.*

»Želiš li se vratiti unutra?«

»Ne, samo ti daj. Željela bih malo ostati vani.«

»Kako hoćeš. Viči ako se nešto dogodi.«

Prošla sam pored stupa i sakrila se u maleno udubljenje u zidu pored vrata, manju inačicu balkona nada mnom, koji je večeras bio osvijetljen lanternama, a ne bakljama.

Znala sam da bi me samoća morala mnogo više uznemiravati, ali trebalo mi je vremena da razmislim prije no što me bombardiraju novim informacijama.

Jedva sam stigla mislima dotaći sinoćnji san. Što god da to Proročanstvo jest, ono je služilo mome ocu kao izlika da krene i oslobodi me odavde. Valerian Crimson je rekao istu stvar. Mračna Heroina.

Znala sam kako bih se trebala osjećati zbog toga. *Trebala bih se opustiti, nadati se. Radovati se.* No nisam mogla pomiriti te osjećaje — koje sam donekle i posjedovala — i rastuću privrženost prema Varnleyu, koju sam priznala Kasparu, odbivši njegovu ponudu da me pusti.

Ali kako ću opravdati to što želim ostati ovdje? Većina njih me mrzila zbog toga što sam spavala s Kasparom — kojega sada više nisam smjela dodirivati, a što ga, prema Cainu i Jagu u Rumunjskoj nije toliko mučilo. Povrh svega toga, u glavi mi je živio neki glas i imala sam noćne more o stvarnim događajima. *Poludjet ću od ovog mjesta.*

Obrisala sam svoje misli i usredotočila se na vodu kad je nešto pokušalo srušiti moje barijere. Ustrajalo je još minutu i onda nestalo.

»Novčić za tvoje misli, Djevojčice.«

Duboko sam udahnula i brige su nestale. »Moje misli su samo moje, i vrijede mnogo više od novčića, Vaša Visosti.«

Nasmijao se. »Opet ti uskraćuješ nešto princu ovog kraljevstva. Doista bi trebala prestati s tim.«

»I prestala sam.« Okrenula sam se i našla se licem u lice s Kasparom, nakon četrnaest dugih i napornih dana. »To je otjeralo princa u Rumunjsku na dva tjedna, a čujem da zbog toga nije bio sretan.«

»I nije.« Prošao je pored mene i naslonio se na kamenu ogradu. »Nije bio sretan. Rumunjska mu je prelijepa, ali nešto mnogo ljepše je ostalo ovdje, a to nešto je previše izravno i malčice ga nervira.«

Zarumenjela sam se i leptirići su mi poletjeli u trbuhu zbog tog komplimenta. »I meni je drago što vidim tebe, Kaspare.« Također sam se naslonila na ogradu, ali dovoljno daleko da ga slučajno ne dodirnem.

»Jesam li ti rekao da mi je drago što te vidim i da si prekrasna u bijelome«, iskreno je upitao, no oči su mu vragolasto sjale. Pravila sam se uvrijeđena.

»Baš si nepristojan! Osim toga, izgledam isprano u bijelome, i to nije prekrasno.«

»Točno. Izgledaš poput vampirice.« Okrenuo se kad je to rekao, no primijetila sam ružičastu nijansu njegovih očiju. Opet sam znala da bih trebala biti uznemirena, no bila sam polaskana. »Ali zbilja, lijepo te iznova vidjeti. Ispada da mi je život zanimljiv samo uz tebe«, dodao je kroz tihi osmijeh.

»Hvala. I ti si meni nedostajao«, promrmljala sam, nadajući se da lanterne pokrivaju moje crvenilo, koje kao da je postalo neizbrisivo.

»Molim?«

Zbunila sam se. »Nedostajao si mi«, ponovila sam.

Nasmijao se. »Čuo sam te, Djevojčice. Samo se pitam mogu li to dobiti napismeno?«

Smrknula sam se. »Kako to misliš?«

»Pa, nikada nisam ni sanjao da ću doživjeti te riječi od tebe.« Okrenuo se prema meni, i lagano sam se osmjehnula kad su mi oči same kliznule niz njegova prsa do ispod pojasa.

Bože mili, vidjela sam te golog.

»Violet?«

Odmahnula sam glavom i osjetila posramljen osmijeh na svom licu. Pogledala sam u pod. »Kako je bilo u Rumunjskoj?«

Krajičkom oka sam vidjela da mu je lice opet postalo ozbiljno. »Prelijepo, kao što sam rekao. Volio bih da te mogu odvesti tamo i pokazati ti svoj dom. Bilo bi krasno imati nekoga tko voli piti kao ja.«

Podignula sam obrvu. »Puno si pio?«

Uzdahnulo je i oči su mu postale zelene poput mentola. »Teško je reći koliko si popio kad piješ sam.«

Bilo mi je malo lakše. *Nije bio s drugim curama?*

»Sam?«

Gledao je pred sebe, pa u mene, kao da ne zna kamo bi. »Kao da si iznenađena.«

»Samo sam mislila...«

Nije me silio da nastavim. Ušutjeli smo, a izostanak razgovora nije stvorio neugodnu barijeru među nama. Tišina je došla poput utjehe. Zatvorila sam oči na neko vrijeme, slušajući cvrkut ptica i žubor vode s vodoskoka. Čak sam i kroz zatvorene kapke vidjela crvene i zlatne iskrice — malene krijesnice su letjele nad jezercem uz iskre plamena i lanterne.

»Hladno ti je«, šapnuo je.

Otvorila sam oči i maknula pramen kose s lica. »Malo.«

Podignuo je obrve i maknuo si kosu s čela. »Vidim kako ti se koža naježila.« Maknuo je svoju lentu, otkopčao sako i pružio mi ga. Zahvalno sam ga primila, pazeći da ne dotaknem njegovu ruku. Odjenula sam ga i toplina mi je odmah obavila ramena koja su cijelu večer bila smrznuta.

Protegnula sam ruke. »Malčice mi je velik.« Rukavi su bili nekoliko centimetara preveliki, a rub mi je padao skoro do koljena. »Ali, hvala ti.«

Kimnuo je. »Idemo se prošetati?«

Prošao je ispred mene i poveo me niza stube, a nekolicina prolaznika je zurila u nas. Čitala sam istovjetnu misao na njihovim licima; nošenje njegovog sakoa je samo pojačavalo njihov šok.

»Kvrugu, upao mi je kamen u cipelu«, rekla sam kad smo prešli sa šljunka na travu. Zastala sam, odvezala vrpce i izula balerinku skakućući na jednoj nozi. Kaspar je nakrivio glavu i gledao me kao da nikada nije vidio ništa toliko smiješno.

»Djevojčice, ti si doista utjelovljenje elegancije!«

Lažno sam se nasmijala i skoro pala na leđa kad sam pokušala ponovno zavezati vrpcu oko gležnja.

»Pomogao bih ti«, nastavio je, »ali ne smijem te dirati. Osim toga, doista uživam u spektaklu.«

Imala sam osjećaj da uopće ne gleda u moju nogu, nego u dekolte koji je doista bio izložen kad sam se nagnula naprijed u tako tankoj haljinici. Naposljetku sam obula cipelu i odustala od urednog namještanja vrpce. Uspravila sam se i prošla ispred njega prema jezeru na dnu imanja.

Ako ćemo biti iskreni, ti si njemu maloprije zurila u prepone, podsjetio me moj glas. Super si to primijetio, odgovorila sam.

Brzo me sustigao. Uskladio je korak s mojim, no pustio me da razmišljam u tišini. Na usnicama mu je poiigravao njegov svojstveni, umišljeni smiješak. Stigla sam do jezera, očarana krijesnicama i njihovim letom. Pokrile su površinu jezera kao kakav svjetlucavi pokrivač koji tiho šumi.

»Lijepe su, zar ne?« rekao je Kaspar kimajući prema krijesnicama. »Pojave se samo jednom godišnje, za *Ad Infinitum*. Glupo je, ali priča se da se hrane radošću.«

»*Vau*«, mrmljala sam, zapravo ne gledajući kukce.

»Majka ih je obožavala.«

Tišina se ponovno spustila nad nas i krenula sam uz rub jezera prema drveću na kojem su visjeli isti vijenci od ruža kao i u dvorani, crnih latica i bijelih listova. Pružila sam ruku da dotaknem latice — izgledale su kao od baršuna.

»Ja to ne bih učinio da sam na tvome mjestu.«

Vratila sam ruku k sebi čim je Kaspar stao ispred mene. »Zašto?«

Lice mu je postalo sasvim iskreno. »Te ruže se zovu Dodir smrti; opasne su po živote ljudi i dampira koji dotaknu latice.«

Odmaknula sam se. »Zezaš!«

Odmahnulo je glavom. »Smrtno sam ozbiljan. Da si sada dotaknula ružu, ležala bi mrtva na podu.«
Raskolačila sam oči i odmaknula se još nekoliko koraka unatrag, za svaki slučaj. Nasmijao se i ubrao jednu ružu, diveći joj se i namještajući latice tako da tvore savršenu kružnicu. »Evo, pomiriši.«
Ponudio mi je ružu, no odmahнула sam glavom. »Nema šanse!«
»Vjeruj mi, Violet«, rekao je uzdišući.
Smrknula sam se, no prignula sam glavu. Nisam se morala puno približiti da bih osjetila miris.
»Kako ti miriši?«
Zgrčila sam nos. »Po trulom povrću.«
Kimnuo je. »Ali meni miriši gotovo jednako slatko kao ti.« Prinio je ružu blizu nosa.
Frknula sam. »Je li to neka jedna vampirska fraza za *barenje*?«
Pravio se iznenađen. »Kvrugu! Zar je tako očito?« Bacio je ružu u jezero, gdje je plutala kao da sjedi na listu lopoča. Obrisao je ruku o svoju košulju i ostao je crni trag.
Krenuli smo dalje. »Ako su te ruže smrtonosne za ljude i dampire, zašto je cijela kuća ukrašena njima?«
Polako je izdahnuo kao da mi mora objasniti nešto jasno kao dan. »Na *Ad Infinitum* su uvijek prisutna samo dva ljudska bića, i stalno su pod prismotrom, pa zašto ne? Osim toga, ova ruža je cvijet kraljevstva. Tu je možeš vidjeti.« Pokazao je ružu na grbu svog sakoa, kojeg sam sada ja nosila. »Ona predstavlja sve što mi jesmo. Ubojita je za ljude, a nama predstavlja ljepotu i vrijednost. Čak rade parfeme s tim mirisom, koji nisu baš lijepi ljudima ako ih slučajno osjete.«
Kimmula sam. »Dakle, za vampire su simbol nečega?«
»Ne. One su simbol svih bića tame.«
Zažmirila sam i podsjetila samu sebe da se ne smijem nervirati zbog tog odgovora. Nisam znala ništa o bićima tame, i nije mi ništa značilo.
Stigli smo do vodoskoka i Kaspar je sjeo na rub, tapšući kamen pored sebe. Sjela sam i ohrabrivala se da tražim odgovore.
»Što su to Mračne Heroine?«
Okrenuo se prema meni raskolačenih očiju i usta. Oči su mu se na sekundu zacrnile poput katrana. »Tko ti je to spomenuo?« oštro je upitao.
Davala sam sve od sebe da smislim nešto uvjerljivo. Nisam mu mogla reći za svoje snove, ne ako postoji mogućnost da će i njegov otac saznati za njih. »Nitko. Čula sam kako neki ljudi unutra spominju da je Athenea pronašla prvu sagejsku djevojku, tako nešto.« Izgovorila sam riječ *sagejsku* onako kako sam mislila da trebam, jer sam zaboravila kako ju je lualica izgovorio u mom snu.
Malčice se opustio, no pozornost je i dalje plamtjela u njegovim očima.
»Kaže se — sageanska«, ponovio je, rastavivši riječ na slogove.
»Sageanska«, ponovila sam za njim. Riječ mi je zvučala neprirodno.
Malčice se osmjehnulo. »Znaš li možda koga si čula? Nitko osim Vijeća ne bi smio znati za to, a kamoli razgovarati o tome.«
Lagala sam kao pas. »Ne znam. Nisam ih prepoznala.«
»Aha.«
Uzdahnula sam, ovog puta vidno frustrirana. »Ti mi ne namjeravaš reći što su to Mračne Heroine, zar ne? Ili što je Proročanstvo o Heroinama? Ili zašto su vampiri tako iznenađeni i zašto su oni idući na redu?«
Smrznulo se. »Znaš za sve to? Sve si čula?«
»Molim te, reci mi. Nema zla u tome. Ionako nemam kome reći.«
Odmahnulo je glavom. »Znaš da su se i Vampirsko i Međudimenzionalno vijeće složili da ti ne smiješ znati ništa o ikojoj drugoj dimenziji osim ove sve dok se ne pretvoriš, zar ne?«
»O tome se razgovaralo na sastanku kad smo išli u London, zar ne? I onaj tip Fallon, je li i on iz Sagee? On je znao za Proročanstvo, zar ne? A kada ste vi saznali da su pronašli djevojku? Nedavno? Ranije nisam nikoga čula da razgovara o tome.« Ubacila sam posljednjih nekoliko pitanja da ga iskušam; znala sam odgovor iz svoga sna od prethodne noći, ali željela sam vidjeti koliko će biti iskren.
»Uspori! Reći ću ti, dobro?« podignuo je pogled i opet ga spustio, prolazeći rukom kroz kosu. Srce mi je stalo. Napokon ću dobiti odgovore.
»Dobro, gdje da počnem?« Duboko je udahnuo, spustio ruku i počeo govoriti. »Postoji devet dimenzija, paralelne su skoro u svakom pogledu; naseljavaju ih ljudi i omanji broj bića tame, a taj dio ti neću objašnjavati.« Htjela sam se usprotiviti, no prekinuo me. »To je vrednije od mog života i ne smijem.«
Nastavio je. »Ljudi svake pojedine dimenzije se nikada nisu slagali s bićima tame, osim u ovoj dimenziji. Vi i niste svjesni našeg postojanja, izuzev najviših državnika, naravno. No prije pet tisuća godina, jedan sageanski učenjak« — kimnuo je i ponovio mi riječ, »jedan sageanski učenjak je tvrdio da može predvidjeti budućnost. Siguran u svoje sposobnosti, ispisao je svoja predviđanja na svitke papirusa.« Podignuo je pogled prema mome, a oči su mu bile obrubljene sivom. »Znao je sve o svjetskim ratovima, promjenama klime, pa čak i o izumu atomske bombe. Znao je da će sporazumi između ljudi i bića tame biti bezuspješni, te da će se zla sjena stalno nadvijati nad nama. Znao je za naš svijet, Violet. Znao je kada će stvari poći po zlu.«

Zaintrigirano sam slušala i šutjela, a on je to shvatio kako znak za stanku.

»Jesi li sigurna da želiš slušati dalje?« Kimnula sam, a on se suho nasmijao. »Ali nije nas ostavio sasvim bez nade. U isto vrijeme je priopćio Proročanstvo o Heroinama, i tu je predvidio da će se u tim mračnim vremenima pojaviti devet žena koje će postati nešto kao... božanstva, rekao bih. Kraljevi bi prije svih ostalih trebali povratiti ravnotežu s ljudima koju smo izgubili.«

Mogla sam to lako zamisliti. Bila je to bajka, junačka priča, ali ipak stvarna. *Ovo je stvarno*. Glas mi je bio tih kad sam progovorila, sasvim obuzeta pričom koju slušam. *Priča o mom svijetu*.

»Ali ti ne vjeruješ u to. Barem nisi do ovog trenutka.«

Odmahnuo je glavom. »Mnogi nisu vjerovali, osim onih u Athenei, a to je ime pod kojim se vodi cijela sageanska kraljevska obitelj i jedno mjesto — svi ljudi iz Sagee. Tad su tu priču smatrali običnim naklapanjem, jer su žene u njoj bile moćne i važne.«

Primaknula sam se bliže njemu, raskolačenih očiju, malčice sumnjičava. Šaputala sam.

»Ali sada se to ostvaruje?«

»Da. Ja ne želim vjerovati u to, ali kako ne bih?« To pitanje je uputio više samome sebi nego meni, pa nisam odgovorila, jer su mi sjećanja na sinoćnji san još uvijek bila svježja.

Istina je. Stvarno je.

»Sageanci od Athenee su pronašli svoju djevojku«, zapanjila sam se. Moj otac me odgajao da budem racionalna, no moje iskustvo s vampirima me promijenilo. Bila sam spremna povjerovati u ovo, koliko god ludo zvučalo.

»Znaš li tko je ona?«

Odmahnuo je glavom. »Prva Heroina? Nemam pojma. Nitko ne zna. Sagea je zatvorila granice, tako da nitko ne može unutra ni van iz dimenzije. Ne možemo slati poruke, a oni nam ništa ne govore. Moramo čekati da se smiluju. Kao i obično.«

Smrknula sam se. »Ali koliko će to potrajati?«

»Tko zna? Danima, tjednima, možda čak i mjesecima. Kad budu spremni, ona će doći. Njezina zadaća je da probudi ostale Heroine.«

Zgrabila sam rub vodoskoka i hladna voda me opet poprskala, namočivši Kasperev sako. »Kako to misliš?«

»Stihovi idu po redu. Prvi je o Sagei, drugi o ovome ovdje, treći o Prokletima, i tako dalje. Prvi objašnjava kako prva Heroina mora pronaći sve ostale. Druga je navodno vampir. Doći će k nama i pronaći iduću... pa...«

Prestao je, odmahujući glavom.

»Kako ide prvi stih, znaš li ga?« pitala sam, ne vjerujući da će mi išta reći.

»Naravno. Svi to znaju, osim vas bijednih ljudi u ovoj dimenziji.« Nije mi se svidjela njegova insinuacija. »Mnogo je ljepši na izvornom jeziku, sageanskom, jer se na engleskom morao promijeniti da bi se sve rimovalo, ali shvatit ćeš bit.«

Naslonio se na laktove, zagledao u zvjezdano nebo i riječi su potekle s njegovog jezika kao da ih je izgovorio već tisuću puta.

Sudba joj je uklesana u kamenu

Prvo prijestolje čeka tek onu

Posljednju od roda svog; među svima ona je kao bog.

Učitelj njezin, ljubav i laž,

ostaje sama i prve nevine smrti

zbog nje će doći, a devet njih da probudi.

Završio je i zatvorio usta. Više nije gledao u zvijezde. »Ostaje sama, nevine smrti«, citirala sam, osjećajući kako mi se koža ježi.

»Strašno je, zar ne?« prormrljao je. »Ako je Proročanstvo istinito, imat ćemo ukupno četrdeset pet žrtava.«

Stresla sam se jer mi je tema odjednom postala neugodna. »Ja ne bih htjela biti ta Heroina.«

Odmahnuo je glavom. »Ne bih ni ja. Ne bih to nikome poželio.«

»Što ako je to netko koga poznaješ?«

Odmah je ustao i okrenuo mi leđa, zaklonivši svjetlost kuće i mjeseca. Bacio je dugačku sjenu na imanje. »Neka se sudba smiluje njezinom srcu.«

Kad me ponovno pogledao, opet sam osjetila trnce niz kralježnicu. Više se nije smješkao. Činilo se kao da mu pričinjava bol sama činjenica što me mora gledati.

»Možda bismo trebali ući unutra«, prormrljala sam i ustala. *Večeras mi je dosta odgovora.*

»U pravu si. Hajdemo.« Zajedno smo ušli unutra, ignorirajući znatizeljne poglede. Taman smo prolazili udubljenje ispod balkona kad je zastao.

»Violet, čekaj.«

Zaustavila sam se ispred njega i našla ga kako se sakriva u udubljenju. Iznenadila sam se, ali odmah mi

je palo na pamet da imam njegov sako na sebi.

»Sako. Evo ti«, rekla sam i brzo ga skinula.

»Ne, nije to, ali trebat će mi«, nasmijao se. Odjenuo ga je i posegnuo u džep na prsima. »Imam nešto za tebe.«

Znala sam da su mi obrazi iz blijede nijanse prešli u ljubičastu. »Molim? Ma nisi trebao.«

Frknuo je. »Jesam. Smatraj to isprikom što sam ti uništio život.«

»Mislila sam da ti ne pokazuješ kajanje?«

»Ne pokazujem. Ne bih ti ovo dao da mi je imalo krivo zbog onoga što se dogodilo na Trafalgaru«, objasnio je i izvadio dugačak lanac iz džepa, a na njemu je visio medaljon.

»Bože dragi«, rekla sam, jedva dišući i ne vjerujući što vidim. Oči su mi se zalijepile za maleni, zapečaćeni album dok sam gledala kako se smaragd pojavljuje i nestaje.

»Ovo je bio majčin medaljon. Unutra su minijature moje obitelji. Dala mi je to tjedan prije smrti i rekla mi neka medaljon podarim ženi za koju smatram da bi mogla održati ovu obitelj na okupu. I eto... ja smatram da si to ti.«

Glas mi je zastao u grlu. »Ja... ne možeš!«

»Mogu«, odgovorio je, i već stao iza mene da mi stavi ogrlicu oko vrata.

»Ali...«

»Nema *ali*.«

Spustio ju je preko moje glave. Skamenila sam se, ustrašena da ćemo se slučajno dodirnuti. Nekoliko trenutaka je prtljao s ogrlicom, i osjetila sam je na vratu. Metal je bio začuđujuće hladan i nije se grijao na mojoj koži kad sam izvukla kosu ispod ogrlice.

»Eto«, dahnuo je i stao ispred mene. »Dobro je čuvaj.«

Polako je prešao prstima preko smaragda, držeći medaljon sve čvršće. Prestala sam disati kad ga je odmaknuo s moje kože i poljubio.

»Pazi na nju«, ponovio je i vratio medaljon na mjesto. Njegovi prsti, jednako hladni kao i medaljon, su jedva na sekundu dotaknuli moju kožu. No i to je bilo dovoljno dugo. Kaspar je susreo moj pogled, a iznenadni osjećaj straha koji se javio u mojim prsima se počeo zrcaliti u njegovim očima. Pogledao je iznad mene, ponad udubljenja prema ulaznim vratima. Znala sam što je vidio.

Pored vrata je stajao kralj, očiju tamnijih od najmračnije noći.

četrdeset deveto poglavlje

Violet

Odmaknula sam se korak dalje od Kaspara, stižući medaljon kao da ga želim zaštititi. Više sam se bojala da će mi ga kralj možda oteći, nego same kraljeve ljutnje.

»Ti jednostavno ne razumiješ, sine moj«, govorio je tiho. Kontrolirano. *Prijetnja.*

»Što ne razumijem, oče?« odgovorio je Kaspar istim tonom.

Kralj je stupio nekoliko koraka naprijed i stao u sjenu udubljenja u zidu. Preklopio je ruke na prsima i gledao u sina crnim očima — jedino one su odražavale njegovu ljutnju.

»Filozofiju gledanja bez dodirivanja.«

Lagani povjetarac se pronio preko verande i zamrsio mi kosu. Lanterne su se njihale, tjerajući sjene te osvijetljavajući i kralja i Kaspara. Zapanjilo me koliko su zapravo slični — od načina stajanja do arogantnog osmijeha; čak su im i odlučna čela bila istovjetna.

Kaspar se gorko nasmijao. »Savršeno to razumijem. Već si mi održao lekciju. Ali ovdje se radi o nečemu jačemu od toga, zar ne?«

»Naravno«, odgovorio je kralj. »Imam mnogo razloga, a jedan od njih je da ti trebaš preuzeti odgovornost i naučiti da tvoji postupci imaju posljedice.«

»To znam«, presjekao je Kaspar. »Čak i predobro.«

Već se nekoliko ljudi skupilo na stepenicama i sa zanimanjem promatralo scenu.

»Ne znaš. Da znaš, prihvatio bi da se moraš držati podalje od nje.«

Riječi su mi ispale iz usta prije no što sam se snašla. »*Ona* ima ime.«

Okrenuo se prema meni kao da je tek sad primijetio moju prisutnost. Pogled mu je zastao na medaljonu i pokrila sam ga šakom, ne znajući kako će kralj reagirati. Lanac me povlačio za vrat. Toliko sam ga zategnula da je skoro puknuo. Medaljon je još uvijek bio hladan u mojoj ruci, usprkos tomu što je već nekoliko minuta ležao na mojoj toploj koži. Raskolačio je oči kad je prepoznao o čemu se radi. Napela sam se, spremna na bijeg, no umjesto siktanja i režanja, progovorio je nježnom mirnoćom za koju nisam znala da je sposoban.

»Gospođice Lee, biste li me počastili idućim plesom?«

»Ne«, rekao je Kaspar.

Ljutito sam ga pogledala, znajući da gomila koja se skupila jedva čeka neku scenu.

»Nemam izbora«, šapnula sam mu i naklonila se kralju. Kaspar se negodujući odmaknuo ustranu. Kralj je već bio na pola puta uza stube, a ja sam išla za njim pokušavajući ignorirati znatiželjno zurenje okupljenih.

Kralj je stao u samom središtu prostorije kad sam prošla kroz sjenu dvostrukih vrata. Glazba je odjednom utihnula. Okupljeni su se raširili i oslobodili prostor.

Samo mi plešemo. Ma krasno.

Orkestar se okrenuo prema kralju, koji je zatražio jednostavan ples kojeg sam se sjećala sa Skyeve obuke; što je još bolje, nismo morali biti zagrljeni. Moja ramena su se opustila, no opet su se ukočila kad sam vidjela Kaspara. Izgledao je zabrinuto.

Krug se zatvorio oko nas i zarobio me u svom središtu. Violina se oglasila, žamor je utihnuo, a ja sam se duboko naklonila kralju koji je ostao uspravan.

Skladba je započela; zakoračila sam naprijed kao i kralj sve dok se nismo našli na sredini, s nekoliko centimetara razmaka između nas.

»Gospođice Lee.«

»Vaše Veličanstvo.«

Odmaknuli smo se i okružili jedno drugo, vrativši se na početne pozicije prije no što smo se opet našli zajedno u sredini.

»Namjeravate li plesati u tišini, gospođice Lee?« primio je moju lijevu ruku u svoju desnu i ponovno smo krenuli u krug. Razdaljina između nas je bila itekako očigledna.

»Oprostite mi, Vaše Veličanstvo, ali nemam naviku razgovarati s onima koji me se gnušaju.«

Primio me za drugu ruku, odmaknuvši se korak unatrag dok se opet nismo sastali.

»Ali zbog čega ste tako odlučni u mišljenju da vas se gnušam, gospođice Lee?« Razdvojili smo se, još jednom napravili krug, vrteći se jedno oko drugoga i zamišljenih parova oko nas.

Skoro sam se nasmijala njegovom pitanju, no toliko glupa nisam bila. »Jer mi ne dopuštate da budem blizu vašeg sina.«

Ponovno me primio za obje ruke i napravio krug oko mene. »Imam svoje razloge za to, a oni nipošto ne znače da vas prezirem. Vi ste to jednostavno pretpostavili, a nije istina.«

Smrknula sam se jer nisam ništa shvaćala. »Ali spavala sam sa nasljednikom prijestolja. Vašim nasljednikom.«

Oboje smo zakoračili jedno prema drugome kad se kralj nasmijao. »Ne laskajte si, gospođice Lee. Moj

sin je spavao s mnogim djevojkama — mnogim ljudskim djevojkama. Vaš scenarij nije nimalo drugačiji. Ali ignoriranjem moje izravne zapovijedi da se ne smijete dodirivati pogoršali ste svoju situaciju. Večeras ste me ponovno iznevjerili. Dao sam vam jednostavnu zapovijed, gospođice Lee. Slijedite je i ništa vam neće biti.«

Prošao je pored mene u širokom krugu, pogledom mi probadajući leđa. »To je za vaše vlastito dobro.«

Vratio se na svoju početnu poziciju. Prošla sam pored njega jer je došao moj red da pravim krug.

»Možete li mi to objasniti?«

Njegove sive oči, bezbojnije od londonskog jutra, išle su za mnom i gorjele kroz moju kožu bez obzira na to što u njima nije bilo sjaja. *Nije bilo ni života.*

»Moj sin vas je počastio popriličnim darom.«

Moja ruka je slijedila njegov pogled prema medaljonu i shvatila sam da mi neće ponuditi objašnjenje, nego će samo promijeniti temu.

»Da, doista je tako.« Ostavila sam hladni medaljon da počiva na mojoj koži i nastavili smo plesati.

»Pripadao je mojoj pokojnoj supruzi.«

»Znam.«

Ples se ponavljao unedogled, a kralj je ovog puta prejako stisnuo moje ruke kad smo se okrenuli na mjestu.

»Znate, je li? Poznato vam je i kako ga je Kaspar dobio?«

Dala mu je ogrlicu prije svoje smrti.

»Jer je znala da će...«

Utihnulo je. Njegov čvrsti stisak je postao još čvršći, kao kod nekoga tko daje sve od sebe da se ne slomi.

»Žao mi je«, šapnula sam i malčice stisnula njegovu ruku, ne znajući što drugo da učinim.

»Ne biste shvatili«, odrezao je. Lice mu se vratilo u normalu; skoro je bacio moje ruke iz svog stiska i okružio me kao da sam njegov plijen. Nisam ga prestala gledati, osjećajući kako mi se vlažan trag spušta niz lice.

Kad se vratio k meni i primio me za ruke, odgovorila sam: »Razumijem. Moj brat je umro.«

Naglo je podignuo glavu i oči su mu opet postale crne. »Ne, ne razumijete. Niste ni blizu razumijevanju. Pojma nemate kako je to zadržavati suze da ih ne biste tratili uludo, kao što vi činite!«

Oboje smo se sledili. Istrgnula sam ruku iz njegovog stiska — nije bilo lako, jer me držao doista čvrsto. Ostali su mi bijeli tragovi njegovih prstiju.

»Molim vas«, šapnula sam, brzo brišući suze i povećavajući razdaljinu među nama.

»Uzimaš svoje suze zdravo za gotovo, dijete. Tako ih nesmotreno puštaš da padaju, a pogledaj oko sebe. Pogledaj moje kraljevstvo. Tu su muškarci i žene koji u životu smiju prolići tek nekoliko suza. Čuvajte svoje suze, gospođice Lee, čuvajte ih dok ne bude prekasno.«

Pozorno sam ga pogledala, ignorirajući Kaspara koji je malčice bio zinuo gledajući kako oboje prekidamo ples.

»Nikada neće biti prekasno. Nikada neću postati dio vašeg izopačenog kraljevstva«, prosiktala sam prije no što sam stigla razmisliti o svojim riječima. Gomila se nelagodno pomaknula i vidjela sam kako se Kaspar zgraža na njezinom čelu.

Kralj je zakoračio naprijed i stao ispred mene, tako da sam se osjećala poput patuljčice. »Ne vrijedajte me, gospođice Lee. Mogli biste se pokajati.«

Jednim korakom sam izbrisala razdaljinu među nama. Stala sam na prste i zagledala mu se u oči. »Ne bojim vas se.« Svjetina je iznenađeno uzdahnula, kao da su oživjeli od šoka.

Kralj se turobno nasmijao. Sagnuo se i šapnuo mi na uho. »Ne. Ali bojite se svojih osjećaja prema mom sinu.«

Spustila sam pete na pod. Bila sam nepokretna. *On zna sve to.* Znao je i prekopat će cijeli pakao kako bi se pobrinuo da ti osjećaji ostanu neuzvrraćeni od strane njegovog sina, princa i nasljednika. *On zna.*

»Sve ima svoje posljedice, gospođice Lee.«

Napravila sam nekoliko drhtavih koraka gledajući u pod dok je glazba polako gubila intenzitet. Violeline su odsvirale svoju posljednju notu. *Moram pobjeći odavde.*

Naklonila sam se i pobjegla van iz dvorane, daleko od bala, kralja i Kaspara.

pedeseto poglavlje

Kaspar

Otišla je, a nije me ni pogledala kad je projurila pored mene tako blizu da sam je mogao dotaknuti. Nisam to učinio. Izišla je iz dvorane, visoko uzdignute glave, ne gledajući nikoga. Kad je nestala u gomili šokiranih uzdaha, krajem oka sam vidio kako trči uza stube i pokriva lice rukama. Plakala je.

»Možda misliš da nemam srca, sine.« Poskočio sam na zvuk njegovoga glasa tik uz mene, koji mi je mrmljao u uho dok se gomila vraćala valceru. »Ali ja najiskrenije pokušavam zaštititi tebe i nju — što je još važnije.«

Kimnuo sam bez riječi, prepoznajući u njegovim očima onaj pogled koji je čuvao samo za situacije kada želi ostaviti dojam. »Njezini osjećaji prema tebi će joj samo nanijeti bol.«

Otišao je.

Sranje. Eto što je sve skupa. Odgovornost, obaveza, dužnost i posljedice. Sve je to sranje. Gdje je nestala slobodna volja?

»Osjećaji.« Znao sam kamo to vodi. I kakvi su to osjećaji.

Nisam se previše iznenadio; već odavno sam sumnjao da je privlačim. Bilo bi nevjerojatno da nije tako. Znao sam da je zbog mene žrtvovala svoje prijateljstvo s Fabianom. Doista nije bilo teško zbrojiti dva i dva.

Ali... »Osjećaji.«

Činjenica da ih uzvraća kad sam se cijelo vrijeme ponašao kao kreten.

Ne mogu reći da mi potajno ne godi. Nisam bio šokiran. *Ne... polaskan sam i godi mi. Čak i više od toga. Sav sam ekstatičan...*

»Moram joj reći«, glasno sam rekao, kao da ću tako učvrstiti odluku. Ali nisam uspio. Nije to tako lako.

Ne želiš joj slomiti srce, zar ne? Niječeš si to sam sebi već mjesecima, je li tako, Kaspare? Sviđa ti se. Oduvijek. Želiš nju, s Proročanstvom ili bez njega.

Moj glas je bio u pravu. *Naravno da je u pravu.* Ali moja dužnost nije obuhvaćala nju. Nikada. Imam dužnost prema drugoj. Oduvijek. Samo što do sada nisam to znao.

Osjetio samo kako prejako stišćem porculanski umivaonik. »Neka sam proklet ako ne dobijem nju«, rekao sam svom glasu u praznoj kupaonici. Samo sam se nadao da se prva Heroina neće pojaviti tako skoro. Tiho sam otvorio vrata i zatvorio ih za sobom što sam tiše mogao da ju ne probudim. Ležala je na zgužvanim plahtama, u istoj bijeloj haljini kao protekle noći. Podignula se i otkrila bedra, no ja začudo nisam gledao u njih. Oči su mi poletjele prema medaljonu koji se podizao i spuštao na njezinim prsima dok je polako disala.

pedeset prvo poglavlje

Violet

Čula sam zveket zavjesa kako se otvaraju glasno kao da vlak prelazi tračnice. Blijeda, žuta svjetlost zore je ušla unutra i obojala tamu iza mojih kapaka u žarko narančastu boju. Odmah sam prebacila ruku preko očiju i pregibom lakta se zaštitila od neumoljivog svjetla. Stenjala sam, nisam ni pokušavala govoriti kako treba. Prenaglo su me probudili za to.

»Dobro jutro i tebi, Djevojčice!«

Samo sam zastenjala. Ovo zbilja nije bilo ugodno buđenje, usprkos tome što sam već bila gladna.

»Što ti radiš ovdje? Jedva je svanulo.«

Nasmiješio mi se i krenuo prema ormaru kad sam pokrila glavu jastukom. Bilo bi mi mnogo draže kad bi moje pitanje smatrao retoričkim i pustio me da spavam.

»Budim te. Točno, jedva je svanulo. Zato trebaš dići dupe iz kreveta.«

Malčice sam podignula jastuk, osjećajući kako se madrac spušta zbog hrpe odjeće koju je Kaspar bacio na njega. Okrenula sam glavu i pogledala maleni sat na noćnome ormariću. Nisam odspavala ni šest sati.

»Nema šanse«, okrenula sam se i zarila glavu u madrac.

»Ma hajde, Djevojčice«, izvukao je pokrivač ispod mene i skoro mi svukao haljinu. Pridignula sam se.

»Što je tebi?!«

Dobacio mi je odjeću. »Malo si zlovoljna ujutro, zar ne? Lijepo te molim da ustaneš i spremiš se. Imamo samo petnaest minuta.«

Pozorno sam ga pogledala. Odmah sam postala sumnjičava. »Da se spremim za što?« Napravio je nekoliko pažljivih, proračunatih koraka unatrag. Prekrižila sam ruke i noge, uopće me nije bilo briga hoće li mi vidjeti gaćice.

»Ovo ti se možda neće svidjeti«, započeo je, a ja sam se nasmijala.

»Prijeđi na stvar, Kaspere.«

Uozbilijio se. »Kako želiš. Idemo u lov. Ti ideš s nama.«

Nasmijala sam se i ušutjela. »A zbog čega misliš, Kaspere, da će vegetarijanka poći u lov s tobom?«

Imala sam dovoljno vremena samo da se bacim natrag na krevet kad je krenuo na mene. Opkoračio me bez dodira nogom, a ruke je postavio tek centimetar ili dva od moje razasute kose na jastuku. Bio mi je tako blizu da sam mogla osjetiti njegov ledeni dah na svojoj toploj koži, i oči koje su se zagledale u moje s toliko snage da nisam mogla maknuti pogled. Srce mi je ubrzalo i molila sam se nebesima da Kaspar to ne primijeti.

»Probudi se, Violet Lee! Prije no što ova godina prođe, više nećeš imati srce koje kuca i vrele krv. Postat ćeš vampir. Morat ćeš loviti ljude i životinje za hranu. Nemaš izbora. Nikad nisi ni imala! Nitko ne bira svoju sudbinu kad se uplete među bića tame. Nitko!«

Zastao je, gutao zrak i zatvorio oči prije no što mi je opet pokazao svoj gorući pogled. »Probudi se ili umri sanjajući, Djevojčice! Samo se nadam i molim Bogu da ćeš se probuditi, jer ja ne mogu izgubiti...«

Ušutio je.

Malčice je zinuo iznenađen vlastitim riječima, a moj izraz lica je vjerojatno bio isto takav. Nije se pomaknuo, nisam ni ja. Stajali smo sasvim skamenjeni cijelu minutu, a sat na noćnom ormariću je odbrojavao sekunde. Šezdeset i tri su prošle prije no što se napokon pokrenuo i stao pored prozora. Naslonio je ruke na dasku i zagledao se kroz staklo. Nije me pogledao dok je govorio.

»Pođi se istuširati. Reći ću ostalima da čekaju.«

Ovog puta se nisam bunila. Izletjela sam iz sobe bez osvrtnja. Za nekoliko sekundi sam stajala pod tušem i puštala da me ispiru hladne kapljice vode, ne znajući mogu li dopustiti srcu da se veseli zbog rečenice koju je započeo, ili da zdvaja jer ju nije dovršio.

Nepunih deset minuta kasnije sam izišla iz kupaonice i pronašla odjeću već pripremljenu za mene; crnu, debelu pamučnu majicu kratkih rukava i dolčevitu, uske tamne traperice, vunene čarape i stari par Converse tenisica. Pored njih je stajao šal i dugački crni kaput — moj kaput, kojeg sam nosila one noći kad se dogodio Londonski masakr.

Kad sam se odjenula, dočekala sam Kaspara na dnu stuba.

»Kako ću držati korak s vama? Nisam ni blizu toliko brza.«

»Hodat ćemo. Imamo ti priliku pokazati kakvi smo zapravo.«

Frknula sam. »Možda ja to ne želim znati.«

Nastavio je kad smo izišli van. »Moći ću ti pokazati da ne moraš ubiti svaki puta kad se hraniš.«

Zastala sam na trenutak. »To je moguće«, dahnula sam više sebi nego njemu.

Usporio je tako da ga mogu stići i pogledao me svisoka, malčice prijekorno. Oči su mu sjale i osjetila sam kako mi se ramena opuštaju. Ipak nije *toliko* ljut na mene. »Naravno da je moguće. Jesi li ti umrla svaki put kad sam uzeo krv od tebe?«

»Nisam, ali...«

»Jesi li osjetila nepodnošljivu, srceparajuću bol kad sam te ugrizao?«

»Pa, bilo je malčice bolno...«

»Je li ti ostao samo mali ožiljak i bolan vrat?«

»Da...«

»Točno«, dovršio je. »Savršeno je moguće.«

Gurnula sam ruke u džepove i durila se spuštenog pogleda, no maleni mjehurić nade je rastao u mojim prsima. »Zašto mi to nisi ranije rekao?«

Potajice sam promatrala kako me gleda i čeka moju reakciju. »Jer nisam htio da misliš kako nikada u životu nećeš morati ubiti neku životinju ili loviti ljude. To će se kad-tad dogoditi.«

Ma nemoj, pomislila sam, ali nisam navaljivala, znajući da će on inzistirati na suprotnome.

Kaspar je bio u pravu što se tiče hladnoće; čak sam i u trku osjetila kako mi hladan zrak šamara obraze i kako mraz pucketa pod mojim nogama. Čula sam korake iza sebe i pogledala. Drugi su nas sustizali dok smo trčali prema šumi, no držali su se dogovora. Trčali su brzinom čovjeka u dobroj formi.

Uskoro smo stigli do šume i nakon preskakanja nekoliko debala, Kaspar je naglo stao. Nisam to očekivala — primila sam se za najbliže drvo da se ne sudarim s njim i tako ga dodirnem. Vrišteći sam zgrabila šaku mahovine, kore i drveta.

»Kako graciozno«, rugao mi se i okrenuo prema meni. Taman sam htjela odgovoriti kad su nas ostali sustigli.

»Gdje ćemo večeras kampirati?« upitao je Cain. »Na čistini pored katakombi?«

Kaspar je udahnuo i rekao: »Mislim da katakombe nisu tako dobra ideja.«

Krug koji se stvorio je utihnuo kad je Kaspar kimnuo glavom prema meni. Pogledala sam ustranu praveći se da nisam to vidjela.

Ponovno je počeo žamor i kimanje, a naposljetku su se složili i okrenuli. Boce su zveckale u teškim torbama na njihovim leđima. Išla sam malčice iza njih, slijedeći vijugavi puteljak koji je vodio sve dublje među drveće. Tlo pod našim nogama je bilo vlažno i posuto napola istrnulim jesenjim lišćem. Nalikovalo je na tamnocrveno blato. Morala sam dobro paziti kamo stajem, i nekoliko puta sam se poskliznula. Blijedi zidovi vile su se sve manje vidjeli. Uskoro su nas okružila debla, i dok smo se polako spuštali — tlo je bilo malčice strmo — postalo je teško vidjeti i najviše tornjeve kroz borove koji su zamijenili crvene krošnje. Borovi su donijeli i neodržavani pejzaž, izvan vrtlarovih ruku, gdje me grmlje stalno greblo, a sok istrnulih borovnica mi se razmazivao po rukama kad sam odmicala grmlje i granje sa svog puta.

Kaspar je ostao iza i pričekao me. Hodao je uz mene. Alex je bio nekoliko koraka ispred, s gitarom na leđima. Zalazili smo sve dublje u šumu. Nisam imala pojma kolika je šuma Varnovih, no ne bih se iznenadila da se pruža još kilometrima. Drveće oko nas nije bilo toliko gusto, debla su bila glatka i bez iglica skoro do svoje polovice, a to je dva ili tri puta više od mene. Tanašna debla i siromašne krošnje su značile obilje svjetlosti — ovo nije nimalo nalikovalo na šumu iz koje sam pokušala pobjeći ili na onu koju sam upoznala u svojim snovima.

Odjednom smo izbili na čistinu, a zimsko sunce je obasjavalo neku glatku površinu, i odmah sam povukla posljednju misao.

»Je li ti poznato«, podrugljivo će Kaspar.

Oh, itekako mi je poznato. Već sam vidjela glatku, nauljenu površinu jezera i dugine boje oko obale, te izmaglicu koja mi je prolazila kroz prste. Čak sam prepoznala i ljigavi pipak koji se pružao niz obalu.

Probljedita sam, no ipak sam se nasmijala. »Znaš, nikad mi nisi rekao zašto imate divovsku lignju u svom jezeru?«

Alex me zbunjeno pogledao. »Već si upoznala Tintića?«

»Ima i ime?«

Ozbiljno je kimnuo glavom. Kaspar se smijao. »Violet je odlučila pobjeći i upasti u ovo jezero prvoga jutra kad je došla k nama. Morao sam uništiti par hlača da bih je spasio.« Prijekorno je coknuo jezikom i zakolutao očima.

»Nisi morao«, promrmljala sam.

»Kako nisam? Ti ne znaš plivati, zar ne?«

Duboko sam udahnula i ljutito pogledala u njega razjapljenih usta. Rumenjela sam se poput rajčice, a Alex mi se smijuljio. »Kako ti to znaš?«

»Pogodio sam. A Tintić je poklon, kad već pitaš.«

»Od koga?«

Pogledao je preko moga ramena i odvratio: »Od jednog idiota iz dimenzije o kojoj ti ne smijem ništa reći.«

Čim je to izgovorio, Alex je značajno pročistio grlo i pogledao u Kaspara.

»Idem okupiti ostale. Trebali bismo uskoro krenuti.« Obojica su se ukipili; Kaspar se smrknuo jer mu je Alex rekao nešto u mislima. Strpao je ruke u džepove i polako krenuo za njim.

Sustigla sam ga. »Hoćeš li mi objasniti?«

Nije mi odgovorio. Osjetila sam da sređuje dojmove, pa nisam navaljivala. Ostali su se okupili na čistini i već su se vraćali u šumu. Vidjela sam da Fabian čvrsto drži Lylu za ruku.

Kaspar je odjednom duboko uzdahnuo. »Sudbina je doista okrutna, Djevojčice. Razdvaja ljude i lomi im srca; napada nevine. Vrijeme čini istu stvar. Trga ljude ud po ud, dok ne postanu preslabi da bi hodali uspravno, stajali i živjeli. Ti to znaš bolje nego ja.«

Pogledala sam ga. »Zbilja?«

Gorko se nasmijao. Moji prsti su u džepovima trgali šavove kaputa. Uznemiravao me njegov ozbiljni ton — jednostavno me ispunjavao užasom.

»Prije no što si dobila transfuziju krvi, bila si u cijelosti smrtna. Uz malo sreće bi doživjela devedesetu godinu. Sada si vampir i živjet ćeš duže nego ostali ljudi. Prije svega ovoga, smrt je za tebe bila itekako izvjesna. Ali sada znaš da moraš postati vampir i da te čekaju tisućljeća.«

Slegnula sam ramenima. Nije mi bilo jasno što želi postići ovim razgovorom. »Iskreno rečeno, nikada nisam razmišljala o smrti. Čak ni kad je Greg umro i kad se Lily razboljela. Uvijek sam mislila da ću živjeti zauvijek. Tako valjda rade svi tinejdžeri.« Zastala sam i razmislila. »Prvi put sam pomislila na smrt kad sam došla ovamo, kad sam morala donijeti odluku između života u zatočeništvu i pretvorbe u vampira. Kako god okrenem, to je smrt.«

Naglo je zastao. »Još uvijek misliš da je postati vampir isto što i umrijeti?«

Okrenula sam se i pošla prema njemu. Vidjela sam bol u njegovim očima jasno kao dan — ali oblačan dan, siv poput dima.

»Nekad sam mislila. Sada više ne.«

Oči mu nisu promijenile boju, ali uspio mi je podariti slabašan osmijeh. »To je nagla promjena mišljenja. Nadam se da nema veze s mojim slomom u tvojoj sobi?«

Slegnula sam ramenima. »Bio si u pravu. Moram prihvatiti neizbježno. Nikad i nisam imala izbora. Moja ljudskost će me ubiti, a ne odluka da postanem vampir među vama.« Vidjela sam kako se onaj pipak bešumno vraća u vodu te vuče za sobom komad blata i trave. Vidjela sam i vjevericu iznad nas kako skače s jedne grane na drugu. »A nešto si mi i razjasnio maloprije.«

»Što?«

Duboko sam udahnula, znajući da ću u godinama koje dolaze gledati na ovaj trenutak ili sa gorkim kajanjem, ili sa zadovoljnim smiješkom. No sva galama i unutarnja debata koja se javila u meni prvog dana kolovoza ove godine nije imala nikakav učinak na ono što se događa oko mene. Ptice su i dalje cvrkutale u rano jutro, drveće se i dalje njihalo, a vjeverica još uvijek nije skočila, samo je Kasparev sat nastavio svoje kretanje.

»Sada znam da ne moram ubiti kako bih se nahranila, a to me najviše mučilo.«

Trebalo mu je nekoliko sekundi da shvati što sam rekla. Kad je napokon razumio, izraz njegovog lica — mješavinu iznenađenja, zbunjenosti i nevjerice — urezala sam u pamćenje, odlučna da ga se želim sjetiti, pa bilo to s kajanjem ili osmijehom.

»Čekaj malo... hoćeš reći... želiš postati vampir?« Naslonio se na obližnje drvo, izgledajući kao da će se onesvijestiti od šoka.

»Da.«

»Sranje«, promrmljao je.

Kimmula sam. *Možda zbilja nikada nisam imala izbora, ali istina je da ovo radim zbog njega.* Nisam mogla spriječiti nadu da će nam kralj možda dopustiti da se dodirnemo ako se pretvorim. Nisam znala niti bi li naša veza ikada uspjela; nisam znala smijemo li uopće pokušati. Jednostavno sam morala vjerovati da će sve biti kao u bajci ako — i kada — se pretvorim. Trebao mi je osjećaj da sama kontroliram vlastitu ljudskost.

»Sranje«, ponovio je namještajući kosu. »Nikada nisam mislio da ću doživjeti te riječi od tebe. Violet Lee, *vampirica*. Jesi li doista sigurna? Brzo si se odlučila.«

Nastavila sam neumoljivim korakom. »Da. Posljednjih nekoliko dana sam puno razmišljala o tome.« Lagala sam. Nisam, sve dok Kaspar jutros nije ušao u moju sobu i zatim očajnički ostavio rečenicu da visi u zraku, odmaknut tek centimetar ili dva od mene. Donijela sam odluku na osnovu nade da je mislio reći kako ne smije izgubiti *mene*. Mogućnost hranjenja bez ubijanja je tek nevjerojatno dobar bonus.

Nastavila sam. »Ali pitala sam se postoje li neka pravila o pretvorbi?« Zajedno smo ušli u šumu, ostali su već poprilično odmakli od nas. Vidjela sam njihove prilike u tamnoj odjeći kako vijugaju među drvećem i ne čuju nas.

»Zapravo, ne. Barem ne za vampire. Ali vampir koji pretvori čovjeka mora dati svom šticeniku — novopretvorenom vampiru«, objasnio je, vidjevši moj izraz lica, »ritual prelaska, mora ga naučiti sve zakone kraljevstva i tome slično.«

Osjećala sam se kao da sam progutala košticu trešnje. Njegov ton je bio tako dalek; nije se šalio niti je zvučao zadovoljno, kao što sam očekivala. Već sam osjetila kako me sustiže kajanje.

»Ritual prelaska«, ponovila sam.

»Isuse, morat ćeš naučiti tolika toga«, zastenjao je. »Ne postoji siromašan vampir, Djevojčice.

Kraljevstvo se sastoji od bogatih vampira i njihovih štíćenika. Ugledna obitelj će biti poštena prema štíćenicima — mora im dati bogatstvo i uvesti ih u društvo. Neki štíćenici nisu tako sretni, i završe kao sluge ili lualice. Shvaćaš? Ali ja još uvijek ne vjerujem da si ti sigurna. Zašto se crveniš?»

Njegovo pitanje je bilo izravno i još više sam se zarumenjela. Duboko sam udahnula. »Hoćeš li me ti pretvoriti? Ne sviđa mi se pomisao na nekoga drugoga. Ti si me već grizao«, cvrkutala sam. Pričekala sam nekoliko sekundi prije no što sam ga pogledala.

Isprva je izgledao iznenađeno, no zatim se smrknuo. Oči su ga izdale.

»Ne moraš to učiniti«, posustala sam. *Ali molim te, reci da hoćeš. Reci da hoćeš i iščupaj odmah ovo što mi lupa pod rebrima.*

»Morao bih razgovarati s ocem o tome, budući da je nametnuo ovo pravilo o nedodirivanju. On će to onda iznijeti pred Vijeće, koje će odlučiti je li *prikladno* da budeš moja štíćenica. Ja ne odlučujem o tome, nažalost.« Pogledao je u mene — vjerojatno sam izgledala sasvim slomljeno.

»Kao što sam rekao, nema tu slobodne volje.«

Nešto mi se zgrčilo oko srca, no dostojanstveno sam to prihvatila, znajući da je u pravu što se tiče donošenja odluka.

»Kaspere, jesi li dobro? Ne izgledaš baš zadovoljno zbog ovoga.«

Usporio je korak. »Zadovoljno? Naravno da sam zadovoljan. Baš si smiješna, Djevojčice!«

Oprezno je pogledao za nama prije no što si je privukao ovratnik uz vrat. Slijedila sam njegov pogled i zurila natrag u čistinu koja se jedva vidjela među tamnim drvećem. Maločas se povijalo kao da je naletjela ljuta oluja, no sad je stajalo sasvim mirno. Nestalo je zimskog sunca, sakrilo se među sivim oblacima. Doleljeli su i ukrali nam plavo nebo. Gledala sam kroz drveće te vidjela obalu jezera kako se podiže poput stuba koje vode prema nekom paklenom mjestu, a bijela ih izmaglica grabi svojim pandžama i pretvara u dio sivila. Znala sam da to nije normalno, kao ni odluka koju sam donijela na čistini. Nešto čudno se događa i to mi nikako ne odgovara.

pedeset drugo poglavlje

Kaspar

Morao si joj reći...

Nisi joj rekao?

Dva glasa su mi se istovremeno javila u glavi; jedan je pripadao meni, a drugi Alexu.

Čuo si?

Alex je znao. Njemu sam se povjerio pri povratku iz Rumunjske. Alex mi je pružio potporu — bilo je bolje razgovarati s njim nego s ocem, Eaglenom ili Arabellom. Jedino su oni znali za to.

Prizor krivnje mi se javio u glavi, a on je pustio moju sestru i Fabiana da prođu ispred nas, tako da nas ne čuju.

Oprosti, Alexe.

Jednostavno nisam mogao. Ne mogu je povrijediti. Želi postati vampir, i znam da to želi zbog mene.

Pobogu, ja nju da pretvorim! Stisnuo sam šake i gurnuo ih u džepove tako da ih ona ne vidi.

Što duže čekaš, Kaspere, više ćeš je povrijediti; više ćeš povrijediti samoga sebe.

Znam. U mislima sam se predao frustraciji i osjećaju bespomoćnosti kojeg nisam osjetio duže od jednog života. *Kako su se stvari tako brzo promijenile?* Prije nekoliko tjedana je ona za mene bila samo igra. Sada mi je draža od ikoga, a nisam ni svjestan kad se to dogodilo.

Razmišljaj ovako: ako joj uskoro ne kažeš, postat će vampir i morat će ostati u Varnleyu. Nisam neki stručnjak za emocije, ali zar doista misliš da će Violet moći živjeti pod tvojim krovom nakon takve izdaje? Nikad ti neće oprostiti. Mora saznati zašto si joj dopustio da se zaljubi, zašto si spavao s njim, zašto si je spasio, zašto si joj pružao toliko nježnosti kad si dobro znao da ne možete biti zajedno. Imaš li odgovore na ta pitanja?

Moja tišina mu je dogovorila. Mogao sam se braniti samo neznanjem, a otkad sam se vratio iz Rumunjske, nisam imao ni to.

Da sam znao kako je moguće postati zaluden ovolikom brzinom — i to s ovom odvažnom ljudskom tinejdžericom, od svih ljudi na svijetu — bio bih se bolje pazio. Ali nisam znao, i sada oboje plaćamo cijenu toga.

Zaslužuje bolje od izdaje, Kaspere, rekao je Alex.

Znam. Bespomoćnost me sasvim zaposjela. Rekao ja njoj ili ne, ona će na kraju svega biti povrijeđena, i znao sam kako trebam postupiti. Ne bi trebala patiti. No vlastita sebičnost mi je nalagala da pričekam još malo, samo do kraja ovog lova. Želio sam joj se približiti još samo jednom, onako kao u njezinoj sobi, kad sam joj skoro priznao da ju ne smijem izgubiti ni od smrti ni od njezinog oca.

Večeras, kad se utaborimo, neću je dotaknuti. Samo joj se trebam još jednom približiti.

Nema zla u tom pokušaju, ohrabrivao me glas.

Samo do sutra, složio sam se.

Alex je uzdahnuo, poražen. *Poznajemo se još iz škole, Kaspere, i oduvijek znam da si velik čovjek. No ako ovdje podbaciš, za mene nikada nećeš biti dobra osoba.*

Time je prekinuo našu misaonu sponu i nestao u svijesti oko nas. Ostavio je iskričav trag ljutnje i razočaranja. Davao sam sve od sebe da ga ignoriram. Imao sam dovoljno problema i nisam se mogao baviti Alexovim negodovanjem. Zatvorio sam oči na trenutak i pustio da me osjetila vode dok smo se spuštali prema ušću.

Sudbina je naš neprijatelj, ali vrijeme je istinska opasnost.

pedeset treće poglavlje

Violet

Ako sam do sada mislila da su vampiri grabežljivci, onda me ovaj lov samo uvjerio da su usput i savršeno precizni strojevi za ubijanje.

»Evo tragova, pogledaj«, šapnuo je Kaspar, pokazujući tragove kopita na tlu. »Što misliš — čiji su?« Zgrčila sam lice pretvarajući se da duboko razmišljam. »Tragovi nekih stopala?«

Uzdahnuo je, već su mu moje šale počele ići na živce. Posljednjih sat vremena su vampiri polako pratili svoj plijen. Kaspar me pokušao naučiti nešto, ali nije me bilo briga nakon što mi je rekao da mogu preživjeti bez ubijanja — on će ipak ubiti životinju.

»Ali koje životinje, Djevojčice, koje životinje?«

Prevrnula sam očima i pogodila. »Srndaća?«

»Napokon«, promrmljao je. »I koliko misliš da je star srndać koji je ostavio ovaj otisak?«

»Taman je napunio dvadeset jednu i proslavio uz šampanjac.«

Zario je lice u ruke i glasno zastenjao: »Gospodari Zemlje, podarite mi snagu!«

Kimnula sam glavom. »Oprosti, ali ja sam vegetarijanka, i pomisao na gledanje mrtvih srndaća mi zbilja nije privlačna. Zar mi ne možeš pokazati kako da *ne ubijem* srndaća?«

Polako je maknuo ruke s lica i dramatično ih povukao preko upalih obraza. »Dobro, ali hoćeš li se barem onda pretvarati da si zainteresirana?«

Namjestila sam zainteresiranu facu i on se suho nasmijao. »Radije izgledaj kao da ti je dosadno. Dobro, ovo je već odrasla srna — a to je ženski srndać«, dodao je.

»Znam. Po čemu zaključuješ da je odrasla?«

Ponovno je pokazao prema tragu utisnutom na mekanom tlu i borovim iglicama. »Po veličini traga. Prevelik je da bi bio mlado, a po ovim ovdje tragovima se jasno vidi da je ženka.«

Prišla sam bliže gledajući sićušan trag kopita kroz tamu koja se približavala sa sumrakom. »Malo lane?«

Kimnuo je. »Poprilično su svježi. Mogu namirisati stado. Nisu daleko.« Glas mu se spustio u šapat. »Djevojčice, neću ubiti samo zato što si me ti zamolila, ali ostali hoće. Nemoj poludjeti.«

Spustio je glas još niže. »Ako si ozbiljna glede pretvorbe, moraš prihvatiti činjenicu da ćeš kad-tad trebati ubiti svoj plijen. To u nekim slučajevima bude i milosrdan čin.« objasnio je prije no što sam se stigla pobuniti i reći da se *to* nikada neće dogoditi.

Krenuo je naprijed ne čekajući moj odgovor; ja sam se spotakla. Trgnuo bi se svaki put kad bih stala na grančicu i mahao mi da šutim.

»Umukni«, prosiktao je kad sam zastala iza njega.

»Ništa nisam rekla«, bunila sam se, uništavajući svoju izjavu samim time što sam je izrekla.

»Ali razmišljala si! Dekoncentriraš me!«

Dva puta sam provjerila svoje mentalne barijere i razbjesnila se, što je on samo ignorirao, pokazujući mi prema malenoj čistini dva ili tri metra ispred nas. Stado od devet ili deset srndaća je paslo i bili su potpuno nesvjesni naše prisutnosti. Nasuprot nama nalazili su se Cain, Alex, Declan, Lyla i Fabian.

Felix i Charlie su se popeli na drveće, što me jako nasmijalo.

Trgnula sam se na zvuk glasa u mom uhu. »Skočit ćemo na njih, uhvatit ću srnu i pokazati kako se hranimo. Pridi kad budeš spremna.«

Nestao je. Osam prilika je za tren oka iskočilo iz sjene i uspaničilo stado; pokušali su pobjeći, no prepriječio bi im se jedan od vampira. Za nekoliko sekundi je pola stada ležalo na travi slomljenih vratova i krvavih ubodnih rana.

Bilo je gore no što sam zamišljala. Vidjela sam kako se zakukuljena prilika hrani u mojim snovima, ali nikakav san me nije mogao pripremiti na ovaj miris: metalan, poput bakra ili mesnice u koju su me povelili kad sam imala pet godina. Postala sam vegetarijanka zbog te mesnice i školskog izleta na farmu ovaca. *Sad sam odabrala ovakav život?*

Naslonila sam se na drvo i duboko udahнула, znajući da će srna manje patiti ako se brže ohrabrim. Oklijevajući primaknula sam se mjestu gdje je ležala otimajući se i puštajući glasove nalik na ustrašene vriskove. Njezino mlado je blejalo na rubu čistine. Vampiri su ga ostavili na miru. Kaspar ju je držao jednom rukom oko sapi, a drugom joj je gladio vrat dok se nije polako smirila.

»Poprilično su pitomi«, mrmljao je bez dizanja glave, »kad si dobar prema njima.«

Tapnuo je po tlu pored sebe i kleknula sam na koljena pored njega, ne dižući glavu jer nisam htjela vidjeti druge kako se hrane. Zamolio me da prekinem milovanje. Imitirala sam njegov lagani dodir, osjećajući kako joj se rebra polako dižu i spuštaju ispod mene, skupa s ubrzanim i snažnim lupanjem srca.

»Pazi joj noge, mogla bi se ritnuti«, upozorio me i počeo spuštati usta. Jednim brzim ugrizom je

napravio dvije ubodne rane. Gledala sam raskolačenih očiju kako pije krv žive srne koja je spokojno ležala ispod njega. Odmaknuo se nakon jedne minute.

»Dovoljno je, ne želim da oslabi.« Kad je maknuo usta, rana joj se zatvorila nevjerovatnom brzinom. Odmaknuo se. Nije prolio ni kapi.

»Kako to da nisi tako uredan kad mene grizeš«, upitala sam s malim osmijehom. Srna je skočila na noge, malčice potresena, ali živa. Potrčala je u šumu za svojim lanetom.

»Uživam biti neuredan s tobom. Osim toga, rekao sam ti da je moguće hraniti se...«

»Kaspere!« Odmah je podignuo pogled. Noć se brzo spustila; prije nekoliko trenutaka sam jasno vidjela ostale vampire, a sada su postojali samo obrisi među drvećem.

Alex se pojavio pored Kaspara, blijedih očiju kao da je vidio duha. Zamuckivao je, i po prvi put otkad sam stigla u Varnley, čula sam strah u glasu jednog vampira.

»Sagea.«

Cain me zgrabio krvavim rukama te postavio iza sebe i Kaspara, koji je napravio dva oprezna koraka naprijed. Alex je stao zdesna i ostali su se skupili u labavi krug, no bilo je jasno da zauzimaju obrambeni stav. Kaspar je stao na čelo.

Drveće oko nas se povijalo i cviljelo, ispunjavajući šumu kricima divljih divova pod nježnom mjesečinom. Pojavio se i vjetar, iako je čitav dan bio miran, te narastao do veličine oluje koja je bjesnjela omanjom čistinom. Zrak je bio leden, no toplina mi se javila u nožnim prstima i počela se penjati uz moju nogu, pa kroz moje vene; grijala mi je krv i zaustavila se kod mog srca koje je udaralo dva puta snažnije no inače, u ritmu sa sporadičnom pojavom iskre topline.

»Kako mogu biti ovdje...«, zamuckivao je Kaspar, zbunjen i *prestravljen*. »Granice su zatvorene!«

Mišići su mi se napeli. Osjećaj topline je postao neugodan i bolan, a prolazio mi je kroz sve slojeve kože, kao neki zamišljeni skarabej čija je jedina svrha stvaranje gađenja. Moje misli, koje sam toliko štitila, osjećale su se kao da se nekakav zid srušio u njima; kao da se svaka brava otključava bez imalo otpora...

»Što je zapravo Sagea?« vikala sam, spotičući se preko vlastitih nogu. »Što mogu ti ljudi?«

Drveće je zvučalo kao da ga netko čupa iz korijenja, ali odjednom je sve nestalo: nije bilo buke, topline ni vjetra.

»Mogu dosta toga, gospođice Violet Lee«, rekao je neki glas.

pedeset četvrto poglavlje

Violet

Kanadski naglasak. Poznajem taj glas.

»Fallon«, zagrcnuo se Kaspar s nevjericom, ali i očiglednim olakšanjem u glasu. »I Gospa Sagea«, brzo je dodao, kao da se tek sjetio.

Dvije prilike su izišle iz noći. Jedna je bila muškarac, a druga mlada djevojka od možda šesnaest godina.

Zavladala je tišina. Kaspar ju je prvi prekinuo. »Violet, ovo je Njegovo Kraljevsko Veličanstvo od Athenee, Princ Fallon«, drhtavo ga je predstavio. »Oprostite mi, Gospo Sagea, ali ne znam vaše ime.«

Djevojka je pristupila i naklonila se. Tek tad sam vidjela njezino lice.

»Autumn Rose, od Kuće Al-Summers, Vaša Visosti.«

Sve se umirilo. Djevojka je stajala okupana svjetlošću mjesečine, s plaštem oko ramena i kapuljačom skinutom s dugačkih, zlaćanih uvojaka prošaranih medenim i jantarnim bojama. Koža joj je bila pepeljasta, osim nekoliko pjegica koje su krasile njezin lijevi obraz, a cijela njezina desna strana je bila pokrivena neobičnim tkanjem ožiljaka, poput paukove mreže spletene na njezinom licu, satkane od ispupčenih niti žute, narančaste, oker i crvene boje. Bile su tamnije na vratu, a manje izražene na licu i čelu.

Njezin pratitelj, princ Fallon je istupio, a ona ga je nesigurno pogledala svojim jantarnim očima, kao da traži ohrabrenje. Ubrzo je nastavila oprezno gledati čistinu.

»Autumn«, zagrcnuo se Kaspar. »Jao, nisam te prepoznao. Narasla si. I sada izgledaš...«

»Oprostite mi, Vaša Visosti«, prekinula ga je, kao da pjeva, glasom ugodnim za uho poput glazbe. Čak se i kroz svu tu muzikalnost čulo da govori jako otmjenim britanskim naglaskom. »Nisam vas imala zadovoljstvo vidjeti već skoro tri godine. Jako sam narasla za to vrijeme. Bilo bi mi drago kada ne biste koristili tu titulu.«

Činilo mi se da osjećam suptilan sarkazam u njezinim riječima, ali možda sam to umislila. Šaka joj se stiskala i opuštala dok je govorila, a njezine usnice, pune i ružičaste, su se grčile kao da ju nešto živcira, no ne želi to pokazati. Rekla bih da se ne osjeća ugodno ni u vlastitom tijelu — obrazi su joj se malčice rumenjeli, i zategnula je svoj tamni plašt oko struka, gdje se maločas bio otvorio. Pod naborima plašta sam vidjela da ima ženstvene bokove, uzak struk i bujna prsa. Nosila je tamne, strateški potrgane tajice, a preko njih komotne kratke hlače i kratku crnu majicu. Na nogama je imala visoke čizme na vezanje koje su već bile prljave od pješačenja.

Bez zadržke sam zurila u neobične ožiljke na njezinoj koži, i bila sam malo ljubomorna jer je Kaspar gledao u nju otvorenih usta. Izenada me upitno pogledala u oči, kao da želi saznati nešto, no tad je maknula svoj prodorni bademasti pogled i sramežljivo ga uperila u tlo. Ipak sam osjetila da me u tom trenutku promatrala jednako znatiželjno kao i ja nju.

»Kaspere, upoznavanja ti nikad nisu dobro išla«, rekao je Fallon i srdačno stisnuo Kasparevu ruku. Kaspar je mlako uzvratilo stisak, još uvijek vidno zbunjen i šokiran tom pojavom.

Tad sam se prvi put usudila pogledati Fallona. Kaspar ga je predstavio kao Njegovu Visost, i zasigurno je bio istog ranga kao i Kaspar — nije mu se naklonio.

Bio je doista naočit, usprkos čudnim obilježjima na koži. Tamnopot, za razliku od svih ostalih prisutnih, a njegovi ožiljci su bili u bojama krvi i vina. Činilo se kao da istovremeno vijugaju i skrivaju se po njegovoj koži. A tek oči! Nikada nisam vidjela tako naelektriziranu nijansu kobaltne i plave, čak ni kod Fabiana. Njegova kosa boje žitnih polja mu se neuredno mrsila po čelu. Nosio je zub morskog psa na kožnoj vrpici oko vrata, sivu majicu na V-izrez i plašt.

Nikada nisam vidjela nikoga poput njih dvoje. Bili su eterični, a odašiljali su treperavu, rasplesanu i iskričavu toplinu koja je obavijala njihova tijela snažnom energijom, toliko zapanjujućom da sam shvatila zašto ih se vampiri boje.

Sagea.

Pogledao je u mene i polako mi prišao. Cain se maknuo u stranu da ga propusti, oprezno ga prateći. Zaštitnički krug koji me omeđivao se prekinuo. Fallon je zastao baš ispred mene.

»Rekao bih da smo se već sreli, gospođice Lee.« Posegnuo je za mojom rukom, no izmaknula sam je. Nisam željela dotaknuti njegovu, pogotovo ne po onim ožiljcima. Dobro sam se sjećala gdje sam čula njegov glas prije dva tjedna. Činilo se da je prošlo mnogo više. Bilo je to kad smo kretali u London, tada se Vijeće skupilo da odluči što će biti sa mnom. Izgledao je iznenađen mojom reakcijom i okrenuo se Kasparu. »Ispoštovao si naredbe Vijeća?«

Kaspar je turobno kimnuo. »Ništa joj nismo rekli.« Njegov pogled je tražio moj, i nestala je sva moja sumnja i ljubomora. Njegove oči više nisu bile bezbojne od straha, nego smaragdne i pune života. Ohrabivala me njihova boja.

Polako sam ponudila ruku Fallonu i naklonila mu se. Izenadila sam se kad se nije rukovao sa mnom,

nego ju je lagano poljubio. Iskrica se zapalila na onom mjestu gdje su njegove usnice dotaknule moju kožu. Jumula je kroz moje vene i poslala mi trnce u kralježnicu; činilo se kao da nestaju svi zidovi i sve barijere u mom mozgu kad se neka strana svijest uvukla unutra. Pokušala sam ih opet podignuti, ali bezuspješno, i tada sam sav svoj trud uložila u zatvaranje kovčega sa sjećanjima na mog oca. Muzikalna svijest ovog stvorenja je zaposjela moju svijest i nemarno je premetala moja sjećanja, kao da lista album s fotografijama i zastaje na onima koje prikazuju vampire.

Nestao je jednako brzo kako je i došao. Vratila sam se u sadašnjost i pogledala u Fallonove zaintrigirane oči.

»No rekao si joj za Proročanstvo o Heroinama«, nastavio je i pogledao Kaspara preko ramena, držeći me za ruku.

To je bila izjava, a ne pitanje, i Kaspar je zapanjeno pogledao u moje iznenađeno lice, pa zatim u Fallonovu nasmijanu facu.

»Bio si u njezinoj svijesti«, bijesno će Kaspar.

Fallon se opet nasmijao. »Samo sam znatiželjan, Kaspare.«

Kaspar je preneraženo pristupio Fallonu i djevojci. Čak sam i u tami vidjela kako mu se oči crne od ljutnje.

»Ne možeš samo doći i upadati u naše svijesti kako te volja, Fallone. Sad bih te trebao privesti i prepustiti Vijeću zbog upadanja u Violetinu svijest; da nemaš titulu, to bih zasigurno učinio.«

Fallon je odmahnuo glavom. »Činjenica da sam princ mi dopušta takvo nešto, Kaspare, i ti to znaš. Zar nije bolje da smo ujedinjeni u ovakvim vremenima?«

»Kako da budemo ujedinjeni kad tvoje kraljevstvo odbija reći tko je ta Heroina i kako planirate pronaći drugu? Osim toga, zatvaranje granica Athenee samo doprinosi razdvajanju, zar ne?« ljutio se Kaspar.

Fallon se suho nasmijao prije no što je skupio usnice u tanku crtu. »Pitaj i odgovorit će ti se, prijatelju.«

Autumn je gledala čas jednoga, čas drugoga s grimasom na licu. Zatim se okrenula prema meni i ponovno postala zagonetna.

»Tko je onda ta Heroina? Je li plemenite krvi ili ne?«

»Ne znam.«

Kaspar je grubo opsovao ispod glasa i udario šakom obližnje drvo. Kora se rasprsnula i pala na tlo.

»Ne znaš? Nemaš ni ime«, prekinuo ga je Cain gledajući brata.

»Nemam. Otac mi nije rekao. Znam samo da ne potpada pod vlast dvora. Ne možemo utjecati na nju. Zatvorili smo granice da bismo spriječili njezin bijeg iz dimenzije i prisilili je da dođe u malu posjetu.«

»Jeste li otvorili granice?« upitala sam.

Fallon je duboko udahnuo i pogledao u Autumn. »Nismo.«

Razumijevanje i šok su se pronijeli čistinom. Autumn je opet gledala u tlo. Ipak, svakih nekoliko sekundi je pogledavala u mene. Mislila je da ju nitko ne vidi. Smrknula sam se i pokušavala uhvatiti njezin pogled, no više me nije gledala, kao da zna kako sam je ulovila.

»Hoćeš reći...«, započeo je Cain.

Fallon je turobno kimnuo.

Lyla se nervozno nasmijala i stupila pod mjesecinu. »Ali... to jednostavno nije moguće.«

Gledala sam čas nju, čas njega, jer nisam mogla pohvatati razlomljeni razgovor. »Što nije moguće?«

Kaspar je stajao naslonjen o drvo na kojem se maločas iskalio. Po prvi puta je otvorio oči nakon minute žmirenja i promeškoltio se.

Fallon je uzdahnuo i okrenuo se prema meni. »Ta djevojka — Heroina — je otvorila granice. Sama.«

Odmahnula sam glavom. »I onda?«

Nastavio je. »Granice razdvajaju dimenzije. Bića tame se slobodno mogu kretati kroz njih kada su otvorene. Ali ne radi se o fizičkim barijerama, nego o energiji. Zatvaranje i otvaranje granica zahtijeva energiju barem stotina bića tame. To je cijeli jedan dvor.« Zastao je na trenutak.

»No ova djevojka, pa čak i da ima nečiju pomoć, je zastrašujuće jaka i raspolaže energijom potrebnom za otvaranje granica.«

Smrknula sam se. »Kako to misliš, raspolaže? Čime točno?«

Autumn je podignula pogled.

»Ajoj«, suosjećajno je nastavio Fallon. »Ti zbilja ništa ne znaš.«

Preklopila sam ruke na prsima. »Onda mi objasnite.«

Pružio mi je ruku s ožiljcima. »Bolje bi bilo da ti pokažem.« Kaspar je odjednom zasiktao, no Fallon ga je prekinuo zamahom ruke. »Već znate što je to, gospođice Lee. To je ono što tjera krv kroz vampirske vene usprkos umrtvljenom srcu. To je ono što omogućava komunikaciju između bića tame. To je ono zbog čega cvjeta Dodir Smrti. Posvuda je; sada to osjetite.«

Osjećaj treperenja se vratio, poskakujući s vrhova mojih prstiju. Drveće se opet zanjihalo, a zrake mjesecine su nestale među krošnjama kao da je netko ugasio svijeću.

Fallon se osmjehnuo. »Sva bića tame su rođena s tim«, rekao je gestikulirajući prema prisutnima, na što

su neki kimnuli. Kaspar je stajao s rukama na prsima.

»A Sagea može manipulirati tom energijom.«

Zastao je i pružio ruku.

»*Incendia*«, dahnuo je. Jedva je pomaknuo usnice, a iz zraka kojega je izdahnuo su se rodile sićušne, rasplesane iskrice u plamtećoj boji šampanjca. Vrtjele su se i padale jedna preko druge kao da su lakše od zraka. Odjednom su u vrtlogu nestale; na njihovom mjestu se pojavila vatrena kugla savršenog oblika koja je lebdjela nekoliko centimetara iznad njegove kože.

»Energija u svom najsirovijem obliku, ili ono što vi, gospodice Lee, zovete čarolijom.«

Raskolačila sam oči. Mahnuo je rukom i vatra ju je slijedila, pretvorivši se u plameni jezik koji se pleo među njegovim prstima dok je zatvarao šaku. Kad su njegovi prsti dotaknuli kožu dlana, ugasila se.

»*Čarolija*. Vjerovala sam u sve to, a vodila sam se jednostavnom logikom: ako vampiri mogu postojati, onda i on može stvarati vatru iz čistog zraka.

Fallon je nekoliko trenutaka zurio u svoju ruku staklenastih očiju, no ubrzo se sabrao. Podignuo je pogled i nastavio.

»Granice se sastoje od složenih, opasnih čarolija. Nije to nešto čime bi običan mladi Sageanac mogao raspolagati. Ali ona može. Imamo posla s nečim nepoznatim. Nečim opasnim i snažnim u obličju jedne djevojke. Otvorila je granice, i samo nebesa znaju što sve može učiniti.«

Kaspar se pomaknuo. Turoban izraz lica, spušten pogled, preklopljene ruke — poznavajući to držanje, shvatila sam da ga nešto muči.

»Možda možemo pronaći drugu Heroinu?«

Fallon je slegnuo ramenima. »Možda. Ali to nam ne pomaže. Druga djevojka može biti bilo koja žena, bilo gdje. Može biti u bilo kojem dijelu vaše dimenzije. Osim toga, tko će jamčiti da ona prihvaća svoju sudbinu? Mlada je. Možda odluči zanemariti svoju dužnost.«

Alex je spustio futrolu s gitarom i otvorio gornji dio. Prtljao je po žicama — poželjela sam da prestane to činiti. »Ne. Ne mogu vjerovati u to. Prva Heroina mora ići za drugom. Nitko pri zdravoj pameti ne bi mogao sam izdržati takvu sudbinu.«

Kaspar je pogledao Alexa, vjerojatno misleći isto što i ja. Shvatio je poruku i nespretno se ispričao. Pogledala sam u Fallonovu ruku. Nekoliko crvenih iskrica se zalijepilo za vrhove njegovih prstiju.

»Zašto ste onda došli? Nije baš neko vrijeme za posjete«, primijetio je Kaspar. Nepovjerenje i znatiželja su mu se jasno vidjeli na licu.

»Poželjeli smo posjetiti Eaglena, te uz vaše dopuštenje putovati i utaboriti se s vama«, dodao je Fallon malo obazrivije.

Kaspar se namrštio. »Eaglena? U ovo vrijeme?«

»Nije li *Ad Infinitum* najprikladnije vrijeme za posjete obitelji i prijateljima?« upitao je Fallon.

Kaspareve oči su bljesnule crnom bojom i bilo mi je doista neugodno zbog njegove neosjetljivosti pri izjavi. »Eaglen vama nije ni prijatelj, ni rod.«

Tišina se spustila na čistinu i Autumn Rose je tada prvi put stupila unutar kruga. Nije podignula pogled sa zemlje, no glas joj je zvonko i muzikalno odjeknuo šumom kao pjesma, usprkos svojoj smjernosti i sramežljivosti.

»To mogu objasniti, Vaša Visosti.« Zastala je kao da želi skupiti hrabrost. »Eaglen je mojoj baki bio drag prijatelj. Poželjela sam provesti ovo vrijeme s nekim tko ju je poznao. Nemam više nikoga.«

Podignula je pogled i sramežljivo čekala njegovu reakciju. Kaspar se iznenadio i smekšao.

»Ispričavam se, Gospo Sagea. Nisam znao.«

Ukočeno se naklonio, a ona je uzvratila kimanjem glave, kao da se malčice ohrabrila.

»Dopustite da izrazim svoje žaljenje što nisam prisustvovao pogrebu vaše bake. Vrijeme mi nije dopustilo.«

Naklonila se. »Pogreb je gorak srcu koje žaluje. Ne brinite se, Vaša Visosti.«

Zainteresirano sam pratila njihov razgovor. Bilo mi je žao Autumn, jer se činilo da više nema obitelji, ali ljubaznost i poštovanje koje je Kaspar pokazivao prema njoj su mi uzrokovali još jednu vrstu žaljenja.

Zeleno ti ne pristaje, Djevojčice, podsmjehivao se moj glas.

»Nemaš prigovora, Kaspere?« upitno će Fallon.

Kaspar je odmahnuo glavom. »Nemam.«

»Smijem li onda predložiti da krenemo? Siguran sam kako će se Violet složiti da je ovdje hladno.«

Brzo sam kimnula glavom. Ruke sam već nabila duboko u džepove. Alex je prebacio gitaru preko ramena, i Fallon nas je poveo kroz drveće. Leševi nesretnih srdaća su ostali na čistini iza nas.

Kad se rana večer pretvorila u noć, oblaci su se raznijeli pred hladnim vjetrom koji se pojačavao sa svakim našim korakom dublje u šumu Varnleyevih. Zvijezde su sjale nad nama, a čak sam vidjela i narančasti odsjaj Londona kad bismo zahvatili uzvisinu.

Začula sam glasanje cvrčaka u niskom raslinju dok sam vrludala kroz varljivi labirint korijenja, umorna i već posramljena zbog svog stalnog posrtanja. Dvoje Sageanaca pred nama je elegantno preskakalo s korijena

na korijen, jedva dodirujući tlo. Bilo je kao da se šuma kreće skupa s njima i prilagođava se njihovim gipkim koracima.

Vampiri su stajali između njih i mene, vodila ih je snaga i izdržljivost vrste. Kaspar je ostao otraga sa mnom, no jedva je izustio upozorenje da ne padnem i da se ne udaljavam.

»Kamo si ono rekao da idemo?« upitala sam po tko zna koji put, nadajući se da će mi reći nešto više.

»Idemo do potoka«, monotono je odgovorio. Uzdahnula sam i prihvatila činjenicu da se on ne želi probuditi iz svog dubokog misaonog delirija.

Iako mi njegov odgovor nije pomogao, imala sam osjećaj da ovaj dio šume nije česta meta putnika. Debele zavjese bršljana su visjele poput paukovih mreža s grana moćnih hrastova koji su kraljevali ovim dijelom šume. Tlo je bilo zemljano, a trave nije bilo skoro nigdje. Samo je rijetko grmlje štitilo život na tlu. Povijuše su se protezale tlom poput savršenih klopki za moja nespretna stopala.

Dok smo hodali, promatrala sam Autumn Rose. Nikada nisam vidjela nikoga poput nje. Njezina bijela koža, zlaćani ožiljci i nježna plava kosa su bili tako egzotični, neobični i strani; njezine jantarne oči su bile tako velike, nevine i neupućene... a tek moć koju posjeduje u sebi... Mogla je oblikovati, stvarati i gospodariti magijom kako je htjela. Njezine mogućnosti su bile beskrajne i zastrašujuće.

»Je li ona siročić?« oprezno sam upitala, bojeći se da možda pretjerujem.

Kaspar je uzdahnuo. »Skoro.« Ponovio je uzdah, kao da žali zbog nečega. »Njezina baka je umrla prije osamnaest mjeseci, nedugo nakon moje majke. Njezini roditelji nisu Sageanci, i nema bliske rodbine među njima. Počela se držati podalje od Athenee — daleko od društvenog kruga Sagee.«

Kaspar je zastao i prijekorno me pogledao. »Violet, radilo se o ubojstvu.«

Odmah mi je bilo grozno što sam pitala. Pogledala sam za njom i spustila glavu. »I bilo bi bolje kad to ne bi spominjala«, dodao je. »Neke stvari trebaju ostati zakopane.«

Zatvorila sam oči i polako izdahnula. Bića tame zakapaju sve što mogu, samo ne dovoljno duboko. Progutala sam ponos i krenula za njima, preskačući još jedan veliki korijen na tlu mračne šume.

Hodali smo vjerojatno sat vremena kad se krajolik opet počeo mijenjati. Drveće se suzilo, a hrastove je zamijenila narančasta i crvena boja. Visibabe koje cvjetaju u jesen su krasile tvrdu zemlju, razasute među komadićima travnjaka. Negdje u daljini sam čula i žubor vode.

Felix je odjednom pljesnuo rukama. »Dobro, trebamo drva za vatru. Ima li dobrovoljaca?«

Dosegnuli smo malenu čistinu okruženu deblima. U njezinom središtu se nalazio maleni kameni krug uz hrpicu mokrog pepela u svojoj unutrašnjosti. Svi su se skupili i bacili svoje ruksake na tlo. Čuo se samo nevoljki žamor i nitko se nije javio za skupljanje drva.

Skeptično sam pogledala improvizirano ognjište. »Zar ne bi bilo jednostavnije upotrijebiti vašu čaroliju?«

Pogledala sam Fallona, koji se nasmijao. »Cura iz grada«, smijuljio se i Cain.

»Neće gorjeti tako jasno, niti će pružati toliko topline.«

»Zbog toga nam trebaju drva«, dodao je Felix. »Ja ću poći ako netko pristojan želi poći sa mnom.«

Autumn se slabašno osmjehnula i podignula ruku. »Još netko?« nastavio je Felix.

»Idem ja«, rekla sam i istupila. Autumn se iznenadila, a Kaspar je izgledao kao da mu nije drago. Felix je već odlazio u suprotnom smjeru od onoga iz kojeg smo došli. Autumn je ponovno postala zagonetna i krenula za njim, a ja brže-bolje za njom.

Nisam znala zašto sam se javila, ali ta Autumn me fascinirala, kao i Sagea ili čarolija.

Došli smo do potoka koji je tekao preko mahovinastog kamenja i savršeno glatkih, svjetlucavih kamenčića. Obale su bile ukrašene visibabama i bogatom travom dok je potocić tekao prema ušću Temze.

Felix je preskočio potok i nestao među drvećem, vičući da požurimo. Autumn je pošla za njim i graciozno preskočila potok. Ja sam krenula malčice nizvodno i odabrala mjesto popločeno kamenjem. Tu nije bilo nikakvog drva za potpalu. Grane su bile visoke, a ono drva što je palo na tlo je već istrunulo i prekrila ga je mahovina. Uskoro smo se opet našli pod okriljem moćnih hrastova. Noć je postala još mračnija, i uokolo je bilo mnogo suhe, odumrle šume.

»Hladna noć«, uputila sam rečenicu Autumn, nadajući se da ću tako započeti razgovor. Nije mi odgovorila, no nastavila sam. »I, koliko ti imaš godina?«

Sagnula sam se i pokupila nekoliko grančica. Bila mi je okrenuta leđima kad je odgovorila.

»Šesnaest.«

»Izgledaš starije«, lagala sam.

Okrenula se, promatrala me nekoliko trenutaka, a zatim je zahvalno kimnula. Tiho je nastavila skupljati drva, i već je imala pun naramak.

»Otkuda si ti? Sva mjesta su ista u svim dimenzijama, zar ne?«

Kimnula je. »Odrasla sam u Londonu, ali iz Devona sam.«

Ohrabrio me njezin odgovor, pa sam nastavila. »I ja sam odrasla u Londonu.«

Ovoga puta joj je trebalo malo duže — ponovno je odmaknula pogled i uputila se dublje u šumu.

»Znam. Ti si odrasla u Chelseaju.«

Zastala sam i skoro zanijemila. »Kako znaš?«

Okrenula se prema meni. »To svi znaju.«

Prebacila je hrpu drva u drugu ruku, posegnula u plašt, izvadila nekakav časopis i dodala ga meni.

Pogledala sam naslovnicu. Zvao se *Quaintelle* i izišao je u prvom tjednu studenoga. Naslovi su bili rasuti po svjetlucavoj naslovnici — KAKO ĆEŠ PROVESTI AD INFINITUM? TOP OSOBE LISTOPADA! ŠTO JE IN, ŠTO JE NOVO I ŠTO DOLAZI. Ispod naslova je bila fotomontaža nasmijanih lica mladih Sageanaca, vampira, i drugih neprepoznatljivih stvorenja odjevenih u haljine i odijela.

No moju pozornost je privukao naslov na dnu naslovnice — POSLJEDNJE NOVOSTI O Violet LEE — *stranica 5*.

Otvorila sam časopis i skoro potrgala stranice tražeći broj 5. Pronašla sam ga i počela čitati.

»Violet Lee — oteta i zarobljena već mjesecima; njezina priča je doprla do milijuna bića tame i ljudi, kao i njihovih srca. Pišemo o njezinom značenju za drugu dimenziju i raspravljamo o tome hoće li njezina priča imati sretan svršetak — u obličju Njegovog Kraljevskog Visočanstva, Kaspara Varna.«

Nisam mogla dalje čitati jer su mi se obrazi užarili i zacrvenjeli. Ispod teksta je bila slika mene okružene vampirima na balu za Jesensku ravnodnevnicu. Nešto unutar mene se pobunilo i vratila sam joj časopis.

»Ne, zadrži ga. Možda ti bude zanimljiv«, rekla je sa zagontenim izrazom lica. Nastavila je hodati, tu i tamo se saginjući da skupi pokoju grančicu. Krenula sam za njom ne znajući kako da se osjećam.

Mali dio mene je bio polaskan. Časopis koji cirkulira svim dimenzijama je pratio mene, skupa s velikim dijelom populacije. Drugi dio mene se ipak osjećao poniženo. Nisam morala čitati dalje da bih saznala cijelu priču.

To je privatno, to je između Kaspara i mene. Bilo je dovoljno grozno što zna cijeli dvor.

Uzdahnula sam. Razum mi je govorio da sam to trebala očekivati. Ne događa se često da vampiri otimaju ljudska bića. Nastavile smo hodati u tišini, i počela sam se pitati kad ćemo se vratiti. Put nas je vodio u trnovito grmlje, a tlo pod našim nogama je bilo mahovinasto i vlažno. Okrenula sam se oko sebe i zadrhtala, ali ne od hladnoće. Iznenadni osjećaj već viđenoga je prošao kroz mene, i shvatila sam gdje se nalazimo i kamo idemo.

Istrgle smo se trnju, i pred nama se pojavila kamena građevina, baš kao što sam očekivala, obavijena bršljanom koji je zaposjeo sve pukotine u kamenu. Polomljene stepenice su vodile prema nečemu nalik na stubnu ploču na kojoj je možda nekada stajao neki sarkofag, a dva velika kamena stupa su čuvala ulaz u širom otvorena vrata. Iznutra se širio odvratan miris mesa koje trune, a prašina se slijegala u velikim oblacima i odmah mi pokrila ruke.

Zastala sam. Ovdje se zakukuljena prilika počastila onom mladom djevojkom. *Sarah. Zvala se Sarah*. Bila sam sigurna da je kraljica pokopana ovdje, duboko pod mojim nogama. *Carmen*. Nedaleko odavde on me napao. *Ilta*.

Zanjihala sam se u mjestu, bilo mi je zlo i vrtjelo mi se.

»Možemo li se vratiti?« zamuckivala sam. »Nekako mi je hladno«, odlučila sam lagati.

Felix je samo nastavio i nije opazio moju muku. »Ali imamo još samo malo za hodati, i naći ćemo zbilja dosta drva.«

Opet sam se zanjihala i ispustila nekoliko grančica. Kad su pale, Autumn se odmah okrenula i pratila ih očima do tla prije no što je pogledala u mene. Nešto toplo i strano se očešalo o moju svijest, prije no što sam u daljini čula još jedan glas.

»I meni je hladno.«

Felix je uzdahnuo. »Dobro, dobro... kužim... vraćamo se.«

Sklopila sam oči na nekoliko trenutaka i duboko udahnula. Kad sam ih ponovno otvorila, njih dvoje su se već vraćali, a grančica koje sam ispustila više nije bilo.

Istog trena kad smo stupili natrag na čistinu, Kaspareve oči su pogledale u mene. Tiho je sjedio s nožićem u ruci i nešto rezbario. Radoznavo me promatrao.

Ostavila sam svoj naramak drva kod vatre i sjela pored njega, naslonivši se na veliko stablo.

»Koliko je sati?«

»Care, care gospodare«, našalio se Kaspar i nasmijao svojoj jadnoj šali, no njegov suhi ton mi je rekao da mu nije nimalo smiješno. Ova priča o Mračnoj Heroini mu je izbrisala osmijeh s lica. »Skoro je ponoć«, dodao je, ne dižući glavu s rezbarije. Zurio je u nju i puštao male kovrče drva da padaju na tlo, dok mu nije ostao samo beskoristan komadić kore. Bacio ga je i sklopio nož, gledajući Felixa i Caina kako postavljaju pruće u malenu piramidu u kamenom krugu. Fallon je kleknuo pored njih i šaputao riječi u kolijevku od pruća.

Autumn se držala svoga sunarodnjaka, nije se željela zbližavati s drugima. Ubrzo se smjestila uz obližnje drvo, malčice izvan kruga. Očima je upijala rađanje vatre, nije prestala gledati u nju čak ni kada je Fallonovo lice zasjalo poput dječjega u trenu kad se plamen primio na vlažno drvo, a dečki su vrisnuli od zadovoljstva. Plamen se zrcalio u njezinim jantarnim očima, i postale su još dublje — preduboke za djevojku od šesnaest godina. Bile su to oči odrasle osobe koja je otrpjela muku i bol, koja je razumjela svijet i ono što je

čeka.

Već sam vidjela takve oči. Imao ih je kralj, kao i moj otac ili Eaglen, a sada i mlada djevojka iz Sagee.

Što je vatra više rasla, mi smo se više smirivali. Toplina je polako prelazila preko mojih nožnih prstiju, pa preko nogu sve do lica koje se užarilo i peklo kad sam se nagnula naprijed.

Fallon je, zadovoljan obavljenim poslom, pružio ruke prema vatri i grijao ih. Autumn se primaknula bliže njemu. Vatra se odmah primaknula u njihovom smjeru, postavši briljantno narančasta i izvitoperena. Autumn je napučila usnice kao da fućka i lagano puhнула, tjerajući vatru natrag kao da je neposlušno dijete. Fallon se samo nasmiyao kad se vatra vratila k njoj i ponovno iskušala sreću. Njegova ozbiljna suputnica ovoga puta nije pokušala ništa. Samo je gledala u dubine vatre, čak i dok se padajuće lišće skupljalo u krug oko njih dvoje.

Vampiri su pobjegli od vatre. Kaspar je nekoliko minuta oklijevao i stajao uz mene, no naposljetku je podlegao i sklonio se među sjene.

Dugo je vladala tišina, osim što se tu i tamo čuo Lylin hihot — nije trebalo mnogo mašte da shvatimo čime su se bavili ona i Fabian. Felix i Charlie su razmijenili pokoju riječ, no razgovor nije trajao dugo. Alex je naposljetku uzeo gitaru i maknuo se još dalje od vatre. Nevoljko je prebiraо po žicama kao konkurencija njezinom pucketanju.

Primijetila sam da su svi, kao i ja, bili izgubljeni u vlastitim mislima. Čudno je zaključiti kako su ovi ljudi u središtu svega što se događa njihovim dimenzijama, baš sada kad se cjelokupna slika ruši.

I ti dijeliš njihovu sudbinu, rekao je moj glas.

Odmahnula sam glavom. *Teško. Jedva razumijem Proročanstvo.*

Onda bi se možda trebala raspitati.

Nekoliko trenutaka sam razmišljala o njegovom prijedlogu, no odlučila sam da nemam hrabrosti za takvo što — osjećala sam se kao idiot pored Sageanaca. Okrenula sam se i poželjela tiho priupitati Kaspara, no ustao je čim su nam se pogledi susreli.

Prošao je pored vatre, primio jednu torbu i izvadio šaku čokoladica iz nje. Dobacio mi je nekoliko komada i dodao ostatak Sageancima. Autumn je otvorila svoje i požderala ih, čineći se mnogo ljudskijom od svojih kolega vampira. Fallon joj je na to samo dodao svoje čokoladice i stvorio si jabuku iz čistog zraka.

Kaspar je razdijelio limenke piva koje su vampiri ponijeli, a Autumn je pristojno odbila i sjela uz drvo iza mene. Malčice sam se odmaknula od vreline vatre i povukla gutljaj piva.

»Kako si to napravio?«

»Što?« upitao je Fallon i zagrizao jabuku po drugi put.

»Stvorio hranu iz čistog zraka.«

Zagrizao je treći put. »Čarolija.«

»Ali kako je to moguće?«

»Jednostavno je tako«, rekao je sliježući ramenima.

Nastala je pauza. »Onda nitko ne gladauje.«

Fallon se smrknuo. »Mi nahranimo svoje.«

»Kako to misliš?« upitala sam, iako sam znala što implicira.

»Možemo stvoriti samo ono što priroda pruža, a ona ne može pružiti dovoljno da bi nahranila rastuću populaciju svih dimenzija.«

Shvatila sam što želi reći, no ipak sam se iznenadila. »Dakle, milijuni ljudi i nevine djece umiru, dok se bića tame valjaju u izobilju?«

»Ne bih to nazvao izobiljem«, usprotivio se Fallon, no okrenula sam se Kasparu za podršku.

»Sam si mi rekao da bića tame ne poznaju siromaštvo.«

Ozbiljno je kimnuo. »Ali ne radi se samo o tome. Previše je politike upleteno između ljudi i bića tame.«

Uspravila sam se. »To mi je jasno«, odgovorila sam, znajući da moja situacija to savršeno opisuje.

»Kaspar je u pravu«, rekao je Cain. »Suradnja je skoro nemoguća. Naša majka je dokaz da nema povjerenja.«

Osjećaj krivnje me natjerao da pogledam u pod, i kovčeg u mom mozgu je počeo zveckati. »Možda je to ono što treba promijeniti«, poraženo sam dodala.

»Slažem se s Violet«, dodao je tih glas.

Svi su se okrenuli Autumn kad me kratko pogledala u oči. Požurila je objasniti što je htjela reći.

»Bogatstvo bi se moglo pravednije podijeliti.«

»Ali gospođice Lee«, započeo je Fallon. »Tko bi mogao uvesti takvu promjenu?«

Zarumenjela sam se. »Mračne Heroine? Nije li Proročanstvo reklo da će se to dogoditi?«

Svi su ušutjeli, a Fallon je pročistio grlo i dobacio pogled Autumn.

»Reći ćemo vam prvi i drugi stih Proročanstva, i to je sve. Ne znate dovoljno o dimenzijama da biste razumjeli.«

To me zaboljelo, no Fallonove usnice su se skupile u odlučnu crtu i znala sam da mi je bolje šutjeti.

»Već sam čula prvi stih«, rekla sam, i još uvijek mi je odzvanjao u glavi.

»Od Kaspara, pretpostavljam?«

Kaspar je kimnuo i naslonio glavu na drvo, pomiren sa svime. Spustio je ruke na tlo i zabio prste u zemlju, napetih mišića. Obeshrabrila sam se i upitala zašto je odjednom postao tako utučen. Instinktivno sam primaknula svoju ruku njegovoj što sam bliže smjela. Mali prsti su nam se skoro doticali.

»Onda ćemo vam reći samo drugi stih«, rekao je Fallon sliježući ramenima i povukao gutljaj piva iz limenke. Kad je sve popio, zgnječio je limenku u ruci i metal je nestao među njegovim prstima. Kad je otvorio šaku, unutra je bila samo prašina koju je prosuo u vatru.

Autumn je pogledala u njega i počela govoriti svojim materinjim jezikom, a Fallon je prevodio.

Sudba joj je uklesana u kamenu

Drugo prijestolje čeka tek onu

Koja počinut će izdaju tešku, okajat će očevu grešku.

Pod kapljama krvi crne ruže dvora

Nema ni roda, ni vremena, ni izbora.

Mučeničku smrt otrpjet će dva

Da bi devet njih osvijestila djevojka.

Posljednje riječi je izgovorila s tolikom ozbiljnošću i hitnošću koja prije nije postojala, da je na kraju morala uhvatiti zrak. Činilo se kao da je iznenadila samu sebe. Fallona nije iznenadilo njezino ponašanje, samo je strpljivo ležao na čistini i gledao noćno nebo, kao da broji zvijezde. Tišina se spustila na nas nakon njezinog uzdaha, čuo se samo govor vatre dok vjetar prolazi kroz nju poput zavijanja zatvorenih usta, a zatim žuri dalje kroz drveće i za sobom ostavlja samo zvužduk.

Stisnula sam se uz drvo, pogledala u nebo i pitala se jesu li mi čak i same zvijezde jasnije od ovog neobičnog jezika vjetra i zemlje, te stanovnika prve dimenzije, Sagee.

Fallon je uzdahnuo i propeo se na laktove. »Taj stih je istinska objava rata.«

»Ali sad je vrijeme mira, zar ne?« zbudjeno sam upitala.

»Ne, gospođice Lee«, obratio mi se Fallon kao malom djetetu. »Da je ovo vrijeme mira, vi ne biste sjedili ovdje kao zatočenik politike, suočeni s odlukom koju se do maločas niste usudili razmatrati.«

Spustila sam pogled.

»Da je ovo vrijeme mira, nijedno dijete, bilo ono potomak čarolije ili ne, ovdje ne bi gladovalo.«

Stisnula sam šake.

»Već milenijima nismo iskusili mir. Stvari sada dosežu vrhunac. Vi to još ne vidite, gospođice Lee.«

Autumn je pogledala u pod.

»I nadate se da će Heroine srediti sve to«, frknula sam, nasmijala se i naslonila na drvo. »Pa nek' vam je sa srećom!« Nevješto prikriveni smijeh je došao od Kaspara, koji se smirio čim mu je Fallon uputio prijekoran pogled.

»Je li ovo neka prikrivena uvreda, gospođice Lee?«

Nevino sam odmahнула glavom, no namignula sam Kasparu koji je grizao donju usnicu očnjacima da obuzda smijeh.

»Ne bih rekao da je ovo smiješno.«

»I nije«, grcala sam, pokušavajući suspregnuti hihot. Doista nije bilo smiješno; bila sam tek vesela što se Kaspar opet smije. »Ali zbilja, ako ja išta znam o moćnim ljudima, to je da će radije umrijeti nego prihvatiti promjenu.«

Autumn je odjednom ustala i promrmljala da je *umorna*, a Fallon joj je odgovorio na njihovom jeziku. Odmahnula je glavom i krenula, no on je odmah gipko ustao sa zemlje.

Istog trena sam se prestala smijati.

Fallon ju je pozvao i zastala je, ledima okrenuta nama. »Zaboravljaš da si u društvu kraljevske krvi, Autumn.«

Uzdahnula je i slegnula ramenima, a zatim se okrenula i izvela puni naklon. Nisam znala ruga li se ili iskazuje poštovanje.

»Vaše Visosti, lordovi, gospodo«, pogledala je sve prisutne dok nije došla do mene. »I gospođo.«

Promatrala je Fallona kao da mu nešto zamjera, i malčice čekala kao da traži njegovo ohrabrenje.

Naposljetku je samo naprasito zabacila kosu i nestala među gustim lišćem.

Njezin odlazak je ostavio zapanjenu tišinu. Javio mi se kiseo osjećaj u grlu. Srela sam ovu djevojku prije nekoliko sati, no osjećala sam se kao da sam uvrijedila dragu prijateljicu; ljubomora što se javila kad je Kaspar bio ljubazan prema njoj sad mi je bila strašno glupa i djetinjasta.

Fallon je gledao u šumu i polako se okrenuo Kasparu, izgledajući kao da se želi ispričati. Razmijenili su pristojne izjave dok se on ispričavao zbog njezinog — tako neprikladnog — ponašanja, a zatim je krenuo u šumu za njom uzdajući se da će vampiri čuvati stražu.

Posljednje što sam vidjela prije nego sam utonula u san bili su Fallonovi vijugavi ožiljci kroz palucave vatrene jezike kad se vratio iz šume, te Kaspareva ruka kako se približava mojoj s dlanom okrenutim prema zvijezdama.

pedeset peto poglavlje

Kaspar

Kazaljke na mom satu su se micale bolno sporo dok je mučna noć polako prolazila. Violetino nježno disanje pored mene je bilo sušta suprotnost; smireno i ujednačeno, no ipak uznemirujuće.

Držao sam ruku uz njezinu barem pola sata, no morao sam je odmaknuti kad se prevrnula u snu i opasno mi se približila. Bili smo miljama daleko od mog oca, no saznao bi. A sve da i nije tako, dotaknuti je nisam mogao. Kralj je bio u pravu.

Nisam imao odgovornost prema Violet, nego prema drugoj. Oduvijek. Tako nalaže Proročanstvo. Možda to nisam znao, ali to je moja dužnost.

A evo, Violet je spremna žrtvovati svoju ljudskost za mene, i kako ću joj ikada moći uzvratiti?

Bio sam budala što sam dopustio da mi se toliko približi. Budala kad nisam zastao i shvatio što mi se događa. Budala jer nisam razumio što osjećam prema njoj dok se nismo razdvojili na dva tjedna. *Ovo je ludost, ovo je pogrešno, i povrijedit ćeš je.*

Ali ona te vratila, Kaspare. Vratila je onoga koji je pripadao vlastitoj majci, uvjeravao me moj glas. A kakav je to Kaspar?

Nije odgovorio.

Gledao sam Violetino krhko tijelo i osjetio žalac krivnje. Povrijedio sam je, i što je najgore od svega, nisam se mogao natjerati da joj kažem zašto. Nikada neću smoci dovoljno hrabrosti i morat će saznati na teži način — onako kako to uredi sudbina.

Uskoro će se nešto dogoditi. Athenea je već pronašla neku svoju Heroinu, i druga će ju slijediti.

Uzdahnuo sam i izvukao izgužvan, neuredno složen komad papira iz džepa te ga otvorio, dotaknuvši palcem mjesta umrljana suzama. *Majčino pismo. Jedno od dva.*

Mila moja Beryl...

Nisam morao čitati dalje da bih znao što piše. Pročitao sam ga toliko puta da se već počelo trgati duž nabora od savijanja. Zapravo me zanimalo drugo pismo, koje sam izvadio i poravnao na koljenu.

Moj dragi i voljeni sine Kaspare!

Moram te upozoriti, slatko moje dijete: odlazim u Rumunjsku za tjedan dana, ali neću otići prije nego ti povjerim ono što znam. Savjetujem ti da ne čitaš dalje dok ne budeš morao — ako si našao mir, sine dragi, nemoj okretati stranicu. Znam da si dovoljno mudar i odan da ne sumnjaš u moje riječi.

Posjedovao sam to pismo od njezine smrti; prvi put sam okrenuo stranicu kad mi je otac dao njezino pismo namijenjeno Beryl — svima nam je bilo drago.

*To pismo je jedno od dva, rekao je, naslonjen na kamen pri vrhu Varn's Pointa, onoga jutra nakon što sam spavao s Violet. Vrijeme je da pročitaš drugo. Nakon toga mi je sve rekao. Zašto se ne smijemo dodirnuti. Zašto me šalje u Rumunjsku. Trčao sam cijelim putem natrag, preskakao po dvije stube odjednom, upao u svoju sobu i istjerao sluškinje koje su mi se klanjale te bježale od mog rezanja. Maknuo sam bijele plahte koje su štitile pokućstvo od prašine i skoro potrgao sve ladice dok nisam pronašao drugo pismo. *Bacio sam se na svoj nepospremljeni krevet, netaknut otkad je Violet spavala u njemu i pročitao pismo. Slušao sam otkucanje Violetinog srca dok je spavala u susjednoj sobi, umorna i zadivljena, ali ne spokojna kao sada.**

To pismo je promijenilo sve. Čak i kada sam shvatio da mi Violet više nije samo trofej, nego ono što trebam njegovati i čuvati, da nije samo rečka na okviru kreveta. To pismo je promijenilo apsolutno sve.

Ponio sam drugi dio pisma sa sobom u Rumunjsku, skupa s majčinih posljednjim pismom Beryl. *Opijao sam se do besvijesti. Utapao sam tuge. Sebično sam se nadao da će mi Violet uzvratiti osjećaje, znajući da bi bilo bolje ako to ne učini.*

Vratio sam se. Očajnički sam je želio vidjeti prije bala, no omela me politika i vijesti koje su pale na naše nepripremljene uši.

Pronašli su je. Pronašli su prvu djevojku. Sageansku Heroinu.

Athenea je zatvorila granice i odbijala podijeliti svoje novosti. No bal se održao. *Nikad neću zaboraviti njezino lice kad je moj otac zabio očnjake u njezin vrat. Nikad.*

Medaljon je trebao značiti zbogom. Trebao sam je pustiti da ode, ali nisam mogao. Ne kada je otac objavio njezine osjećaje prema meni.

Ne mogu je pustiti da ode i ne mogu joj slomiti srce.

Nakon nekog vremena sam shvatio da je nemoguće sjediti i slušati je kako spava. Ustao sam, zgužvao oba pisma i nisam se trudio odgovoriti na pozive ili pitanja ostalih prisutnih.

pedeset šesto poglavlje

Violet

Šuma je večeras puna života, razmišljao je. Ali život možda nije prava riječ.

Nije bilo lutilica i koljača, otjerali su ih čuvari Varnleya u iščekivanju *Ad Infinitum*. Vijeće je barem na nekoliko dana zaboravilo na planove Michaela Leeja za spas njegove kćeri. Umjesto toga su se bavili predajama i legendama Proročanstva.

Uzdahnuo je. Bio je već umoran od dvostrukog života. Bilo je lijepo hodati šumom u svom pravom obliku, a ne kako zakukuljena prilika koje se cijela šuma boji.

Nestala je krinka kojom se koristio kad je bio mladi. Prihvatio je ovaj način života kako bi postao što više sličan lutilici — možda je to bila pobuna protiv autoriteta — ali obila mu se o glavu. Najveća ironija je u tome da postaje baš ono što je htio izbjeći: muškarac, a ne dječak, spreman za breme vlasti.

Zec mu je protrčao pored nogu, no pustio ga je da prođe. Nije bio žedan jer se ranije napio krvi srne.

Tiho se zavjetovao samome sebi da će od sada dani u kojima se prikrađao močvarama i katakombama ostati jedino sjećanja. Dovoljno se osvetio lutilicama i koljačima u šumi.

Misli su mu divljale mozgom. Bio je siguran da će Michael Lee uskoro doći po svoju kćer. Prošli su već mjeseci, a on je vrstan strateg — ovo je savršeno vrijeme za napad, jer cijelo kraljevstvo stoji s pogledom uperenim u Heroine. Violet Lee neće ostati zaboravljena, kao što je ona zaboravila njih.

Kod kuće je najbolje za nju.

Ali ona nikada neće nastaviti živjeti, nikada mu neće oprostiti. Kako bi i mogla? Cijeli svijet je unutar svijeta nadomak njezine ruke — skoro mu se pridružila.

Ali u Varnleyu će joj biti još gore.

Stari dio šume se polako prometnuo u novi kad se inače zakukuljena prilika, ovog puta bez kukuljice, primaknula čistini. Znajući da će ga čuti, progovorio je unutar svoje svijesti, a njegov glas joj je bio itekako poznat.

Djevojčice, oprosti mi, molim te.

Djevojčice, oprosti mi, molim te.

Odmah sam se uspravila. Zrak mi je odjednom napustio pluća i ostavio mi samo bolnu prazninu.

Otvorila sam oči i nevoljko pustila svjetlost da mi otkrije prizor preda mnom.

Kaspar. To je Kaspar.

Deset pari zabrinutih očiju me gledalo, ali jednih sam odmah postala svjesna: bile su smaragdne boje i pripadale su prilici koja se vraćala u krug.

To ne može biti on. Kako je takvo što moguće?

Kaspar, bez kukuljice, s rukama nabijenim duboko u džepove crne jakne i podignutim okovratnikom, prošao je pored vatre i nije ga primijetio nitko osim mene. Vratili su se poslu gašenja žara i skupljanja praznih limenki piva. Ipak, oči Autumnine su pržile moja leđa.

Kaspar ne može biti zakukuljena prilika. To jednostavno nije moguće.

Um me odvlaćio od njega, ali srce me vuklo k njemu. Znala sam taj glas koji mi je odzvonio u glavi prije nekoliko sekundi. Nazvao me *Djevojčice*.

Nitko drugi me tako ne zove.

No moja racionalna strana je bila najglasnija. Vjerovala sam svojim očima, a one su vidjele Kaspara i zakukuljenog lutilicu u istoj prostoriji trenutak prije no što smo krenuli u London. To nije imalo nikakvog smisla.

Probijala sam ga pogledom dok je skupljao ostatke pepela.

»Ne zuri, Djevojčice. To je nepristojno.«

Znala sam da ga gledam kao optuženika, no nadala sam se da će barem izgledati zbunjeno, možda i prepoznati moju ljutnju ili preklinjuće oči čovjeka koji moli oprost. Ali ništa. Samo je krenuo za Alexom i Charliejem koji su već probijali put dalje od potoka.

Gledala sam ga kako odlazi, a za njim i prilika u crnome koja ga goni uzbrdo. U naručju je nosila tijelo polugole djevojke okrvavljenog vrata.

Krajem oka sam vidjela neku zlatnu izmaglicu i otjerala strašnu sliku. Gledala sam Autumn Rose kako nabacuje plašt preko ramena i žuri za ostalima. Duboko sam udahnula, otjerala ime mrtve djevojke iz svoje svijesti i krenula za njima.

Molim te Bože, ne daj da to bude Kaspar.

Posljednjim bolnim korakom sam se konačno izvukla iz šume i pepela na čistinu zvanu Varn's Point, koja se nastavila uzdizati u zemljani brežuljak na čijem se vrhu nalazio ogroman kamen. Tlo je bio pokriveno vrijeskom i vlažno od ranojutarnjeg mraza. Krckao je pod mojim nogama i povlačio se pred izlazećim suncem, čija je svjetlost prelazila preko kamena bacajući dugačku sjenku. Sama visina kamena je bila dvostruko veća od

njegove širine, a postrance su bile uklesane udubine dovoljno velike za šaku ili stopalo.

Kaspar je uzeo zalet i pojurio naprijed. Jednim skokom se popeo na vrh kamena i slavodobitno pogledao dolje prema nama, kao da nas izaziva neka učinimo isto.

Alex se nasmijao i skočivši krenuo za njim. Uskoro su i ostali slijedili njihov primjer. No Cain je izgledao sumnjičavo i odlučio se na penjanje, mahnuvši mi da mu se pridružim.

Prišla sam, ali bez mnogo povjerenja u taj pristup. Inače se nisam bojala visina ili mogućnosti pada; bojala sam se da ću napraviti kretena od sebe. Otkopčala sam kaput i pustila ga da padne na tlo pored torba i stvari. Samo bi mi smetao. Znala sam da vjerojatno izgledam užasno i da ću se smrznuti samo u majici, no kaput je bio pregolem za penjanje.

Uvukla sam nogu u jedan procjep. Cain mi je uputio ohrabrujući osmijeh i počeo se penjati, pokazujući mi najbolja mjesta za ruke. Kad se popeo na vrh, pružio mi je ruku i zahvalno sam je primila. Jednim potezom me povukao preko ruba i na noge.

Pogled je bio nevjerovatan. Sunce se podizalo na istoku poput vatrene kugle koja je plutala na samom ušću Temze u Sjeverno more. Voda nije bila plava, nego crna; na nebu nije bilo nijednog oblaka. Nešto bliže nama se vidio vijugavi tok Temze i vrištine na njezinim obalama koje su polako prelazile u borove šume. One su se pak premetale u redove hrasta, među kojima se nalazila mrlja blistavih nijansi zelene i bijele — bilo je to imanje koje okružuje rezidenciju Varnovih. Preko vrhova drveća sam mogla vidjeti tek nekoliko tornjeva.

»Preljepo je, zar ne?« rekao je neki glas iza mene.

Nisam se morala okrenuti da bih prepoznala Kaspara koji mi je stajao neprimjetno blizu... toliko blizu da sam se bojala pomaknuti jer bih ga mogla slučajno dotaknuti. »Nešto nije kako treba«, promrmljala sam, ne skidajući pogled s odbleska sunca na vodi.

Osjetila sam kako se njegova hladnoća malčice povukla. »Ne.«

»Nemoj lagati«, bezizražajno sam se osmjehnula. »Ne ide ti.«

Nastala je stanka. Osjetila sam led na svojim leđima kad se nagnuo nad moje uho. »Čula si što moj otac govori o odgovornosti.« To nije bilo pitanje — oboje smo znali kako kralj zvuči. »Znaš da imam odgovornost prema kraljevstvu, Violet.« Mučno sam progutala. »Ne želim sam vladati tim kraljevstvom.«

Srce mi je poskočilo i proklela sam ga istog trena, plašeći se da će čuti svoj učinak na moj vitalni organ.

»Želim da uz mene bude onaj tko će znati kada lažem, tko će mi se suprotstaviti jer je upoznao moju najgoru stranu. Ali ono što ja želim i ono što je moja dužnost se ne poklapa baš uvijek.«

Naglo sam okrenula glavu. »Koja je tvoja najgora strana?«

»Znaš to, Djevojčice. Vidjela si je.«

»Ne«, uzdahnula sam.

Ne može biti. Jednostavno ne može.

»Znao sam da mi netko kopka po svijesti već neko vrijeme, a kad mi je Fabian rekao za tvoje snove, sve mi je bilo jasno«, nastavio je. Govorio je bez ikakve intonacije. Nije zvučalo kao da govori o nečemu nadnaravnome. »To ne može biti slučajnost, s obzirom da ti u sebi imaš moje krvi; neobično je, ali ne i nemoguće da dampiri imaju mogućnost ulaska u tuđe svijesti.«

Ovaj muškarac kojemu sam naučila vjerovati i prema kojemu gajim osjećaje, muškarac zbog kojeg sam se spremna odreći vlastite ljudskosti, jednostavno ne može biti divljak što se prikrada šumama poput lutilice. To čudovište ne može biti princ ovog kraljevstva i nasljednik prijestolja. No čak i s tim mislima, u svojoj glavi sam i dalje vidjela posivjelo tijelo djevojke koju je ubio na sajmu, i koja nije toliko drugačija od djevojke u katakombama.

»Ne«, ponovila sam.

»Ne želiš mi vjerovati, Djevojčice?«

Odmahnula sam glavom i napravila korak unatrag.

Spustio je pogled. »Kad bi me barem prihvatila kao vampira i okanila se iluzije da sam ono što nisam.«

Pomaknula sam se još jedan korak unatrag. »Nemoj se nadmudrivati sa mnom, Kaspere.« *Nemoj se igrati s mojim srcem.*

»Ne nadmudrujem se.«

To je sve što sam čula prije nego sam izgubila tlo pod nogama i vrisnula dok je jedna ruka, naborana i puna ožiljaka, uhvatila moju. Par jantarnih očiju se zagledao u moje u isto vrijeme kad sam povukla Autumn Rose za sobom. Nismo se survale prema tlu. Nije bilo neugodnog pada. Lagano sam sletjela na vlažni vrijesak, nije mi se ni zavrtjelo. Autumn Rose je već bila na nogama, bez ijedne ogrebotine. Pažljivo sam se propela na laktove i osjetila bol u podlaktici, kao da mi je netko zabio nož u zapešće. Poduprla sam se drugom rukom i prisilila se da pogledam.

Otvorila se rana sve od moje šake do lakta. Bila je puna blata i krvi, a pekla je kao da me netko zalio octom. Skočila sam na noge istog trena kad me Autumn zgrabila za neozlijeđeni lakat i odvukla tolikom brzinom da sam se spoticala o busenje trave. Bila bih pala da me ona nije držala, ne obazirući se što sam je skoro povlačila prema tlu. Doviknula je nešto Fallonu na njihovom jeziku, i ja sam kriomice pogledala iza sebe.

Vampiri se nisu uzbuđivali. Skupili su se uz rub šume, nisu ni gledali za nama. *Čemu tolika žurba?*

Vukla me bez ijedne riječi, sve dok nismo stale pored hrpe kaputa i torbi.

»Pritisni unutar lakta«, rekla je, pokazujući moju ruku. Poslušala sam je i počela prelaziti prstom niz posjekotinu, čineći tako da me još više boli.

Mrmljala je nešto ispod glasa i voda se pojavila u njezinom skupljenom dlanu. Izlila ju je preko moje ruke. Trgnula sam se kad su kapljice zašle u razderanu kožu te odmaknula pogled, stišćući i opuštajući šaku kao da će me tako manje boljeti.

»Jesi li ti to učinila? Jesi li ti zaustavila naš pad?« upitala sam je, pokušavajući zanemariti bockanje u prstima.

»Da«, rekla je baš kad me ruka jako zaboljela.

Procijedila sam zahvalu stisnutih zuba i tiho se zapitala kako je uspjela tako brzo reagirati — vjerojatno je stajala blizu. *Je li čula što mi je Kaspar rekao?*

Smetalo mi je što možda zna za Kaspara i mene — nisam znala što smo nas dvoje zapravo — pogotovo ako on zbilja jest ona zakukuljena prilika. *Ali kako može biti?* Stajao je u istoj prostoriji kao i Kaspar kad smo kretali u London. No sumnja me već počela nagrizati. *Zašto bi tvrdio da je on zakukuljena spodoba ako nije tako? Onaj u ulaznoj dvorani je mogao biti bilo tko.*

Prošla je jedna minuta i treperenje u ruci mi se pojačalo. Osjećala sam se kao da mi netko zabada iglice u ruku — ipak, nije mi smetalo, jer je krvarenje polako prestajalo.

Što je još važnije, mogu li mu oprostiti? Ubio je toliko ljudi tijekom svojih noćnih lutanja. Lutalice i lovci su ubijeni za dobro kraljevstva, ali prizor djevojke u katakombama, Sarah, nikako nije htio napustiti moju glavu. Znala sam odgovor na svoje pitanje. Nije mi bilo ništa lakše zbog toga, no moje srce mu je već oprostilo, bez obzira na razum.

Što mene čini tom koja jesam? Ono što je on učinio njoj je gore od onoga što je Ilta učinio meni. Ubio ju je.

»Sanjaš zakukuljenog muškarca, Violet Lee? I neki glas.« Njezine riječi su me iznenadile i povukla sam ruku k sebi. Kad sam shvatila što je rekla, krenula sam dva koraka unatrag dok nisam udarila o stijenu.

»Kako ti to znaš?«

Nasmiješila se. Nije to bio ohrabrujući osmijeh, nego nešto podmuklije, možda neko saznanje. Oči su je izdale — bile su jednako raskolačene kao i moje. Sadržavale su isti strah.

Odjednom je pojurila naprijed i zgrabila dlan moje ozlijeđene ruke između svoja dva. Pogledala sam u naše dlanove, zapanjena iznenadnim dodirom. Vidjela sam da mojoj rani više nema ni traga. Koža mi je bila bez ijedne točkice, kao da nikada nisam ni pala. Nevoljko sam joj uzvratila pogled.

»Ma daj, reci mi da barem nešto naslućuješ?« Više nije bilo sabranog, zagonetnog izraza lica. Sada je ono oslikavalo rafalnu paljbu emocija — strah, očaj, hitnost su se zrcalili u njezinim raskolačenim očima i razdvojenim usnicama.

»Ali što...«, polako sam upitala.

Pustila je moju ruku i odmaknula se korak unatrag. »Prije osamnaest godina, mladom zastupniku britanskog parlamenta i njegovoj supruzi se rodilo drugo dijete, u četvrti Chelsea u Londonu. Te iste noći, skupina mladih vampira je lovila u Westminsteru. Među njima je bio i Kaspar Varn, koji je te noći prvi put čuo glas u svojoj glavi, a taj isti glas ga je nastavio mučiti narednih osamnaest godina.« Zastala je i napravila još jedan korak unatrag. Nisam komentirala. Nisam to mogla učiniti. »Od trenutka kad si ga vidjela, i ti si začula glas u svojoj glavi. Počela si imati realistične noćne more.«

»Prestani«, dahtala sam, pritišćući svoja leđa o stijenu kao da želim da me proguta.

»Ti si bila to dijete, Violet Lee, a Kaspar je prilika iz tvojih noćnih mora, kao i taj glas. Istovremeno, ti si njegov glas.«

Spuštenog pogleda je odmjeravala moju reakciju, baš kao i Kasparevu dan ranije. Iza nje sam vidjela kako nam se sunčeva svjetlost približava i uzdiže se iznad stijene.

»Lažeš.«

»Ne lažem, Violet Lee.«

Zgrabila sam otore za ruke uklesane u stijenu. Mogla sam povjerovati da je Kaspar zakukuljena prilika. *Ali da sam ja glas u njegovoj glavi i da ne znam za to? Već osamnaest godina? Cijeli moj život?*

»Lažeš jer bih znala da sam ja njegov glas.«

Uzdahnula je. »Tvoj glas je podsvijest. Kad bi to barem bila laž, Violet Lee. Nisi svjesna da ti je um povezan s njegovim, niti je on svjestan da je njegov um povezan s tvojim.«

Glas joj je nestao u tišini, kao da tuguje. No ta tuga je samo potaknula moje već nategnute emocije. Glava mi je pala u ruke, osjećala sam se poraženo.

»Zašto mi to govoriš?«

»Jer više nemamo vremena.«

»Vremena za što?« polako sam podignula glavu i pogledala u njezine oči, zlatne i pune suosjećanja.

»Za odabir.«

»Kako to misliš?« dahнула sam. *Opet ta riječ. Odabir.*

Spustila je pogled i nije ga više podignula. Obratila mi se s krivnjom u glasu. »Prva Heroina je doista plemenite krvi, Violet. Nikada nije daleko od vlasti dvora Athenee, iako kao Heroina ima vlast nad kraljem svih kraljeva.«

Prošle se noći nije morala nakloniti...

»Zaboravljaš da si u društvu kraljevske krvi, Autumn Rose.«

»Baka joj je umrla tako da ona može probuditi preostalih devet, i zatim je ostala jedina Sagea u obitelji.«

Nevina mora umrijeti...

»Sve u svemu, Violet, ona je posljednja.«

Pređa mnom je stajala ne samo djevojka okupana sunčevim svjetlom, nego djevojka ogrnuta plaštem koju sam tek upoznala. Naklonila mi se uz najmanji mogući osmijeh u tami večeri.

»Autumn Rose, od Kuće All-Summers, Vaša Visosti.«

»Ti«, šapnula sam, »ti si prva Mračna Heroina.«

Kimnula je prema tlu. Mogla sam tek gledati u nju, prije no što sam zatvorila oči čudeći se vlastitoj gluposti. Bilo je *tako* očigledno. Cijelo je vrijeme stajalo pred nama.

»Zašto nam nisi rekla? Zašto ste lagali?«

»Zato što...«, kršila je ruke. »Zato što moram osuditi još jednu djevojku na istovjetan put, sada i ovdje.«

»Moraš umrijeti prije no što dođe tvoje vrijeme. Nećeš imati izbora, Violet Lee. Zato nemoj plakati, dijete, jer ja te spašavam noćas.«

Kad su Iltine riječi odjeknule i zamrle u mojoj glavi, osjetila sam kao da prihvaćam što mi je namijenjeno. Naslonila sam glavu na stijenu i prošla rukama kroz kosu.

»Znaš zbog čega sam došla.«

»Kamo god pođe druga Heroina, poći će i prva. Nijedna osoba pri zdravoj pameti ne bi sama izdržala takvu sudbinu.«

»Ali jedina osoba koja je umrla u mom životu je Greg, a ne *dvoje nevinih*«, tiho sam analizirala situaciju, tražeći mane u onome što sam znala da će mi reći.

»Tvoj brat je bio prvi. Kraljica Carmen je bila druga.«

»Ali ja nisam vampir«, promrmljala sam u tamu iza mojih kapaka.

»Ni roda, ni vremena, ni izbora, Violet. Druga Heroina se nije trebala roditi kao vampir. No mora postati vampir da bi ispunila Proročanstvo i postala druga Heroina. I to brzo.«

Jutarnja rosa se uskoro otopila i sunce je postalo slabašna mrlja iza tamnih, prijetećih oblaka koji su zasigurno nosili kišu. Zurila sam u njih prisiljavajući samu sebe da ostanem mirna.

»Ja to ne želim. Ne mogu biti dijelom ovoga. Ne znam ništa o bićima tame, Autumn.« Glas mi je zvučao neobično mirno s obzirom na nered unutar mene.

»Prije četiri mjeseca nisam ni znala za ovaj svijet. Ne želim biti uvučena u to.«

»Nemaš izbora.«

»Nemaš izbora! Nikad ga nisi ni imala! Nitko ne bira svoju sudbinu kad se uplete među bića tame! Nitko! Probudi se ili umri sanjajući, Djevojčice!«

Odmaknula je nekoliko odbjeglih kovrča s čela i okrenula mi leđa. »Ako odlučiš zanemariti Proročanstvo, Violet, vaša dva svijeta će se uništiti, a pritom i veći dio dimenzije.« Odmahnula je glavom, kao da želi razbistriti misli. »Grijev tvog oca izlazi na vidjelo, i ako ga ne izdaš kao što Proročanstvo nalaže, cijela tvoja obitelj će umrijeti od ruke muškarca kojeg voliš.«

»Pronaći ću ga i prvo ću ubiti njegovu ljubav... ispit ću svu krv njegove djece... silovat ću mu kćeri... neka bešćutno kopile pati.«

Crna kutija se tresla u mom mozgu. Pečat joj je polako popuštao.

»Nemam izbora«, šapnula sam, osjećajući kako me noge izdaju.

»Da ti mogu dati vremena, Violet, učinila bih to. Ali ne mogu i žao mi je...«

Dok je govorila, pogledala je prema stijenama i drveću Varnleya. Gledala je u daljinu, očiju uprtih u narančastu točkicu svjetlosti na dalekom brdu. Još jedna se pojavila bliže nama, na lijevoj strani.

»Pale svjetionike«, promrmljala je i pažljivo zakoračila oko stijene. Osupnuto je gledala svjetlosne signale. »Moram ići. Znam da sam ovdje.«

Napravila je nekoliko koraka unatrag prije no što joj se lice smekšalo. Zgrabila me za ruku.

»Nemoj im reći što sam rekla dok ti se ne javim. Mogu ti podariti još nekoliko sati normalnosti, i to je sve.«

»Nekoliko sati normalnosti za što?«

Unezvijereno je pogledala preko ramena i primila me za obje ruke.

»Da slijediš svoje srce.«

»Što ako je to netko koga poznaješ?«

»Onda neka se sudba smiluje njezinom srcu.«

Okrenula se i nestala među drvećem, gledajući Fallona. Kaspar je krenuo za njom, promatrajući čas nju, čas Fallona, i prateći kako se na brdima pali još jedan svjetionik.

Zar će mi ostaviti samo to?

Kad se približila skupini, prebacila je ogrtač preko ramena, a ja sam se vratila po svoj kaput. Nešto mi je ispalo iz unutarnjeg džepa i vidjela sam da je to časopis kojeg mi je Autumn Rose dala protekle noći. Zurila sam u njega nekoliko trenutaka, no odlučila sam ga strpati natrag u džep.

Autumn i Fallon su razmijenili nekoliko riječi na svom jeziku prije no što se princ Sagee okrenuo Kasparu te samo odmahnuo rukom na njegovo protivljenje. Prije nego se itko stigao oglasiti, Autumn se posljednji put naklonila. Pokrili su glave kukuljicama i nestali u vrtlogu crne tkanine.

Nitko nije progovorio. Sva lica su izgledala jednako. Nitko nije mogao vjerovati što se događa, baš kao ni ja, ali iz drugačijih razloga.

Mračna Heroina? Nisam imala vremena za sumnju. Adrenalin se već polako budio u mojim žilama i osjetila sam neobičnu odlučnost. *Neću dopustiti da sudbina uništi one koje volim.*

Kaspareve oči su brzo prelazile od svjetionika na brdu do točke gdje su maločas stajali Sageanci. Vidjela sam kako se zupčanici vrte u njegovom umu, iza očiju blijedih od straha. Stalno je usnicama oblikovao riječ *svjetionici* i tražio odgovore u vrijesku na zemlji. Nakon nekoliko sekundi, njegov izraz lica je postao sasvim miran. Shvatio je nešto, i gotovo me boljelo gledati kako rukom prolazi kroz kosu dok se okreće i posljednji put oblikuje riječ *svjetionici*.

»Bila je ovdje«, dahtao je, ne vjerujući vlastitim riječima. »Prevarili su nas. Sada već i Vijeće zna. Ali zašto je sada došla?«

»Druga Heroina«, odgovorio je Alex nestrpljivo. Ljutito je pogledao svog prijatelja, a zatim i mene, na moje veliko iznenađenje. »Dužnost je zove, baš kao i tebe, Kaspare.«

Kaspar kao da nije slušao jer je naredio Alexu neka pođe s njim, a drugima da se vrate u dvorac. Pogledao je u mene.

»Caine, budi s Violet. Tebe neće toliko usporiti. *I pazi na nju.*«

Htjela sam reći kako mene nitko ne treba paziti, no Cain me pretekao. »Vraćamo se? Ali sunce je tek izašlo. Kamo žurimo? Ionako ne možemo ništa. Otac će se baviti time.«

Kaspar je uzdahnuo, šarenice su mu bile bijele poput oblaka — to je još gore nego kad su crvene ili crne. Sva humanost mu je tada isisana iz očiju. »Nisi dovoljno star da bi se sjećao kad su posljednji puta upalili svjetionike, Caine. Pale se samo kad stvari krenu jako loše. To je poziv u boj. Za nekoliko sati će se cijelo kraljevstvo sliti u Varnley i tražiti odgovore od Proročanstva. Odgovore koje nemamo.«

Cainove oči su treperile skupa s narančastim plamenjem u daljini. Ušutio je i kimnuo.

Kaspar je pak htio nešto reći, i učinilo mi se kao da mi netko stiže srce u šaci, što od straha, što od iščekivanja. No nije ništa rekao, samo se ponovno okrenuo Cainu.

»Pazi na nju«, ponovio je. Tad su on i Alex odjurili u šumu.

Srce me izdalo. Mogla sam satima gledati za njima i očajnički pokušavati složiti nešto smisleno od komadića koji su se dogodili u posljednjih petnaest minuta, no tu mogućnost nisam imala. Ostali su već polako odlazili i Cain je pogledao u mene, namještajući remen Alexove gitare na svom ramenu.

»Možeš li trčati? Imamo tek kilometar i pol niz brdo, a mislim da ovo ne bismo htjeli propustiti.«

Slegnula sam ramenima i zakopčala kaput, osjećajući kako me časopis pritišće iz unutarnjeg džepa. Cain je polako potrčao niz brdo, postupno ubrzavajući među drvećem. Palo mi je na pamet da ću se poslije možda kajati zbog ovoga, ali nisam imala vremena niti snage biti zabrinuta.

Mozak mi je radio svom silom. Ja sam Mračna Heroina, i koliko god ja to željela zaboraviti, zaborav bi značio prevelik rizik.

Sati. Imala sam sate. Nisam znala kako moram provesti te sate. Bila sam prepuštena milosti Autumn Rose i Sagee. Nisam znala ništa o ovom svijetu, o dimenzijama, o vampirskoj politici. *Znam samo kako ne smijem dopustiti da se moji svjetovi međusobno unište.*

Što je još važnije, uskoro će se cijelo vampirsko kraljevstvo sjatiti u Varnley jer će vidjeti goruće svjetionike. Raširit će se vijest o prvoj Heroini, i misli će se okrenuti prema drugoj.

Prema meni.

Znoj mi se slijevao niz lice kad smo izašli iz okrilja drveća koje više nije posjedovalo svoje šarene krošnje. Nekada bogato, živo lišće je stajalo smeteno daleko od svojih ogoljelih domaćina, daleko od ulaza u imanje kojemu su krošnje do maločas davale sjaj, boje i raskoš.

No čekao nas je još čudniji prizor. Deseci slugu su čekali na prilazu, raštrkani u grupicama po dvoje ili troje, a njihove užtogljene uniforme su zbilja izgledale smiješno na ovom neurednom dijelu imanja. Čak su i disciplinirani batleri bili među njima. Njihove besprijekorno bijele rukavice su se jako isticale na koži već izgorjeloj i crvenoj od jutarnjeg sunca.

Cain im je prišao i pokušao ih potjerati unutra, no dobio je tek nekoliko mehaničkih naklona. Svi su zurili iznad vrhova drveća, a nekoliko ih je živo razgovaralo unutar svojih malih skupina. Čula sam nekoliko riječi kad sam im se primaknula.

»Pronašli su prvu Heroinu... Varnley... vraća se u Atheneu...«

Jedna sluškinja me odjednom ugledala i odmah ušutjela, gurkajući svoje dvije prijateljice. Annie je bila jedna od njih. Uspravila se, poravnala ramena i prkosno me pogledala. Nisam mogla izdržati njezin pogled i otišla sam za Cainom.

»Gledaju svjetionike«, objasnio mi je. »Ne žele čuti razumnu riječ. Idemo«, rekao mi je. Ostavili smo sluge iza sebe i ušli kroz širom otvorena dvostruka vrata. Cain je ostavio Alexovu gitaru pored stuba i okrenuo se prema meni.

»Pokušat ću pronaći nekoga tko zna što se ovdje događa. Bit će bolje da ti ostaneš u svojoj sobi.«

Kimnula sam, iako uopće nisam namjeravala slijediti njegovu uputu; čim je nestao niz hodnik, pojurila sam uza stube i uletjela u Kasparevu sobu. Bila je prazna, što me rastužilo.

Pažljivo sam ušla unutra. Vrata su se zalupila za mnom i poskočila sam. Uvijek sam bila nervozna u ovoj sobi pod realističnim, prodornim pogledima kralja i kraljice ovjekovječenih uljanim bojama iznad kamina. Stresla sam se. Ovo doista nije topla prostorija; da je moguće prokleti drvo, tad bi grede i daske u ovoj sobi doista bile nositelji paklenskih muka.

Većina je pokućstva, osim kreveta, i dalje bila pokrivena plahtama za zaštitu od prašine, što je samo pojačavalo sablasnu prazninu sobe. Osjetio se i propuh; francuska vrata balkona su bila širom otvorena, a tamne zavjese su se povijale na vjetru i propuštale jutarnje sunce. Nekoliko zraka sunca je palo na pod i obasjalo me kad sam krenula odmaknuti zastore balkona. Razmaknula sam ih i rastužila se po drugi put u jednoj minuti. Nije bio ni tamo.

Pitanja su mi jurišala iz glave u prsa, gdje se skupljao sav moj strah. *Ja sam samo čovjek, što uopće mogu napraviti? Strah je potaknuo i zamjeranje. Povukla sam se u sobu. Zašto me Autumn ostavila? Nemam nikoga. Imam samo Kaspara, a gdje je on sad kad mi treba?*

Ovdje, rekao je neki glas.

Okrenula sam se tako brzo da sam se morala primiti za zavjese kako ne bih pala. *To zvuči poput...*

Tako si gipka, Djevojčice, rekao je isti glas, *moj glas*.

»Oh, Bože«, promrmljala sam.

Pitala si gdje sam, odgovorio je glas, odnosno Kaspar.

Sad samoga sebe nazivaš Kasparom, oprezno sam ustvrdila u svojoj glavi.

Glas se nasmijao. *Djevojčice, ja jesam Kaspar. Oduvijek i zauvijek. Zastao je i ispravio samoga sebe.*

Zapravo sam rastvorena inačica njegove osobnosti umetnuta u tvoju podsvijest otkad si se rodila, ali nećemo sada komplicirati.

»Zar si cijelo vrijeme znao?« bubnula sam kad mi je palo na pamet da razgovaram s vlastitom sviješću koja sadrži svu Kasparevu drskost. *Savršeno.*

Zapravo i nisam, odgovorio je. *Obitavam unutar tvoje svijesti, a saznajem stvari onda kada i ti to učiniš.*

»Pa, rastvoreni Kaspare, možeš li lijepo ušutjeti?« upitala sam praznu sobu i srušila se na krevet. Lamatala sam nogama i tukla madrac petama, prisjećajući se posljednjeg puta kad sam ovdje ležala, gola golcata u Kasparevom naručju. Maleni osmijeh mi je zaigrao na usnicama.

Brzo sam se otrijeznila. Nisam mogla zaboraviti ono što sam maločas skoro pa slučajno saznala, i bojala sam se da ću početi paničariti ako uskoro nekome ne kažem.

Kakva korist od panike?

Izula sam cipele i skinula čarape, vesela zbog svježeg povjetarca s balkona. Pustila sam glavu da mi padne s jastuka, i taman sam razmišljala da ga odem potražiti kad mi je bijeli trokutić papira gurnut ispod crnog jastuka zapeo za oko.

Okrenula sam se i primila ga palcem i kažiprstom.

Težak, požutjeli papir mi se dokotrljao u ruku. Bio je presavijen toliko puta da se već počeo trgati.

Toliko se istanjio da sam mogla naopačke čitati riječi ispisane elegantnim, vitičastim rukopisom. Iznenađeno sam poravnala papir na krevetu.

Tad sam shvatila da se radilo o dva komada papira i da su oba ispisana identičnim rukopisom, potpisana identičnim potpisom uz grb na dnu. Primila sam ono pismo koje mi je bilo bliže; bilo je teško pročitati sadržaj jer je papir bio jako oštećen, no kad sam prepoznala prvih nekoliko riječi, skoro sam pala s kreveta od iznenađenja.

Mila moja Beryl...

Naravno da je uz grb stajao potpis kraljice Carmen. Progutala sam ogromnu knedlu kad sam spustila kraljičino posljednje pismo na krevet. Imala sam ga u ruci po *treći* put.

Primila sam drugi komad papira, također mnogo puta presavinut i pročitani, ali ne toliko istrošen kao prošli. Ovaj papir je bio gušći i imao je ustajali miris. Otrgnuti rub voštanog pečata je visio s jedne strane, a sam papir je imao dva duboka nabora na mjestima gdje je bio presavinut u precizno odmjerene trećine.

Prošli su me trnci kad sam vidjela na koga je adresiran: na Kaspara. Uspravila sam se i premetala papir po rukama.

Moj dragi i voljeni sine Kaspare!

Moram te upozoriti, slatko moje dijete: odlazim u Rumunjsku za tjedan dana, ali neću otići prije nego ti povjerim ono što znam. Savjetujem ti da ne čitaš dalje dok ne budeš morao — ako si našao mir, sine dragi, nemoj okretati stranicu. Znam da si dovoljno mudar i odan da ne sumnjaš u moje riječi.

Ponovno sam se stresla, pitajući se smijem li okrenuti stranicu. Ali Kaspar je to učinio — pismo je već otvoreno — i nisam se mogla oduprijeti iskušenju da saznam što ga je nagnalo da se ogлуši na majčinu želju.

Hajde više, planuo je moj glas i poticao me. Okrenula sam stranicu i nastavila čitati.

Pretpostavit ću, Kaspare, da ukoliko držiš ovo pismo u svojim rukama, mene više nema na ovome svijetu, i ne mogu ti predati ovo znanje uz majčinski zagrljaj — zbog toga doista žalim. Vlastita pogreška me prisilila da pišem ovo pismo. Trebala sam biti iskrena i poštena prema tebi od samog početka. Usprkos tomu, nisam mogla uništiti tvoju sreću, sine moj, i prije svega tražim oprost zbog svoje slabosti.

Kao drugo, molim te da se ne ljutiš na svoga oca, a slutim da hoćeš. Znam kako njegove riječi neće imati smisla, te da će sve djelovati tek kao njegov beznačajni hir, no moraš shvatiti da je svaki njegov čin samo za tvoje dobro. Molim te, sine, shvati da sam ga ja tako uputila, kao što sam ga uputila i da ti preda ovo pismo kad dođe vrijeme za to. Kako će pritom postupiti ovisi isključivo o njegovom izboru, i preklinjem te da se ne ljutiš. On je tvoj otac i sve što radi, radi iz ljubavi.

Prije nego ti objasnim kako ti takvo što mogu jamčiti, želim ti reći da možeš vjerovati Eaglenu i Arabelli. Njima možeš povjeriti ono što ću ti ovdje reći. Naravno da i tvoj otac zna. Svi šute i bdiju nad tobom, jer sam ih ja tako zamolila, ali ovo troje će ti rado odgovoriti na sva pitanja.

Da bi doista shvatio ono što ti se spremam reći, moram te povesti mnogo milenija natrag kroz vrijeme, prije no što ste se rodili ti i tvoja braća i sestre. Tijekom jednog posebno vrućeg rumunjskog ljeta, tvoj otac i ja smo pošli u državnički posjet tada mladome kralju Ll'iradiu Alyi Athenei i njegovoj supruzi, koja je tada čekala njihovo prvo dijete.

Dvor Athenee je vrvio životom, bio je krcat cijenenim filozofima, akademikima i astrolozima; bio je središte svega revolucionarnoga unutar svih devet dimenzija. Jedan od tih dičnih mislilaca bio je i Nab'ial Contanal, čiji je ugled rastao nakon što je dobio kraljevsko pokroviteljstvo na račun svog Proročanstva o Heroinama, koje ti je već dobro poznato. Nakon našeg upoznavanja, pridobio je moju pozornost zbog svog čvrstog vjerovanja u tvrdnju da bi muškarci i žene trebali imati jednak status — a takvo mišljenje nije bilo baš zastupljeno u ta vremena — i počela sam pažljivo slušati njegove govore tijekom mnogih večera i balova kojima smo prisustvovali.

Tamo sam, skoro u polusnu, posvjedočila njegovom doista izuzetnom govoru. Contanal je koračao među svojim neurednim policama i uzbuđeno mi govorio da njegova vizija o Heroinama nije završila u prethodnih dvanaest stihova. Započeo je novo djelo, vezano uz drugu Heroinu, čije ga je srce fasciniralo više od svega.

Po prvi puta otkad smo Autumn i ja razgovarale na Varn's Pointu sam doista osjetila tjeskobu. Ovo je bilo stvarno. Ja sam jedna od Heroina o kojoj je taj prorok, Contanal, pisao prije mnogo tisuća godina.

Tada je počeo nabrajati detalje, i godinama kasnije sam shvatila koliko je bio u pravu. Govorio je o stvarima koje u to vrijeme nisam ni sanjala. Rekao mi je da ću imati šestoro djece — četvoricu sinova i dvije kćeri — prije no što mi je rekao koja imena će vam nadjenuti vaš djed, i vaše datume rođenja. Ubrzo je postalo jasno da ga brine samo četvrto dijete — sin, prijestolonasljednik.

Nisam naivna, ne podcjenjujem moć sudbine, no sljedeća stvar koju mi je rekao je bila skoro nemoguća. Ne tvrdim i ne umišljam si da shvaćam puteve Sagee, niti kako upravljaju čarolijom u svojim venama, no ovo viđenje je jednostavno bilo neprirodno. Istini za volju, smatrala sam tu pomisao izopačenom, no moje srce je znalo da je istinita.

Rekao je da će tijekom svog života moje četvrto dijete upoznati jednu djevojku — onu koja je dobila dar ili prokletstvo da postane druga Heroina. Život te djevojke će biti neraskidivo povezan sa životom moga četvrtog djeteta, prijestolonasljednika. To si ti, Kaspare. Rekao mi je da će sav otpor biti uzaludan, jer djevojin status će je stalno dovoditi u dodir s njim. Drugim riječima, tebe i drugu Heroinu povezuje sudbina.

Papir mi je skliznuo na pod. *Eto zašto.* Sve je objašnjeno: zašto kralj ne dopušta meni i Kasparu da se dodirnemo; zašto stalno spominje odgovornost — Kaspara odgovornost veže za Heroinu iz njegovog kraljevstva. Zato je Kaspar postao toliko turoban otkad se vratio iz Rumunjske: kralj mu je vjerojatno rekao da pročitava ovo pismo. Moj glas, moji snovi — sve je to Kaspar.

Sudbina ga veže uz mene. Ali on još uvijek ne zna da sam to ja.

Emocije su mi se pomiješale, nisam znala da li se radovati ili zdvajati. Ponovno sam bila lišena izbora, a pomisao da sam vezana uz nekoga koga jedva poznajem i koga sam mrzila do prije nekoliko tjedana mi je bila mučna.

Pa, ipak...

Zgrabila sam papir s poda.

Ovo ti se neće činiti poštenim, već doista nepravednim. Možda nećeš voljeti tu djevojku, možda je nećeš ni poznavati, ali moraš prihvatiti svoju sudbinu, za dobro kraljevstva i srca te djevojke, voljela ona tebe ili ne.

Bit ćeš joj potreban. Zadaća Heroine je samotna muka, i trebat će joj netko kome može vjerovati. To je tvoja dužnost i odgovornost.

Trebat ću ga. Već ga trebam.

Ali nije sve sasvim izgubljeno, slatko moje dijete. Dvoje ljudi koje sudbina baci jedno drugome se često nauče voljeti, a ova djevojka će imati mnogo vrлина kojima se diviš — da nije takva, ne bi bila Heroina. Ovo će za tebe možebitno doći kao blagoslov: ako je odlučiš oženiti i učiniti svojom kraljicom, imat ćeš izuzetnu političku snagu. Kako god odlučiš, ta djevojka će ostati u tvom životu. Iskoristi svoju sudbinu kako znaš i umiješ. Samo zapamti da imaš dužnost i odgovornost. Sve će biti dobro.

Contanal je umro prije no što je izdao svoje drugo proročanstvo o Heroinama, i njegovi spisi su spaljeni ili sakriveni duboko u Athenei. Mnogi govore da su ga ubili Extermino zato da Proročanstvo nikada ne bi doseglo svoju potpunost — i vjerujem da je ta glasina točna: Contanal nije bio star, i Sageanci rijetko obolijevaju. Ono što je on otkrio o Heroinama (izuzev glavnog Proročanstva) je odavno zaboravljeno. Spašeno je tek ono što se prenosilo usmenom predajom. Zbog toga ne znam dijeli li itko ovu muku vezanosti s tobom: pa i najmudriji proroci ne znaju ni približnu istinu o Contanalovom Proročanstvu. Nećemo saznati ništa dok ne dođe vrijeme Heroina.

Došla sam do zaključka da ja to vrijeme neću doživjeti. Kad bih poživjela, logika bi nalažala da budem blagoslovljena i sedmim djetetom, no bliži se opasnost u obliku posjete klana Pierreovih, i stoga sam odlučila napisati ovo pismo. Ti ćeš doživjeti to vrijeme, Kaspere. Nemoj žalovati za mnom ili za prošlošću, za izgubljenim poznanstvima i minulim vremenima, jer sve se to mora žrtvovati u korist stvaranja bolje budućnosti.

Čudni su putevi sudbine, no znaj da je kraj onda kad sve bude doista dobro i kako treba. Ti si sjajan sin, Kaspere, velik si čovjek, i bit ćeš najveći kralj. Ne boj se budućnosti.

Volim te, slatko moje dijete. U životu i smrti,

Tvoja majka,

Njezino Veličanstvo, kraljica Carmen.

Pustila sam da mi pismo padne u krilo. Znala je da ide u smrt. Znala je čitavo vrijeme. Kad je napisala ono pismo za Beryl, znala je i da joj prijateljica nikada neće odgovoriti, te da nikada neće saznati kako se John snašao ili naručiti obiteljski portret. *Kako je mogla sjesti i napisati ovo pismo za Kaspara? Kako se mogla oprostiti?* To mi je bilo nezamislivo.

Preplavio me val poštovanja prema kraljici i prema njezinoj hrabrosti. Proučavala sam portret na kojem je sjedila uspravno, s mužem iza svojih leđa. Maleni, dostojanstveni osmijeh joj je poigravao na usnicama dok je nemirno gledala u umjetnika koji je vjerojatno stajao tamo gdje je sada krevet. Sklopila je ruke u krilu, na naborima svoje haljine boje žada, a oko vrata je nosila ogrlicu koja je sada bila kod mene.

Štipkala sam si kožu vrata dok nisam napipala lanac. Lagano sam ga izvukla ispod majice i položila medaljon na dlan.

»Znali ste da idete u Rumunjsku, zar ne?« šapnula sam u tišinu, puštajući da mi pogled prijede s pravog medaljona u mojoj ruci na onaj oko njezinog vrata. »Zato ste Kasparu dali medaljon tjedan dana prije odlaska. Znali ste da će ga dati meni, drugoj Heroini.«

Primila sam drugo pismo upućeno Beryl i potražila točno određene riječi. Nalazile su se na dnu lista.

Ne želim da moj sin i nasljednik bude izložen opasnosti...

»Zato niste dopustili da Kaspar pođe s vama. Nikada niste namjeravali poslati ovo pismo. Napisali ste ga tek da drugi ne bi posumnjali, zar ne? Željeli ste da misle kako ćete se zasigurno vratiti iz Rumunjske.«

Moj um se bunio zbog te objave i ponovno sam pogledala kraljičin portret, kao da će mi reći kako sam u pravu. Naravno da neće. Ona je samo boja na platnu.

Javila mi se još jedna misao dok sam držala medaljon pri prsima: pismo je otvoreno i pročitano, ali prije koliko vremena? Izgledalo je kao da je pregledano mnogo puta. *Koliko dugo on već zna to obavezu, i kad mi namjerava reći?* Ja nisam sakrivala svoje osjećaje prema njemu. *Zar me samo namjeravao pustiti da čekam i patim?* Razbjesnila sam se. *Koliko dugo je planirao dopustiti da to traje?*

Zašto se žališ? Stalo ti je do njega i povezani ste. Nije li to dobra stvar? ispitivao je moj glas.

Ne shvaćaš.

Trebate se malo naviknuti na činjenicu da ste povezani, i to je sve, uvjeravao me glas, kao da je ovo tako jednostavno.

Čula sam nekakvu buku na balkonu i prepala sam se. Vidjela sam sjenu iza zavjesa, te sam brzo sakrila oba pisma ispod jastuka i ponovno pogledala portret.

Jednog ćeš dana možda pronaći nešto zbog čega vrijedi proživjeti cijelu vječnost.

Pogledala sam medaljon na svojim prsima. Svidalo se to meni ili ne, Kaspar će morati biti vrijedan vječnosti. Krenula sam naprijed, odmaknula zavjese s obje strane i balansirala na pragu, držeći se za do vratke.

»Tko je bio onaj s kukuljicom kad smo kretali u London?«

Kaspar je stajao naslonjen na kamenu ogradu; ispod balkona su pristizali razni ljudi, pognutih glava da se zaklone od sunca.

Uzdahnuo je. »Valerian Crimson.«

Naslonila sam se na zid i sklopila ruke iza leđa. To je imalo smisla. Bilo je logično da toga dana naletimo na Valeriana Crimsona. Nijedna druga vampirska obitelj nije mogla imati takve demonske oči kad ih spopadne žeđ za krvlju. Bilo je glupo što sam pretpostavila da je ta osoba ona koju sam sanjala.

Naslonila sam glavu na zid i upijala toplinu sunca što je pržilo Kaspareve ruke i lice.

Toliko toga imam za reći, a ne znam kako.

»Snovi će nestati kad postaneš vampir«, tiho mi je rekao, gledajući one koji dolaze. »Nikada više nećeš moći utonuti u dovoljno dubok san da bi išta sanjala.«

Nisam smjela priznati da sam se razočarala. Nisam više htjela gledati Kasparevu tamnu stranu na koju su me snovi stalno podsjećali.

Zastala sam pored ograde uz njega. Ispod nas su stalno pristizali novi vampiri, većinom muškarci, i penjali se mramornim stubama koje su vodile prema velikim dvostrukim vratima ispod balkona. Dolazili su u parovima i malenim skupinama, odjeveni u boje i obilježja svojih obitelji. Tu i tamo bi se dovezao i neki skupi automobil zatamnjениh stakala, na što bi batleri i sluge odmah priskakali i otvarali vrata.

Vidjela sam u što Kaspar zapravo gleda. Na zapadu su sjala dva svjetionika poput zvijezda na noćnom nebu. No ovo je bilo nešto mnogo gore. *Poziv u boj*. Za nekoliko dana će cijelo Vijeće i svi dvorani kraljevstva biti prisutni ovdje, u Varnleyu.

Ja nisam mogla čekati nekoliko dana. Dobila sam tek nekoliko sati.

Reci mi da si Heroina, poticao me glas. *Odmah mi reci.*

»Jesi li mi oprostila?« upitao je uz lagani osmijeh.

Malčice sam odmahнула glavom i urazumila se. Naslonila sam bradu na dlanove, a laktove na kamenu ogradu. »Ne baš.«

Ispustio je dubok uzdah iz prsa. Nije bio previše iznenađen. Tek tad sam primijetila da se preodjenuo u formalnu odjeću — stizali su pripadnici dvora.

Reci mi, Djevojčice!

Ne. Moram prvo razjasniti sve ostalo.

Onda si sama kriva.

»Ona djevojka u katakombama. Sarah. Nisi je ubio da bi se prehranio, nego iz čiste zabave. To nije u redu, Kaspare.«

Pogledao je u mene svojim prodornim smaragdним očima, kao kad sam ga vidjela prvi put. »Tako je.«

»Zašto si to onda učinio?«

»Ne znam... bio sam bijesan.« Zgrčio je prste oko ograde, no zatim je podignuo ruku i provukao je kroz kosu bez da mi ponudi neko bolje objašnjenje.

»Ne možeš ubijati ljude samo zato što si bijesan.«

Spustio je glavu i ramena, udario dlanom o ogradu kao da će početi vikati, no primijetio je kako netko ulazi u kuću i spustio glas. »Jasno mi je, Djevojčice! U redu? Ne moraš mi držati prodike«, dodao je.

Uspravila sam se i sklopila ruke na prsima. »Ne bih rekla da ti je jasno, Kaspare.«

Promatrao me kroz trepavice, s ustima otvorenim tek toliko da mogu vidjeti vrhove njegovih očajnika. Uzdahnuo je, okrenuo se natrag prema ogradi i spustio glavu u ruke.

»Što hoćeš od mene, Djevojčice? Ne mogu postati čovjek radi tebe. Ne mogu prestati žeđati za krvlju. Ne mogu prestati ubijati. Što hoćeš da napravim? Hajde, reci!«

Tražio je odgovore na mom licu, dok se na njegovom zrcalila mješavina očaja i beznađa. Odmaknula sam pogled od njegovih očiju.

»Mogao bi početi od iskrenosti.«

Ni ti nisi iskrena, Djevojčice. Pa što ako ti nije rekao da ima druge obaveze? Reci mi. Reci mi odmah, Djevojčice.

»Znaš što, Kaspare? Ti si sebičan, samodostatan, i smatraš da nitko ne može patiti kao ti. A pogledaj što sve imaš! Zbilja si nevjerojatan!«

Mahnula sam rukom pokazujući imanje, ali nije pogledao.

Umjesto toga se zagledao u mene skoro na isti neobičan način kao onda kad me kralj zgrabio za *Ad Infinitum*: imao je lice čovjeka koji se borio i izgubio. Gledao je u mene nekoliko trenutaka i zatvorila sam usta, zaboravivši uvrede koje sam maločas smislila. Okrenula sam glavu i zagledala se u daljinu raskolačenih očiju. Uхватила sam samu sebe kako se vraćam istim uvredama koje sam mu redovito ponavljala tek stigavši u Varnley.

»Ti si jedan arogantni, glupi, uštogljeni kreten od princa koji ima ozbiljnih problema s egom, i koji bi si taj ego trebao nabiti u...«

Završila sam rečenicu skvičeći, jer me ledena ruka na ramenu okrenula prema sebi.

»Jebe mi se za sudbinu«, zarežao je — i spustio usnice na moje.

Njegov dodir me toliko šokirao da sam se na trenutak ukočila dok je lagano sisao moju donju usnicu, a moje ruke su se zatim same sklopile oko njegovog vrata i bjesomučno sam mu uzvratila poljubac. Osjetila sam kako se osmjehuje prije no što se odmaknuo. Podignula sam se na prste pokušavajući doseći njegove usnice, no odmaknuo me.

»Nedostajao ti je moj dodir, je li, Djevojčice?« Prešao je palcem preko moje vilice, pa niz vrat, zaustavivši se na mojoj žili koja je kucala duplo brže nego maločas.

»Problemi s egom«, promrmljala sam.

Čula sam kako se smije prije no što me opet privukao k sebi, podignuo mi bradu i nježno me poljubio u kut usnica. Slijedila sam ga i prepustio mi se, dopuštajući da pohlepno i gladno sišem njegove usnice dok je jezikom pokušavao ući među moje. To sam mu dopustila bez oklijevanja i gurnula svoj jezik u njegova usta, klizeći njime preko vrhova njegovih očnjaka.

Osjetila sam krv i srce mi se ubrzalo — vjerojatno je primijetio jer se nasmijao grickajući mi usnicu dok su njegove ruke polako silazile niz moju kralježnicu. Podignuo me na ogradu kao da sam lutka od porculana — lutka kojoj se divio jer se odmaknuo da me pogleda i odmjeri. Njegov pogled je bio toliko vreo da sam osjećala kako mi se koža kida i gori; bila sam jedva svjesna činjenice da bih mogla pasti na leđa sa sedam metara visine.

Primaknuo mi se i stavio moje ruke na svoja leđa, i svoje na moja. Naslonila sam glavu na njegovo rame, i usnicama mu ovlaš dotaknula vrat. Kraljičin medaljon — moj medaljon — je stajao između njegovog vrata i moga.

»Tvoj otac će nas ubiti«, nasmijala sam se, no on je samo slegnuo ramenima.

»Morat će se naviknuti.« Uzdahnua je i zamrsio ruke u moju razbarušenu kosu. »Violet, nemoj me nikada ostaviti. Što god da se dogodi, koliko god da se stvari pogoršaju, nemoj me ostaviti. Molim te.«

Odmaknula sam se i pogledala ga. Znala sam na što misli. »Kaspere, moram ti nešto reći.«

Smrknuo se i odmahnuo glavom. »Ne, to može pričekati. Sada uživaj.« Otvorila sam usta da se pobunim, no pritisnuo ih je prstom. »Obavij me nogama oko struka«, promrmljao mi je u uho.

Poslušala sam ga i suspregnula oduševljeni vrisak kad me podignuo u ruke. Ušli smo u sjenu njegove sobe. Cmoknuo me u obraz prije no što me počeo žustro ljubiti. Osjećala sam istovjetnu hitnost, i kad je njegov jezik ušao u moja usta, otela sam se iz njegovog zagrljaja, usprkos njegovoj ruci koja me pokušavala odvući prema krevetu. Stajala sam mirno i nepomično gledala u vrata.

Kralj je stajao na vratima, a bijes mu je sasvim zaposjeo pogled. Gledao je u mene i tiho rešao. Pored njega je stajao vampir kojeg sam poznavala, Ashton, i još jedan kojeg nisam poznavala. Njihove oči su također bile čas crne, čas crvene.

Kaspar me privio k sebi i zagrlio, no ja to nisam ni primijetila. Nisam mogla skinuti pogled s kralja dok su mi suze tekle niz obraze.

»Ne opet«, rešao je Kaspar. »Zaboravi moju dužnost! Imam pravu sam odlučiti hoću li je dodirivati ili ne!«

Kralj nije čuo, ili ga nije bilo briga. Ostao je bez odgovora. Samo je dao znak nepoznatome vampiru da stupi naprijed.

»Izvedi je van«, bezizražajno je rekao.

Kaspar je odmah stao ispred mene, a ja sam uzmicala unatrag.

»Koji je ovo kurac«, psovao je Kaspar, no Ashton ga je brzinom munje zgrabio i bolno mu izvrmuo ruke iza leđa; Kaspar je bio jači i oteo mu se, zabivši lakat u njegova prsa.

Išla sam unatrag sve dok leđima nisam udarila u nešto čvrsto. Drugi vampir se samo osmjehnua i počeo mi se približavati. Odjednom sam čula stenjanje i taj vampir je pogledao u Ashтона, stisnutoga uza zid s Kasparevom rukom oko vrata.

Vidjela sam svoju šansu i počela kliziti prema otvorenim francuskim vratima. Utori u drvenim gredama su mi hvatali majicu poput pandži, a iako sam znala da trčim, moja stopala se nisu pomicala; čak i kada je nepoznati vampir jurnuo na mene, imala sam vremena pogledati u portret kraljice i njezinog supruga, a oči su joj bile jednako bezizražajne i mrtve kao i oči živoga kralja koji je sada stajao ispred mene. Pogled mi se zaustavio na ogrlici oko njezinog vrata, i moja ruka je pronašla tu istu ogrlicu oko moga. Zatvorila sam oči i pripremila se na najgore.

Sati.

Vampirova težina se svalila na mene i vrisnula sam, ali nije bilo zvuka. Otimala sam se, no nisam se mogla ni pomaknuti jer me njegovo tijelo pribilo uza zid. Kad sam otvorila oči, vidjela sam tek mrlje koje su postupno nestajale i time mi omogućile da ugledam kraljeve usnice kako se bešumno miču u smjeru njegovog sina i govore mu nešto zbog čega se odmaknuo od Ashтона i uputio mi pogled pun beznađa i potpune poraženosti.

Kralj je dao znak, i izvukli su me van dok je Kaspar šutke gledao; nešto hladno poput noža mi je pritiskalo kožu vrata tik ispod vilice. Dopustila sam da me taj osjećaj prožme, uživajući u naletu; težak miris zraka punog kolonjske, svjetlost uz tamu.

Kad sam prošla pored kralja, pogledala sam u njegovo bešćutno lice, nepomično i ravnodušno usprkos preklinjanjima i vriskovima koji su ispunjavali hodnik.

»*Ali gospođice Lee, zbog čega mislite da vas se gnušam?*«

Pokušavala sam oteti zapešća iz vampirovog stiska dok me vukao niza stube, no nečije druge ruke su me stisnule oko struka i nož mi se jače zabio u vrat. Vidjela sam lica oko sebe — Cain, Fabian, Alex, Kaspar,

Jag, čak i Lyla — no jedini zvuk glasniji od mog srca je bio sat i dječji hihot... jedino lice koje sam uspjela razabrati u moru plašteva i crnih, ljutih očiju bilo je Thymeino.

Probila se kroz noge promatrača, odjevena u crnu haljinicu ukrašenu bijelim i srebrnim vrpcama. Zastala je na dnu stuba i držala se za ogradu gledajući u mene. Prvo se iznenadila i zinula, no zatim mi je uputila veliki dječji osmijeh.

»Ne gledaj princezu u oči, ološu«, rekao mi je hladan glas. Nož koji je više nalikovao na bodež mi se zabio još jače uz vrat.

Brzo sam odmaknula pogled jer mi je buka ponovno postala nepodnošljiva. Čula sam kako se Cain i Kaspar uspaničeno bune, dok su Jag i Sky pokušavali urazumiti onoga koji me bacio niza stube i primio me za kosu. Zajaukala sam od boli, no ušutkao me bodež na vratu.

Kad su me okrenuli prema stubama, vidjela sam Lylu kako povlači oca za rukav i Fabiana kako užasno zastaje na stubama, nestajući u moru ukućana koji su se slili oko njega. Mary se okrenula i sakrila lice u Jagova prsa, a on je pak nečujno izgovarao neke riječi dok se Thyme probijala kroz gužvu: obitelj i njihovi prijatelji, posluga i Vijeće...

Vani nije bilo ništa svjetlije. Sunce je nestalo iza oblaka koji su poprimili narančastu boju, besprizorni napjevi su ispunjavali zrak, a kletve bačene na moje ime i obitelj su se uzdizale u nebesa uz vatru svjetionika.

Dvije ruke su mi se spustile na ramena, i još dvije na ruke, sileći me da kleknem na koljena. Pala sam, no pritisak nije popustio. Zgrabili su me za zapešća i izvinuli mi ruke iza leđa. Boljelo me. Vrištala sam i molila ih da prestanu, ali nisu poslušali.

Stisnula sam zube, podignula pogled i pronašla Kaspara, koji je usporio i zurio u mene uz tisuću zagonetnih emocija na licu — strah je pak bio najočigledniji.

»Rekao sam da ne gledaš«, oglasio se isti ledeni glas od maločas i ošamario me. Trgnula sam se, no nisam vrisnula. Šutjela sam dok se krv miješala sa suzama na mom licu. Osjetila sam je na usnicama. Nije mi se svidjelo.

Kad se ruka podignula da opali novi šamar, Kaspar se oteo gomili i jurnuo naprijed, samo da bi ga zgrabila starija braća i Ashton. Nadglasavali su se i pokušavali sapeti Kaspara.

»Nije li neobično znati da ćeš umrijeti od ruke čovjeka koji se sada tako žarko želi boriti za tebe, Gospo Heroino«, zasiktao je glas u mom uhu. Stresla sam se, okrenula i pogledala u oči Valerianu Crimsonu, koji je klečao i držao me jednom rukom za zapešće. Drugom je pridržavao bodež na mom vratu.

»Ti si znao«, promrsila sam, pljujući kapljice krvi na tlo.

Nasmijao se. »Znao sam cijelo vrijeme da si ti Heroina. Vidiš, moj dragi sin Ilta je bio blagoslovljen darom predviđanja, baš kao i Eaglen. No umjesto da se ponaša kao budala, odlučio je djelovati.« Stisnuo me još jače oko zapešća dok se Kaspar i dalje otimao. »Eto, ljudski šljam ne smije biti počašćen titulom Heroine. Nemaš pravo na to. Nažalost, njegova požuda ga je uništila, kao i tvoj lijepi mali princ koji te spasio. No baš je prikladno što će on dovršiti ono što je Ilta započeo.«

»Ti si bolestan«, promrsila sam.

»Nemoj tako«, prekoravao me uz lažnu pristojnost. »Baš sam te htio pohvaliti kako si pomno čuvala svoju svijest; nismo uspjeli saznati malu tajnu tvog oca. Izvela si zgodan trik.« Spustio je glas i krajičkom oka sam vidjela da se smješka. »Ali izdali su te. Netko nam je dojavio.«

Pokazao je prema kralju podignutom rukom. Među njegovim prstima sam vidjela maleni komad papira. Valerian se nasmijao.

»Samo pisni da si Heroina i prerezat ću ti grkljan, razumiješ li, draga gospo?« Kao dokaz mi je jače pritisnuo bodež o vrat i povjerovala sam mu.

Tišina se nadvila nad sve, i pustila sam da mi pogled padne na šljunak. Nisam se usuđivala pogledati Kaspara u oči, jer sam znala što će kralj sada reći.

Otvorio je usta i ispustio grubi šapat. »Prevarila nas je. Njezin otac je naredio da moja supruga mora umrijeti. Znala je. *Znala je cijelo vrijeme.*«

pedeset sedmo poglavlje

Violet

Kapljice krvi su se i dalje pojavljivale na šljunku.

Zatvorila sam oči i pognula glavu još niže. Ruke su me manje boljale jer su bile umrtvljene. Nož pod mojom bradom se ugrijao, a vidjela sam kap znoja — mog znoja — kako klizi niz oštricu i zaustavlja se na vrhu poput savršene suze, poput kapi kiše koja pada s lista. No nije mogla tako dugo visjeti na samom rubu oštrice — uskoro je pala i pomiješala se s lokvom krvi na tlu.

Previše sam se bojala da bih podignula pogled. Nisam željela vidjeti Kasparevo lice.

»Želiš li poreći?« urlao je kralj nadjačavajući ubojite riječi koje su mrmljali članovi Vijeća i posluga, ali ne i obitelj. Oni su stajali u smrtnoj tišini.

Oštrica noža se privila još jače uz moj vrat. Podignula sam pogled i odmahнула glavom uz krivnju koju je bilo nemoguće sakriti.

»Nećeš?« graktao je kralj. »Lažeš meni i cijelom mom kraljevstvu toliko vremena, a sada nećeš ni poreći?«

Nisam obraćala pozornost na njega. Gledala sam samo u jednu jedinu osobu: Kaspara. Njegove oči. Crne i svjetlucave. Niz njegovo lice su se slijevale iste suze kao niz moje.

Plače.

Otvorila sam usta i ponovno ih zatvorila. »Žao mi je«, izgovarala sam ispod glasa. »Žao mi je.«

Vjetar mu je mrsio kosu, a ponos podignuo glavu i zategnuo kožu na vratu. Gledao je u nebesa. Slijedila sam njegov pogled prema vranama koje su nadlijetale, kružile i zaobilazile jedna drugu, grakćući iz razjapljenih kljunova.

Spustila sam oči na njegovo lice, no on više nije gledao u mene. Nije se trudio obrisati suze, i vidjela sam ih kako padaju i razbijaju se na kamenim stubama. Polako su usahnule na njegovim blijedim obrazima i sasvim nestale.

Nije se okrenuo, i počela sam nekontrolirano plakati; ne zbog grijeha mog oca, nego zbog njega.

»Ne gledaj u mog sina«, mrmljao je kralj. Spustila se takva tišina u kojoj bi se i najlaganiji šapat činio poput buke. Napjevi su postali tek mrmljanje kad se začuo kraljev glas. »Ne gledaj ga.«

Ispjunula sam krv na tlo dok mi je Valerian pritiskao potiljak i silio me da gledam u šljunak oko svojih koljena. Strah, istinski strah mi se ponovno budio u prsima dok se mrmljanje pojačavalo i postalo glasan, zloslutan refren. No koliko god glasno bilo, ništa se nije moglo mjeriti s bukom koja je nastala kad mi se srce slomilo.

Uspjela sam skupiti nešto snage i odgovoriti mu: »U što onda želite da gledam?«

Nisam dobila odgovor. Crimson me zgrabio za kosu i povukao mi glavu unatrag. Otimala sam se njegovom jakom stisku i pokušavala se izmaknuti kad je primio kraljičin medaljon i pridržavao me tako da može otkopčati ogrlicu. Posegnuo je u moju majicu i izvadio medaljon. Više ga nisam imala. Vrpoljila sam se, no uskoro sam shvatila da je uzaludno. Moja vlastita koža mi je izgledala golo i oštećeno bez hladnog metala na njoj. Valerian je tisuću puta snažniji nego ja, a preda mnom stoji pola krvožednog dvora; pokušam li progovoriti, zaklat će me.

Kako mogu biti spremna na smrt u ovakvo prekrasno jesenje jutro?

Čak je i preživljavanje izgubilo svoju čar. Bila sam vezana uz muškarca koji me nije mogao gledati kako umirem. *Muškarca koji će dopustiti da umrem.*

Pogledala sam Kasparu u leđa prije no što sam podignula oči prema nebesima. Tik prije nego sam ih zatvorila, vidjela sam mrlje dviju vrana kako neprestano kruže uokolo.

»Nećemo te ozlijediti, to moraš znati.«

Pokolj neće stati s mojom smrću. Ubit će moga oca, ubit će njegove ministre i sve suradnike — nisam željela ni razmišljati o tome što će učiniti mojoj majci i Lily.

Nisam im mogla pomoći. Nisam ih mogla upozoriti. Moje misli su uputile molitve svemu i svakome tko me želi čuti.

»Ne moraš okaljati ruke, Vladimire. Djevojka nije ništa učinila.«

Otvorila sam oči te pogledala u Eaglena. Gomila se trgnula i zajedno smo gledali u njegovu bijelu kosu i naborane ruke, jedva vjerujući da smo dobro čuli.

Kralj je zasiktao.

Eaglen ga je vjerojatno dobro čuo, jer se nasmijao. »Ne, ne razumiješ. Slijep si od gnjeva, i stoga ne razumiješ iracionalnost vlastitih postupaka.«

Kralj se probio kroz gomilu. Lice mu je bilo izobličeno od zlobe. Ogolio je očnjake i režao. »Makni se, Eaglene.«

Zurila sam u njih, jako sam se bojala za starca. Bio je mudar, ali i poprilično slabašan. Nisam željela da

još netko umre zbog pogreške mog oca, a pogotovo ne onaj koji me brani, iako nisam znala zašto.

»Ne.«

Kralj je djelovao iznenađeno, baš kao i gomila — posvuda se čulo preneraženo šaputanje.

»Ti ne moraš umrijeti zbog ljudskog ološa«, promrsio je.

Eaglen se ponovno nasmijao i namjestio plašt na svojim ramenima, ne posustajući pred kraljevim bijesnim pogledom. »Ja sam tek starac, Vladimire. Ne bojim se smrti; umrijet ću kao mučenik, ako baš inzistiraš.«

Oštroumlje i izazivanje je bilo itekako prisutno u njegovom glasu, i kralj se samo razbjjesnio još žešće.

Dao je znak nekome iza sebe — Ashton i još jedan vampir su nesigurno istupili.

»Naređujem ti kao kralj i molim te kao prijatelj da se makneš.«

Kraljevo lice se smekšalo, no ponovno je otvrdnulo kad je Eaglen zatvorio oči, uzdahnuo i pognuo glavu.

»Volio bih misliti da sam ti bio vjeran i odan podanik svih ovih godina svog života na zemlji, i žalim što danas ne mogu biti takav.«

Kralj je podignuo ruku i dvama prstima prvo pokazao prema Eaglenu, a zatim prema meni, i kratko kimnuo Valerianu. Raskolačila sam oči shvativši da je to kraj. Uspjela sam se osoviti na noge usprkos Valerianovom stisku. Opsovao je i pustio mi ruke, ali zatim me zgrabio oko struka. Drugom rukom je držao bodež i istovremeno pokušavao doseći moj vrat. Posezala sam prstima za njegovom rukom, za bodežom, za bilo čime, ne mareći za posjekotine. No drugi vampir je jurnuo naprijed i skupa s Ashtonom mi pribio ruke uz bokove. Valerian me privio uza svoja prsa i pritisnuo mi bodež na kožu ispod vilice. Očaj me natjerao da spustim glavu i ugrizem ga za prste iz sve snage.

»Kurvo«, povikao je, ispustivši bodež. No umjesto da ga podigne, slobodnu ruku mi je obavio oko struka, dok je Ashton sklonio kosu s mogega vrata. Krv, znoj i suze su se miješali, prateći mi krivulje kože. Pokušala sam se otrgnuti od Valeriana koji je jezikom skupljao svaku kap, gladujući za rijekom koju će pronaći ispod moje kože.

Kao u daljini sam čula Eaglenov glas kako preklinje i moli. Tiho dostojanstvo je zamijenila žurba i očaj. »Carmen je umrla za *nju*, Vladimire! Tvoja supruga je umrla tako da bi jednoga dana tvoj sin sreo Violet Lee. Ako ubiješ djevojku, to će značiti da je Carmen uzalud umrla! Budi razuman!«

No kralj se uopće nije obazirao na Eaglenovo preklinjanje. Ostali vampiri su ga odvukli u stranu. Kralj im je kimnuo u znak odobrenja i okrenuo se prema meni.

»Želiš li izreći posljednje riječi, Violet Lee?«

Jedva sam mogla gledati kroz potok suza i previše sam se bojala udahnuti, a kamoli progovoriti pod Valerianovim očnjacima. No gledala sam u Kaspara sve dok se nije okrenuo prema meni i pogledao me u oči.

»Neka je proklet dan kad sam te upoznala. Jebi se i ti i sve što si mi napravio. Mrzim...«

Nisam mogla dovršiti jer mi je glas prepuknuo. Počela sam jecati, otimati se i preklinjati za milost. Očekivala sam da će mi užas ušutkati riječi, da će mi se srce prestati lomiti, ali ništa od toga. Bilo mi je sve gore. Krivnja je prožimala svaki dio mog tijela, a mislila sam jedino o tome da ću umrijeti i pustiti Kaspara da misli kako se kajem zbog protekla četiri mjeseca. *Ne kajem se. Sam Bog zna da se ne kajem.*

Ne kajem se ni ja, promrmljao je moj glas.

Podignula sam pogled i pokušala vrisnuti kroz jecaje, no vidjela sam jedino Kaspara kako juri kroz vrata, namjerno ne gledajući u mene. Zatvorila sam oči i umirila se, slušajući Eaglena kako nanovo protestira.

»Zaklinjem te tvojim kraljevstvom, Vladimire, *slušaj me!* Ona je Mračna...«

Utihnulo je i zagledao se u nešto iza mene. Zamijetila sam kratak val olakšanja na njegovom licu, i tad su mi stopala napustila tlo jer me netko oteo od Ashtona, Valeriana i onog drugog vampira. Vrištala sam dok su me vukli unatrag, daleko od kralja.

Sve je potrajalo samo tren, i našla sam se kako ležim na travi. Tko god da me zgrabio, sad me i osovio na noge. Okrenula sam se, prema potrebi spremna na bijeg ili borbu. Iznenadila sam se kad sam vidjela da me drži Arabella. Oči su joj bile jednako raskolačene kao i moje dok je vidno šokirana gledala čas kralja, čas svog oca i Skya. Osjetila sam kako promatra posjekotine na mom vratu i rukama.

»Jesi li jako ozlijeđena?« upitala je pogledom motreći moje tijelo. Odmahnula sam glavom, no čak i da jesam, ne bih joj mogla reći jer sam gledala u kralja: oštrica mača je sada bila uperena u njegov vrat.

»Kralju Vladimire, ovim putem Vas obavještavam da se prema Sporazumima Terra iz 1812., zlo nanijeto gospođici Violet Lee, od sada pa nadalje poznatoj kao Gospa Heroina, kažnjava trenutačnom smrću bez mogućnosti suđenja.«

Gomilom se pronio uzdah glasan poput fujuka vjetra, i mnogi su pali na koljena kad su se Sageanci pojavili niotkuda, sa svojim ožiljcima punim svjetlosti, mačevima u jednoj ruci i čarolijom u drugoj. Zgrabili su čuvare i oslobodili Eaglena, koji je odmah pritrčao Arabelli. Bodeži su se priljubili uz vratove Varnovih. Kaspara su izveli iz kuće i postrojili uz ostatak obitelji.

Valerian je ležao na šljunku. Zapešča su mu bila svezana čarolijom, a jedna djevojka mu je uperila mač u prsa. Izgledala je nekoliko godina starije od mene, i bila je obilježena ožiljcima boje burgundca. Podignula je

glavu i kimnula mi. Bila je začuđujuće slična Fallonu.

Onaj koji je govorio — Kanađanin, reklo bi se po naglasku — držao je mač uz kraljev vrat i tiho čekao odgovor. Kralj kao da je izgubio mogućnost govora, samo je bez riječi gledao u tog čovjeka, pa u mene, jednako šokiran kao i svi drugi.

»Ona«, promrmljao je.

Muškarac je kimnuo. Mahnuo je rukom i veliki list zamotanog pergamenta se pojavio u njegovoj ruci, zapečaćen voskom i crvenom vrpcom. »Potvrda kojom se Gospa Heroina udaljava od Zaštite Kralja i Krune druge dimenzije te prelazi pod zaštitu kralja L'Iriada Aleye Athenee.« Dao je pergament kralju koji ga je oteo iz njegovih ruku i potrgao pečat.

Preletio je pogledom preko napisanoga. »Zar tvoj otac nema nimalo poštovanja prema moći kojom vladam svojim kraljevstvom, Henry?«

Muškarac je uzeo svitak i spustio oštricu. »Vjerujem da govorim u ime svih Sageanaca kada kažem da nemamo poštovanja prema onome tko je spreman ubiti nevinnu djevojku zbog grijeha njezinog oca.«

Kralj nije rekao ništa, a Henry je vratio mač u korice. »Prihvaćaš li uvjete?«

Kralj je ponosno podignuo glavu, iako je ponos bio suvišan. »Nemam izbora.«

Henry je kimnuo i na njegov znak je ona djevojka maknula mač s Valerianovih prsa, kao i svjetlucave okove oko njegovih zapešća. Dobacio joj je ljutit pogled, no nije rekao ništa. Samo se vratio u gomilu.

»Predlažem da pričekate ostatak dvorske svite i održite sastanak Vijeća ove večeri. Imate mnogo toga za raspraviti«, rekao je Henry i okrenuo se. Djevojka je pošla za njim, a ostali Sageanci su se polako udaljili od vampira. Krenuo je prema nama. Vampiri se nisu ni pomaknuli.

Stajala sam kao da sam pustila korijenje na tom mjestu i nisam bila sigurna što se upravo dogodilo. Kad su stali ispred mene, Henry i djevojka su se sagnuli u puni dvorski naklon.

»Gospo«, rekli su mi, a ja sam tek posramljeno zurila ispred sebe i crvenjela se kad su se uspravili i prišli mi malo bliže. Vidjela sam da su muškarčevi ožiljci iste boje kao i u djevojke — tamnocrveni i smeđi — te da oboje imaju iste, briljantne i plave oči.

»Samo Violet«, promrmljala sam, ne znajući što da radim. Kriomice sam gledala u Varnove. Muškarac mi je kimnuo.

»Ja sam Henry«, rekao je. »Fallonov stariji brat. Ovo je moja sestra, Joanna.«

Pokazao je prema djevojci i shvatila sam da su njih dvoje princ i princeza od Athenee. Nisam ih više gledala kad sam uhvatila Kasparove oči. Uzvratio mi je pogled, no ubrzo se okrenuo i otišao.

Vid mi se počeo magliti i opazila sam Henryja kako gleda u istom smjeru kao i ja. Ulovio me trenutak prije no što su me koljena izdala. Osjetila sam kako padam i kako mi rosulja trave prolazi kroz majicu. Znala sam da gubim svijest, i posljednje što sam čula je bio nečiji glas kako govori: »Ne, Henry, pusti je, neka spava. Previše toga joj se dogodilo. Pusti je...«

Osjećala sam se kao da se nalazim na nekom poznatom mjestu. Poznavala sam osjećaj tepiha ispod svojih stopala, mekanog ali istrošenog pored vrata i ispod kreveta. Poznavala sam drvo na zidovima. Igru svjetlosti oko francuskih vrata. Srušila sam se na krevet i prepustila, uvjeren da sanjam — bila sam premirna da bih bila budna. Odjednom je sve postalo tako jasno! Moj život, koji je do maločas bio takva zavrzlama, sveo se na jasnu crtu koja me dovela do novog početka — do početka života Mračne Heroine. Greg je kao nevina žrtva umro i okrenula sam se Joelu. Joel me prevario i počela sam bjesomučno tulumariti svaki vikend, a tako se moja linija života ukrstila s Kasparevom. Kraljica je umrla tako da bi Kaspar ubio Claudea Pierrea i uzrokovao Pokolj. U tom trenu su se naše niti zavezale jedna za drugu, krenuli smo zajedno, i postali obvezani jedno prema drugome.

»A on me sada mrzi«, šapnula sam u tišinu.

»Moj sin te ne mrzi. Doista sumnjam da je sposoban za to«, rekao je neki rječiti, školovani glas koji je jednostavno morao pripadati ženi.

Uspravila sam se kao ošinuta bičem, ustala s kreveta i zabila se u drvene grede na zidu, gledajući kako povjetarac povija crne zavjese oko otvorenih vrata balkona.

Neka žena je stajala ispred kamina, odjevena u dugačku haljinu boje smaragda koja joj je bila pripijena uza struk utegnut korzetom. Imala je dugačku, valovitu smeđu kosu koja joj se pružala sve do pojasa, prateći obline njezinog vrata i grudi. Osmjehivala mi se, otkrivajući vrške dvaju malih očnjaka. Iako više nije bila mlada, bila je prekrasna — njezine oči su bile najljepše od svega, živahne, sjajne i zelene poput smaragda.

»Vaše Veličanstvo«, zaustila sam i nespretno se naklonila.

Kutevi usnica su joj se podignuli u isti veseli osmijeh kakvoga sam često viđala kod Kaspara. Pognula je glavu i skupila haljinu objema rukama, te me počastila naklonom.

»Vi se meni ne morate klanjati, Gospo Heroino.«

Mogla sam samo mucati kad se uspravila i uputila mi smiješak kakav nijedan njezin portret, pa ni onaj iznad kamina, nije mogao dočarati.

Ovo je zbilja vraški san.

»Ja... kako to mislite da me Kaspar ne mrzi? Moj otac je odgovoran za vašu smrt.« Te riječi su

djelovale zbilja apsurdno i nadnaravno kad sam ih izgovorila. Ponovno je pognula glavu, graciozno sjela na Kasparev krevet — njezin krevet — i pružila mi ruku, pozivajući da joj se pridružim.

»Kaspar, koji je često nepristojan i nekulturan, zbilja je dobar čovjek. Njegovo srce je puno odanosti, i nimalo ne sumnjam da pripada samo tebi. Ljutit je, to ne mogu zanijekati, ali njegova bol će minuti s vremenom.«

Nervozno sam kršila ruke. »Želite reći da će mi oprostiti?«

Odmahnula je glavom. »Nema ti što oprostiti.«

»Ali...«

»Tiho«, rekla je i primila me za ruke. Njezina koža je također bila topla, kao da je oprala ruke vrelom vodom. »Evo«, rekla je i pritisnula mi nešto hladno u dlan. Pogledala sam. U mojoj ruci je bio kraljičin medaljon — njezin medaljon. Lanac mi se objesio o prste. »Moj sin je dobro odabrao kad ti ga je darovao. Valerian Crimson ga nije imao pravo uzeti.«

Stisnula sam medaljon, a vječito hladni metal mi je pržio prste. »Je li ovo zbilja samo san«, pitala sam se, znajući da više ništa nije nemoguće. *Pa čak ni da mrtvi hodaju i govore.*

Kraljica mi nije odmah odgovorila. Činilo se da razmišlja. »To moraš odlučiti sama. Nemamo još puno vremena.«

»Ne želim se probuditi«, uzdahnula sam.

Kraljica je odmahнула glavom. »Moraš, Violet, ako želiš zaštititi svoju obitelj.«

Stisnula sam medaljon i zurila u pod koji mi je već postao dobro poznat. »A kako ću ih spasiti? Moram ih izdati da bih ispunila Proročanstvo, i preobrazit ću se ako je to ono što se od mene traži, ali mislim da to neće biti dovoljno.«

Kraljica mi nije odgovorila. Ustala je, prošla pored kreveta i požurila prema francuskim vratima. Pojurila sam za njom. Sunce se opet pojavilo iza sivih oblaka i jutro se brzo približavalo podnevu. Izišla je van, zanemarila je svu eleganciju i nagnula se nad ogradu balkona. Ja sam učinila isto, i to baš na vrijeme da vidim kako jedan Sageanac nosi moje onesviješteno tijelo u kuću.

Sad je jasno je li ovo san ili nije.

Trgnula sam se, a kraljica se nagnula još niže i sad joj je kosa visjela u zraku. Polako sam se naslonila na ogradu i slušala kako Eaglen i princ Henry, Sageanac, tiho razgovaraju.

»Shvaćam, Henry, ali djevojčin otac će sutra stići sa cijelim klanom Pierre, a možda i sa Exterminom. Trebamo tebe i tvoje ljude da bismo zaštitili Varnove«, preklinjao ga je Eaglen, ušutivši kad su dvojica Sageanaca prošli pored njih. Gomile vampira više nije bilo. »Trebamo vas da bismo zaštitili djevojku.«

Princ je odmahnuo glavom. »Zar vampiri ne mogu sami voditi svoje bitke? Dobio sam naređenje, Eaglene, a to naređenje glasi da moram dovesti Gospu Heroinu iz vaše dimenzije u našu. Napustit će svoju ljudsku obitelj i tako ispuniti Proročanstvo.«

Eaglen je lupio dlanom o kamenu stup. »Mislite da je to najbolji način za uvođenje smrtničkog djeteta u novi život? Smrt i udaljenje od muškarca kojemu je obećana?«

Svađa se nastavila, no kraljica je podignula glavu, zagledala se u mene i brzo potrčala u sobu. Slijedila sam je do vrata i vidjela kako piše nešto na komad papira koji je izgledao kao njezino pismo. Ostavila je papir na krevetu i brzo vratila pero na mjesto pri noćnom ormariću. Zatim se okrenula prema meni. Zgrabila me i odvušla od vrata, tako da me nitko ne može vidjeti. Začepila mi je usta rukom taman kad sam čula da se otvaraju vrata, a uslijedile su Kaspareve glasne psovke i koraci. Čule smo kako je zalupio vratima sobe — stakla francuskih vrata iza kojih smo se skrivale su poskočila.

Kraljica je odahnula. »Ja sam nevidljiva, ali ti nisi«, šapnula mi je u uho i sakrila me iza ograde. Ponovno se nagnula dolje, a ja sam samo kimnula, jer mi nije bilo jasno što se maločas dogodilo.

»Eaglenu, Gospa Heroina odlazi u Atheneu i o tome nema pregovora...«

Sageanski princ je odjednom prestao govoriti kad se treći glas pridružio razgovoru.

»Violet ne ide nikamo bez mene, a budući da sam prijestolonasljednik, moje mjesto je ovdje.«

Nasmiješila sam se kad sam čula Kasparev glas. Pomaknula sam se tako da mogu viriti kroz ogradu, i vidjela sam ga kako stoji pored Eaglena koji se zadovoljno nasmijao.

»Onda je sve riješeno. Henry?«

Gledala sam kako princ Sagee silazi niz stubu i obraća se mladom dečku koji je čekao postrance. »Ti si glasnik?« upitao ga je. Dječak, koji je mogao imati jedva dvanaest godina, skoro je zaskvičao od straha kad mu se princ obratio i predao mu poruku.

»Moraš otići ravno do kralja L'iriada i obavijestiti ga da namjeravamo ostaniti u Varnleyu.« Henry se okrenuo Eaglenu i Kasparu. »Reci mu da će Gospa Violet Lee ostaniti ovdje. Jesi li razumio? Sad požuri i predaj poruku isključivo kralju ili Gospi Autumn Rose.«

Dječak je otrčao, a Henry se vratio ispod balkona. Kaspar i Eaglen su krenuli za njim. Dok se Kaspar penjao uza stubu, podignuo je pogled točno prema mjestu gdje je stajala kraljica. Slabašan osmijeh mu je prešao preko lica prije no što je nestao u kući.

Kraljica se okrenula prema meni, potpuno sabrana. »Postoje načini, mladice moja, da ispuniš

Proročanstvo i da se pobrineš za sve one koje voliš.« Primila me za ruke i povela natrag u sobu. »Evo što moraš napraviti...«

Svijest mi se brzo vratila jer sam osjetila kako mi nešto hladno pritišće čelo, a obrazi mi gore. Stavili su mi jastuk ispod glave i ležala sam na nečemu mekanome. Glasovi su bili posvuda. Pokušavala sam ostati nepomična i zatvorenih očiju slušati što se događa.

»Zar si tako budalast, Vladimire? Zar si doista tako naivan da misliš kako nam je ova djevojka došla sasvim slučajno?«

Nečiji glas, najvjerojatnije kraljev, tiho je odgovorio. »Ne propitujem puteve sudbine, Eaglene, nego odabire. Djevojka — *ljudska* djevojka — koja nije odgojena na dvoru, koja čak nije iz našeg kraljevstva, mora istupiti i zauzeti se za ljude koje je do maločas prezirala svim svojim srcem. Da i ne spominjem njezinog izdajničkog oca. Kako će ikada ispuniti sve što se očekuje od nje?«

Netko, prema mojoj pretpostavci Eaglen, mu je odgovorio. »Mlada je, i njezina krv će biti mlada kod pretvorbe koju mora proći. Ja u njoj vidim dušu tvoje pokojne supruge, a s njom će se probuditi i vjera kraljevstva. Naučit će naše običaje, a kad dođe vrijeme, izdat će svog oca, baš kao što Proročanstvo nalaže.«

Nastala je duga stanka. Trnci su utihnuli, i osjetila sam topao dah na svome licu prije no što je netko prošaptao nekoliko riječi na sageanskome.

»Ne mogu dopustiti tom čovjeku da uđe u moje kraljevstvo. Ne mogu.«

»Moraš.«

»Tad ću to učiniti nevoljko i bez pristojnosti.«

Eaglen se nasmijao. »Učini to kako želiš, Vladimire. Sumnjam da mu je stalo.«

Kralj je uzdahnuo. »A Kaspar?«

»Kaspar će se smiriti, jednostavno mu treba vremena.«

»Ali nema vremena. Nitko nema vremena.«

Srce mi je preskočilo jedan otkucaj i odlučila sam da više ne želim slušati. Počela sam se meškoljiti i čula sam kako onaj koji me njegovao ušutkava druge. Polako sam otvorila oči i bjesomučno treptala zbog neočekivane svjetlosti, pokušavajući izgledati ošamućeno.

Ležala sam na divanu, poduprta jastucima. Nje govala me Joanna, princeza Sagee, i smiješila mi se kad sam otvorila oči. Pogledala sam oko sebe i shvatila gdje se nalazim: u kraljevoj radnoj sobi. Police za knjige su bile posvuda, a veliki pisaci stol od mahagonija je stajao kao uokviren prozorom na zidu iza njega. Kralj je bio za stolom. Naslonio je ruku na visoki naslon stolca. Eaglen je stajao uz njega, a Henry malčice dalje od njih. Gledao je knjigu koju je uzeo s police.

Pogledala sam kralja u oči i pokušala glumiti iznenađenost njegovom prisutnošću, iako to nije bilo potrebno. Kad se okrenuo prema meni, adrenalin mi je jurnuo kroz vene i pokušala sam se pridignuti, no Joanna me pridržala.

»Smirite se, Gospo Heroino. Neće vas ozlijediti.«

Pogledala sam je s nepovjerenjem, a kralj je stao ispred stola. Bojala sam se. Ponovno sam se pokušala pridići i zgrabila sam rub divana. Kad sam to učinila, osjetila sam nešto hladno i okruglo u svom dlanu.

Pogledala sam svoju ruku i vidjela kraljičin medaljon kroz procjepe između prstiju. Raskolačila sam oči.

San je bio java.

Uspaničila sam se i još jače stisnula ruku, sakrivajući medaljon od njih. Kralj je polako prišao. Činilo mi se kao da će mi srce skočiti u usta sa svakim njegovim korakom. No bila sam naizgled mirna. Henry je zatvorio knjigu i napeto gledao u nas. Joanna je stajala pored mene kad je kralj pognuo glavu i zatvorio oči.

»Ne mogu oprostiti vašem ocu«, rekao je glasom napetim poput struna. »Ne mogu, jer je bol koju je nanio ovom kraljevstvu i drugima prevelika i prejaka. No trpjet ću ga i pobrinuti se da nitko ne ozlijedi vašu obitelj. Moram tako, zbog vas. Ali ne mogu oprostiti.« Odmahnuo je glavom, a Eaglen mu je stavio ruku na rame. Ja sam samo gledala pred sebe, pokušavajući pojmiti ogroman značaj njegovih riječi. Medaljon me još jače pržio svojom hladnoćom. Jedva sam ga držala u ruci.

Jednostavno sam pognula glavu jer nisam mogla pronaći prave riječi, niti pravu emociju. Pola mene je htjelo mrziti ovog čovjeka koji me bio spreman ubiti, no druga polovica je žalila supruga i oca koji je otpio toliku tugu.

»Dogovorili smo se, mlada Heroino«, rekao mi je Eaglen uz osmijeh. »Mnogo je toga za raspraviti na večerašnjem sastanku Vijeća.« Henry je promrmljao da se slaže. »Ali za sada...«

Prekinulo ga je otvaranje vrata. Jedan od kraljevih slugu je ušao unutra i naklonio se. »Princ Kaspar, Vaše Veličanstvo.«

Kralj se odmah uspravio na te riječi, a moje srce je divlje zalupalo. Molila sam ga da se smiri, jer sam znala da će vampiri čuti kako kuca. Eaglen me pogledao.

»Ostavit ćemo vas sada, gospo.«

Naklonio mi se, dvoje Sageanaca je učinilo isto, a kralj je malčice zastao, no naposljetku je izašao iz prostorije uz naklon. Čula sam kako se vrata zatvaraju i duboko udahnula. Okrenula sam se prema Kasparu koji je stajao na sredini prostorije. Razdvajala su nas krila divana. Kad sam ga pogledala, stavio je ruku iza leđa.

»Nemoj«, započela sam, no duboko mi se naklonio.

»Moja gospo.«

Okrenula sam se, bila sam posramljena i povrijeđena njegovim formalnim obraćanjem. Premetala sam lanac s medaljonom između prstiju i čekala da on nešto kaže. No stajao je tiho, i vidjela sam da se nije ni pomaknuo.

»Reci nešto«, nastavila sam mnogo strože no što sam namjeravala.

Spustio je glavu. »Što biste htjeli da kažem, moja gospo?«

»Sve osim *moja gospo*«, promrmljala sam i vidjela po grču njegove donje usnice da me on čuo.

»Kako biste onda htjeli da vas nazivam, Gospo Heroino?«

Nije mi se svidjelo ni *Gospo Heroino* — zvučalo je čak i gore! Nastavila sam se igrati s medaljonom i propuštati lanac kroz prste kao da je tekuća voda.

»Isto kao i uvijek: Violet ili Djevojčice.«

Tiho je zastenjao i prebacio težinu s jedne noge na drugu. »Što bi onda htjela da kažem, Djevojčice?«

Uzdahnula sam i naslonila glavu na jastuke. »Reci kako me ne mrziš.«

»Ne mrzim te.« Pridignula sam se i smrkнула. Nastavio je govoriti s rukama iza leđa. »Sumnjam da bih te ikada mogao mrziti, čak i da pokušam. Ne mogu te gledati kao ranije, ali ne mrzim te, niti ću te ikada mrziti.« Spustila sam jednu pa drugu nogu s divana i poduprla se rukama kad su mi zvjezdice zaplesale ispred očiju.

»Ali s vremenom...«, započela sam.

»Sjedi. Moraš se odmarati«, rekao je i primaknuo mi se bliže kad sam se zanjihala.

»Ali s vremenom ćeš me moći gledati kao ranije«, ponovila sam. »Znam da smo vezani jedno za drugo, zato te molim da mi kažeš kako ćeš uspjeti to učiniti.«

Kimnuo je. »Ovo je pravo vrijeme za istinu, ako nešto takvo uopće postoji. Vezani smo sudbinom, ali to nije bitno, jer ja sam tebe odabrao svojom voljom.« Otvorio je oči i ponovno ih zatvorio. »Violet, ja ne mogu obuzdati svoje osjećaje prema tebi, no istovremeno ne mogu ni poreći da se osjećam izdano i prevareno.«

Drveni pod je bio hladan pod mojim stopalima kad sam pažljivo zakoračila s tepiha oko divana.

»Žao mi je«, promrmljala sam, mrzeći njegov formalni ton i odabir riječi. Željela sam da me zadirkuje i zbija šale na račun onoga što se dogodilo, kao i uvijek.

»Koliko dugo...«, promrmljao je. Znala sam na što misli.

»Otkad ste ti i tvoja obitelj otišli u lov i ostavili me s Fabianom. Rekao mi je kako je tvoja majka umrla, i datumi su se poklopili. Nisam bila sigurna i bojala sam se, Kaspere. Nakon onoga što su svi rekli... što si ti rekao... mislila sam...« Nisam više željela izreći svoje misli, pogotovo sada kad su se skoro obistinile.

Naslonila sam se natrag na jastuke. Nisam se usuđivala pomaknuti jer mi se nesvijest činila tako bliskom i mogućom. Kaspar je prišao jednako polako i odmjereno kao njegov otac prije nekoliko trenutaka.

»Samo mi daj vremena da razmislim o svemu«, promrmljao je.

Odmahnula sam glavom, a nekoliko suza mi je pobjeglo iz očiju. »Mislim da nemamo vremena.«

»Hej, nemoj plakati«, nježno je rekao, prelazeći palcem preko mog obraza i brišući mi suze.

Osmjehnula sam se. »I ti si plakao, pa onda smijem i ja.«

Usnice su mu se razvukle u onaj isti podrugljivi osmijeh kojeg sam vidjela kod njegove majke, a njegove smaragdne oči su zasjale suzama koje više nikada neće poteći.

»Jebe mi se za sudbinu, sjećaš se? Pa eto, jebe mi se i za vrijeme.«

Zahihotala sam se i primio me za ruku te okrenuo moj dlan. Vidio je medaljon. Nije me pitao kako sam ga uzela od Valeriana Crimona. Uhvatio je lanac prstima i pustio ga da visi između nas. Lagano me primio za rame i okrenuo me leđima prema sebi. Stavio mi je lanac oko vrata, a osjetila sam hladnoću medaljona čak i kroz majicu. Prtljao je po kopči nekoliko trenutaka i zatim smirio ruke na mom potiljku. Trgnula sam se od njegovog dodira kad mi je prešao preko ramena i ruku te privio moja leđa na svoja prsa.

Ovo nije sudbina. Odabrao sam te. Donio sam svoju odluku.

Polako sam se okrenula u njegovim rukama i naslonila glavu na njegova prsa. Ukočeno je stajao, no postupno se opustio i osjetila sam njegov hladni dah u kosi kad je naslonio glavu na moju. Medaljon je u svojoj hladnoći ležao između nas.

Nakon minute sam prekinula naš zagrljaj i primila ga za ruke, dopustivši da nam se prsti isprepletu. Tad mi više ništa nije bilo bitno. Srce mi se nadimalo i mora sam upregnuti svu svoju samokontrolu da ne počnem skakutati, skvičati i ljubiti ga od sreće, ali znala sam da on još nije spreman na to. Jedino nisam mogla spriječiti veliki osmijeh da mi razvuče usnice kad sam pogledala njegove smaragdne oči i prekrasno lice.

Ma kvragu i Heroina, ja sam ta koja je vezana uz ovog tipa!

»Prestani izgledati tako zadovoljno«, promrmljao je uz lagani osmijeh. Još jače sam se nasmijala na njegove riječi i skočila na noge. »Ne, ozbiljno«, rekao je, stižući mi ruke. »Ovo je tek početak.«

Kimnula sam kao otriježnjena. *To znam.* Ali najvažnije je i da znam što trebam napraviti te kako to trebam napraviti.

Postojala je jedna stvar koja me mučila. »Smijem li te nešto pitati?«

»Već si to učinila«, suho je odgovorio.

Prijekorno sam ga pogledala. »Ozbiljna sam.« Zastala sam i razmislila kako da najbolje složim svoju sljedeću rečenicu. »Tamo, vani. Ti si jednostavno stajao. Jesi li namjeravao samo gledati kako... kako me ubijaju?«

Tiho je zastenjao. »Ja nisam...«

»Jesi, zar ne?«

Odmaknuo je pogled i zagledao se u police. Njegova tišina je vrijedila više od tisuću riječi.

Otrgnula sam svoje ruke iz njegovih. »Kako si mogao?« pitala sam ga, mršteći se od gađenja.

»Rekao sam da trebam vremena«, uzdahnuo je, još uvijek ne gledajući u mene.

Frknila sam, pokušavajući suspregnuti svježi nalet ljutnje koji mi je jurio venama. »Vrijeme? Ja tamo nisam imala vremena«, pokazala sam mu kroz djelomično zastrt prozor. »Da se Sageanci nisu pojavili, postala bih vaša večera! Shvaćaš li uopće što mi je prolazilo kroz glavu kad sam mislila da umirem?«

Odmaknuo se korak unatrag. »Shvaćaš li kako je to kad ti na silu otmu člana obitelji?«

Nagnula sam glavu. Nisam mogla vjerovati da može biti tako neosjetljiv i bezosjećajan. »Da, zapravo i shvaćam. Sjećaš li se Grega?«

»Što sam mogao? Nisu mi dopustili da ti se približim, a nijedan moj postupak i nijedna moja riječ ne bi promijenili njihovo mišljenje.«

»Eaglen je nešto učinio«, prosiktala sam.

»Eaglen je znao tko si ti«, zabrundaio je Kaspar.

Srce mi se stisnulo. »Ne bi ti trebalo biti bitno tko sam ili što sam.«

Otišao je od mene, no krenula sam za njim u njegovu sobu i na balkon, a šaputanja su nas pratila poput duhova.

»Ti možda jesi Heroina, ali ipak nemaš mnogo izbora. Pojest će te živu«, rekao je kad sam se naslonila na ogradu pored njega. Odmahnula sam glavom, jer nisam bila sigurna kako to misli niti tko su ti koji će me pojesti živu. Duboko je udahnuo i pogledao preko imanja prema suncu koje je polako zalazilo. »Sageanci su dobili naredbu da te odmah odvedu u Atheneu zbog tvoje vlastite sigurnosti.«

To sam već znala — prisluškiivala sam razgovor između Eaglena i Henryja dok sam bila pri polusvijesti. Ali dala sam sve od sebe da odglumim iznenađenje. »Kada?«

»Odmah. Athenea bi sada bila najbolje mjesto za tebe.«

Nervozno sam se nasmijala. *Athenea sada zbilja nije mjesto za mene*, pomislila sam.

»Zašto sam onda još uvijek ovdje?« Taj odgovor sam također znala, no zanimalo me što će on reći.

»Jer je nepraktično. Nisi vampir, a prelazak preko granice je jako mučan za ljude. Također, potrebna ti je potpora Vijeća. I...«

»I što?«

Primijetila sam lagano crvenilo na rubu njegovih šarenica kad me kradomice pogledao. »Dok si bila u nesvijesti, otišao sam k Henryju i rekao mu kako neću dopustiti da odeš.«

»Mislila sam da si ljut na mene«, rekla sam.

Kimnuo je. »I bio sam. Još uvijek sam ljut.«

»Zašto si onda rekao...«

Prekinuo me, prišao svom krevetu i uzeo komadić papira ispod jastuka. Znala sam da je to jedno od kraljičinih pisama, no okrenuo ga je i pokazao mi nešto napisano na strani koja je trebala biti čista. Između voštanog pečata i mrlja tinte nalazila se poruka ispisana vitičastim krasopisom, istim kao i samo pismo.

Nemoj odustati od nje.

Raskolačila sam oči. *To je kraljica napisala.*

Kaspar mi je pokazivao poruku. Vidjela sam da njegova usta oblikuju riječi, ali zvuk se nije čuo. Preokrenuo je papir i pokazao mi pismo. »Ovo pismo mi je majka ostavila i napisala je da sam vezan uz Heroinu.« Ponovno ga je okrenuo na poledinu. »Ali ovaj dio prije nije bio tu.« Glas mu je bio mekan i malčice je prepuknuo na riječi majka. Stavila sam ruku na njegovu i presavinula pismo napola.

»Znam«, promrmljala sam.

Iznenađeno je podignuo glavu. »Kako?«

»Kad smo se vratili s Varn's Pointa, tražila sam te i pronašla pismo. Autumn mi je baš tad bila rekla sve o Heroinama i jednostavno sam morala pročitati pismo. Kako bih inače saznala da smo povezani?«

Odmahnuo je glavom. »Mislio sam da ti je Eaglen rekao. Ali zašto mi nisi rekla? Onda se ništa od ovoga ne bi dogodilo.«

»Pokušala sam, ali nisi htio slušati.«

Smrknuo se i razmislio. »Zašto onda nisi vrištala kad si bila dolje?« pokazao je prema šljunku prilaza.

»Nisi morala čekati Eaglena.«

Zatvorila sam oči. »Valerian Crimson je cijelo vrijeme znao da sam ja Heroina. Bio bi mi zabio nož u vrat da sam pisnula.« Protrljala sam vrat jer sam se osjećala kao da mi hladna oštrica još uvijek pritišće kožu. Izišla sam na balkon i Kaspar je krenuo za mnom. Zgrabio me za zapešće i privio na prsa. Koljena su mi se

malčice zanjihala kad me primio za bradu i pomno pogledao u moje lice. Oči su mu sada bile uobičajene smaragdne boje.

»Zašto nisi više ljuta na mene? Ja sam bijesan na tebe, ali tvoj otac je kriv, ne ti.«

»Pokušavam«, suho sam odgovorila. »Zar bi htio da se ljutim?«

Usnice su mu se savršeno napućile, a oči vragolasto zasjale. »Pa, nekako si seksi kad si ljuta.« Ošinula sam ga pogledom i otela se iz zagrljaja. »Ovo je neprikladno?« upitao me i glupasto se nasmijao.

»Samo malo«, osmjehnula sam se i namjestila šiške. »Isuse, mi zbilja imamo problema«, dodala sam.

»Itekakvih problema«, ponovio je za mnom, i baš u tom trenutku se čuo zvuk pucketanja. Pojurili smo naprijed — nagnula sam se niz ogradu i okrenula natrag prema vili. Visoko na brdu iza zgrade se povijao dim, i vidjela sam plamene jezike kako sukljaju nad krošnjama blizu Varn's Pointa.

»Svjetionik«, dahnuo je Kaspar, kao da je upravo nešto shvatio.

Slutnja mi se javila u utrobi. Kralj je s razlogom sazvaio sve članove dvora; večeras će se skupiti čitavo Vijeće, a tu ću biti i ja. Znala sam što ću morati učiniti na tom sastanku — kraljica mi je rekla kako da se ponašam — ali sam čin nije mi djelovao lagano.

»Žao mi je«, rekao je Kaspar. »Žao mi je zbog svega.« Naslonio se na ogradu s rukama na kamenu i gledao kako vatra raste sve više, a dim postaje sve gušći i crniji. Mogla sam osjetiti okus čađe u ustima, a njezin miris se već uvukao u moju odjeću.

»I meni je žao«, promrmljala sam, također gledajući u vatru. Potražila sam svojom lijevom rukom njegovu desnu, a on ju je primio i isprepleo prste s mojima. Nismo rekli više ništa. Tad su se otvorila vrata i sluškinja Annie je ušla unutra, odjevena u tamnu haljinu. Danas nije imala bijelu pregaču, već crnu, ukrašenu grbom Varnovih. Izišla je na balkon i sagnula se u puni naklon.

»Gospo Heroino; Vaša Visosti. Zahtijevaju vašu prisutnost na sastanku Vijeća.«

Srce mi je poskočilo i Kaspar me čvršće uhvatio za ruku.

pedeset osmo poglavlje

Kaspar

Ušao sam na sastanak bez igdje ikoga. Eaglen je odveo Violet da porazgovara s njom — nadao sam se da će smisliti neki plan, jer ovi će Violet pojesti živu. *Doslovno*. Pogledao sam tridesetak prisutnih za stolom i pažljivo susreo oči važnijih članova Vijeća. Dvojica nisu bila tu, i njihovo odsustvo je bilo primijećeno: Ashton i Valerian Crimson. Joanna i Henry su sjedili na njihovim mjestima, a Iltino mjesto nasuprot mene će uskoro zauzeti Violet. Na dva prazna mjesta uz nju će sjesti Eaglen i Arabella.

Nadam se da je Eaglen isplanirao nešto dobro, pomislio sam. Imao sam neki predosjećaj što bi mogao predložiti, no hoće li to biti prihvaćeno ili ne — sasvim je druga priča.

»Skupa sa Sageancima imamo dovoljno ljudstva da osiguramo granicu. Nijedan lualica ili koljač neće uspjeti prijeći preko«, rekao je Lamair agresivno kao i uvijek. »Poslije se možemo baviti ljudskom vladom. Ovo je vrijeme za obranu, a ne za diplomaciju.«

Nekoliko povika odobravanja se pronijelo prostorijom, i vidjelo se da je moj otac na dobrom putu da se složi s njima.

»Lamaire, obrana Varnleya je moj glavni prioritet, no lijepo te molim da zapamtiš kako je djevojčin otac jedan od onih u ljudskoj vladi. Znam da je nagao čovjek, ali sada ne smijemo uznemiravati djevojku. Ona je ipak Heroina.«

Lamair se iznenadio. »Oprostite mi, Vaše Veličanstvo, ali zar implicirate kako trebamo pustiti čovjeka koji je ubio vašu suprugu da prođe nekažnjeno?«

Svi su zadržali dah. *Nitko* nije smio spominjati moju majku. *Nitko*. Otac je s turobnim izrazom lica prošao rukom kroz kosu. »Ne«, izmučeno je rekao.

»Violet to neće htjeti čuti«, promrmljao sam naslonivši se u stolcu.

Faunder, Charityn otac, je frknuo dok se njegova kći kreveljila. Nije bila nikakva tajna da je namjeravao poudati sve svoje kćeri u kraljevsku obitelj. *Da sam to barem znao onda*. »Ja se također ispričavam, prinče, ali rekao bih da vi niste pogodni za sud u ovakvim prilikama. Već je svima znano da ste, kako da kažem«, okrenuo se Lamairu sa smiješkom, jer su njih dvojica okupila svoju malu grupicu, »emocionalno kompromitirani u pogledu te djevojke.«

Uspravio sam se i položio ruke na stol, primivši čašu krvi da ne vide kako stišćem šake. »Istraži malo, Faunderu. *Vežan* sam uz djevojku.«

»Da, Eaglen nam je to spomenuo. Jeste li zato spavali s njom? U tom slučaju vas moram pohvaliti zbog gledanja i planiranja unaprijed, Vaša Visosti, jer ste znali da je ona Heroina mnogo prije ikoga od nas.«

Krenuo sam ustati, no otac me primio za rukav i povukao prema dolje. *Ne spuštaj se na njegovu razinu*, rekao je u mojoj svijesti. Oteo sam rukav iz njegovog stiska i sjeo, zgađeno gledajući zadovoljno smijuljenje Faunderovih.

Henry je sjedio s moje lijeve strane i samo promatrao, dok se napokon nije oglasio. »Obećao sam vam naše najbolje čuvare, a oni su više nego dorasli lovcima i lualicama. A što se tiče Michaela Leeja, mislim da bi najbolje bilo da ga ispitamo tako što ćemo ga dovesti ovamo.«

»Dovesti ga k nama«, Lamair je skoro zavrištao. »U samo srce kraljevstva? Pa to je budalasto!«

Otac je lupio dlanovima o stol, a Lamair je izgledao kao da će pasti sa stolca kad mu se otac okrenuo i pogledao ga ognjenim očima. »Naučit ćeš ti gdje ti je mjesto, Lamair.«

Toliko o nespustanju na njihovu razinu, pomislio sam. Tad su se otvorila vrata i Eaglen je ušao unutra, a za njim Arabella i naposljetku Violet. Stolci su zaškripali na podu kad su svi počeli ustajati i klanjati se Heroini dok je trio zauzimao svoja mjesta za stolom. Kad su se približili, podignuo sam pogled da je vidim. Lice joj je bilo žarko crveno dok su joj oči prelazile s jedne osobe na drugu i upijale sve što se događa. Nije bila dovoljno otmjeno odjevena za ovu priliku. Nosila je istu majicu i traperice od ranije. Nisam bio ni ja, no nitko se neće usuditi komentirati.

Djevojčica, pa Heroina. Tko bi to pomislio? Još se nisam naviknuo. Tvrdo glava djevojčica koju sam ukrao u Londonu, žena koja mi je prirasla srcu, dampirica koja je iskusila toliko toga, postala je Heroina koju čeka još cijela vječnost.

Njezine oči su pronašle moje, i uputio sam joj lagani osmijeh. Kutevi usnica su joj se podignuli, no izgledala je suviše ustrašeno da bi se nasmijala: oči su joj bile raskolačene, a zjenice proširene do te mjere da se njezine ljubičaste šarenice skoro nisu ni vidjele. Kad je sjela, ostatak prostorije je slijedio njezin primjer. Sva lica su gledala u nju, a ona je zurila u ruke na vlastitom krilu.

Eaglen je kimnuo i moj otac je rekao: »Henry, možeš nastaviti.«

Sageanski princ je kimnuo i počeo gristi vrh olovke. »Kao što sam spomenuo«, značajno je pogledao Lamaira, »bilo bi jednostavno obuzdati lovce i lualice, čak i bez mnogo sile ako se ne budu pravili važni. Lualice mogu čekati suđenje na našim ili vašim sudovima; s lovcima, nažalost, ne možemo mnogo. Lee je druga

priča, jer je ljudski civil.« Violetino lice, puno nade i straha, se podignulo. »Osim ako ne iskoristi silu ili neovlašteno prijeđe vaše granice, ne možemo mu ništa jer ga brane Sporazumi Terra.«

Lice Djevojčice se ozarilo kad je žamor ispunio prostoriju. Naravno da ne želi da joj otac bude ozlijeđen. No ipak će ga morati izdati, i on svakako zaslužuje kaznu.

»Možda ga vi ne smijete dirati, ali Sporazumi Terra nama to ne brane«, započeo je Eaglen, popivši veliki gutljaj iz čaše ispred njega. Dao je znak jednom slugi da je napuni; trećina viskija, dvije trećine krvi. »Imam prijedlog.« Otac mu je dao znak da ga iznese. »Pod uvjetom da Sagea obuzda sve Leejeve pomoćnike, neće ga biti teško dovesti ovamo. Predlažem da ga dovedemo te stavimo njega i obitelj Lee pod Zaštitu Kralja i Krune.«

Negodovanje je odjeknulo prostorijom. Smrknuo sam se jer nisam bio siguran u smisao prijedloga. Violet se obeshrabrila i ponovno počela gledati u svoje krilo, prtljajući rukama po olabavljenom koncu na majici. Nagnuo sam se naprijed koliko sam mogao i posegnuo nogom ispod stola, sve dok nisam naišao na njezinu. Lagano sam je gurnuo. Podignula je pogled.

»Jesi li dobro?« oblikovao sam ustima. Kimnula je i nasmiješila se, ali ne previše uvjerljivo. »Stvarno?« Napravila je grimasu. *Nije dobro*. Zakvačio sam nogu za njezinu i povukao je prema sebi. Nisam baš bio nježan, pa me lupila nogom koja je počela kliziti sa stolca. »Oprosti«, rekao sam, nadajući da će shvatiti kako se zapravo ispričavam za mnogo toga.

Kako sam je gotovo mogao pustiti da ode? Što bih bio učinio da su je...

»Dopustite da objasnim«, nadglasao je Eaglen buku. Popio je još jedan gutljaj svog pića, sasvim netaknut žamorom. »Obitelj Lee treba zaštitu. Kad se vijest o Leejevom činu proširi dimenzijama, njihovi životi će biti u opasnosti. Ako ih stavimo pod Zaštitu Kralja i Krune, to će odbiti sve one koji planiraju osvetu, ako to mogu tako nazvati.«

Progovorio je Faunderov sin Adam. »Pa što ako umru? Oni su izdajice, a to jamči ispunjenje Proročanstva, zar ne?«

Violetine šake su se stisnule i bijes joj je gorio u očima. Nagnula se i pogledala ga preko stola. »Govoriš o mojoj obitelji«, zarežala je uz toliku prijetnju da bi zasigurno mogla proći kao vampir. Nekoliko prisutnih je podignulo obrve, no Adam je šutio.

»Ne mora umrijeti nitko osim dvoje nevinih. Violet će ispuniti taj dio Proročanstva tako što će postati vampir i odreći se krvi svoje obitelji«, nastavio je Eaglen.

»To sve jako dobro zvuči«, rekao je Henry. »Ali i dalje mi se ne sviđa ideja da Lee sjedi u vladi, preopasan je za sve nas.«

»Dopusti mi da stignem do srži problema, mladiću«, osmjehnuo se Eaglen. »Naredit ćemo Leeju da odstupi s mjesta ministra obrane. Ako to ne učini, ukinut ćemo Zaštitu Kralja i Krune, a obitelj Lee će postati... kako da kažem? Večera?«

Nasmijao sam se od šoka, ali ne zato što mi je bilo smiješno. »Pa to je ucjena. Jesi li se ti složila s ovim?« upitao sam Violet.

Eaglen se ubacio prije no što je stigla otvoriti usta. »To je bila Violetina ideja.«

Zinuo sam, kao i svi ostali. »Je li to istina?«

Njezine oči su bile zagonetne, kao i cijelo njezino lice. Kimnula je. »Pristat će«, prkosno je rekla. Stavio sam ruke na zatiljak. Bio sam impresioniran. Imala je petlje. »On je moja obitelj, ali morat će riskirati. Znam da ne može ostati u vladi.« Njezine riječi su bile upućene samo meni.

Otac se naslonio u svom stolcu i uzdahnuo, kao u onim rijetkim trenucima kad doista nema što prigovoriti. »Ovaj plan ima svojih mana, ali nemamo previše izbora.«

Poveo se razgovor o logistici — svi su smatrali kako je Lee naredio lualicama da budu na granici sljedećeg popodneva u trinaest sati. Nitko nije znao je li svjestan što je postala njegova kći.

Prošao je još sat vremena prije nego je pao konačan dogovor. Violet će ostati unutar zidova kuće, usprkos njezinom negodovanju. Tako će učiniti i većina moje obitelji — osim Arabelle, koja će s Joannom, princezom Sagee, Eaglenom i nekim povjerenja vrijednim članovima Vijeća dovesti Leeja. Teoretski, plan je bio dobar. Praktično gledano, mnogo toga bi moglo poći po zlu. Nismo znali Leejeve planove. Nismo znali kako će on reagirati. Nismo znali kako će *Violet* reagirati; možda se raznježi kad vidi oca. Želudac mi se stiskao od tjeskobe. Ovo je zvučalo prelagano, i to mi se nije sviđalo.

»Još jedna stvar«, rekla je Joanna i ustala kad se sastanak približio kraju. »Budući da je Gospa Heroina odbila zaštitu moga kralja, Gospa Autumn Rose zahtijeva prisutnost Gospe Violet i ostalih članova Vijeća na dvoru u Athenei što je brže moguće. Razumijem da je to nezgodno, ali imamo mogućnost primiti sve vas...«

Otac ju je prekinuo mahanjem ruke. »Dvor će provesti zimsku sezonu u Athenei.« Val šoka se pronio prostorijom. Zapanjeno sam zurio u oca. Dvor se nije maknuo iz Varnleya od 1940. — pa i tada se radilo samo o nekoliko tjedana. »Predložio bih vam da se javite obiteljima i obavijestite ih da se trebaju pripremiti. Odlazimo za dva tjedna. Sastanak je gotov. Možete ići.«

Većina prisutnih je bila previše zapanjena da bi išta rekla. Tiho su izišli van. Ostao sam na svome mjestu dok jedan od očevih pomoćnika nije dobio upute da obavijesti sav dvor o pokretu. Omelo me to, kao i

Henryjevi planovi za sljedeći dan, te nisam vidio kad je Violet krenula van iz prostorije. Ali moj otac je to zamijetio.

»Violet«, viknuo je za njom, ne podignuvši glavu sa svojih bilješki. Sledila se s rukom na kvaki. »Ne možeš napustiti ovu dimenziju i ući u Atheneu kao ljudsko biće.«

Raskolačila je oči. Znala je smisao njegovih riječi. Uskoro će *morati* proći pretvorbu.

pedeset deveto poglavlje

Violet

Mislim da je Kaspar vidio strah u mojim očima kad mi je rekao da ide u lov. Sigurno je znao da ću provesti noć na svom krevetu s rukama omotanim oko koljena u najneudobnijoj mogućoj poziciji, samo da ne zaspim. Nisam ga htjela slijediti u svojim snovima, što je bilo iracionalno od mene. Zнала sam da ću uskoro i sama morati ići u lov. Morat ću se pretvoriti. Sada više nisam imala alternative. Oh, Bože, htjela ja to ili ne, moj je izbor bio nebitan. Radilo se o još nečemu — nisam željela znati njegove misli, niti ono što želi učiniti mom ocu. Nije me zanimalo o čemu je razmišljao u onom trenu kad me ostavio da umrem.

Možda me zato primio za ruku i rekao da mu je žao kad je prebacio plašt preko ramena.

Morao je misliti o toliko toga, a stalno je mislio na *nju*. Nije mu previše smetalo. Bolje i to nego stalno razmišljanje o Leeju na granici Varnleya za manje od dvanaest sati. Da mu je netko rekao kako će se takvo što ikada dogoditi, nikad mu ne bi povjerovao. Osjetio je poznati bijes kako suklja prema površini, i nije ga pokušao suzbiti. Skrivati taj bijes od nje nije imalo nikakvog smisla. Lee je otjerao njegovu majku u smrt; imao je pravo biti bijesan. Bilo mu je dovoljno teško što se mora svladavati u javnosti.

Bio je žedan, a većina srndaća je pobjegla prema mjestu gdje su se Sageanci utaborili. Privukao ih je njihov zvonki smijeh koji se pronosio krošnjama. Sagea je živjela u potpunom skladu s prirodom, no oni nisu pripadali Zemlji — nijedno stvorenje koje jednom riječju može ubiti nekoga ne pripada ovoj Zemlji. Zakukuljena prilika je uzdahнула. Nije bilo teško shvatiti zašto je Athenea najmoćnije kraljevstvo. Nitko se nije usudio sumnjati u njihov autoritet. Bilo mu je drago što nije koljač koji će se na kraju dana morati razračunati s njima.

Njemu je trebala ljudska krv. Trebao mu je grad.

Osmjehnuo se. Tamo će je odvesti kad se sve ovo smiri. U Victoriju, na južnoj obali Vancouver Islanda, možda čak u sam Vancouver. To nije tako daleko od Athenee. Zapravo će poslužiti bilo koji grad u prvoj dimenziji, jer su ljudi znali za vampire. Neki su dopuštali da ih ugrize; većina njih bi se pak uspaničila shvativši da su vampiri u blizini. Ništa ne može nadmašiti histeriju tijekom lova.

Zaustavio se. Misli su mu bježale do mjesta u koja ne smiju ući. Slijedit će ga, ako je već zaspala. No nije mogao spriječiti jezik da ne oblizuje usnice u iščekivanju, pogotovo kad je vidio bijeli bljesak repića među drvećem. To je samo zec, ali poslužit će. Bešumno se približio sitnom stvorenju, sve dok svjetlost mjesečine nije blokirala ogromna sjena. Uplašio se i ritnuo stražnjim nogama, dajući se u bijeg. No zakukuljena prilika se sagnula i zgrabila ga za vrat.

Čulo se pucketanje. *Imat ću milosti.*

Probudila sam se oblivena hladnim znojem, polugola na plahnama. Tapkala sam po noćnom ormariću dok napokon nisam pronašla svjetiljku. *Hoću li se ikada naviknuti na ubijanje?* pomislila sam pokušavajući otreći ostatke sna sa sebe. Nisam baš bila sigurna u takav ishod. Zнала sam da je moguće ne ubiti prilikom hranjenja, no to mi se ipak činilo kao izdaja vegetarijanstva. A piti od ljudskog bića... pa, to mi je već bio kanibalizam. Neka me vodi kamo god hoće, u koji god grad želi, ali ja neću ubiti ljudsko biće.

Usprkos tome, ti se brineš zbog samokontrole, dodao je moj glas. *Ne muči te ispijanje krvi donatora. Zbog čega ti je onda tako odbojno piti od ljudskog bića?*

Nisam mu odgovorila. Što sam mogla reći? Glas je bio u pravu i to mi je bilo savršeno jasno. Ta pitanja će ionako dobiti svoje odgovore kad se pretvorim.

Ustala sam iz kreveta i potražila par čarapa. Ovdje su podovi uvijek tako hladni. Ledeno hladni. *Ali, postat će mi topli kad se pretvorim. I Kaspar će mi biti topao. Hoće li mi to nedostajati?*

Zнала sam da više neću moći zaspiti, pa sam se okrenula i počela tumarati kroz tamu — svjetiljka je osvjetljavala samo jedan dio sobe. Dok sam se približavala suprotnom zidu, noge su mi se zaplele u nešto. Spotakla sam se i poskočila kao da mi je netko zavezao vezice jedne cipele za vezice druge.

Bio je to moj kaput. Bacila sam ga na pod prethodnoga jutra kad sam uletjela u sobu. Odmahnula sam glavom i podignula kaput skupa sa svojom znojnom majicom i bacila ih na krevet. Tad mi je iz džepa ispao časopis kojeg mi je Autumn dala. Iskreveljila sam se svečano odjevenim nasmijanim licima na naslovnici. *Nekima je baš dobro,* pomislila sam. No znatiželja me nagnala da uzmem časopis i proučim fotografije. Prepoznala sam vampire i njihova iscrpljena, ispijena lica; prepoznala sam i Sageance blještavih ožiljaka na desnoj strani tijela. Tu su bili i drugi. Na prvi pogled su svi izgledali poput običnih ljudi, no po nečemu su se ipak razlikovali. Oči su im sjale prejarkim bojama, ili su pak bile prevelike; jagodice su im bile previše izražene, a kosa presvijetla. Vidjela sam nešto prijeteće u crnoj vrpici oko rukava jedne djevojke, ili nešto divlje u očima druge. Sve djevojke su u kosu nosile crnu ružu s bijelim listovima. Dodir Smrti.

Stresla sam se i zarolala časopis. Čitat ću ga kad siđem dolje. Ugasila sam svjetiljku i krenula prema vratima. Napipavala sam put i uspjela sići bez da udarim u nešto. Sjela sam skoro na samo dno stuba u ulaznoj dvorani, naslonila se na ogradu i počela listati časopis.

Sagea, vampiri, Prokleti, vukovi, promjenjivi te druga stvorenja čija latinska imena nisam znala izgovoriti; svi su posjedovali velike titule vojvoda, dama, lordova, starješina; svi su bili odjeveni u haljine sa šlepovima i svečana odijela, a ispod svake fotografije je pisalo kada je uslikana i koga prikazuje. Sve je bilo tu, poput bajke u tračerskom časopisu. Kolumne sa savjetima, članci o najnovijim trendovima u svečanoj odjeći. Smijala bih se da nisam bila toliko nervozna zbog onoga što me čeka.

Misli su mi odlutale prema ljudima u drugim dimenzijama. Koliko sam saznala iz svojih snova, oni su bili svjesni svega ovoga. *Što oni misle o vampirima? Prihvaćaju li ih? Što će se dogoditi ako ljudi iz ove dimenzije saznaju sve?* Kad malo bolje razmislim, vampiri su grabežljivci, i ljudi iz ove dimenzije nikada ne smiju saznati za njihovo postojanje — stvarali su paniku u drugim dimenzijama, a tamo nisu nikada ni živjeli.

Teret na mojim leđima je postajao sve teži. Ja sam Heroina, a pojma nisam imala što to podrazumijeva. Nisam znala ništa o drugim dimenzijama, a trebam postati dio njihovog svijeta.

No pogledaj stvari s vedrije strane, rekao je moj glas toliko cvrkutavim tonom da bih ga najradije lupila šakom. *Uskoro ćeš vidjeti svog oca*. To mi se nije činilo nimalo vedrijim. Postala sam tjeskobna i nervozna. Nisam ga vidjela već — zastala sam, brojeći tjedne unatrag — tri i pol mjeseca. Promijenila sam se. *Hoće li mu se svidjeti to što sam postala?* Opalila sam si šamar u mislima. *Naravno da neće*.

Zvuk otvaranja vrata me prenuo iz razmišljanja. Jedan od batlera je pustio Kaspara u kuću. Ušao je s plaštem u rukama i pristojno kimnuo batleru koji je nestao u hodniku za poslugu.

Slijedio je batlerov pogled i smrknuo se. »Zašto si ti budna tako kasno?«

»Nisam baš dobro spavala«, priznala sam mu.

Ugrizao se za donju usnicu. »Pokušavao sam ne razmišljati o tvome ocu i svemu ostalome, ali nije mi uspjevalo.«

Odmahnula sam glavom i slegnula ramenima. »Nemoj se brinuti zbog toga.« Tapnula sam mjesto na stubi pored sebe i sjeo je, prebacivši plašt preko ograde. »Je li vampirima uvijek tako? Stalno su u tuđim glavama?«

Osmjehnuo se. »Ne baš. Svatko se drži sam za sebe.« Uzeo je časopis s mog krila i prelistao ga. »Ne bi trebala čitati ovakve stvari. To je smeće i trač.«

Malčice sam se iznervirala i uzela časopis od njega. »Samo sam bila znatizeljna zbog drugih dimenzija. Autumn mi je dala časopis.«

Uzdahnuo je i naslonio podlaktice na koljena. »Uskoro ćeš vidjeti druge dimenzije, na putu u Atheneu.«

»Htjela bih dobiti neki pojam o svijetu u kojem ću živjeti«, izustila sam, a on se nasmijao mom durenju.

Uzeo je časopis i otvorio kolumnu sa savjetima. »I mislila si se potužiti Teti Agathi, je li tako?«

Slegnula sam ramenima kao da želim reći *zašto ne*. »Osim toga, razmišljala sam o nečemu«, promrmljala sam.

Zagrlio me oko struka i privukao k sebi. »O čemu si razmišljala?« upitao je nasmijanih usnica, kao da je sama činjenica kako ja *razmišljam* nešto jako smiješno.

Duboko sam udahnula. »O onome što je tvoj otac rekao. O pretvorbi.«

Skamenio se. »Aha«, uzdahnio je.

»Ti ćeš me pretvoriti, zar ne? Ne znam kako ću to proći bez tebe.« Ispreplela sam prste s njegovima i pogledala ga raširenim, molećivim očima. Osjetila sam nekoliko suzica kako me peckaju. Kad mi nije odgovorio, spustila sam pogled na mramor stuba. »Ovo je skroz ludo. Osjećam se kao da izdajem sve što imam. Svoje vegetarijanstvo, ljudskost, svoju obitelj...«

Upravo to i činiš, rugao mi se moj glas, a osjetila sam i kako mi suza klizi niz lice.

Kaspar je palcem prešao preko mog obraza i ulovio tu suzu.

»Samo reci datum, Djevojčice«, šapnuo je.

Izvukla sam ruku iz njegove, potom i kraljičin medaljon iz svoje majice. Pustila sam ga da mi leži na dlanu. Osjetila sam težinu njezinog naslijeđa u tom malenom komadu nakita. Umrta je tako da bih ja mogla sjediti u naručju njezinog sina. Baš kao i Greg. Cijeli moj život je vodio prema ovom trenutku. Zatvorila sam oči i pustila da privjesak padne natrag na moje grudi.

Obećala sam ocu da se neću pretvoriti. Ali nisam imala izbora. *Nikada* nisam imala izbora.

»Za dvije noći«, promrmljala sam i stresla se. Određivanje datuma kao da je konačno potvrdilo moju odluku. To će se doista dogoditi.

»Ne mora biti tako brzo«, prozborio je, gladeći mi ruku palcem. »Imaš još dva tjedna do odlaska u Atheneu, sjećaš li se?«

Pritisnula sam usnice prstima da se više ne tresu, ali osjetila sam novi val plača. »Znam. Međutim, izgubit ću hrabrost ako ne požurim, i želim kontrolirati svoju žeđ kad stignemo u Atheneu.«

»U redu«, rekao mi je i zagrlio me oko struka. »Nije to tako teško, kunem ti se. Ali, zar misliš da je dobra ideja pretvoriti se tako brzo nakon što ti zarobimo oca...«

Stao je usred rečenice. »Hoću reći, tako brzo nakon njegovog dolaska.«

Glava mi je pala na njegova ramena. Bila sam zahvalna što se ispravio. »Ne znam. On tu ne može više ništa, zar ne? Morat će se nositi s tim.« Uzdahnula sam i postavila pitanje koje me mučilo cijele večeri. »Je li

pogrešno biti nervozna zbog susreta s vlastitim ocem?«

»Nervozna si?« Krajičkom oka sam vidjela da me zbunjeno gleda.

»Izgledaš iznenađeno.«

»Ma ne, ali sam mislio da ćeš biti vesela. Zar to nije ono što si htjela cijelo vrijeme?«

Smrkнула sam se. »Isprva je bilo tako. Bojala sam se, željela sam ići kući, i mrzila sam sve vas. Bez uvrede«, dodala sam, vidjevši izraz njegovog lica. »Vidjela sam te kako ubijaš trideseticu ljudi na Trafalgar Squareu. No to se promijenilo. Ne znam točno kada. Prestala mi je nedostajati obitelj, više nisam razmišljala o događaju na Trafalgaru kao o ubojstvu, a prestala sam i...« Utihnula sam kad se on primaknuo i zaustavio tik ispred mojih usnica.

»Što si prestala?« upitao je toliko tiho da sam ga samo ja čula.

Zastao mi je dah. »Prestala sam te mrziti«, odgovorila sam bez oklijevanja, a on je pritisnuo svoje usnice na moje. Potrajalo je samo kratko, no osjećala sam se kao da ljubim hladan metal — osjetila sam zečju krv na njegovim usnicama i odmaknula sam se, šokirana što mi se *svidio* taj okus. Spustio je pogled, no prstom sam mu podignula bradu i zagledala se u njegove oči, sjajne, žive i vrijedne najskupocjenijeg dragog kamenja.

»Dvadeset osmog kolovoza, prije točno osamnaest godina, prvi put si čuo svoj glas, zar ne?«

Oštro je udahnuo i raskolačio oči. »Kako ti to znaš?«

Pokušala sam se osmjehnuti, no nekako sam se iskrevljila. »Autumn mi je rekla. Ja također čujem glas. Prvi put sam ga čula na Trafalgar Squareu.«

»Bože dragi«, promrmljao je, prošavši rukom kroz već razbarušenu kosu.

Kimnula sam. »Svoj glas si prvi put čuo one noći kad sam se rodila. Ja sam čula svoj one noći kad sam te prvi put vidjela. Kad sam stigla ovamo, počela sam te slijediti u svojim snovima. Da tvoja majka nije umrla, ti nikada ne bi pobio lovce na Trafalgar Squareu, i ja nikada ne bih došla ovamo. Trebao si me ubiti te večeri, ali nisi. Spasio si me, a sam Bog zna koliko još puta nakon toga. Jesmo li zato vezani? Što to znači biti vezan? Nije mi jasno. Ništa mi nije jasno.« Naslonila sam se na njega, frustrirana zbog činjenice da izgovaranje problema nije pomoglo ni na koji način. *Zašto ja? Što moram napraviti?*

Slušao me, bio je pristojan, ali i odsutan. Gledao je u zatvorena vrata dvorane za bal. Slijedila sam njegov pogled sve dok mi se oči nisu spustile na crne niti koje su prolazile kroz bijeli mramor, gušće nego na drugim mjestima u kući.

»Mi smo samo figurice u igri šaha«, promrmljao je. »Ne upravljamo ničime. Tek smo figurice.« Glas mu je zadrhtao i trnci su mi prostrujali kralježnicom, kao da je duh prošao kroz mene.

»Tko onda upravlja igrom?«

»Sudbina. Vrijeme. Pojave o kojima ne znamo ništa«, šapnuo je. »Nije nam suđeno da išta razumijemo. Nemoj ni pokušavati. Samo se prepusti.«

»To zvuči kao da govoriš o nekim ljudima.«

Slegnuo je ramenima i privukao me k sebi, ispruživši noge niza stube. Pridržavao je moju nogu dok ga nisam opkoračila, okrenuta licem prema njemu, uz koljena položena na hladne mramorne stube. Obavio mi je ruke oko donjeg dijela leđa i zavukao ih ispod pojasa mojih traperica, prelazeći prstima preko elastičnog ruba gaćica. Vrelina mi je jurnula u obraze i srce se uzlupalo.

»I ja sam nešto razmišljao«, rekao je, i vidjela sam kako mu jezik prelazi preko vrhova očnjaka. »Dvor u Athenei je mnogo stroži nego ovaj ovdje. Moralno stroži.«

Odmahnula sam glavom, ne znajući na što cilja. »Pa? Znam se dobro ponašati.«

Sad je on odmahivao glavom. »Oni drugačije definiraju dobro ponašanje. Mnogo toga što je nama normalno, oni smatraju skandaloznim.«

»Kao na primjer?«

»Pa... dvoje ljudi ne smiju iskazivati nježnost u javnosti, niti spavati zajedno ako službeno ne udvaraju jedno drugome. Imajući to na umu, nakon što se stvari smire, slijedi dosta novinarske pozornosti ako smo zajedno, pa eto, ukoliko ti hoćeš...«

Prekinula sam ga odmahivanjem ruke kad su mu oči postale blijede. Uputila sam mu zlobni smiješak, a on se nadurio.

»Nemoj se podsmjehivati, pretvorit ćeš se u mene.«

»Ovo je predobro da se ne bih podsmjehivala«, uzdahnula sam, smijući se još više. »Kaspere Varn, ti to mene pozivaš na sudar?«

Iskreveljio se i oči su mu postale još ružičastije. »Mislim da smo tu fazu već prošli, pa sam te htio pitati da mi budeš djevojka. Ali ne moramo to javno obznanići ovog trena, možda oko Božića...«

Ponovno sam ga prekinula stavivši mu ruku preko usta. Pomaknula sam se u njegovom krilu i drugom rukom ga gurnula na leđa. Nadvila sam se nad njega.

»Bit ćeš u vezi sa kćeri čovjeka koji je naredio smrt tvoje majke. Baš kontroverzno.«

»Veza s djevojkom uz koju sam vezan. Kako razumno i *odgovorno*«, nasmijao se. Pridružila sam mu se, no moj smijeh se pretvorio u prigušeni usklik kad mi je stavio ruku preko usta i prevrnuo me ispod sebe. Nadvio se nad mene i maknuo mi kosu s lica. »U vezi s djevojkom koju sam na svoju veliku štetu jučer skoro pustio da

ode. Djevojka koja je udahнула život ovom mjestu. Djevojka koja je u meni ponovno probudila osjećaje. Kako *prirodno*.«

Srce mi se stisnulo i oči su me zapekle zbog tisuća emocija koje su se odjednom javile u meni i nadjačale strah, nesigurnost i bijes prema njemu zbog jučerašnjeg jutra. Prepoznala sam tu mješavinu emocija, no već dugo je nisam osjetila. Ovog puta je bila mnogo jača. Bila je stvarna i imala je okus; okus po metalu kojeg sam osjetila kad je ponovno pritisnuo moje usnice na svoje. Bila je i hladna, što sam osjetila kad je privio cijelo svoje tijelo uz moje i kliznuo rukom ispod majice, munjevito poput požude.

Odmaknuo se i prekinuo smijeh kad me primio za obraz.

»Djevojčice, ja...«

»Ispričavam se, prekidam li nešto?«

Uspravila sam se čim se Kaspar maknuo s mene. Vrata su se zatvorila iza Henryja koji nas je skamenjeno gledao, rumenog lica kao što je bilo i moje.

»Ne, nipošto«, rekao je Kaspar glatko, pokušavajući diskretno navući spavaćicu preko mog ogoljelog boka.

Henry je kimnuo, iako nije izgledao baš uvjeren. »Trebali biste se odmoriti«, rekao je gledajući me. »Sutra vas ne čeka lagan dan.«

Kimnula sam i osovila se na noge. Osjećala sam se kao da mi se leđa lome pod teretom stvarnosti. Kaspar je također ustao i primio me za ruku, privukavši me dovoljno blizu da mi utisne poljubac u obraz.

»Pokušaj ne biti zabrinuta«, šapnuo je i lagano me gurnuo uza stube u znak ohrabrenja. Kad sam stigla do vrha, on se pridružio Henryju i počeli su tiho razgovarati dok su išli prema glavnome hodniku.

Da se odmorim? Ali kako? razmišljala sam. No čim mi je glava dotaknula jastuk, kapci mu mi otežali i zaspala sam u roku od nekoliko minuta. Snovi su mi bili puni Kasparevih slika i izvitoperenih prizora svih događaja koji bi sutradan mogli krenuti po zlu.

šezdeseto poglavlje

Violet

Sljedeće jutro je bilo tmurno, ali suho. Vjetar je u međuvremenu ojačao i mrsio mi kosu dok sam se propinjala na dnu stuba, trzajući se na svaki zvuk.

Kosa mi je bila oprana i pokušala sam se našminkati, no ruke su mi se toliko tresle da se stavljanje olovke za oči pretvorilo u neizvedivu zadaću, pa sam odustala. Odjenula sam čistu crnu košulju i traperice s nogavicama na trapez. To su mi jutros pripremili. *Nisam već godinama nosila traperice*, pomislila sam. *Uostalom, ne oblačim se u takve hlače*. Imala sam i cipele, no Eaglen mi je naredio da ih izujem, jer nije htio da netko dobije dojam moga odlaska. Znala sam na koga se to odnosi. Svi smo znali. No sve u svemu, izgledala sam reprezentativnije nego inače. Bila sam poprilično sigurna da je to zato kako *netko* ne bi dobio dojam da se sa mnom loše postupa.

No mogla sam izgledati poput najljepše princeze — ah, ironije li — i opet se ne bih osjećala bolje. Bilo mi je zlo. Ovo čekanje mi je bilo mnogo mučnije nego *Ad Infinitum*. Štoviše, bilo je gore od čekanja rezultata završnih ispita, a tog dana sam čak i povraćala.

Pogledala sam u Kasparev sat. 12.40. Sageanci, njih tridesetorica, već su do sada sredili sve lualice na južnoj granici. Čula sam Henryja kako govori Eaglenu, koji je išao prema sjeveru, da se nije previše nadao kako će ih *samo imobilizirati*. Krv će poteći.

»Jesi li dobro?« upitao je Kaspar, sjedeći uz mene na istoj stubi kao protekle noći.

Nosio je crnu košulju, kao i uvijek, no ovog puta je bila ugurana u hlače i uredno zakopčana. Čak se potrudio i počešljati. Već nekoliko sati nisam rekla ni riječi, i jednostavno sam mu kimnula. »Uskoro ćemo početi«, rekao je, pružajući noge niza stube. Ja sam se također osjećala ukočeno, nisam se mogla pomaknuti.

Ostali Varnovi su se povukli u kraljevu radnu sobu. Kaspara, mene, dvojicu batlera i desetak čuvara Varnleya su ostavili u ulaznoj dvorani. Čuvari bi se svako malo ukočili i mrmljali nešto na rumunjskome, a zatim bi se opet opustili. Jednom ili dvaput su se obratili izravno Kasparu, čije bi oči tada bljesnule crvenom bojom. Pretpostavila sam da to znači kako im je neki koljač uspio probiti granicu, no nije daleko stigao. Znala sam da se broj palih povećava svakim trenom.

12.50. Sageanci se vjerojatno približavaju sjeveru, gdje se trebaju naći s Eaglenom pored sela Low Marshes, gdje ih moj otac čeka. *Što ako on ne bude tamo gdje treba biti? Je li možda uspio doznati što oni planiraju?* To je bilo malo vjerojatno jer je plan skovan tek dan ranije, no ipak sam se brinula. Moglo je krenuti i mnogo gore; vampiri bi se mogli oglušiti na Zaštitu Kralja i Krune — mogli bi ga ubiti. To me više brinulo. Morat ću vjerovati Eaglenu. On ne bi ubio mog oca. Nije on taj tip.

Koga će povesti? Tjelohranitelje? Savjetnike? Ministre? Beskrajna pitanja su mi odjekivala mislima.

12.55. Snažan vjetar se pronio kroz vrata i zalelujuao crne plaštevne čuvara. Zelenilo i sivilo krajolika je nestalo pod crnim oblakom i pojavilo se tek nakon naleta vjetra. Plaštevni su se vratili na svoja mjesta oko ramena onih koji su ih nosili. Ugrizla sam se za usnicu. *Koliko toga moj otac već zna o Heroinama?* Pretpostavljala sam da zna dosta toga, jer zašto bi inače odabrao ovaj trenutak, kad su sva bića tame toliko zabrinuta? *Ili on misli da jesu.*

12.58. Druga kazaljka na Kasparevom satu se polako približavala, i kao da mi srce lupa dva puta za svaki njezin mali pomak. 12.59. Čuvari su se odjednom uspravili i njihove crvene oči se nisu okrenule Kasparu, nego meni. Zadržala sam dah i osovila se na noge, a želudac mi se zavezao u veliki čvor.

»Imaju ga«, doviknuo je netko, i vidjela sam kralja kako ulazi uz cijelu obitelj. S njima su bili Fabian, Declan i ostali, pa čak i neki članovi Vijeća, među njima i Valerian Crimson. *Nikad ga se neću riješiti.*

Osjetila sam kako se Kaspareva ruka obavija oko moje. »Samo se usredotoči na ono što moraš napraviti«, rekao je i oslobodio jednu kovrču iza mog uha. Pustio ju je da mi pada preko lica, a baš zato sam je i bila sklonila iza uha. Kimnula sam bez riječi. *Trebala sam izravnati kosu*, pomislila sam. *Kod kuće sam to uvijek radila.*

Prisilila sam pluća da nekoliko puta duboko udahnu. Sat je otkucao jedan; minute su prolazile kao sati. Nitko se nije pomaknuo, niti govorio. Zrak se mogao rezati tupim nožem; bio je napetiji od čuvara koji su stajali na stubama, napetiji od prstiju batlera koji su držali šake na kvakama, pripravnici da zatvore vrata i zatoče mog oca.

Šljunak je zaškripao. Nije bilo povika, nitko se nije otimao, čuo se samo zvuk koraka. Suzbila sam poriv da potrčim naprijed. Umjesto toga sam pogledala Varnove. Lica su im bila bezizražajna i sabrana. Kralj je uhvatio moj pogled i stao s moje druge strane, tako da sam se našla između njega i Kaspara. Nisam znala je li mislio da ću nešto pokušati ili je tek poželio izraziti solidarnost.

Škripanje šljunka je utihnulo. Zamijenilo ga je zvuk koraka na stubama. Pustila sam Kasparevu ruku. Eaglen je ušao unutra, a za njim Henry i Joanna. Nekoliko koraka iza njih je išao moj otac, a vampiri su ga pridržavali za obje ruke. Nisu se morali truditi. Hodao je smireno kao da ulazi u vlastitu kuću. Gledao je svoje

domaćine s gađenjem na licu.

Nešto se probudilo u meni kad me promotrio; otela sam se Kasparu i kralju te zaboravila svoju dužnost. On se oteo dvama vampirima i privukao me u zagrljaj, ne pustivši me čak ni kada je morao ustuknuti nekoliko koraka jer sam svom snagom naletjela na njega.

»Violet«, mrmrlao je, ponavljajući moje ime dok me obasipao poljupcima. Brada mu je ponovno počela rasti, ali ovoga puta je bila mnogo sivija no što sam pamtila. Zarila sam glavu u njegovu prsa. Oboje smo se borili da održimo ravnotežu. Krajičkom oka sam vidjela kralja kako zadržava Kaspara koji je stupio naprijed i govori nešto svome sinu. Zatvorila sam oči i udahnula miris očeve svjetloplave košulje. Mirisao je kao dom; po svježe opranoj odjeći, zagorenom tostu i majčinom parfemu od lavande.

»Znam hodati! Ali to ne znači da me trebaš baciti na pod, krvopijo!«

Otrgnula sam se od oca kao od užarenog ugljena. Poznavala sam taj glas; bio je skoro istovjetan mome, samo malčice viši. Pogledala sam iza oca.

»Kojeg vruga ona radi ovdje«, vrištala sam, gledajući kako se djevojčica ljubičastih očiju diže s poda. Koža joj je bila blijeda i beživotna, baš kao vampirska, a imala je tamne kolutove ispod očiju. Oko glave je zavezala veselu narančastu maramu, i to sa čvorom naprijed. Obrve su joj bile skroz svijetle, kao da ih je izbljedadila.

»Lily? Jesi li to ti?«

Uspravila se. Pomogao joj je vampir koji ju je unio unutra. Dramatično je prevrnula očima.

»Ne, Violet, kraljica Elizabeta II. Naravno da sam ja!«

Približila sam joj se za nekoliko nesigurnih koraka i zagrlila je što sam jače mogla, privlačeći njezinu glavicu na svoje rame. »Glupačo«, stenjala sam. »Glupačo jedna mala! Nisi smjela doći. Bolesna si!«

Odmaknula se kad su uvukli kroz vrata dva muškarca koji su se otimali i vikali. Vrata su se odlučno zalupila za njima. »Nisam više. Prije dva mjeseca sam dobila potvrdu.« Počela sam zamuckivati od olakšanja, no prekinula me. »Naravno, ti to nisi mogla znati.« Okrenula se i uputila kralju pogled pun prezira, bez imalo straha.

»Ološ«, prosiktao je moj otac misleći pritom na Varnove, kad su vampiri spustili onu dvojicu ljudi pored njega. Jednoga sam prepoznala — bio je zamjenik glavnog tajnika.

Ukočila sam se. »Ne govori tako«, dahнула sam. Odmahnuo je glavom bez ikakve reakcije i shvatila sam da govorim pretiho za njegove uši. *Čovjek se navikne kad je stalno među vampirima.* »Ne govori tako«, ponovila sam istog trenu kad mi je glas ispunio svijest.

Sjeti se što moraš učiniti, Djevojčice, rekao je. *Sjeti se da si Heroina.*

Otac me pogledao u oči, a zatim je spustio pogled na privjesak u mojoj ruci. Bore na njegovom čelu su se produbile. Otvorio je usta da nešto kaže, no preduhitrila sam ga.

»Da se nisi usudio tako govoriti.« Pustila sam medaljon da se smiri na mojim prsima i odmaknula se od oca. Okrenula sam leđa ocu i sestri te otišla od njih prema Kasparu, čije se lice ozarilo malenim, ponosnim, trijumfalnim smijehom. Možda mi se to učinilo, no bila sam sigurna da su se i kraljeve usnice podignule.

Stala sam između njih dvojice i dopustila Kasparu da me zagrlji oko struka i privije k sebi.

Moja sestra je užasnuto pokrila usta rukama, a otac je gledao čas mene, čas Kaspara, spotičući se preko vlastitih riječi, kao da ne razumije i ne vjeruje vlastitim očima. Tad je zaurlo i juruo naprijed, a trojica vampira su ga ščepala u zadnji tren.

»Obećala si«, vikao je. Prsa su mu se podizala, a lice postalo skoro ljubičasto od ljutnje. Vampiri su ga povukli unatrag i zavrnu li mu ruke iza leđa sve dok se njegova vika nije pretvorila u pitanja, a zatim u preklinjanja. Kaspar me primio za ruku tako jako kao da nas netko pokušava silom razdvojiti. Znala sam da se boji kako ću opet pobjeći od njega i pojuriti k ocu, no nisam imala takvu namjeru.

Vidjela sam kako se Eaglen i Henry značajno pogledavaju na drugoj strani prostorije. Henry je promatrao scenu s podignutom obrvom. Ja sam se zacrvnjela.

»Obećala si mi. Što su ti ova prokleta stvorenja napravila, Violet?!«

Nisam odgovorila. *Što sam mu mogla reći?* Kralj je istupio i zaustavio se tek nekoliko metara od mog oca, koji je tada podignuo bradu.

»Što ste učinili mojoj kćeri?« pitao je. »Što joj je učinilo vaše proketo kraljevstvo? Recite mi!«

Kralj je uzdahnuo i prostorijom se pronio hladan vjetar. Zadrhtala sam, baš kao i Lily. »Mnogo više no što možeš zamisliti, Michael Lee«, promrmrlao je, ali ja sam ga čula jasno poput zvona na mirnom jutarnjem zraku. Okrenuo mi se i pogledao me licem razorenim od mnoštva emocija koje je nastojao sakriti. No oči su mu, kao i uvijek, bile lišene života. »Zna što si učinio«, nastavio je, gledajući u moga oca i pokazujući da govori u ime svih prisutnih. »Svi znamo.« Otac je raskolačio oči, a Lily je po prvi puta izgledala kao da se boji.

»Je li ovo osveta, Vaše Veličanstvo? Otrovali ste moju kćer?«

»To doista nije način na koji se mi osvećujemo«, rekao je Eaglen uz prizvuk gađenja u glasu, no i savršeno pristojnog izraza lica. Prišao mu je. »Pretpostavljam da vam je poznato ono što mi zovemo Zaštitom Kralja i Krune?«

»Naravno.«

»Vi i vaša obitelj potpadate pod tu zaštitu.« Odmahnuo je rukom i prekinuo očev iznenađeni odgovor. »To može čekati. Predlažem da ovaj razgovor nastavimo u udobnijem okruženju, i nešto racionalnijim tonom. Govorim to zbog oba vaša djeteta.«

Nijedan se nije bunio, i na kraljev znak su mog oca izveli iz hodnika. Prkosno je gledao pred sebe i jako se trudio da ne susretne moj pogled. Dvojica pomoćnika su išla za njim; vampir koji je nosio Lily ju je htio primiti za ruku, no odmaknula se kao opečena. Zakoračila je prije no što ju je stigao zgrabiti. Zastala je ispred mene i pogledala me smrknutog čela. Lagano rumenilo joj je obojilo obraze kao da ju je netko uštipnuo i svojim velikim, bistrim očima je pogledala Kaspara, a zatim ostale Varnove koji su se rasipali te odlazili za kraljem i mojim ocem.

»Zašto?« upitala me, poklonivši mi svu svoju pozornost, ali i ljutnju, kao što sam uskoro shvatila.

»Komplicirano je«, promrmljala sam, izvlačeći se iz Kasparevog zagrljaja, rumena poput rajčice.

»Ma nemoj«, suho mi je odgovorila.

»Da, komplicirano je«, odgovorio je Kaspar hladnim tonom kojim se obraćao i meni kad sam tek došla. Na svom sam boku osjetila kako trpa ruke u džep i sakriva stisnute šake.

Isprva iznenađena što joj se izravno obratio jedan vampir, Lily se na trenutak zbunila. »Tebi nisam ništa rekla, krvopijo.«

»Bože dragi, evo još jedne«, rekao je Cain smijući se i prišao nam kao da imamo radostan obiteljski sastanak. »Čak imaju iste oči«, rekao je i zagledao joj se u lice. Nije se pomaknula, no zarumenjela se jednako žarko kao i njezina marama, a vidjelo se kako Cain daje sve od sebe samo da ne gleda u tu maramu. Ako je uopće primijetila da mu oči bježe prema sivkastim pramenčićima koji su virili iz marama, odlučila je da će to ignorirati.

»Čini se da je prkos obiteljska značajka«, rekao je Kaspar. Lily je otvorila usta da mu odgovori, baš kao i ja, no prekinuo nas je Valerian Crimson.

»Rekao bih da vas očekuju, gospođice Lee.« Primio je Lily za ruku, a ona se pokušala oteti. Cain je stajao najbliže njima, i nije mu trebalo napominjati da je otme od Crimsona. Ja sam pokušavala obuzdati ljutnju.

»Ne diraj i ne gledaj moju sestru, Crimstone«, siktala sam, ali on se nije ni pomaknuo. Samo mi se lagano naklonio, pokazujući mi svu lažnu pristojnost kojom se tako vješto služio. »Naravno, moja gospo.«

Lily je stajala rastrgana između Cainove ruke koja ju je još uvijek držala, i Crimsona koji se povlačio. Nije komentirala titulu kojom me nazvao. Bilo mi je drago zbog toga. Nisam znala otkud bih počela, i jedva sam čekala da se pridružimo kralju i Eaglenu. Okrenula sam se Kasparu, koji je primijetio da sam nervozna.

»U radnoj sobi su. Odmah ćemo doći.«

Cain je naglo pustio Lilynu ruku, kao da je zaboravio da je drži, a ja sam odvela sestru niz glavni hodnik. Tiho me slijedila, i vidjela sam da se duri. Izgledala je kao da mi ne namjerava ništa reći, i gurnula sam ruke u džepove. Bilo mi je ledeno oko srca od njezine hladnoće prema meni.

»Izgledaš mnogo bolje«, počela sam. Malčice se popunila u nogama, a odjenula je vunenu narančastu haljinu koja je lijepo pristajala tijelu što je tek počelo dobivati obline. Obrazi su joj bili ružičasti kao u malog djeteta, a više nisu bili tako okrugli i natečeni. No još uvijek je imala ožiljke od kemoterapije. Obrve joj nisu bile svijetle, nego ih nije ni imala. Bile su iscrtane smečkastom olovkom. Oči su joj još uvijek bile natečene, kao u osoba koje su se doista namučile u životu.

Slegnula je ramenima, i vidjela sam kako se opire želji da razgleda raskoš rezidencije Varnovih, sve umjetnine, mramor i starinske svjetiljke na zidovima, pa čak i ulaštene podove na kojima je trebalo dobro paziti da se ne posklizneš. »Kemoterapija mi je završila u rujnu. Krajem mjeseca se vraćam u školu.«

»To je odlično. Brinula sam se zbog tebe«, priznala sam joj.

Slegnula je ramenima. »Ti izgledaš gore. Ja se barem mogu izvlačiti na kemoterapiju.«

»Ja sam...«

»Ševila vampire cijeli vrijeme«, prijekorno je dovršila moju rečenicu. Šokirala sam se što čujem svoju sestricu kako psuje, ali s razlogom.

»Nisam!«

Stala je i prekrizila ruke na prsima, blokirajući mi put kad sam pokušala krenuti dalje. »Tata je rekao da bi se ovo moglo dogoditi. Rekao je da se to zove štokholmski sindrom. Nisam mu vjerovala jer ne bih nikada rekla da ćeš ti otići u krevet s ubojicom, a sada vidim da sam se prevarila.« Otpuhnula je i krenula niz hodnik prekrizanih ruku. Pojurila sam za njom, primila je za ruku i okrenula natrag k sebi.

»Nemaš pojma što se dogodilo, zar ne? Uopće nemaš pojma.«

»Iskušaj me«, izazivala je.

Duboko sam udahnula. »Tata je odgovoran za kraljičinu smrt, a ona je bila njihova majka«, objasnila sam, pokazujući palcem prema ulaznoj dvorani, pokušavajući je smireno navesti da shvati.

»Znam. Tata mi je sve ispričao kad je završila kemoterapija.«

»I to ti ne smeta? Ni najmanje?«

Odmahnula je glavom. »Zašto bi mi smetalo? Nisam je poznavala. Osim toga, to su vampiri. Ubojice. Ne znam što su ti učinili, ali rekla bih da ih braniš.«

»Ne tvrdim da je ubijanje u redu, ali kad ih bolje upознаš...«

»Ne namjeravam ih bolje upoznati, Violet.«

Ponovno je otišla od mene i prošla pored ulaza u kraljevu radnu sobu. Obula je prevelike balerinke koje su joj visjele s nogu. Čekala sam pored vrata dok nije shvatila da ne idem za njom. Okrenula se i pošla natrag, rumenog lica.

Pokucala sam i vrata su se otvorila. Kralj je stajao za svojim stolom, a velike zavjese su sprječavale ulazak sunčevog svjetla u prostoriju. Moj otac je sjedio na drvenom stolcu s visokim naslonom, a ona druga dvojica su se propinjala na sofi. Vampiri su se smjestili uz police za knjige, a Eaglen im je prišao i izvadio jedan svezak uvezan u crvenu kožu. Podignuo je glavu i pogledao nas, a sluga je privukao stolac za Lily i mene, no ja nisam sjela. Bilo mi je lakše podnijeti grč u želucu dok stojim. Eaglen je stavio knjigu ispred mog oca i listao dok se nije zaustavio otprilike na trećini knjige.

»Poznato vam je Proročanstvo o Heroinama«, pokazao je stranicu na kojoj se zaustavio.

Moj otac nije spustio glavu, samo je gledao u teške baršunaste zavjese na prozoru. »Naravno.«

»Tad ću pretpostaviti da znate kako je prva Heroina već pronađena. Zbog toga ste danas pokušali odvesti svoju kćer. Pitam se samo zna li premijer išta o tome?« Otac nije ništa rekao. »Nije ni bitno. Ono što se tiče vas je sljedeće — pronašli smo i drugu Heroinu.«

Pogađaj. Imaš tri pokušaja, suho sam pomislila. No mom ocu to nije bilo potrebno. Okrenuo se i pogledao u mene.

»Ali ona je ljudsko biće.«

»Dampir. Ali Proročanstvo nalaže da druga Heroina *nema roda*, što znači...«

»Dampir? Kako to mislite?«

Svi su utihnuli. Eaglen se pomaknuo i lagano zatvorio knjigu. Glavni tajnik je pogledao čovjeka pored sebe.

»Polučistokrvna je«, rekao je Eaglen polako, kao da će produljeni izgovor svake riječi ublažiti udarac.

»Znam što je to«, zarežao je moj otac. Odgurnuo je stolac i okomio se na mene. »Želiš li mi reći da *ti* imaš vampirske krvi u sebi?«

Šutjela sam. Nije znao zašto sam vampir. Nisam željela da sazna, i očima sam preklinjala Eaglena, no kralj je prekinuo tišinu.

»Njegino Gospodstvo Heroina nije imala izbora u tako... problematičnoj i neočekivanoj situaciji. No o tome možemo razgovarati kad budemo imali više vremena.«

Vrata su se ponovno otvorila. Kaspar i Cain su ušli; Kaspar je naglo stao kad je vidio mene, Eaglenov zabrinuti izraz lica, i mog oca.

»Koji vrag...?«

»Je li on? Je li te natjerao da to popiješ? Jesi li zbog njega dampir?« zahtijevao je moj otac odgovore, bijesno gledajući Kaspara. Odmahnula sam glavom, već sam bila pomalo očajna i samo sam željela da netko promijeni temu. Pokušavala sam ukloniti očevu ruku koja je optuženički upirala u Kaspara.

»Ne, nije bilo tako. Sada to uopće nije bitno, zaboravi.«

»Da zaboravim? Kako mogu zaboraviti da žilama moje kćeri kola krv ubojica?« Okrenuo se i zario glavu u ruke. »Moja kći takvo što nikada ne bi napravila! Tko si ti sada? Tko si?«

Cain je jurnuo na mog oca, i Kaspar ga je spriječio u zadnji tren. »Prestanite! Nije ona kriva! Nije kriva ni zbog čega što joj se dogodilo. Pretrpjela je napad, ta krv joj je spasila život, i upravo je saznala da je Heroina, a vi joj samo tupite da je dopustila neka je otroju ubojice ili tko već. Kakva ste vi to obitelj?«

Cijela prostorija je utihnula, šokirana Cainovim ispadom. Čekala sam očev odgovor, ponovno osjećajući trnce koje sam smatrala zaboravljenima.

»Napad«, dahtao je otac. »Kada? Tko?«

Nisam odgovorila. Nitko nije.

»Nebitno, prošlo je dosta vremena.« Nisam mu smjela reći tko me napao. Pokušao bi ubiti Valeriana Crimsona zbog onoga što je učinio njegov sin, i Crimson bi pritom izvukao deblji kraj.

»Naravno da je bitno!«

»Sve je u redu i nema potrebe za razgovorom o tome«, pokušavala sam spasiti situaciju.

»Ne, sada ćemo razgovarati o tome...«

»Nećemo«, ustrajala sam, vidjevši kako mi Eaglen daje znak da odem. Nije mi trebalo daljnje ohrabrenje, pa sam se samo okrenula na peti i otišla, ostavivši prisutne neka se nose s neugodnom šutnjom. Kaspar je pružio ruku prema meni, no trgnula sam se kao maločas moja sestra.

»Dobro sam«, odbrusila sam, ostavivši ih neka mrmljaju *moja gospo* i klanjaju se. Pojurila sam gore, zaključala se u kupaonicu te počela ribati lice i ruke hladnom vodom sve dok me koža nije počela peći.

Kad sam završila, izišla sam na balkon iz Kaspareve sobe, spustila se uz ogradu te slušala razgovore i korake ljudi koji su prolazili.

Imanje je sada bilo pusto i golo. Lišće vatrenih boja je spalo na tlo i pretvorilo se u blatnjavo smeđe mrlje. Još uvijek je puhao vjetar, i sklupčala sam se u kutu balkona s dekom iz Kaspareve sobe, navlačeći rukave

bluze što sam više mogla. Koža na rukama mi se ježila zbog oštrog vjetra koji je raznosio lišće po imanju poput djeteta koje razbacuje omote slatkiša.

»Pokušavaš li se ubiti smrzavanjem?«

Omotala sam si deku oko ramena. »Ne.«

»Tvoj otac odbija suradnju«, rekao je Kaspar i sjeo pored mene. »Podsjeća me na nekoga.« Značajno mi se osmjehnuo, ali nisam ga počastila odgovorom. Samo sam gledala u deku oko svojih koljena i drhturila ispod nje.

»Je li napokon shvatio da sam Heroina?«

»Da, ali iskreno rečeno, više ga je mučilo...« Nije dovršio rečenicu. Privukla sam koljena bliže prsima i naslonila glavu na deku koja je već postala vlažna od sitne kiše. *Samo me želi zaštititi*, rekla sam sama sebi. Ali njegov ton, njegov odabir riječi, to me i dalje boljelo.

»*Što si očekivala?*« upitao je moj glas. Očekivala sam da će se ljutiti zbog Kaspara i moje odluke o pretvorbi, no nisam očekivala da će Iltin zločin izići na vidjelo. Nisam bila spremna za to.

»Ide li on u Atheneu s nama?« promrmljala sam.

»Tko? Tvoj otac? Vjerojatno«, odgovorio je Kaspar. »Tako ćemo ga moći držati na oku.«

Odmahnula sam glavom. To mi je bilo jasno kao dan. »Mislila sam na Valeriana Crimsona.«

Nastala je tišina koja mi je dala bolji odgovor nego sve riječi na svijetu. Samo sam kimnula u deku.

»Ali Athenea je ogromna. Nećeš ni znati da je tamo«, nastavio je Kaspar vedrijim tonom. »Ne bi se usudio dotaknuti te, pogotovo ne kad si pod zaštitom Sagee.«

Nisam sumnjala u to. Ali njegova prisutnost me previše mučila. Željela sam samo zaboraviti na sve, no svaki put kad bi se pojavio, osjećala sam se kao prljavština pod njegovom čizmom, kao da me gura sve dublje i dublje u šljunak, kao da prethodni dan nikada nije minuo.

Osjetila sam suze u očima i zažmirila, sakrivajući lice u grubo tkanje deke. »Ilt me pokušao ubiti.« Nešto me zapeklo u dlanu. »Znao je da sam Heroina i pokušao me ubiti. Imam sreće što se nije odmah latio posla.«

Kaspar je zarežao. »Nemoj tako. Nije ti imao pravo ono učiniti, bila ti Heroina ili ne.«

»Ali bit će i drugih poput njega«, promrmljala sam.

»Neće. Sve će se srediti, Djevojčice. Nije kraj dok sve ne bude u redu.«

Nisam mu odgovorila, jer sam taj izraz čula već nebrojeno mnogo puta. Nakon nekog vremena mi je kiša već počela padati za okovratnik i močiti bluzu, pa sam odustala, deku dala Kasparu i ušla unutra. Soba je bila tamna jer svjetiljke nisu bile upaljene. Nije bilo ni sunca.

»Otac te želi vidjeti. Rekao je da će te poslušati«, rekao mi je Kaspar prolazeći kroz zavjese na francuskim vratima. »Razgovor s tobom ne može naškoditi. Možda mu pomogneš da shvati. Jedino ti to možeš.«

»Ne mora shvatiti, samo mora odstupiti s dužnosti«, naglasila sam, krenuvši u svoju sobu da se presvučem u suhu odjeću. Kad sam stigla do ormara i izabrala čistu majicu, čula sam pokret iza sebe. Vidjela sam Kaspara kako se naslanja na dovratnik s rukama preklapljenim na prsima.

»Ali ne želi odstupiti, i zato trebamo tebe.«

Tad se začulo zvonko kucanje na vratima i poskočila sam. Kaspar je otvorio vrata.

»Oh, vi ste.«

»Što ti radiš ovdje?« čula sam očev glas. Uzdahnula sam i pustila kosu neka mi pada preko lica. Kaspar nije ništa rekao, a otac je samo nastavio, sve napetiji svakom riječi. »Gdje je Violet?«

Uzdahnula sam i izišla iz ormara, zamijetivši razdaljinu između Kaspara i mog oca, kao i razjarene poglede koje su upućivali jedan drugome. Kaspar je krenuo van, no podignula sam ruku i rekla mu neka ostane. Otac se smrknuo.

»Zašto ne želiš odstupiti?« upitala sam, prekrizivši ruke na prsima. Kaspar se naslonio na prozorsku dasku, gledajući čas mene, čas mog oca.

»Izlažeš mamu i Lily velikoj opasnosti, a to nije pošteno.«

»Ne vidim zašto bih odstupio«, odgovorio je, postavivši ruke kao i ja. Zatvorila sam oči i molila samu sebe za strpljenje. Morat će se složiti, ali radije bih da malo požuri s tim.

»Zato što si učinio zlo i predstavljaš prevelik rizik za...«

»Zbog toga što mi je važnija dobrobit mojih sunarodnjaka nego život jedne žene? Zar je to toliko zlo?«

Otvorila sam usta da bih mu odgovorila, no nisam čula zvuk svoga glasa, nego opruge kreveta i prigušeni jauk mog oca kad mu je Kaspar stisnuo vrat rukama.

»Kaspare, pusti ga«, viknula sam pritrčavši krevetu i pokušavajući otvoriti Kasparevu ruku. Činilo se kao da me ne čuje jer su mu oči bile sasvim crne, poput mračnog požara koji proždire šumu. Tresao je mog oca čije je lice postalo crveno i natečeno dok je vapio za zrakom. Njegove oči su prolazile sobom sve dok se nisu zaustavile na meni, čemerne i krvave.

»Kaspare, pusti ga!«

Poslušao me, na moje veliko iznenađenje. Moj otac se njihao i pokušavao doći do zraka. Zagrlila sam ga i pomogla mu da se osovi na noge.

»Da je ona potpisala onaj sporazum, vaša vrsta bi mogla nesmetano loviti«, prosiktao je. »Ljudi bi umirali. Spriječio sam to.«

Kaspar je ponovno jurnuo naprijed, no uspjela sam skočiti ispred njega.

»Dosta! Tata, ušuti već jednom, a ti Kaspare, izlazi!«

Otišao je bez riječi i ostavio me samu s ocem. Udaljila sam od njega i zastala kod prozora. Gledala sam u imanje koja se prostiralo miljama ispred mene.

»Lily bi trebala počiti kući ako ćeš ti ići s nama u Atheneu. Potreban joj je odmor.« Uzdahнула sam. Nastojala sam prisiliti pluća da dišu pravilno i duboko. »Zašto je uopće pošla s tobom? Ovdje nije sigurno.«

»Ovo nismo očekivali.«

»To je bilo naivno od vas«, planula sam. Nije mi odgovorio. Pogledavala sam ga krajičkom oka. Stajao je sasvim mirno. Lice mu je i dalje bilo ljubičasto od davljenja. Košulja mu je bila pogužvana, a sijeda kosa raščupana. To nije bilo nimalo slično njemu — moj tata je uvijek uredan. »Jednostavno odstupi. Ne prijetite da će te samo *ubiti* ako ukinu Zaštitu Kralja i Krune. Radi se o mami i Lily. Ne mogu vjerovati da su uopće bili dovoljno pristojni do sada, jer ti to doista ne zaslužuješ, a oni te mrze.«

Čula sam siktanje. »Poslušaj se samo. Što si to postala? Zar se više ne sjećaš što si vidjela na Trafalgar Squareu?« Naglo sam se okrenula prema prozoru. Naravno da se sjećam. *Nikad neću zaboraviti.* »Rastrgane ljude, prizor gori nego klanje životinja. Napuštene obitelji. Oni siluju žene poput tebe i ubijaju djecu. Ljudi im ne služe samo za prehranjivanje. Ljudi su im igračke. Želiš li mi reći da hoćeš postati dijelom toga, Violet?«

»Ono što ja želim ili ne želim je nebitno. Ja sam Heroina i nemam izbora. Ali kad već pitaš, ne, nemam ništa protiv pretvorbe.«

»Bi li to rekla da onaj princ nije u ovoj priči?«

Ovoga puta nisam odgovorila. Samo sam zurila u zelenilo dok je kiša padala sve jače, a boje šume su kroz prozorsko staklo izgledale jednako smaragdo kao i Kaspareve oči. Moja tišina je bila dovoljan odgovor.

»A što ćeš kad te ostavi? Kad se posvađate? Kad stvari krenu po zlu? Koga ćeš imati?«

Svakim pitanjem mi je slomio jedno rebro, probio mi pluća i tjerao me da hvatam zrak. Postavila sam sebi ta pitanja, ali bilo je mnogo gore čuti ih iz tuđih usta, toliko hladno i prezirno, kao i pobjedonosno te očajnički u isto vrijeme. Sva moja nesigurnost je izišla na površinu i počela sam vikati na oca iz svega glasa.

»Vezani smo jedno za drugo! Nema ostavljanja! Sudbina tako ne funkcionira.« Moj glas je bio odlučan.

»Vjeruješ li u te stvari?«

Trgnula sam se. »Ti?«

»Nisam više siguran u što vjerujem. Ali znam da samo želim ono najbolje za tebe, a nipošto ne ovakvu situaciju.« Pognula sam ramena na prozorskoj dasci i gledala kako kiša sve jače lupa o staklo, poput suza koje postaju komadići leda i udaraju zemlju bez prestanka. »Ti si moja kći i ja te volim. Sve što želim jest da ponovno postanemo obitelj. Tražim li previše?« Nisam mu odgovorila. »Vrati se kući, Violet. Lily može imati nekoliko mjeseci odmora, a ti bi mogla otići na fakultet tek u rujnu, pa ćemo provesti proljeće na putovanju, negdje gdje je toplo, uz more, možda u Australiji. Samo reci koje zemlje želiš vidjeti i ići ćemo, obećavam ti...«

»Prestani.«

»Mogli bismo naći nekoga da porazgovara s tobom o onome što ti je učinjeno. Ne moraš meni ništa reći ako ne želiš, ali...«

»Ma, prestani.«

Tisuće vodenih bisera se podignulo iz fontane i natapalo kamene zidove. Trava je bila puna bijelih mrlja, kao na jutro puno mraza, a nebo se otvorilo uz bijesnu buku i osvijetlilo Varnley munjom.

»Ne. Reći ću ti što će se dogoditi. Sutra navečer ću postati vampir. Zatim ću za dva tjedna otići u Atheneu, kao i ti. Ali prije toga Lily, ti i ona dva čovjeka idete kući. Moraš predati ostavku na mjesto ministra i u stranci. Eaglen će ići s tobom i pobrinuti se da sve prođe u najboljem redu. Sutra ujutro odlazite.«

Maknula sam se od prozora i pogledala njegovo lice koje je izgledalo jednako bijesno kao i nebo.

»I to je to? Izgubio sam sina, skoro i najmlađu kćer, a sad ću izgubiti i tebe?«

Zastala sam pored vrata i pridržala se objema rukama za dovrtak. »Zar ne znaš Proročanstvo? *Počinit će izdaju tešku, okajat će očevu grešku.* Tako to ide.« Bezosjećajnost u mom glasu je iznenadila čak i mene.

»Zar ne bi trebao početi pisati svoju ostavku?«

Nisam čekala reakciju. Bila sam okrutna i hladna, no morala sam ga navesti na ostavku. Nisam se mogla brinuti za sigurnost svoje obitelji i za sve drugo. Što je još važnije, željela sam da on i Lily budu daleko kad se pretvorim. Doista daleko.

»Sudbina je dobro odabrala.« Podignula sam pogled s poda i vidjela Eaglenovu krhku priliku kako stoji naslonjena na zid u hodniku. Vragolasti osmijeh mnogo mlađeg čovjeka mu je poigravao na usnicama. Pogledala sam iza sebe i vidjela kako se zatvaraju vrata moje sobe.

»Čuli ste razgovor?« Pognuo je glavu i ponovno je podignuo. »Hoćete li otići s njim i pobrinuti se da doista podnese ostavku?«

Osmjehnuo se. »Moram učiniti sve što mi vi naredite, mlada Heroino. Ukoliko mi naredite da se bacim s litice, učinio bih to.«

Ugrizla sam se za usnicu. *Naravno.* »To je dobro. Ne to s liticom — nemojte takvo što učiniti.«

Nastavio se smijuljiti, prebacujući težinu s jedne noge na drugu, povlačeći bradu kao da se smije nekoj svojoj privatnoj šali. »Rekao bih da će vas u Athenei smatrati doista... intrigantnom. No pobrinut ću se da sve što ste naredili ocu doista bude i obavljeno. Pozdravljam vas, moja gospo.« Naklonio se, a ja sam još nekoliko sekundi stajala jer nisam imala pojma kako mi time pristojno daje znak da odem. Jedva sam stigla do vrha stuba kad sam se morala zaustaviti i upitati ga.

»Eaglène, imam još samo jedno pitanje za vas. Jeste li cijelo vrijeme znali? Jeste li znali da sam ja Heroína?«

»Da, moja gospo.« *Gospođica Lee mi je mnogo draža titula.* »Posumnjao sam čim sam čuo da vas je mladi princ oteo. Kad sam vas prvi puta vidio na večeri za članove Vijeća, sumnje su mi se samo potvrdile.« Prisjetila sam se te večere i prvog susreta s Eaglenom.

Zurio je u mene. Je li već tada...?

»Kako ste znali?« Tišina. Čekala sam, ali nije mi ništa rekao. Osjetila sam kako mi se šake grče od frustracije jer mi i dalje uskraćuju odgovore. »Zašto niste to rekli? Ništa od ovoga se ne bi dogodilo da ste tada prozborili.«

»Prilikom partije šaha, moja gospo, moramo paziti da povučemo prave poteze u pravo vrijeme kako bismo pobijedili.«

Kakav je to odgovor? Zarobili su me, skoro silovali i grizli, gotovo me ubili u posljednjih nekoliko mjeseci. Nekako mi se činilo da je ovo mnogo ozbiljnije od partije šaha.

»Onda mi barem recite ovo. Što će se dogoditi nakon dva tjedna u Athenei?«

»Moja gospo, otići ćete tamo i čekati da se donesu daljnje odluke, kao i cijeli dvor«, suho mi je odgovorio. Okrenula sam se k njemu, ne trudeći se ukloniti ljutnju s lica.

»Znate na što sam mislila«, prosiktala sam srdito. »Želim izravne odgovore! Zašto mi ih ne date?«

Uspravio se do svoje pune visine — uvijek je bio pogrbljen, i nikada nisam shvatila koliko je zapravo visok. Osjećala sam se mnogo manjom ispred njega.

»U partiji šaha nikada ne možemo znati koji će biti naš sljedeći potez. Sad me ispričajte, moram kontaktirati vašeg oca. Mislim da Njegovo Veličanstvo želi razgovarati s vama.« Uperio je jedan kvrgavi prst prema stubama i naklonio mi se, nestavši u mojoj sobi. Ljutito sam gledala za njim dok se netko nije nakašljao iza mene.

»Vaše Veličanstvo«, naklonila sam se čim sam ga vidjela, zaboravivši da to više ne moram, istog trenu kad je on stavio ruku iza leđa i naklonio se meni.

»Gospo Heroína, možemo li razgovarati?« Kimnula sam i pokazao mi je prema vratima najbliže, Kaspareve sobe. Krenula sam za njim malčice nesigurnim korakom. Zatvorio je vrata za mnom i gledala sam ga kako promatra stvari oko sebe — krevet od kovanog željeza bio je netaknut, jer nitko već tjednima nije spavao u njemu. Zatim je pogledao francuska vrata, zavjese i tuču koja je i dalje padala, udarajući u balkon poput bubnjeva, te naposljetku kamin i dasku iznad njega, punu papira i praznih bočica dezodoransa; pogled mu je stao na velikoj slici njega i njegove prekrasne žene dobrog srca, iz dana kad su bili mlađi i sretniji. Njezine oči su bile uperene u krevet u koji više nikada neće leći.

Kad je on posljednji put ušao ovamo? zapitala sam se. Nije prestao gledati u sliku. Adamova jabučica mu se podignula kad je s mukom progutao slinu, još uvijek držeći kvaku u ruci.

»Vaše Veličanstvo«, pažljivo sam se oglasila, razmišljajući da ovo možda i nije najbolje mjesto za razgovor.

Okrenuo se prema meni kao da je tek uočio moju prisutnost. »Ispričavam se. Pozvao bih vas u radnu sobu, no trenutačno je potrebna Sageancima.«

Pustio je kvaku i počeo se ponašati kao i inače. Jednim korakom je došao do sredine sobe i okrenuo leđa slici.

»Smatrao sam kako je vrijeme da vam objasnim zbog čega sam se proteklih mjeseci onako ponašao prema vama.« *Itekako je vrijeme.* »No prije svega, Kaspar mi je rekao da se sutra navečer želite pretvoriti.« Kimnula sam. »Zatražio je dozvolu da vas on pretvori. Kaže da vi to želite. Je li to točno?« Opet sam kimnula, a to je učinio i on, kao da želi zapamtiti taj podatak. »Smatram da je najbolje ne govoriti ostatku kućanstva o vašoj želji. Bilo bi dobro da se sutra navečer sklonite ovamo i osigurate svoju privatnost.« Samoga sebe je pokušao uvjeriti. »Odgovara li vam to, moja gospo?«

Potvrdila sam glavom. Nisam mogla ništa više; nisam imala povjerenja u vlastiti jezik jer mi se želudac grčio kao nikada do sada.

»Onda je dogovoreno.« Zakoračio je naprijed. »Također je tražio moju dozvolu da vam udvara.«

Skamenila sam se poput zeca pred dugim svjetlima. Znala sam da ako kralj kaže *ne*, to i misli, pa bila ja sto puta Heroína.

»Moj sin vam je doista odan, moja gospo, i to znam već nekoliko tjedana. Nije me sram priznati da sam učinio veliko zlo što sam pokušavao spriječiti tu odanost.«

Malčice sam se opustila, ali iznutra sam ga preklinjala da mi napokon jasno kaže da ili ne — sve ostalo

može čekati, no kralj je odlučio da će prvo objasniti svoje stavove. Sklopio je ruke iza leđa i počeo koračati između kreveta i vrata. »Glasine o Proročanstvu su počele kolati već mjesecima prije, mnogo prije vašeg dolaska. Oni koji vjeruju u Proročanstvo, uključujući i mene, su znali da se vrijeme bliži i da ćemo u roku od desetljeća pronaći prvu Heroinu. Nisam se nadao da će biti ovako brzo«, dodao je nešto tiše, kao da govori samome sebi. »Prije mnogo vremena, još onda kad je Proročanstvo tek bilo zapisano, moja supruga i ja smo iskusili nešto doista iznimno...«

»Znam«, prekinula sam ga. »Upoznala je Contanala.« Zastao je usred koraka, poprilično iznenađen. »Pročitala sam pismo koje je vaša supruga napisala Kasparu. Sasvim slučajno. Tako sam saznala da smo vezani«, priznala sam, osjećajući se doista glupo i dajući sve od sebe za prizvuk žaljenja.

»Vi znate za to?«

»Znam sve. Ali i vi ste znali kako se Proročanstvo obistinjuje. Bili ste spremni tako postupiti samo iz ljubavi prema svojoj obitelji, te kako biste zaštitili mene i kraljevstvo. Sada razumijem.«

Njegove oči nisu mogle pronaći točku na kojoj bi se smirile dok je pokušavao probaviti tu informaciju, a ja sam zapanjeno gledala kako se događa nešto što nikada nisam ni sanjala da ću doživjeti — pružio mi je ruku.

»Izgubio sam prisebnost, moja gospo. Kažnjavao sam vas i Kaspara zbog stvari na koje ne možete utjecati. Jako mi je žao zbog toga.«

Nije spustio ruku, iako sam ja pustila minute da prođu, i znala sam da njegova ustrajnost dokazuje i iskrenost kojom je ponudio ispriku. Kaspar je to naslijedio od njega — nikada nije odustajao. Pružila sam ruku, primila njegovu i oprostila mu.

Vjetar se uspuhao i otvorio francuska vrata tolikom jačinom da su se stakla zatresla i počela lupati o zid. Ustrašila sam se i poskočila. Ruka mi je poletjela prema prsima i prekinula sam naš stisak; kraljeva pognuta ramena su se uspravila i požurio je zatvoriti vrata te navući zavjese.

Uzdahnuo je i vratio se svom objašnjenju. »U ranim satima jučerašnjeg jutra smo primili upozorenje da je otvorena granica između prve i naše dimenzije, i to sasvim neočekivano. Athenea je kategorički porekla svoju upletenost, tvrdeći da je prva Heroina otvorila granice. No nekoliko sati poslije, čuvari su nas obavijestili kako je dvoje Sageanaca stupilo na tri milje od Varnleya. Krenuli su prema Varn's Pointu. Odmah sam naredio da se upale svjetionici želeći tako sazvati Vijeće, no postigao sam suprotno. Dobio sam jednu poruku nekoliko minuta nakon paljenja svjetionika.«

Odmaknula sam pogled dok je vadio nešto iz unutarnjeg džepa sakoa — zgužvani komadić papira — i pružio ga meni. Primila sam papirić i izravnala ga.

»Prepoznajete li taj rukopis?« Gledala sam ga kako se naslanja na stup kreveta, kao slika i prilika Kaspara. Zarumenjela sam se shvativši o čemu razmišljam, i brzo sam usmjerila pozornost natrag na poruku.

Papirić je bio izgužvan, no poruka na njemu je bila kratka i jasna.

Michael Lee se pogodio s lovcima za Carmeninu smrt. Djevojka zna. Pierre će potvrditi.

Nije bilo nikakvog potpisa, i nisam prepoznala rukopis; bio je skoro nepovezan, kao da je napisan u žurbi. Uznemirila me pomisao da držim isti komad papira kojeg je dan ranije držao moj izdajnik. Još gore je bilo to što je jasno rekao da znam. Vjerojatno su pretpostavili što će se dogoditi sa mnom kad kralj sazna za očevu upletenost, a sve je jasno govorilo da me netko ne želi u svojoj blizini.

»Ne«, rekla sam i vratila kralju papirić.

»Nažalost, u tome niste jedini«, uzdahnuo je. »Prvo sam pomislio kako se radi o prijeveri, no datum izbora stranke vašeg oca u vladu su se poklopili s odlaskom moje supruge u Rumunjsku. Pierre je sve potvrdio u roku od sat vremena, a o ostalim događajima ni ja ni vi ne želimo javno razgovarati.« Čak sam i u polutami sobe vidjela da mu oči postaju ružičaste. Uhvatio je moj pogled i okrenula sam glavu, praveći se da nisam to vidjela.

»Ali vi ste Heroina, i ne dolikuje nam gubiti vrijeme na prošlost. Rekao sam Kasparu da nemam ništa protiv toga da vam udvara, iako vam preporučujem da to zadržite za sebe barem do prosinca. Vidim da ste Eaglenu dali naredbu koja se tiče vašeg oca, i vrlo sam vam zahvalan što ga namjeravate poslati daleko odavde dok ne krenemo u Atheneu.« Naklonio se, no zastao je ispred vrata i uputio mi prvi iskreni osmijeh kojeg sam ikada vidjela na njegovom licu. »Dobrodošli u moje kraljevstvo, Gospo Heroino.«

Još dvadeset četiri sata ljudskosti.

šezdeset prvo poglavlje

Violet

Hladnoća se obavila oko mene i milovala me po ramenima i bokovima poput ruku. Kapljice kiše su se odbijale o kamenu ogradu dok sam tražila zaklon u udubljenju zida pored glavnog ulaza. Zabijale su se u mene poput sićušnih šrapnela koji su dolijetali sa svih strana. Na majici su mi ostale mokre mrlje, a neke sam kapi ulovila pruženom rukom i gledala kako mi se slijevaju po prstima i dlanu prije no što padnu na tlo. Trava je već bila puna lokvica i blata od kiše koja je neprestance padala šest ili sedam sati.

Biti u vezi s djevojkom koju sam na svoju veliku štetu jučer skoro pustio da ode. Djevojka koja je udahнула život ovom mjestu. Djevojka koja je u meni ponovno probudila osjećaje. Kako prirodno.

Zagrlila sam samu sebe oko struka, zamišljajući njegove ruke, njegov dodir, njegov dah...

Tresla sam se, više zbog hladnoće no ičega drugoga, i uživala sam u osjećaju. Željela sam zapamtiti hladne noći i nožne prste koji se grče da ne dotaknu ledeni kamen. Svaka kap kiše me udara i za sobom ostavlja hladnu opekotinu.

»Moja«, dahnuo je neki glas u moje uho. »Samo moja«, ponovio je, kad su se ruke odjevene u crnu košulju obavile oko mojih. Njegova kosa me škakljala po vratu kad je pognuo glavu i pronašao venu usnicama, ljubeći je i poljupcima silazeći sve niže. Ruke su me bez oklijevanja primile za grudi, a ja sam ih pokrila svojima i pomaknula se korak bliže njegovim prsima.

»Sviđa li ti se to, Djevojčice?« preo je, malčice stišćući šake. Odgovorila sam mu uzdahom jer mi je sav zrak iz pluća odjednom pobjegao van. Nasmijao se, spustio ruke niže, pronašao rub moje majice i povukao ga gore. Nisam imala vremena za protivljenje. Odjednom sam se našla samo u grudnjaku i trapericama.

»Što to radiš?« prekrila sam prsa rukama, svjesna činjenice da su vrata otvorena i da se sve vidi. Nije mi odgovorio, samo me povukao za ruku i odveo do snopa svjetlosti koji je dolazio od svjetiljki u hodniku. Jedva sam stigla nazuti balerinke koje sam ostavila pored vrata. »Jesi li lud? Netko će vidjeti!«

»Neka vide«, odgovorio je, izvlačeći me van na šljunak. Bio je presnažan da bih mu se oduprla, pogotovo kad je zapleo ruke u moje mokre šiške i maknuo ih s mog lica. »Neka vide kako si prekrasna.«

Pružila sam slobodnu ruku i uklonila mu mokru kosu s lica, susprežući djetinjasti hihot. »Znaš da pada kiša, je li tako? I da je užasno hladno?« Osjećala sam kako se mokre traperice stežu na meni i kako mi potočići vode klize niz mokru kosu i prsa.

Pogledao je u mračno nebo kao da ga vidi prvi put. »Kiša? Ma tko bi rekao.« Kapljice su mu padale po licu i vratu. Brisao ih je slobodnom rukom. »Ali nije hladno, već je ugodno.«

»Ma nemoj«, drhtala sam, naglašavajući mu koliko mi je hladno. »Onda sam ti ja kao uzavreo žarač.«

»Pa teško mi je s tobom kao s uzavrelim žaračem«, promrmljao je.

»Hej!« Gurnula sam ga rukom u prsa. Pomaknuo se, no znala sam da to nema nikakve veze sa snagom. Ustuknula sam nekoliko koraka, uzela šaku vode iz vodoskoka i poprskala ga. Već je bio skoro sasvim mokar, no voda ga je dohvatila po rukavu i zalijepila mu košulju na kožu.

»Ma daj, Djevojčice!«

Prije no što sam stigla trepnuti, on je pojurio naprijed i zalio me vodom. Izbio mi je sav zrak iz pluća, i pokrila sam se rukama, razmišljajući o suhoći i umjerenoj toplini hodnika. Htio me zaliti još jednom, no izmaknula sam se, pobjegavši s druge strane vodoskoka. Bježala sam mu na suprotnu stranu sve dok me nije sustigao i primio oko struka.

»Kaspate, nemoj! Prehladit ću se!«

Trebala si misliti o tome prije no što si ga polila, prokomentirao je moj glas.

»Nećeš. Pretvorba će spriječiti sve takve stvari.«

Zastenjala sam i opustila se u njegovim rukama kad nas je odveo od vodoskoka. »Što ako nešto krene po zlu sutra navečer? Što se uopće dogodi kad se ljudsko biće pretvori?«

»Ja uzmem nešto tvoje krvi, a ti uzmeš nešto moje. Jednostavno. Ništa neće krenuti po zlu.«

»Da, ali što ako...«

Pritisnuo mi je usta prstom. »Da si vrlo mlada ili vrlo stara, možda i bolesna, bilo bi razloga za brigu. Ali nisi ništa od toga. Zapravo si dampir, pa su šanse da nešto krene po zlu još i manje. Prestani se brinuti.«

Pustila sam neki nezadovoljni zvuk kroz stisnute usnice. »A što će biti nakon uzimanja krvi? Koliko će potrajati?«

»Potrajat će koji dan da ti se zubi zaoštre, trebat će vremena da izoštriš vještine i nagone lova, no sve ostalo će biti gotovo za nekoliko sati. Nevjerojatno je gledati kako netko nestaje.«

»Već si nekoga pretvorio?«

Kimnuo je. Bilo mi je drago jer zna što radi, no osjetila sam laganu ljubomoru.

»Koga?«

Odmahnuo je glavom, kao da se pokušava sjetiti. »Ma jednu ovdašnju sluškinju, nedugo nakon rata.

Mislim da se zvala Anne.«

Nešto mi je otkazalo u želucu. »Misliš na Annie?« Opet je kimnuo. Oči su mu postale ružičaste, i nisam morala pitati da bih znala što se dogodilo. *Pa to bi objasnilo mnogo toga.* Osjetila sam još jedan ubod ljubomore, no ovog puta pomiješan s osjećajem krivnje.

»Ako nešto krene po zlu, usprkos svemu, bi li...«

»Otac neće biti daleko, a on zna sve o pretvorbama.« Ponovno nisam znala trebam li se ohrabriti ili brinuti.

»Smijem li ti nešto reći?« nastavio je, iščekujući promjenu teme. Isprepleo je prste s mojima. Nije želio odgovor, nego je položio ruku na moja prsa, i to na mjesto gdje su se najviše čuli otkucaji srca. »Jedva čekam da to srce prestane kucati.«

Podignula sam se na prste i poljubila ga u usta. *Ja mogu čekati, ali ako imam ijedan razlog zbog kojeg želim pretvorbu, onda je to više ovakvih trenutaka.* Naslonila sam glavu na njegovo rame. Bio je leđima okrenut vili, i ja sam podignula glavu da bolje pogledam mjesto koje mi je protekla tri mjeseca bilo dom. Zurila sam u zdanje, pitajući se kako tako veliko, prazno i hladno mjesto može postati jedno i jedino, pa čak i nakon svega što mi se tu dogodilo.

Neko lice mi je uzvratilo pogled s najvišeg kata — pripadalo je kralju. Nije nas gledao ni ljubazno ni ljutito, već blijedo i bezizražajno, a bojala sam se da je i njegovo srce takvo. Tek sada sam shvatila koliko pati — sigurno više nego itko od nas. Ispod njega ugledala sam očevo lice. Nisam mu morala uzvratiti pogled da bih shvatila koliko je povrijeđen. Pritisnula sam svoja gola prsa o Kaspara i sakrila lice, nadajući se da nitko nije primijetio moje crvene obraze.

Nitko i nikakva razmirica nikada neće stati između mene i Kaspara. To ne smijem dopustiti.

šezdeset drugo poglavlje

Violet

Svi tragovi oluje su nestali do jutra. Sunce je ušlo u moju sobu, a Kaspar je razmaknuo zavjese da me probudi danje svjetlo. Otišao je u lov. Želio se pobrinuti da ne bude žedan tijekom moje pretvorbe.

Danas je taj dan — postajem vampir. Danas ću zapečatiti svoju sudbinu.

Naježila sam se. Noge su mi se polako grijale pod zrakama sunca koje su probijale plahte na meni. Prije nekoliko trenutaka sam bila sasvim hladna od njega i njegovog dodira.

To je to.

Sat na noćnom ormariću je pokazivao da je tek prošlo devet. Za pola sata, moj otac i Lily će već otići, a Eaglen skupa s njima.

Nema više povratka.

Možda će proći mjeseci prije no što ponovno vidim Lily. Majku nisam ni vidjela.

Večeras.

Spustila sam stopala na pod i proklinjala vječitu hladnoću ove kuće. Navukla sam si plahtu oko ramena jer sam bila gola. Kad mi je palo na pamet da me nitko ne može vidjeti, pustila sam je da padne na pod i počela se probijati kroz razbacanu odjeću.

Toliko o tome da nikada neću ovo sve zaboraviti.

Zrcala u ormaru su mi pokazala svaki centimetar moga tijela; bilo je ispijeno i suhonjavo, obrazi su mi se rumenjeli od hladnoće, ali neće još dugo. Koža mi je bila zategnuta preko donjih rebara, a to mi se nikad nije dogodilo. Kukovi su mi bili izbačeniji no prije, što mi se nije sviđalo, a koljena su ispadala van. Bila sam mršava; čak i premršava za djevojku koja je uvijek bila punija. Koža mi je bila mnoštvo ogrebotina i masnica zbog Kasparevih udaraca i milovanja. Oči su mi bile raskolačene. Uvijek su se bojale što će sljedeće ugledati.

»Je li ovo doista ono što želiš, Violet?« šapnula sam svom odrazu, dotičući krhko rame. »Doista?«

Odras mi nije odgovorio, samo je razdvojio usnice u uzdah, baš kao i ja.

Iskreno rečeno, nikad nisi ni imala taj luksuz da nešto poželiš, rekao je moj glas toliko jasno kao da stoji pored mene.

»Znam«, odgovorila sam, okrećući se i vadeći čistu majicu s police. Kad sam se odjenula, pokušala sam očešljati vlažnu i raščupanu kosu, no nije išlo. Četka je zapinjala.

Ulazna dvorana je bila sasvim tiha kad sam sišla niza stube. Batleri su mi se naklonili. Jedna sluškinja je zamijenila crne ruže u vazama s bijelim ljiljanima i stavila latice uvelih ruža među listove debele knjige koja je ležala na stolu.

Ništa nije bilo neobično. Ništa se nije promijenilo. Ništa se i neće promijeniti, osim mene.

Cain me pozdravio širokim osmijehom kad sam ušla u kuhinju. Smijao se i šalio iza čaše guste crvene tekućine. Oči su mu zasjale kad je upitao za moju sestru, i ugasile se kad je čuo da uskoro odlazi.

Jabuka koju sam uzela iz zdjele je bila jednako crvena kao i krv u Cainovoj čaši. Zarila sam zube u meso voćke pitajući se kakav li je osjećaj zariti zube u pravo meso i krv — koža je vjerojatno mekša. Progutala sam zalogaj jabuke, vlažan i sladak, skoro bez žvakanja.

Digitalni sat na zidu je pokazivao 9.26. Razmišljala sam bih li se vratila u ulaznu dvoranu. *Trebala bih se oprostiti s njima. Ali kako da se oprostim kad sam ih vidjela tek jučer?*

Lyilino veselo lice se pojavilo na vratima, a za njom je išao još veseliji Fabian, koji se smijao i privukao je k sebi. Poljubili su se. Vidjela sam ih tek kao mrlje na blijedoj pozadini. Felix i Charlie su došli za njima i naklonili mi se. Nije mi još sasvim sjelo to klanjanje. Declan je kasnio. Rastvorio je novine preko stola, prateći prstom rub svake stranice, a naslovi i slike su mi se spojili u crno-bijeli vrtlog. Odlutala sam, prisjećajući se svog prvog jutra u Varnleyu.

»Ali, umjesto toga birate ubijanje ljudi.«

Metalni miris je ispunio hodnik, a činilo se kao da prožima tepihe i zavjese poput dima. Isušilo mi se grlo i morala sam se uhvatiti za kauč jer mi je pozlilo.

Za nekoliko sati ću žudjeti za ovim.

Kad mi se disanje napokon usporilo, otišla sam u potpunom bunilu. Nisam bila sigurna jesam li uopće budna. Naslonila sam ruku na vrata dnevne sobe i sledila se — željela sam ostati ovdje, a oni neka jednostavno odu. Željela sam zaboraviti na oproštaj, jer je oproštaj prebolan i znala sam da ću ih večeras izdati, pogotovo oca, i to na najgori način.

No nismo se opraštali zauvijek. Oni su se morali oprostiti s Violet koju su poznavali. Bila je to Violet koja jede, pije i ponekad se razboli; koja će umrijeti prije no što ovo stoljeće mine; bila je ona koju su voljeli, za koju su se brinuli, koju su hranili i voljeli proteklih osamnaest godina. *To je sve.*

Duboko sam udahnula i zavnula kvaku na vratima. Izišla sam. Prvo sam vidjela Eaglena, a zatim oca i onu drugu dvojicu iz vlade. Vodili su ih čuvari, Lily je stajala pored njih. Ona je mene vidjela prva, a lice joj je

bilo slika razočaranja i tuge. Nadmašilo ju je samo lice moga oca, koji me nije htio ni pogledati.

»Tata«, dahnula sam. Osjetila sam suze kako me peckaju ispod kapaka. Trepnula sam. Nije reagirao. Lily se odmaknula i pobjegla jednom stražaru koji je krenuo za njom.

»Želim razgovarati s tobom prije no što odemo«, rekla je kad mi je prišla. »Nasamo«, dobacila je, gledajući Eaglena preko ramena.

Kimnula sam njemu i dvojici stražara. »Stižemo za dvije minute.«

Povela me van i stala ispod udubljenog zida — baš ovdje sam ja potražila zaklon prethodne noći. Zarumenjela sam se kad sam vidjela da moja mokra majica još uvijek stoji prebačena preko ograde, onako kako ju je Kaspar ostavio jučer. Uzela sam je, iscijedila vodu i ostavila da se osuši na suncu.

»Je li to tvoja majica?« upitala je Lily. »Kako je dospjela tu?«

Gledala sam u pod. Nisam to željela izraziti riječima.

»Nikad ne bih rekla da ćeš ti otići u krevet s ubojicom, ali vidim da sam se prevarila.«

»Ovdje se oprastamo«, promrmljala sam da ispunim tišinu.

»Da.«

»Žao mi je što nisi ostala duže.«

»I meni.«

»Ali nećeš biti na sigurnome u Athenei. Za tebe i mamu će biti najbolje da ostanete kod kuće. To ti je jasno, zar ne?«

»Da.«

Opet smo ušutjele. Željela sam zuriti u svoja stopala koja šutaju kamenje, no umjesto toga sam zurila u svoju sestricu, urezujući njezinu sliku u svoj um, baš kao što sam prethodne noći pokušavala zapamtiti hladnoću. Željela sam zapamtiti zdravi sjaj njezinih obraza koji nije bio prisutan prije godinu dana, bistroću njezinih ljubičastih očiju te činjenicu da više nije toliko mala.

»Violet?«

»Da?«

»Sjećaš li se kad si imala ispite? Rekla si da ćeš mi čitati Shakespearea kad završiš s učenjem.«

Usnice su mi zadrhtale. Obećala sam joj to kad je prethodnog svibnja išla na kemoterapiju. »Misliš, onda kad sam ti zbilja išla na živce jer sam cijeli dan govorila šekspirijanski?«

»Da, tada. Ali nikad mi nisi ništa pročitala. Jednom mi je u bolnici bilo zbilja dosadno i odlučila sam pročitati *Romea i Juliju*, jer sam te željela zadiviti kad se vratiš kući, i tako sam unaprijed učila za ispit iz engleskog sljedeće godine.«

Pokušala sam se osmjehnuti. »Pa, sviđa li ti se?«

Smrknula se. »Ne. Romeo i Julija su bili naivni i zaslijepljeni požudom.«

»Uh...«

»Grozna mi je ta knjiga. Sasvim sam zaboravila na nju do sinoć, kad me onaj Cain pustio u knjižnicu. Tamo sam pronašla primjerak i sjetila sam se nečega što je Julija rekla Romeu, a što bih ja htjela reći tebi.«

»Da?« upitala sam, gledajući preko ramena u Eaglena i ostale koji su jedva čekali da krenu. *Možda i ja jedva čekam da krenu.*

»Poprilično je poznato. Vjerojatno si čula.« Zurila je u mene i čekala da ju pogledam prije no što je nastavila. »*O zataji oca svog, odbaci ime to — il' ako ne ćeš, prisegni da me ljubiš pa ću ja poreći da se zovem Capuleti.*«

Njezine riječi su me pogodile poput šake u trbuh. Dahnula sam, ustuknula, a jedva prikrivene suze su mi jurmule na oči. »Lily!«

»Žao mi je zbog svega što ti se dogodilo. Znam da ti za mnogo toga nisi kriva, ali imala si mogućnost izbora; nisi mogla bezglavo jurnuti u sve ovo bez nekog izlaza.« Počela se odmicati. I ona je plakala. »Hajde, odrekni se ljudskosti zbog onog princa, pa onda možemo biti realni. Sada si više Varn nego Lee, Violet.«

Eaglen je izišao iza nje, a moj otac je išao za njim kad su se dva automobila bez tablica, sa zatamnjenim staklima, zaustavila pored nas.

»Moja gospo«, zovnuo me Eaglen, klanjajući se i sjedajući na prednje sjedalo najudaljenijeg automobila. Lily je stala pored stražnjih vrata i pogledala me uplakanoga lica kad prije no što je ušla u automobil. Moj otac je ušao s druge strane istog automobila ne pogledavši me, a dvojicu njegovih pomoćnika su gurnuli u automobil iza očevoga. Vrata su se zalupila i posljednji put sam pogledala oca kao njegova ljudska kći. Otišli su bez zadržavanja.

Nitko ih nije pratio kako odlaze osim mene. Pogledom sam slijedila automobile dok su se vozili niz šljunčani prolaz, pored vrtlara koji je čistio lišće s travnjaka, pa zatim iza krivine u zaklon od drveća, i daleko od mojih očiju.

Naslonila sam se na ogradu i kleknula ravno u lokvicu koja je ostala od moje mokre majice, a daleko na brdu sam čula pucketanje vatre kad se ponovno upalio svjetionik na Varn's Pointu i ispunio zrak smradom dima.

šezdeset treće poglavlje

Violet

Sunce se upravo spuštalo nad ušćem Temze kad se Kaspar vratio. Rijeka je blistala pod umirućim zrakama poput blještave narančaste plohe. Tanka crta mekanih ljubičastih oblaka se uzdigla nad rijekom, poput granice između zemlje i neba.

Znala sam da budućnost djeluje još beznadnije ako samo razmišljamo o prošlosti, no nisam si mogla pomoći da ne mislim na ono vrijeme kad ni za živu glavu ne bih rekla da ću ikada stajati ovdje i brojati posljednje sate svoje ljudskosti.

Bilo mi je zlo od same pomisli. Već sam dva puta trčala u kupaonicu tog popodneva, usprkos činjenici da nisam ništa pojela osim one jabuke. Želudac mi se stalno prevrtao i prijetio da će izbaciti van sve što imam u utrobi.

»Draža si mi kad pada kiša«, rekao je Kaspar u moje uho, trljajući mi lagano ramena. Napetost je polako popuštala pod njegovim dodirima, jer su mi mišići bili toliko ukočeni da se moji prsti nisu mogli odlijepiti od ograde na Kasparevom balkonu. »Ne brini«, nastavio je govoriti. »Sve će biti gotovo prije no što počne.«

Kimnula sam. Nisam smjela otvoriti usta jer sam se bojala da će mi cijela utroba ispasti van.

»Violet, uskoro će se smračiti.« Nisam se pomaknula. Pokušao me povući za ruku, no koljena mi nisu htjela dozvoliti da koračam. On mi je odlijepio prste s ograde i unio me u sobu.

Prišao je svom noćnom ormariću, uzeo crveni baršunasti rubac u ruku i dodao mi ga. Položio ga je na moj dlan, i osjetila sam da je unutra nešto čvrsto. Odmotala sam rubac i pronašla maleni bodež, ukrašen smaragdima duž drške. Oštrica je bila tanka poput lista i izgledala je zastrašujuće šiljasto.

Vjerojatno sam izgledala uplašeno, jer mi je podario ohrabrujući osmijeh. »Oštrica je optočena dijamantima. Time ću si zarezati zapešće.« Smrknuo se. »Rez će biti čist, i tako će ti biti lakše piti.«

»Dobro«, rekla sam, i ponovno mi je pozlilo.

Grizao je donju usnicu očnjakom i odmjeravao me. »Ne moraš, znaš da ne moraš. Samo reci i zaboravit ćemo sve.«

»Ne. Učinit ću to.« Pokušala sam zvučati odlučno, no zapravo sam skvičala. Čelo mu se smrknuo i odložio je bodež, primivši me za ruke.

»Violet, želim da nešto znaš. Moja krv će ti podariti vječnost, ali ne mogu te spasiti od boli koju vječni život nosi. Što se mene tiče, ti si vrijedna svih tih milenija koji nas čekaju, ali kad se ljudi razidu ili preminu, nastavak života je jednako strašan kao i smrt. Shvaćaš li što ti želim reći?«

Kimnula sam, iako mi je užas polako isisavao sav zrak iz pluća. Spustio je pogled, ponovno primio bodež i obrisao ga rupcem.

»Onda se nemoj brinuti zbog toga. To te još dugo neće mučiti.«

Stisnuo je slobodnu šaku, prinio oštricu zapešću i pronašao venu. Povukao je oštricu preko svoje kože bez ijednog trzaja, puštajući krv iz velike, duboke rane.

Znala sam da moramo brzo djelovati; rana će u trenutku zacijeliti ako odmah ne krenemo, a ja ću se obeshrabriti. Gurnula sam ruku prema njemu i on ju je približio usnicama, udišući miris moje krvi ispod kože. Poljubio me u stisnutu šaku i osmjehnuo se kad mi je raspleo prste.

Nisam mogla gledati. Zurila sam u kraljičin portret. Bila sam sigurna da nas gleda, da je prisutna duhom i da bdije dok me on grize. Uzdahnula sam, stisnula zube i suzdržavala se od plača. Nije bilo jednako bolno kao kad mi je grizao vrat, no i dalje sam se tresla. Osjetio je moje podrhtavanje i zastao, ližući krv na donjoj usnici.

»Violet, jesi li doista sigurna?«

Kimnula sam. »Nemam izbora.«

Ponovno je zubima zgrabio moje zapešće, a ja sam približila njegovo svojim uzdrhtalim usnicama, zagušivši plač. Trenutak prije no što je počeo piti, podignuo je glavu i počastio me svojim zlobnim smiješkom.

»Volim te, Djevojčice.«

»I ja tebe volim, krvopijo«, odgovorila sam.